

Giới thiệu Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi

Thể loại: Huyền huyền, ngôn tình, sự đồ, 3S, HE.

Convert: Hoàn

Edit: Đang edit

Edit + beta: rinnina

Độ dài: 198 chương

Vai chính: Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác | **vai phụ:** Đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh | **Khác:** Thầy trò dưỡng thành

Nếu như gặp phải một bé linh chi đã thành tinh thì phải làm thế nào?

Mọi người: Không chán chừ, bắt lấy, một ngụm ăn hết!

Bé linh chi: Đừng ăn ta, ta mới thành được hình...ta có thể...có thể...hu hu hu (khóc lớn)...ta lại không biết làm gì hết...

Thiên Giác: (Khẽ sờ đầu nhóc con một cách ấm áp) không sao, lớn lên sẽ biết làm. Nói đoạn ôm lấy linh chi bé nhỏ mang đi.

Sư phụ nhận sâm ấm áp với đồ đệ linh chi đáng yêu, HE.

Vai chính: Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác | **vai phụ:** Đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh | **Khác:** Thầy trò dưỡng thành

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Tiên thảo (1)

Edit: rinnina

Beta: rinnina

Sáng sớm sương mai chưa tan, tia nắng ban mai lười biếng nghiêng mình chiếu xuống hẻm nhỏ của đường phố, nhiễu loạn một đêm yên lặng thân nhiên của trần cổ.

Trần Tiên Lâm, một trấn nhỏ an nhàn bình yên, nằm ngay phía Nam của sơn mạch Hằng Đoạn, hàng năm bốn mùa như xuân. Giống như tên của nó vậy, nơi này là một trong những điểm dừng chân của người tu chân.

Sơn mạch Hằng Đoạn chiếm diện tích cực lớn, vắt ngang đại lục Hoàn Thần, phân cách đại lục Hoàn Thần thành hai vùng nam bắc. Là sơn mạch lớn nhất của đại lục Hoàn Thần, sơn mạch Hằng Đoạn chẳng những có tuyến núi non dài nhất, chiếm diện tích rộng lớn nhất, còn có sản vật tài nguyên phong phú nhất.

Linh thực, quặng bảo, thần thú, thậm chí là linh khí trong núi cũng hấp dẫn vô số người tu chân, chẳng sợ Sơn mạch Hằng Đoạn bị liệt vào hiểm địa đứng đầu Nam Cảnh, người tu chân vẫn như thiêu thân lao vào lửa mà ulla vào núi non.

Ngày hôm nay, trấn Tiên Lâm trở nên náo nhiệt khác thường, người tu chân càng ngày càng nhiều, thậm chí có thể nhìn thấy không ít đội ngũ mặc phục sức của các môn phái, nguyên nhân gây ra là do một tiểu đội thám hiểm truyền về tin tức. Chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, có tiên thảo linh chi hiện thế!

Tiên thảo cũng không phải một cách gọi thảo dược, mà là cách gọi chung cho linh thực ẩn chứa linh khí, có thể hòa vào đan dược, tuổi ít nhất trên một ngàn năm.

Nói tóm lại, linh thực càng lâu năm, giá trị càng cao, nhưng những năm gần đây phẩm chất càng ngày càng quan trọng. Tiên thảo khó có được nhất, cũng là cực phẩm linh thảo, không gì ngoài nhân sâm, linh chi, tuyết liên, hà thủ ô.

Tiên thảo phẩm chất càng tốt càng khó kiếm, bởi vì loại linh thực này một khi bị người phát hiện, chẳng sợ tuổi không đủ, cũng sẽ bị người ngắt lấy, huống chi, trong núi non không chỉ có người tu chân, mà còn có các loại linh thú, khả năng chúng nó tìm thấy linh thực cao hơn con người nhiều lần.

Linh chi không độc, vị ôn tính bình, không kị người dùng, nói cách khác, người nào cũng có thể ăn, cho dù là phạm nhân, cũng có thể trực tiếp ăn mà sẽ

không nổ tan xác mà chết.

Một gốc linh chi trăm năm thì có thể tăng lên tu vi, tinh lọc đan độc trong cơ thể, tinh luyện tư chất bản thân, kéo dài tuổi thọ. Linh chi cũng là một trong số rất ít linh thực không cần luyện đan sư luyện chế mà có thể trực tiếp dùng.

Chung loại linh chi có rất nhiều, nhưng dù là loại nào, người phàm cũng ngại: Có thể ăn, giúp kéo dài tuổi trẻ, trợ giúp tu hành. Đây là công hiệu của linh chi phàm tục, huống chi linh chi ngàn năm. Bởi vậy, một gốc linh chi tiên thảo xuất hiện gây nên oanh động là điều tất nhiên.

“Thanh Đan Môn, bọn họ cũng tới.” Trong trấn Tiên Lâm, người tới càng ngày càng nhiều, tin tức tiên thảo linh chi hiện thế trong vòng một ngày ngắn ngủn nhanh chóng khuếch tán, tán tu và các đại môn phái nhận được tin tức không ngừng nhanh chóng chạy tới, hiện giờ tới trấn Tiên Lâm còn tính là số ít, theo tin tức khuếch tán, người tới sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

“Đầu chỉ có Thanh Đan Môn, người của Nam Cảnh chỉ cần được tin tức đều đang chạy tới Sơn mạch Hằng Đoạn.” Mấy người tu chân đồng hành tụ cạnh nhau, hơi nóng vội chờ ánh mặt trời xua tan sương mù trong Sơn mạch Hằng Đoạn.

Mặt trời lên cao, sương mù bên ngoài núi non cuối cùng cũng dần dần tan biến, có người sớm đã chờ không kịp, dùng giải độc đan nhảy vào đám sương.

Ban đêm của Sơn mạch Hằng Đoạn giống như bãi săn, các loại linh thú tùy thời hành động, bọn chúng sinh ra đã có sẵn kỹ năng đi săn, người tu chân cùng cấp bậc cũng khó lòng phòng bị, huống chi, bên ngoài núi non mỗi lúc mặt trời lặn, sẽ dâng lên sương mù dày đặc, chẳng những làm người bị lạc phương hướng, còn có công hiệu như thuốc mê, vô số sinh vật ngã xuống bên ngoài núi non, trở thành chất dinh dưỡng của Sơn mạch Hằng Đoạn.

Theo sau người đầu tiên hành động, càng ngày càng nhiều người bước vào Sơn mạch Hằng Đoạn. Căn cứ tin tức được đến lúc trước, mọi người sôi nổi tràn về phía có linh chi tiên thảo.

Hai ngày sau, cuối cùng đội ngũ đầu tiên tới mục đích, một đường mạo hiểm khó khăn tạm thời không đề cập tới, bọn họ dừng chân ngoài một dặm, nửa bước khó đi.

Tiểu đội truyền tin tức quay lại là thật, nơi này quả thật có một mảnh cây cối quý hiếm tụ tập, hơn nữa lấy Hỏa Kinh thụ làm chủ, trên nhánh Hỏa Kinh thụ mọi đầy gai độc bén nhọn, một khi đâm vào thân thể con người, nọc độc sẽ nhanh chóng xâm nhập, giống như lửa đốt ăn mòn *, nhánh cây dây dưa lẫn nhau làm cho phạm vi ngàn dặm không chỗ đặt chân.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Tiên thảo (2)

Trong không khí có mùi được liệu tinh khiết nồng đậm và linh lực tinh thuần khiến mọi người mất dần kiên nhẫn, bọn họ nhìn chỗ trung tâm linh lực phát ra, tầm mắt lại bị cành lá dày đặc ngăn trở, nghĩ đến tiểu đội thám hiểm tử thương nặng nề, không người nào dám tùy tiện bước vào địa bàn của Hỏa Kinh thụ.

Mọi người ở đây do dự thời điểm, chỗ sâu trong rừng cây đột nhiên bộc phát ra một mảnh ánh sáng tím hoa mý, chiếu sáng cả nửa bầu trời, giữa không trung, có người tu chân ngự kiếm mà đi phát hiện rất nhanh, trên không nơi của tiên thảo linh chi nhanh chóng ngưng tụ tầng mây dày nặng, đó là, lôi vân!

“Là từ chi! Là từ chi! Hơn nữa lập tức sẽ hóa hình!”

“Trời ạ, tiên thảo hóa hình, tiên thảo linh chi này không có khả năng chỉ là ngàn năm.”

Đám người tức khắc nổ tung, từ chi! Trừ việc có công hiệu của linh chi bình thường, còn có thêm một công hiệu làm vô số người điên cuồng công hiệu, đó chính là khí vận nghịch thiên. Chỉ cần dùng từ chi tiên thảo, thì đạt được mây tím phù trợ, một đường tu chân tất sẽ cơ duyên không ngừng, con đường phi thăng giống như nước chảy thành sông.

Dưới dụ hoặc như thế, cuối cùng mọi người không thể giữ được lý trí, nếu từ chi tiên thảo hóa hình thành công, muốn bắt được chi sợ không dễ, nếu không thành công, tiên thảo sẽ bị lôi kiếp đánh cho thân hồn câu diệt, không còn tồn tại trên đời, cho nên, muốn đạt được từ chi, chỉ có thừa dịp lôi kiếp còn chưa rơi xuống.

Dụ hoặc trước mặt thật lớn, Hỏa Kinh thụ đã không thể ngăn cản bước chân mọi người, các loại pháp thuật và Linh Khí sôi nổi hiện lên, mọi người một đường vượt mọi chông gai, cho dù là bị hỏa kinh thụ ăn mòn thân thể, cũng dùng hết toàn lực đi về trung tâm.

Lôi vân càng tích càng nặng, cho dù nhìn không thấy không trung, đang ở trong rừng cây rậm rạp, mọi người cũng cảm thấy uy áp lôi kiếp buông xuống.

Rất cuộc, dưới sự hợp lực công kích, mọi người mở ra một con đường nhỏ, nhưng người thứ nhất vọt tới trung tâm lại bị một dây leo màu đỏ sậm đánh bay ra trong nháy mắt, tu vi người nọ trong một đám người đã là không thấp, nhưng lại không có sức chống cự, Linh Khí phòng ngự trên người cũng bị đánh nát trong nháy mắt.

“Long Huyết Kiệt! Là Long Huyết Kiệt thụ, đừng hành động thiếu suy nghĩ!” Trường hợp lại một lần lâm vào bế tắc, mà đồng thời, giữa không trung truyền ra tiếng người tu chân hoảng sợ. “Lôi vân không đứng! Đây không phải cửu thiên kiếp! Cho dù là tứ chi cũng không có khả năng có lôi vân như vậy, là song lôi kiếp!”

“Cái gì!”

“Xem ra muốn hóa hình không chỉ có tứ chi, còn có huyết kiệt thụ!”

Lôi vân đen như màu mực đã bao phủ một mảnh không trung, giữa tầng mây, tia chớp chói mắt như ẩn như hiện, tựa như một con du long màu bạc. Uy áp kinh người chậm rãi ngưng tụ, uy lực của song lôi kiếp mạnh mẽ hơn hai lôi kiếp riêng lẻ nhiều lần, hóa hình lôi kiếp tối cao chỉ có tứ cửu* thiên kiếp, nhưng dưới ảnh hưởng của song lôi kiếp, lôi kiếp thể nhưng nhảy đến cửu cửu** thiên kiếp!

*bốn lần chín 36 lôi kiếp

** chín lần chín 81 lôi kiếp

Là lui là chiến, cùng với uy áp dày đặc, tìm mọi người đập như trống. Nhiều nhất ba mươi phút nữa, lôi kiếp sẽ giáng xuống, nếu không lui ra, lôi kiếp rất có thể sẽ tính toán bọn họ ở bên trong.

Nắm chặt vũ khí trong tay, rốt cuộc vẫn là không thắng nổi dụ hoặc của tứ chi và long huyết kiệt thụ, hai loại tiên thảo sắp hóa hình này, dù loại nào cũng có ma lực làm người ta điên cuồng.

Công kích giây lát đã đến, tuy rằng long huyết kiệt bị chặt đứt một bộ phận dây leo, nhưng chủ thể lại không chịu thương tổn quá lớn. Trái lại người tu chân, thương vong hơn phân nửa.

“Sư huynh, chúng ta vẫn là về đi, căn bản không thắng được.” Thanh Đan Môn là chính tông đan môn trên đại lục Hoàn Thần, ở bên trong Nam Cảnh đã ẩn ẩn đoạt xu thế dần dần. Vừa lúc gặp môn phái thí luyện, bởi vậy mới có thể xuất hiện ở gần Sơn mạch Hằng Đoạn. Tiểu đội thí luyện do hai tu sĩ Kim Đan kỳ dẫn dắt, lại vẫn không địch lại công kích của long huyết kiệt.

“Long huyết kiệt có được năng lực công kích vượt cấp, nhưng tứ chi cũng không thuộc về lĩnh vực công kích, bản thân cơ hồ không có lực công kích, thừa dịp ánh mắt mọi người tụ tập trên người long huyết kiệt, các người tìm kiếm tứ chi, hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Một tu sĩ Thanh Đan Môn không cam tâm dừng tay như vậy, trực tiếp truyền âm cho đồng môn.

Không cam lòng tay không mà về có khối người, mọi người phần lớn muốn buông tay, đương nhiên cũng từng người đề phòng, chỉ là công kích của long huyết kiệt quá mức cường hãn, làm cho bọn họ rất khó phân ra tâm thần đi chú ý việc khác.

Trong một mảnh chiến cuộc hỗn loạn, người muốn đục nước béo cò cũng không ít, bọn họ vây quanh huyết kiệt thụ dạo một vòng lại một vòng, cũng không phát hiện bóng dáng tứ chi, nhưng là ánh sáng tím vừa mới bùng nổ và linh lực tinh thuần trong không khí đều đang nói rằng, nơi này tồn tại tứ chi.

Thời gian tiêu hao, uy áp càng ngày càng nặng, mọi người không dám ở trì hoãn, sôi nổi lấy ra át chủ bài của mình, chẳng sợ tìm không thấy tứ chi, long huyết kiệt cũng là trân bảo khả ngộ bất khả cầu. Dưới vây công hết sức lực, long huyết kiệt đã bị thương nặng, trên mặt mỗi người không tự chủ được xuất hiện vui sướng và kích động, công kích không giảm.

Nhưng, khi mọi người ở đây cho rằng đắc thủ, sắp đại công cáo thành thì, trận ánh sáng tím kia lại lóng lánh lần nữa, lấy long huyết kiệt làm trung tâm, gợn sóng như nước từng vòng đẩy ra, linh lực nồng đậm làm người ta giống như đặt mình trong suối nước nóng, mỗi một lỗ chân lông đều thoải mái mở ra.

Cùng lúc đó, long huyết kiệt bị thương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khôi phục, những dây leo nhánh cây bị chặt đứt lại hồi sinh lần nữa, thậm chí kiểm thương lớn lớn bé bé trên thân cây cũng biến mất không thấy.

Trung tâm của ánh sáng tím, cuối cùng các tu sĩ phát hiện bóng dáng tứ chi, tựa như cảm thấy lôi kiếp buông xuống, tứ chi cũng không che dấu nữa, trên mặt đất dựa gần long huyết kiệt, dây leo màu đỏ sậm chậm rãi mở ra, lộ ra chân thân của tứ chi tiên thảo!

So với long huyết kiệt cao tới gần trăm mét, tứ chi bé nhỏ đến đáng thương, chỉ lớn như một nắm tay trẻ con, nhưng không ai có thể bỏ qua tồn tại của nó.

Trong suốt như băng, tinh xảo đặc sắc, phảng phất một ngụm nước suối màu tím, ẩn chứa linh lực tinh thuần làm người mê say, tán ra từng trận hơi thở chữa khỏi. Đây là tứ chi tiên thảo làm vô số người điên cuồng, chẳng sợ chỉ người một ngụm không khí xung quanh, cũng có thể cảm thấy rõ ràng cảm giác thoải mái khi tập chất bị tinh lọc trong cơ thể.

Tẩy kinh phạt tủy, thoát thai hoá cốt, không phải cực phẩm tiên thảo thì không làm được! Trên đại lục Hoàn Thần, có bao nhiêu người có thể chính mắt thấy sự tồn tại của tứ chi tiên thảo, linh vật trong truyền thuyết hiện giờ trước mặt bọn họ.

Tu sĩ không ai không kích động, lúc nghe nói linh chi tiên thảo bọn họ điên cuồng, lúc thấy ánh sáng tím bọn họ mắt không chớp, nhưng hiện giờ, trong nháy mắt nhìn thấy chân thân tứ chi, bọn họ lại ngây người, khó mà tin được mọi thứ trước mắt.

Không biết qua bao lâu, một tiếng sét điếc tai trên không, làm mọi người bừng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lôi kiếp

“Không còn kịp rồi, mau rời khỏi nơi này, độ kiếp sắp bắt đầu rồi!” Trong lúc giằng co, không biết tiếng của ai vang lên, cảm nhận được uy áp kinh người kia, các tu sĩ nhanh chóng chạy về, rời xa chỗ của Long Huyết kiệt từ chi.

Đương nhiên, cũng có người làm theo cách trái ngược, bị nghịch thiên trăn bảo làm đầu óc mê muội, chẳng những không lùi, ngược lại còn phóng tới chỗ tử chi, nhưng không ngoại lệ đều bị dây leo của Long Huyết kiệt đánh bay.

Cục diện như vậy cũng không tiếp diễn lâu lắm, lôi kiếp quay cuồng mang theo khí thế nghiền ép roi thẳng xuống, phảng phất muốn phá hủy tất cả mọi vật thể trong không gian.

Đạo lôi kiếp thứ nhất đánh xuống không chút lưu tình, tu sĩ không kịp trốn xa đến cả tiếng hét cũng chưa phát ra đã hóa thành tro bụi, phạm vi ngàn dặm nhảy mất thành một mảnh đất khô cằn. Trái lại Long Huyết kiệt, vẫn chưa chịu thương tổn quá lớn, chúng tu sĩ lúc này mới ý thức được, có lẽ vừa nãy, Long Huyết kiệt vẫn chưa lấy thực lực thực sự ra đối phó bọn họ.

Hết sức rung động lòng người, đạo lôi kiếp thứ hai theo sát tới, ngay sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư, không để lại cơ hội thở dốc, một đạo lại mạnh mẽ hơn một đạo làm mặt đất cũng run lên nhẹ nhẹ.

Không trung một mảnh u ám, tiếng gió ầm nập vù vù, trừ điện quang lóng lánh, khu rừng này yên tĩnh phảng phất một mảnh đất chết.

Chúng tu sĩ đứng ở khoảng cách đủ xa, hô hấp trở nên cẩn thận, bọn họ không có rời khỏi như vậy, mà là muốn nhìn thấy, hai loại hi thể trăn bảo này có vượt qua song lôi kiếp không. Đương nhiên, trong lòng cũng ôm một tia may mắn, hy vọng sau lôi kiếp, bọn họ còn có thể có cơ hội bất linh thực.

Long Huyết kiệt bằng bản thể mạnh mẽ của mình chịu đựng hơn hai mươi đạo lôi kiếp, nhưng theo uy lực lôi kiếp dần dần tăng lên, Long Huyết kiệt cũng có vẻ uể oải, dây leo tụ tập ở ngọn cây cháy đen không ít, sôi nổi rơi xuống.

Quả nhiên như thế, chúng tu sĩ trong lòng đuổi tới vài phần tiếc hận, Long Huyết kiệt có lực công kích và lực phòng ngự đứng đầu trong linh thực, nhưng tính tình táo bạo thích giết chóc nên rất khó có thể tu luyện ra linh thực, càng không cần nói tới hóa hình.

“Đáng tiếc.” Có người ở nhẹ giọng cảm thán, nếu Long Huyết kiệt này là đơn độc độ kiếp, còn có khả năng hóa hình thành công.

Linh chi tiên thảo tuy là hi thể chi bảo, nhưng chưa bao giờ nghe nói hóa hình thành công, bởi vì bản thể linh chi phòng ngự và công kích đều không mạnh, một khi Long Huyết kiệt thất bại, cũng có nghĩa là tử chi tiên thảo cũng không còn tồn tại nữa.

“Ta thấy chưa chắc, đừng quên, khí vận nghịch thiên và tác dụng chữa khỏi của tử chi.” Rốt cuộc cũng chưa ai thấy qua tử chi, càng không cần phải nói độ kiếp, kết quả như thế nào còn rất khó nói.

Lúc tinh thần chúng tu sĩ căng thẳng cực độ, đạo lôi kiếp thứ hai mươi lăm đánh xuống, Long Huyết kiệt nỗ lực chịu đựng, nhưng dây đằng ở ngọn cây không ngừng rơi xuống, ngay cả tán cây cũng cháy đen một mảnh, thậm chí rơi rụng lan tràn xuống theo lôi kiếp, có một sợi thật nhỏ rơi xuống trên người tử chi, trái tim các tu sĩ không tự chủ treo cao lên.

Tử chi tựa như run rẩy, sau đó nháy mắt bộc phát ra ánh sáng hoa mỹ, ánh sáng tím kia đậm đặc hơn trước, qua mấy hô hấp, huyết kiệt thụ cháy đen đã khôi phục sức sống, dây đằng mọc ra tụ tập một lần nữa.

Các tu sĩ trợn mắt há hốc mồm, thương tổn của lôi kiếp cao bao nhiêu, bản thể Long Huyết kiệt lớn bao nhiêu, một quả tử chi nhỏ nhỏ như vậy, thể nhưng có thể năm lần bảy lượt tuyệt đối chữa khỏi cho Long Huyết kiệt.

Dần dần, mọi người phát hiện, mỗi lần Long Huyết kiệt mọc dây leo mới thì lực phòng ngự đều mạnh hơn trước, theo từng đạo lôi kiếp rơi xuống, bản thể Long Huyết kiệt cũng càng thêm mạnh mẽ, sau vài lần chữa khỏi, tử chi phảng phất cũng tới đỉnh điểm rồi, mà lôi kiếp còn dư lại chín đạo chưa hạ xuống.

Mà chín đạo lôi kiếp này cũng sẽ là công kích mạnh nhất. Chín đạo thiên lôi cuối cùng chậm chạp chưa hạ xuống, lôi vân màu đen bắt đầu chậm rãi ngưng tụ ánh sáng tím, mọi người chỉ cảm thấy bị áp thở đến không nổi, không tự chủ được lại lui về phía sau lần nữa.

Lôi kiếp vậy mà biến thành màu tím, có thể thấy được năng lượng ẩn chứa có bao nhiêu đáng sợ, nhìn về huyết kiệt thụ, mất đi chữa khỏi của tử chi, chỉ sợ là dư nhiều lắm.

“Đó là cái gì!” Có người đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng, tràn đầy không dám tin tưởng nhìn tán cây trên không của huyết kiệt thụ. Dây leo của Long Huyết kiệt bị đánh chỉ còn lại có mấy cây, nhưng vẫn giờ lên cao cao, bảo vệ ở tán cây phía sau, mà lúc này, trên dây leo tựa như còn có thêm một khối khoáng thạch phát ra ánh sáng màu đen.

“Hắc diệu thạch!”

“Sao có thể!”

“Là thật kia.”

Bảo quảng cấp bậc truyền kỳ, chỉ cần một khối lớn bằng bàn tay, có thể luyện chế ra Thánh Khí, gặp luyện khí sư tốt, thậm chí có thể luyện chế ra bảo khí truyền kỳ. Mà hiện tại, một khối hắc diệu thạch lớn bằng một người trưởng thành thể nhưng bị lấy ra chặn lối kiếp! Quả thực là phí phạm của trời!

Lôi kiếp màu tím nhạt ngưng tụ xong, sức mạnh hoàn toàn khác với lúc trước đánh sâu xuống.

A a a! Chúng tu sĩ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, năng lượng hủy thiên diệt địa này thật là đáng sợ, càng đau lòng là, lôi kiếp kia bỏ vào hắc diệu thạch.

Sau mấy đạo lôi kiếp màu tím, cho dù là khoáng thạch truyền kỳ cũng chịu đựng không nổi oanh kích của lôi kiếp, hắc diệu thạch đen như mực mặt ngoài trơn như lụa răng rắc một tiếng xuất hiện vết rách.

Vết rạn kia tuy rằng thật nhỏ, lại bị người tu chân ngũ cảm mạnh mẽ phát hiện, tức khắc lại là một trận tim gan còn cào khó chịu, quả nhiên, lại một tia sét tím qua đi, hắc diệu thạch hoàn toàn bị đánh nát, mảnh nhỏ dần dần biến mất không thấy trong lôi kiếp.

Sắc mặt mọi người ngoài dự đoán duy trì nhất trí, chính mắt thấy khoáng thạch truyền kỳ thật lớn bị đánh thành bụi như thế, cái loại đau lòng và đánh vào này thật sự khó mà giải thích.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện, mình kinh hoàng quá sớm, một mảnh sò biển thật lớn bị Long Huyết kiệt giờ cao qua đỉnh đầu, sò biển kia lớn bằng hai người trưởng thành, một mặt thô ráp tự nhiên, bình thường không có gì lạ, một mặt lại giống như lưu li bảy màu, tựa như ảo mộng.

Trong truyền thuyết chỉ sinh hoạt ở biển chết chỗ sâu trong Lưu Ly Đế Vương bối, ăn thịt sò này có thể kéo dài thọ nguyên trăm năm, ngâm châu dung nhan bất lão, mà vỏ sò này, luyện vào đan dược, luyện thể rèn cốt, còn luyện khí sẽ thành thần binh.

Từng đạo lôi kiếp đánh xuống, dưới ánh mắt của mọi người, đế vương bối cũng giống như hắc diệu thạch, dần dần nứt nẻ, cuối cùng trở thành tro bụi.

Lôi kiếp đã kết thúc, tầng mây tan đi, ánh mặt trời chột phá, ánh sáng vàng lộng lẫy chiếu nghiêng mà xuống, bao phủ trên một mảnh đất cháy đen.

Chúng tu sĩ từ lúc độ kiếp bắt đầu vẫn luôn lo lắng đề phòng ở yên tại chỗ, độ kiếp rõ ràng là tử chi và Long Huyết kiệt, vì cái gì mình ngược lại sắp một chết vậy, cũng không biết, nhìn người ta độ kiếp cũng kinh tâm động phách như thế, tinh thần căng thẳng như thế. Nghĩ đến hắc diệu thạch và đế vương bối hóa thành tro bụi, mọi người tức khắc muốn cào tường.

Nhưng chấn động nhất đại khái vẫn là chính mắt thấy hai hi thể linh thực hóa hình. Lôi vân vừa mới tan đi, đã có người khó khăn nổi vọt qua, linh thực hóa hình, ý nghĩa là gì! Ý nghĩa hi thể linh thực biến thành xưa nay chưa từng có. Dù là Long Huyết kiệt hay là tử chi, cũng có thể điên đảo cuộc sống của mình!

Chúng tu sĩ còn chưa tới trung tâm, một ánh sáng đỏ bao vây lấy ánh sáng tím nhanh chóng bay vào chỗ sâu của sơn mạch Hằng Đoạn.

“Là Long Huyết kiệt, mau đuổi theo!”

Không cần nhắc nhở, tất cả mọi người ý thức được điểm này, Long Huyết kiệt muốn mang tử chi chạy trốn, đúng rồi, tu sĩ nghe tin tới rồi sơn mạch Hằng Đoạn càng ngày càng nhiều, tu vi cũng càng ngày càng cao, Long Huyết kiệt cho dù mạnh mẽ, cũng không thắng nổi biển người tập nập, không muốn bị bắt phải thuần hóa, chỉ có thể chạy trốn.

Ngắn ngủn mười lăm phút sau, trên mảnh đất khô cằn đã không còn bóng người, dù thực lực thế nào, đều đuổi theo phương hướng Long Huyết kiệt chạy trốn.

Lại mười lăm phút sau, chính giữa mảnh đất đã từng bị lôi kiếp oanh kích, đất hơi hơi trôi lên thành một cái bọc nhỏ, sau vài lần phập phồng, một bé con chui từ dưới đất lên, đầu tóc đen nhánh như lụa, mặt bánh bao tròn trĩnh, mắt tím linh động chớp vài cái rồi biến thành màu đen sâu thẳm.

Bé con vươn tay trắng nõn vỗ vỗ đất trên đầu mình, sau đó đôi tay chống mặt đất, giống rút củ cải mà rút mình ra ngoài, đầu nhỏ nhìn nhìn khắp nơi, tìm một phương hướng vui sướng nhảy nhót đi mất, trên mảnh đất khô cằn, chỉ để lại một hố đất nhọt nhọt.

Sáng sớm ba ngày sau, trong rừng rậm rạp của sơn mạch Hằng Đoạn, dưới tàng cây trúc rừng thật lớn.

Ánh nắng sáng sớm mang theo hơi lạnh, giọt sương trong suốt trên lá cây theo gân lá chậm rãi chảy xuống, làm bừng tỉnh một bóng dáng nhỏ bé dựa vào cỏ xanh ngù gà ngủ gật, tóc màu đen, mặt bánh bao non nớt, đứng là tử chi tiên thảo độ lôi kiếp ngày đó.

Long Tiểu Chi xoa xoa đôi mắt, đuổi thất lưng. Long Tiểu Chi là tên của nàng, tên đương nhiên là Long Huyết kiệt kia đặt cho, tên của Long Huyết kiệt là Long Phong Triệt.

Lúc Long Tiểu Chi có linh thức thì Long Phong Triệt đã tồn tại thật lâu, mà sở dĩ nàng có thể sống an ổn ở sơn mạch Hằng Đoạn như thế, không thể thiếu che chở của Long Phong Triệt. Long Tiểu Chi chỉ dùng một trăm năm đã khai mở linh thức, lại tiêu phí hơn ba trăm năm thời gian hóa hình.

Linh thực muốn hóa hình tự nhiên thì không có khả năng nhanh như vậy, nhưng từ chi vốn được Thiên Đạo chăm sóc, linh lực của sơn mạch Hằng Đoạn sung túc, hơn nữa Long Tiểu Chi nàng sống trên một khoáng mạch, tự thân lại có sức mạnh tinh lọc, tăng lên tư chất, dưới rất nhiều điều kiện thuận lợi, Long Tiểu Chi dùng không đến 500 năm thời gian đã hóa hình.

Kỳ thật đối với linh thực mà nói, trước khi hóa hình phần lớn là lưỡng tính, sau hóa hình mới có phân chia giới tính, mà vì thiên tính, linh thực hóa hình cơ bản đều sẽ lựa chọn trở thành giống đực, bởi vì giống cái linh thực trời sinh yếu hơn giống đực, bất lợi cho việc sinh tồn.

Long Tiểu Chi đối với khái niệm giới tính còn rất mơ hồ, nhưng lại theo bản năng muốn lựa chọn cường giả, mà Long Phong Triệt lại nói, nếu nàng dám hóa hình thành giống đực, thì sẽ dùng một dây leo đánh chết nàng. Long Tiểu Chi rất uất ức, nhưng ngẫm lại mình không hề có thiên phú công kích, tức khắc cảm thấy giới tính cũng không quan trọng, vì thế quyết định hóa hình thành giống cái.

Long Phong Triệt vừa lòng dùng dây leo vỗ vỗ đầu nàng, tỏ vẻ nhất định sẽ bảo vệ tốt nàng.

Trên thực tế, nếu không phải ngoài ý muốn đưa tới đại lượng tu sĩ, Long Phong Triệt và nàng đều là có thể an ổn vượt qua lời kiếp, sau khi hóa hình, Long Phong Triệt truyền âm cho nàng, bảo nàng giấu mình dưới đất, hắn sẽ dẫn dắt truy binh rời khỏi, mà nàng chỉ cần ở địa điểm chỉ định chờ hắn là được rồi.

Long Tiểu Chi tìm được một mảnh lá, mặt trên là giọt sương sớm mát mẻ, trực tiếp cúi đầu uống hết, giọt sương không có hương vị gì, Long Tiểu Chi lại cảm thấy mới lạ, lại dùng giọt sương rửa mặt.

Một ngày trước Long Tiểu Chi đã đến nơi này, nhưng chờ mãi chờ mãi cũng không thấy bóng dáng Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi cũng không hoảng sợ, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích chờ đợi, từ thật xa nhìn lại, phảng phất một pho tượng nho nhỏ tĩnh xảo.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sống sót

Edit: rinnina

Đứng cả ngày, Long Tiểu Chi lắc lư hai cái ngã sắp xuống, lúc này mới ý thức được, mình đã không còn là linh chi, trong lúc buồn ngủ, tìm một gốc cây dựa vào bắt đầu ngủ.

Mặc dù Long Tiểu Chi hóa hình, nhưng dù sao chỉ có tu vi năm trăm năm không đến, còn chưa tích cốc, từ lúc Long Tiểu Chi chào đời tới nay lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác đói bụng. Hai tay chống gò má, Long Tiểu Chi đang suy nghĩ có nên hóa thành nguyên hình, một lần nữa cắm rễ vào trong đất hay không.

Trong lúc suy tư, từ cây sơn trúc trên đỉnh đầu, một trái sơn trúc chín mọng rơi xuống từ ngọn cây, vừa vọt rơi xuống trước mặt Long Tiểu Chi. Long Tiểu Chi sửng sốt, khoan khoái nâng chân gần chạy tới, lớn như vậy, nàng còn chưa từng ăn cái gì cả.

Quả sơn trúc rơi trên mặt đất không có bị nát, ngược lại nứt ra một kẽ hở, Long Tiểu Chi thoải mái tách vỏ ngoài sơn trúc ra, từ đấy mở ra hành trình ăn hàng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tháng sau, Long Tiểu Chi như cũ không đợi được Long Phong Triệt, lại chờ được một người tu sĩ, Long Tiểu Chi giấu mình trong bụi cỏ rậm rạp tránh khỏi dò xét, hình như tu sĩ chưa từ bỏ ý định, di chuyển rất lâu ở xung quanh.

Mặc dù Long Tiểu Chi không có lực công kích gì, lại có kỹ năng trời cho khác, một là tuyệt đối chữa khỏi sinh ra đã có, còn có một là sau khi biến hóa thì có được - ngự trang hoàn mỹ.

Cái gọi là ngự trang, chính là hoàn mỹ ẩn núp hơi thở của mình, chỉ cần không biến về nguyên hình, thì không ai có thể khám phá bản thể của nàng, tự nhiên cũng sẽ không bại lộ thân phận Từ Chi. Còn có thể hoàn mỹ kết hợp sinh linh với khác, linh hoạt nắm giữ các năng lực khác nhau.

Năm trăm năm đối với linh thực mà nói, biến hóa căn bản không có khả năng, nhưng đối với yêu linh mà nói thì hết sức thường gặp, động vật có tuệ căn hơn thực vật, năm trăm năm mới biến hóa đã được cho là muộn.

Sau khi tu sĩ rời khỏi, Long Tiểu Chi ngồi thật lâu dưới tàng cây sơn trúc, cuối cùng quyết định rời khỏi. Từ trong linh phủ* lấy ra một đôi cánh bướm bướm màu tím, gấp vào trên lưng, Long Tiểu Chi thử phẩy phẩy, rất nhanh đã thuần thục nắm giữ tiết tấu.

*kiểu không gian gắn kết với linh hồn

Sử dụng cánh tử điệp đương nhiên không sẽ đơn giản như thế, tu sĩ cần thu thập cánh tử điệp, đi qua luyện khí sư rèn đúc, mới có thể được tu sĩ sử dụng, Long Tiểu Chi có thể sử dụng thoải mái như thế, cũng vì kỹ năng nguy trang hoàn mỹ trời cho.

Long Tiểu Chi hải lòng bay múa một trận, sau đó nhanh chóng bay lên núi trúc, ôm một mảnh sơn trúc, Long Tiểu Chi liều mạng vỗ cánh, thành công tháo xuống một miếng sơn trúc, nhưng bản thân cũng bởi vì quán tính mà lộn hai vòng giữa không trung.

Giữa trưa, linh phủ của Long Tiểu Chi đã tích lũy một ngọn núi sơn trúc nhỏ, Long Tiểu Chi vỗ vỗ tay, đứng trên một ngọn cây, nàng không cảm nhận được Long Phong Triệt ở chỗ nào, cuối cùng quyết định đi tìm theo hướng Long Phong Triệt rời khỏi.

Linh lực trên Hoàn Thần đại lục dư thừa, giống loài phong phú, đạo tu, phật tu, yêu tu, linh tu, ma tu nhiều không kể xiết, tuy giữa các tu sĩ có ma sát, nhưng cũng không có tranh đấu lớn.

Như Long Tiểu Chi từ linh thực biến hóa mà thành là linh tu, ở trên đại đạo là một chi vô cùng ít ỏi. Tiếp theo chính là yêu tu, cũng chính là chi mà Long Tiểu Chi đang nguy trang, từ động vật biến hóa mà thành, chưa biến hóa gọi chung là linh thú. Linh tu và yêu tu là chủng tộc có linh phủ trữ vật tự mang của đại lục.

Linh tu và yêu tu sinh tồn trên đại lục không dễ, linh tu thì không cần phải nói, bản thân phần lớn có giá trị làm thuốc, là thật tài liệu luyện đan tốt, yêu tu cũng là thân ngâm yêu đan, các bộ phận trên thân thể phần lớn có thể luyện chế thành pháp khí.

Hơn nữa, nữ tu trong hai loại tu sĩ này, vẫn là lộ đỉnh tốt, nữ tu vận khí tốt có thể trở thành đối tượng tu sĩ song tu, vận khí kém thì biến thành vật sở hữu, tu vi bị phế, trở thành công cụ cho tu sĩ thăng cấp.

Linh tu và yêu tu sẽ lựa chọn ẩn cư, hoặc là dựa vào đại môn phái mà sống sót.

Đạo tu là tu sĩ nhiều nhất đại lục, chủ yếu thông qua tu luyện và độ kiếp để đạt tới tiên cảnh, phật tu là thông qua độ hóa chúng sinh, tích lũy công đức mà tạo nên kim thân, đây là hai loại tu sĩ mà nhân loại tu luyện chủ yếu.

Còn ma tu, bọn họ sống ở lĩnh vực truyền thuyết, rất ít giao thiệp với đại lục, cũng không thích lui tới với con người, đối với thiện ác cũng không có giới hạn rõ ràng. Cũng có con người tu ma, lấy giết chóc nuôi linh hồn, bị thế nhân bài xích.

Dù là loại tu sĩ nào, cũng có thiện có ác, không thể lấy một mặt khái quát.

Long Tiểu Chi mở linh thức, chẳng những ý nghĩa có trí tuệ và năng lực học tập, còn có kiến thức căn bản và truyền thừa. Trong linh phủ của Long Tiểu Chi cũng không có quá nhiều vật phẩm, trừ đôi cánh tử điệp này, chỉ còn lại vỏ linh chi mình sinh trưởng mấy trăm năm qua, và một đồng sơn trúc nhỏ.

Bản thể của nàng là một cây linh chi, trước khi biến hóa phạm vi hoạt động có hạn, cũng không giống Long Huyết Kiệt có thể phân hóa ra dây leo, những thứ có thể thu thập dĩ nhiên là rất ít ỏi.

Đôi cánh này vẫn là con tử điệp kia sống xung quanh nàng, nhờ linh lực tinh thuần của nàng tắm bổ mà biến hóa, sau khi biến hóa đi du ngoạn đại lục, một trăm năm trước thọ nguyên sắp hết, trở lại sơn mạch Hằng Đoạn, cuối cùng chết bên cạnh nàng, cũng để cánh lại cho Long Tiểu Chi, tính làm báo đáp.

Tử điệp ở Hoàn Thần đại lục cũng không hiếm gặp, có thể biến hóa cũng có rất nhiều, cánh tử điệp chẳng hề hoa lệ, chỉ đơn thuần là màu tím hơi mờ, bởi vậy rất ít trở thành mục tiêu săn bắt. Đây cũng là nguyên nhân Long Tiểu Chi lựa chọn nguy trang thành tử điệp.

Mặc dù nguy trang thành con người thì có khả năng lại càng an toàn, nhưng hình thể trước mắt của nàng rõ ràng không phải là loài người, huống chi, chi cần dùng niên thạch* dò xét, thì sẽ phát hiện tuổi của nàng, một tu sĩ hơn bốn trăm tuổi không có tu vi gì và một con tiểu yêu bốn trăm tuổi, hiển nhiên tiểu yêu bình thường hơn nhiều.

*đá kiểm tra tuổi

Long Tiểu Chi ở bay trong sơn mạch Hằng Đoạn vài ngày, đừng nói tìm người, bản thân cũng lạc đường, hơn nữa nàng phát hiện, rời khỏi khu vực mình quen thuộc, cũng không phải là tất cả động thực vật đều hữu hảo.

Cho dù hiện giờ nàng trên người không có hơi thở tiên thảo, người cũng không thom ngào ngạt như xưa, nhưng có nguy hiểm bị ăn sạch như cũ. Lại một lần nữa nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát một mảnh mạng nhện, sắc trời âm trầm, ánh mặt trời yếu ớt, tiếng sấm đình tai như óc vang trên đỉnh đầu.

Mưa lớn mưa tầm tã mà đến, đến đột nhiên vô cùng, Long Tiểu Chi lập tức bị ngâm lạnh tới xương, giọt mưa lớn như hạt đậu nhanh chóng rơi xuống, đối với Long Tiểu Chi bé nhỏ mà nói, đây không khác gì một hồi tai nạn.

Long Tiểu Chi vỗ cánh, lại vẫn bị giọt mưa đập rơi xuống, giọt mưa đập trên người, lập tức truyền đến một trận đau nhức, dường như bị đánh một quyền. Ánh mắt mơ hồ không rõ, cánh bị xối ướt có thể bay trên không, Long Tiểu Chi không thể không rơi xuống đất. Cánh biến hóa, hóa thành một chiếc áo choàng màu tím nhạt khoác sau lưng.

Trên mặt đất tràn đầy lá rụng, nước mưa rất nhanh tích lũy trên phiến lá, hình thành chỗ lõm nhỏ đầy nước.

Long Tiểu Chi nhặt cái lá cây đội lên đầu, lộp độp chạy về một gốc cây dong to gần đó, màn mưa làm mờ hồ ánh mắt nàng, tiếng mưa rơi quấy nhiễu thính giác nàng, Long Tiểu Chi không phát hiện, trong góc âm u của rễ cây dong, có một Bộ Điều Chu* đang chài lông tơ bị xối ướt trên đùi.

* con nhện ạ, dịch sát nghĩa là nhện bắt chim

Mưa gió tàn sát bừa bãi cuối cùng bị ngăn cản bên ngoài, Long Tiểu Chi nhẹ nhàng thở phào một cái, trước đến giờ nàng không biết mưa lớn đáng sợ như vậy, Long Phong Triệt bảo vệ nàng quá tốt, từ lúc sinh ra đến bây giờ, đây chỉ sợ là lần đầu tiên nàng đối mặt mưa lớn.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng rung mình một cái, nàng đã bắt đầu nhớ Long Phong Triệt, nếu như gặp lại Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi nghĩ mình nhất định sẽ nhận hắn làm đại ca, hoặc là làm sư phụ, phụ thân cũng có thể.

Mưa càng rơi càng lớn, Long Tiểu Chi lại nhích lại gần rễ cây, dùng linh lực hong khô thân thể và quần áo.

Trong góc âm u ẩm ướt, Bộ Điều Chu hiển nhiên phát hiện thức ăn đưa tới cửa này, tám cái chân phủ kín lông tơ khiến nó di chuyển không phát ra bất kỳ tiếng động nào, răng nọc dài đến năm tấc đã chuẩn bị nọc độc.

Long Tiểu Chi nhìn nhìn qua màn mưa nặng nề, cảm thấy mình đại khái cần phải qua đêm ở chỗ này. Đang định kiểm tra cây dong một chút, xem có thể tìm được động cây, hoặc là đến trên nhánh cây qua đêm.

Nhìn qua rễ cây đen như mực rồi rầm lẫn lộn, Long Tiểu Chi có cảm giác rợn cả tóc gáy, vỗ vỗ mặt mình, Long Tiểu Chi đang muốn động viên mình, một con vật khổng lồ nhanh chóng phun ra.

Một tiếng thét chói tai ngăn ngời non nớt vang lên, Long Tiểu Chi nhanh chóng bay lên, nàng hiện tại vô cùng may mắn mình có một đôi cánh, đôi cánh này đã cứu nàng nhiều lần. Trên mặt đất, Bộ Điều Chu lớn hơn Long Tiểu Chi hai ba lần lại từ từ lùi về rễ cây, đen tối lại một lần nữa che giấu cho nó.

Trong sơn mạch Hằng Đoạn, nguy hiểm nhất không phải là sinh vật đã mở linh thức, mà là các loại linh thực và linh thú dựa vào bản năng vô mồi, đây là nhận thức của Long Tiểu Chi đoạn thời gian này.

Không gian có hạn, Long Tiểu Chi chỉ có thể ở bay trên không cây tán cây dong khổng lồ, Long Tiểu Chi muốn lựa chọn một cành cây dừng lại, nhưng hiển nhiên núp trong cây dong trung tránh mưa không chỉ có một con Bộ Điều Chu, Long Tiểu Chi phát hiện một con măng xà tối tăm màu xám vẫn chiếm giữ trên thân cây.

Long Tiểu Chi không chỗ đặt chân bay múa một trận, tiến thoái lưỡng nan. Cây dong lớn như thế cũng không nhiều, mưa lớn nhất thời cũng không ngừng lại, bây giờ còn là buổi chiều, nếu như lúc này rời khỏi, trước khi trời tối nàng có thể lần nữa tìm được nơi dừng chân hay không?

Trước đến giờ Long Tiểu Chi không biết rõ xúi quẩy có ý gì, sinh sống thuận buồm xuôi gió mấy trăm năm qua khiến nàng từ không biết sống sót là một chuyện gian nan như thế. Long Tiểu Chi nắm chặt quả đấm nhỏ, quyết định chọn một nhánh cây thanh mảnh đặt chân.

Nhưng là hiển nhiên, vận khí hôm nay của nàng thật không tốt lắm, măng xà có lẽ không thể bò nhanh trên cành cây chằng chịt, Bộ Điều Chu có lẽ không biết leo cây, nhưng nếu như trên tán cây có một con chim cú khổng lồ dùng chân thì không ổn.

Bởi vì còn chưa tới tối, chim cú còn đang ngủ say. Nhưng móng vuốt bén nhọn và miệng của nó đã giải thích rõ nó cũng khó đối phó.

Long Tiểu Chi trở về dưới tàng cây, nhặt một mảnh lá cây đủ rộng, xông vào màn mưa. Nàng có chút không hiểu, vì cái gì mình biến hóa, sống sót ngược lại càng thêm không dễ.

Giữa mưa to, Long Tiểu Chi không dám dừng lại nghỉ, nước mưa chưa qua đầu gối, Long Tiểu Chi chuẩn bị tìm một thân cây qua đêm, không cần quá nồng đậm, bị mưa xối cũng không sao, ánh sáng càng ngày càng ít khiến nàng hoảng hốt.

Giữa cơn mưa xối xả, rừng rậm đang đung đưa theo gió, giữa rừng núi đã rất khó tìm ra chỗ khô ráo, một bóng dáng nho nhỏ cơ hồ không nhìn thấy đội một mảnh lá cây gian nan đi về phía trước.

_ Hết chương 3 _

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con người

Mưa gió lớn như thế nên Long Tiểu Chi không thể nào bay lên lần nữa, cây cối thích hợp dùng chân cũng không nhiều, hơn nữa phần lớn cũng có chủ, nếu như tùy tiện xâm nhập, sẽ bị công kích.

Một đêm này, Long Tiểu Chi qua đêm trong một khoảng hờ nhám thạch nhỏ, ngày hôm sau, nghe không thấy tiếng giọt mưa gõ vào nhám thạch nữa, Long Tiểu Chi mới đẩy hòn đá chất ở lối vào ra.

Mùi bùn đất trong sạch đập vào mặt, sau cơn mưa rừng rậm rục rồi hắt lên, xa xa nhìn lại, như một khối viên ngọc bích nạm giữa sơn mạch.

Xuyên thấu qua tầng lá dày đặc, ánh mặt trời nhỏ vun vừa vụn chiếu vào trên tảng đá chỗ Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi leo ra khỏi nhám thạch, ngồi trên ánh mặt trời loang lổ ngẩn người.

Cuối cùng Long Tiểu Chi buông tha cho hành vi xông loạn, nằng dùng nửa tháng, tìm một sơn cốc an bình, cũng an cư ở một gốc cây cổ vân thụ.

Long Tiểu Chi dần dần thích ứng sinh sống một mình, biết đi ra ngoài tìm đồ ăn, biết quan sát thời tiết, khảo sát nguy cơ, mỗi ngày phơi nắng phơi nắng, tu luyện tĩnh tọa, luyện tập sử dụng linh lực.

Trong sơn mạch Hằng Đoạn không có bốn mùa, hàng năm nhiều mưa, bốn mùa như xuân. Long Tiểu Chi cứ sinh sống thế này năm năm, năm năm đối với nàng ngẩn ngui như một cái chớp mắt, Long Tiểu Chi thậm chí cảm thấy, mình có thể liên tục sống thế này. Cho đến có một ngày, trong sơn cốc có những tu sĩ khác đến.

Vị trí sơn cốc này ở chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, hơn nữa rất bí ẩn, người thường rất khó tiến vào, đây cũng là nguyên nhân liên tục năm năm chưa có người tiến vào sơn cốc.

Tuổi thọ cổ vân thụ rất dài, thân cây thẳng đứng, không dễ leo lên, ngọn cây cành lá sum xuê, nhìn từ đằng xa, như một đám mây, mỗi một trăm năm, cổ vân thụ sẽ mọc lên một mảnh "Đám mây".

Hơn nữa cổ vân thụ có mùi thơm ngát nhàn nhạt, có công hiệu đuổi tà trùng, Long Tiểu Chi ở trên cổ vân thụ, chỗ an gia là một "Đám mây".

Long Tiểu Chi đào ra một hang cây cho mình, ổ nhỏ của Long Tiểu Chi đối với cổ vân thụ đường kính dài đến sáu thước mà nói không hề gì cả, sau đó trong thời gian dài, nàng tỉ mỉ bố trí ổ nhỏ của mình, để cho mình ở càng thêm thoải mái.

Sáng sớm hôm nay, Long Tiểu Chi còn ngủ trong giường phô mềm mại của mình, đã bị tiếng cãi vã dưới gốc cây làm bừng tỉnh.

Long Tiểu Chi dụi dụi con mắt, lặng lẽ từ thò đầu ra từ trong hốc cây, trên này cách cách mặt đất có ba bốn mươi mét, còn có nhánh cây che, Long Tiểu Chi không lo lắng mình sẽ bị phát hiện.

Năm năm nay, trong sơn cốc bình tĩnh yên ắng, thậm chí nhiều thời gian linh thú cũng không xuất hiện qua, đây là lần đầu tiên Long Tiểu Chi nhìn thấy con người ở trong sơn cốc.

Dưới tàng cây có ba người, quần áo giống nhau, áo trắng mờ mịt, trên tay đều mang bội kiếm, hai nam một nữ, xem ra giống như là tu sĩ cùng môn phái.

Giải Mật Nhi cúi đầu, tùy ý sư huynh mình nhắc nhở, nhưng người quen thuộc nàng không khó nhìn ra, nàng đã quyết tâm, tuyệt sẽ không thay đổi.

"Sư đệ, đừng nói, xem ra sư muội đã quyết định rời khỏi sư môn." Nguyễn Thanh Tuyết cắt đứt Hoa Vũ Lâu, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Tình cảm của hần đối tiểu sư muội này không tính là sâu, Giải Mật Nhi vào tông môn mới ba năm ngẩn ngui, trong ba năm, mọi người quan tâm Giải Mật Nhi đầy đủ, Giải Mật Nhi chưa bao giờ chịu nửa điểm ủy khuất, nhưng Vân Khuyết tông chung quy không giữ được nàng.

Lúc Giải Mật Nhi mười tuổi mới vào Vân Khuyết tông, khởi điểm tu luyện của nàng tương đối muộn, tư chất lại hết sức hiếm có, thiên mặc thiên hóa song linh căn, dạng linh căn này cho dù ở Thanh Đan Môn cũng là đệ tử nội môn ưu tú.

Nhưng Vân Khuyết tông lại là kiếm môn, lấy kiếm tu làm chủ, Giải Mật Nhi tiến Vân Khuyết tông cũng không phải ý muốn của nàng, mà là được Hoa Vũ Lâu cứu, mang về Vân Khuyết tông, sau đó báib tông chủ làm sư phụ.

Mấy tháng trước, Giải Mật Nhi ngoài ý muốn làm quen một nội môn đệ tử của Thanh Đan Môn, bị Thanh Đan Môn mà người kia nói hấp dẫn, kỳ thật trong nam cảnh này, lại có bao nhiêu người không muốn tới Thanh Đan Môn chứ, Giải Mật Nhi tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi biết được linh căn của Giải Mật Nhi, người kia cực lực cổ động nàng đi Thanh Đan Môn báisư, cũng đồng ý sẽ tiến cử thay nàng.

Giải Mật Nhi dao động, Vân Khuyết tông sư phụ, sư huynh đối với nàng thật sự rất tốt, nàng cũng cảm tạ ân cứu mạng của Hoa Vũ Lâu, nhưng nàng muốn bay lên trời cao, chứ không phải co ro ở một kiếm môn nhỏ.

Lần này, sư phụ muốn vào sơn mạch Hằng Đoạn bế quan, đến sơn cốc bế quan, cuối cùng Giải Mật Nhi hạ quyết tâm rời khỏi. Mặc dù Giải Mật Nhi chỉ có mười ba tuổi, tâm tư lại nhẩn nhai, nàng nhạy cảm phát hiện, sư phụ chăm sóc mình quá tốt, có lẽ là nàng đa tâm, nhưng trên đại lục, nữ tu rất ít, nhất là nàng như vậy có tư chất tuyệt hảo lại dung mạo hàng đầu, sư phụ có phải có tâm tư gì với nàng hay không?

Hơn nữa, thầy trò mến nhau, đối với tu sĩ nhân loại mà nói là đi ngược nhân luân, bị thế nhân khinh thường.

Bình tĩnh mà xem xét, sư phụ lớn lên rất đẹp mắt, có thể nói trong mười ba năm Giải Mật Nhi sống trên đời, không thấy người nào đẹp mắt hơn sư phụ, nhưng là nàng không thích kiểu người như sư phụ, nàng thích người phóng khoáng tùy ý, bề ngoài chứng sinh, trong đầu Giải Mật Nhi không khỏi xẹt qua một hình bóng, không hiểu sao mặt có chút đỏ.

Giải Mật Nhi đang xuất thần, sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Ba người nhìn lại, phát hiện đúng là tông chủ Vân Khuyết tông: Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ." Ba người chấp tay hành lễ, thái độ hết sức kính trọng.

Long Tiểu Chi đang ngó dáo dác khó được hai mắt tỏa sáng, người đến một thân bạch y, rõ ràng chỉ là màu sắc đơn giản trắng trong thuần khiết nhất, lại cho người ta cảm giác mờ mờ như tiên, tóc dài như mực, da như bạch ngọc, khí chất siêu nhiên, giống như trăng sáng trong mây, khiến người chú ý, lại xa không thể chạm.

Có thể nói, từ trình độ nhất định đi lên nói, linh tu và yêu tu đều thích sự vật tốt đẹp, thông tục mà nói, chính là nhan không*.

*thích vẻ đẹp bên ngoài

Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng cười một tiếng, như mưa rơi đầm băng, chợt ảm áp dịu dàng. Cảm giác xa cách mờ ảo đó biến mất không còn hình bóng, chỉ còn lại gió xuân phất vào mặt, khiến người ta sinh lòng an nhàn, yên tĩnh ảm áp.

"Mật nhi muốn rời khỏi?" Hiên nhiên Hiên Khâu Thiên Giác nghe được đối thoại vừa nãy của ba người.

Giải Mật Nhi nghe lời này đột nhiên an tâm, đúng vậy, sư phụ vĩnh viễn dịu dàng, sư phụ vĩnh viễn cưng chiều nàng, sư phụ thế nào lại trách nàng chứ. "Sư phụ, Mật nhi tâm ý đã định, Mật nhi muốn học luyện đan, không thích kiếm đạo."

Khỏe miệng Hiên Khâu Thiên Giác treo đường cong mờ mờ, ánh mắt ôn hòa. "Sơn mạch Hằng Đoạn nhiều mãnh thú, để sư huynh của ngươi đưa ngươi rời khỏi, đừng có một người đi loạn."

Trong lòng Giải Mật Nhi tung tăng như chim sẻ, sư phụ không có trách nhiệm, quả nhiên sư phụ hiểu cho nàng.

Giọng nói Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, tiếp tục nói. "Nhưng hôm nay từ biệt, ngươi và Vân Khuyết tông ta không còn quan hệ gì, Vân Khuyết tông không còn người nào tên Giải Mật Nhi, sau này là vinh là nhục, là quý là tiện, đều không cho phép bước vào Vân Khuyết tông nữa bước, ngươi phải nhớ kỹ."

Vẫn là giọng nói dịu dàng như cũ, vẫn là cười nhẹ ảm áp như cũ, Giải Mật Nhi lại đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, nàng không nghĩ tới sư phụ sẽ nói ra lời nói tuyệt tình như thế, hết lần này tới lần khác sư phụ vui vẻ trên mặt không giảm.

"Mật nhi xin ghi nhớ." Trong lòng Giải Mật Nhi đột nhiên có một chút khủng hoảng, mặc dù Vân Khuyết tông so ra kém Thanh Đan Môn, nhưng thực lực Vân Khuyết tông chẳng hề thấp, chỉ là bởi vì rất ít can dự chuyện đời, danh tiếng không hiển, ý tứ sư phụ là muốn nàng đoạn tuyệt sạch sẽ với Vân Khuyết tông?

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ gật đầu một cái. "Thanh Tuyết, đưa nàng xuống núi."

"Dạ, đệ tử lĩnh mệnh." Hiện thời tu vi Nguyễn Thanh Tuyết đã là Kim đan kỳ, lại có kinh nghiệm phong phú, đưa Giải Mật Nhi rời khỏi cũng không tính là khó khăn.

Hiên nhiên Giải Mật Nhi còn có chút không nỡ, nhưng nhìn khuôn mặt dịu dàng của Hiên Khâu Thiên Giác, lời gì cũng nói không ra, cuối cùng chỉ có thể đôi mắt đầm lệ dịu dàng, cẩn thận mỗi bước rời khỏi.

So với hai người khác, sắc mặt Hoa Vũ Lâu là khó coi hơn rất nhiều. Giải Mật Nhi là hán mạng về, cũng là hán tiền cử cho sư phụ, Giải Mật Nhi đã từng chỉ một phẩm nữ bình thường, cả tu chân là cái gì cũng không biết, không nghĩ tới cuối cùng bởi vì tư chất thượng hảo mà nhảy vào Thanh Đan Môn, việc này không khác gì đánh mặt Vân Khuyết tông.

Tông môn trên đại lục Hoàn Thần có thể nói vô cùng quan trọng, tu sĩ đến từ địa vực và chủng tộc khác nhau, tông môn là liên hệ duy nhất ràng buộc bọn họ, thông thường mà nói, trừ phi tông môn giải tán, tu sĩ bình thường sẽ không ruộng bỏ tông môn của mình.

Hơn nữa, mỗi một tông môn đều có bí pháp và bí mật riêng, đối với tu sĩ chủ động rời khỏi tông môn, từng tông môn đều có trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, trước khi rời khỏi Vân Khuyết tông, Giải Mật Nhi một một chữ cũng không nói chuyện rời khỏi tông môn, đến sơn mạch Hằng Đoạn lại đột nhiên rời khỏi, nàng là đoán ra sư phụ sẽ không trừng phạt nàng?

"Vũ Lâu, không cần nghĩ nhiều." Hiên Khâu Thiên Giác phát hiện tâm trạng Hoa Vũ Lâu không ổn định, tiếp tục nói. "Đi thôi, sơn cốc này linh lực đầy đủ, vừa lúc hợp bề quan tu luyện."

Trong lòng Hoa Vũ Lâu ngũ vị tạp trần, rầu rĩ gật gật đầu, đi theo Hiên Khâu Thiên Giác rời khỏi.

Thấy người đã đi, Long Tiểu Chi cũng ra khỏi hốc cây, đứng ở trên thân cây đuối lưng một cái, hứng thú của nàng đối với cuộc trò chuyện của mấy người không lớn, nhưng xem ra, cái người lớn lên rất đẹp mắt kia sẽ bề quan ở sơn cốc.

Long Tiểu Chi khéo léo chạy đến đầu cành, nhảy xuống, đồng thời áo choàng tím nhạt trên lưng trong nháy mắt mở ra, cánh tím hơi mờ nhanh nhẹn lay động, Long Tiểu Chi cảm thấy mình cần thu thập thức ăn nhanh lên, có rất nhiều thứ là bản thân nàng nhọc nhằn khổ sở trồng.

Vì phòng ngừa thức ăn bị hái đi, Long Tiểu Chi khó được qua vài ngày đi sớm về trễ. Sau đó nàng phát hiện, hai người ở lại trong sơn cốc đại khái đã

tích cốc, căn bản không cần ăn gì. Long Tiểu Chi xụ mặt, không hiểu sao có chút không vui.

Vì vậy lúc Nguyễn Thanh Tuyết đưa Giải Mật Nhi rời khỏi sơn mạch Hằng Đoạn trở về, phát hiện sư đệ nhà mình ngồi xổm trước một mảng lớn ô mai gần người. "Vũ Lâu, tại sao lại ở chỗ này?"

Hoa Vũ Lâu vội vàng đứng dậy, kéo Nguyễn Thanh Tuyết vào trong bụi cỏ ẩn giấu. "Nhị sư huynh, trong sơn cốc có một con tiểu yêu tử điệp, lớn lên đặc biệt đáng yêu, ta nghĩ bắt đến đưa cho sư... Sư phụ."

Hoa Vũ Lâu theo thói quen muốn nói ra hai chữ sư muội, cuối cùng lại miễn cưỡng chuyển hướng. Hoa Vũ Lâu và Giải Mật Nhi cùng tuổi, ở Vân Khuyết tông quan hệ tốt nhất với Giải Mật Nhi, thường ngày xem Giải Mật Nhi như muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bị bắt

Làm sao sư phụ lại thích tiểu yêu tử điệp đáng yêu chứ, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười một tiếng cũng không nói, hiện thời hắn đã bốn mươi tuổi có thừa, đối với người thường mà nói, đôi người đã qua hơn nửa, tâm trạng tự nhiên khác Hoa Vũ Lâu mười ba tuổi.

Cũng chính vì chuyện này, Nguyễn Thanh Tuyết không có tình cảm thâm hậu gì với Giải Mật Nhi ngày người trong tông môn chừng ba năm. Khác với Giải Mật Nhi nửa đường vào núi, sư huynh đệ bọn họ đều là sinh ra và lớn lên ở Vân Khuyết tông, Vân Khuyết tông đối với ba người bọn họ mà nói là một chỗ để trở về, một căn nhà, cũng là ý nghĩa mà bọn họ ngày ngày phấn đấu bên ngoài.

Nhưng lời khuyên hắn chẳng hề muốn nói cùng Hoa Vũ Lâu, khác với sư phụ, hắn lựa chọn không nói, có một số việc cuối cùng là phải tự mình trải qua mới có thể hiểu, con đường tu chân dài đằng đẵng không hạn, có vài người nhất định chỉ là khách qua đường.

Nguyễn Thanh Tuyết vượt vượt đầu Hoa Vũ Lâu, đứng dậy chuẩn bị đi. Đột nhiên Hoa Vũ Lâu lại duỗi tay giữ chặt hắn, đôi mắt sít sao nhìn chăm chăm mảng lớn ô mai phía trước. "Nhị sư huynh đừng động, tử điệp đến."

Ánh mắt Nguyễn Thanh Tuyết không khỏi nhìn sang, chỉ thấy giữa mảng lớn ô mai xanh biếc đám có một bóng dáng nhỏ bé đang bay múa.

Cánh màu tím nhạt to lớn nâng thân thể nhỏ bé bằng nắm tay trẻ con, tóc dài đen nhánh không bị trói buộc phiêu bạt ở sau gáy, trên gương mặt non nớt là vẻ đáng yêu ngây thơ, lông mi cong lên, đôi mắt sáng như sao, xác thực là một con điệp yêu nhỏ hết sức tinh xảo đáng yêu.

Điệp yêu nhỏ cẩn thận nhìn xung quanh, bay lên cao chuyển một vòng, không có phát hiện nguy hiểm mới dừng trên một phiến lá ô mai, sau đó bắt đầu kiên nhẫn lựa từng viên ô mai.

Đẩy phiến lá ra, chuyên chọn ô mai vừa đỏ vừa lớn ra tay, nhẹ nhàng kéo đứt cuống ô mai, sau đó kiểm tra một chút mới thu vào linh phủ, động tác xem ra rất thành thục.

Long Tiểu Chi đang khoan khoái dự trữ lương thực, bóng dáng nhỏ bé như ẩn như hiện trong đám ô mai, tỏ ra vô cùng bận rộn. Mấy ngày này, Long Tiểu Chi cẩn thận tránh khỏi con người cư ngụ trong sơn cốc, cũng không chính diện chạm qua hai người, bởi vậy không nghĩ tới mình đã bại lộ.

Cho nên lúc Long Tiểu Chi ý thức được nguy hiểm đã tới thì đã không kịp, một cái lưới bí ẩn lặng lẽ bao phủ phía trên nàng, trong nháy mắt nàng phát giác thì phù xuống.

Lúc tấm lưới kia đụng phải nàng mới hiện ra hình dáng, hơn nữa không lỏng không chặt trói nàng lại, Long Tiểu Chi vô ý thức hóa móng tay thành sắc bén, lại phát hiện căn bản không thể xé rách cái lưới kỳ quái này, tùy ý nàng lăn qua lăn lại một trận cũng không có sơ hở có thể tìm ra.

Long Tiểu Chi có chút mờ mịt quỳ rạp trên mặt đất, chung quanh là nồng đậm ô mai, chớp mũi còn vương hương vị ngọt ngào của ô mai.

"Bắt được! Khốn Linh vong sư phụ cho quả nhiên dùng tốt." Một giọng nói thoáng quen thuộc truyền đến từ nơi không xa, Long Tiểu Chi nằm trên mặt đất nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Long Tiểu Chi giãy dụa thân thể nhỏ bé, thật vất vả trở mình, nhìn lên phía trên, quả nhiên, rất nhanh thì nhìn đến hai người tu sĩ mấy ngày trước gặp qua.

Long Tiểu Chi chưa bao giờ nói chuyện với con người, này lúc hoảng sợ thêm hoảng loạn, chỉ có thể dùng một đôi mắt ngập nước nhìn hai người.

Hoa Vũ Lâu ngồi chồm hổm trên mặt đất, bị đôi mắt lên án của Long Tiểu Chi nhìn đến không được tự nhiên, vươn tay xách Long Tiểu Chi từ trên mặt đất lên, cũng lấy ngón tay chọc chọc gò má của Long Tiểu Chi, đầu ngón tay lập tức truyền đến cảm giác mềm mại nhậy. "Nhị sư huynh, cảm xúc rất tốt, huynh có muốn thử một chút hay không?"

Nguyễn Thanh Tuyết vốn không muốn để ý tới, lại phát hiện điệp yêu nhỏ yêu kia lập tức giống như xù lông cánh giác nhìn mình, hai mắt to tròn có ba

phần sợ hãi, ba phần uất ức, bộ dáng đáng yêu kia rất khó khiến người ta không hợp tác.

Nguyễn Thanh Tuyết duỗi tay tiếp nhận điệp yêu nhỏ vào lòng bàn tay, cảm thấy trên bàn tay nhẹ nhàng sức nặng cùng bởi vì điệp yêu nhỏ không ngừng giãy giụa truyền đến khẽ ngứa, không khỏi duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm chạm gò má điệp yêu nhỏ.

Không chờ lui về, đầu ngón tay đột nhiên truyền đến một trận cảm giác như kim châm, Nguyễn Thanh Tuyết hơi kinh ngạc thu tay lại, phát hiện đầu ngón tay bị điệp yêu nhỏ cắn ra một miệng vết thương nhỏ xíu, trên đầu ngón tay chậm rãi ngưng tụ ra một hạt máu nhỏ.

Hoa Vũ Lâu cũng hơi kinh ngạc, Nhị sư huynh dù nào cũng là tu sĩ Kim đan kỳ, cho dù không dùng linh lực hộ thể, cũng không phải là một con điệp yêu nhỏ nhỏ có thể cắn nát đơn giản, Hoa Vũ Lâu nhú nhú mày, duỗi tay bắt lấy điệp yêu nhỏ. "Nhị sư huynh, tiểu yêu này giao cho đệ huấn luyện mấy ngày, nếu không được thì giết, nhưng từ điệp cũng chỉ cánh là có chút tác dụng, đến lúc cần sẽ rút cánh ra."

Long Tiểu Chi nghe này, lập tức giãy giụa dữ hơn, mắt thấy một bàn tay lớn vươn lại đây, vội vàng trốn sang bên cạnh, nhưng bởi vì Phước Linh vòng trời chặt, còn chưa đứng lên đã té ngã lần nữa.

Long Tiểu Chi dứt khoát nhắm mắt lại không động, chờ giây lát, lại vẫn luôn không bị bắt lại, lặng lẽ mở mắt ra, lập tức đụng vào một đôi mắt trong treo mạng theo vui vẻ, lập tức không hiểu nhìn hai người, chẳng lẽ mình không cần chết?

Hoa Vũ Lâu thấy trên gương mặt bánh bao của điệp yêu nhỏ tràn ngập khó hiểu, lập tức cười ha ha. "Nhị sư huynh, điệp yêu nhỏ này quá ngốc rồi, nói cái gì cũng tin."

Giờ Long Tiểu Chi mới biết mình bị lừa gạt, có chút tức giận giãy giụa ngồi dậy, nhưng vẫn mím môi thật chặt như cũ, không nói câu nào.

Hoa Vũ Lâu thấy thế, trong mắt lần nữa xẹt qua một tia cười, nhanh chóng đưa tay phải ra, dùng ngón giữa bắn vào trán điệp yêu nhỏ, điệp yêu nhỏ lập tức ngã lần ra.

Nguyễn Thanh Tuyết tùy ý để cho điệp yêu nhỏ lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay mình, nhìn điệp yêu nhỏ té ngã phí sức đưa cánh tay ngăn ngừa sờ sờ trán, sau đó chấp nhất ngồi dậy, sau đó bị Hoa Vũ Lâu bắn ngã lần nữa.

Sau mấy lần, trên trán điệp yêu nhỏ đã hơi đỏ lên, điệp yêu nhỏ tựa hồ học được ngoan ngoãn, không giãy dựa ngồi dậy nữa, nằm ở nơi đó không nhúc nhích, mở to hai mắt bắt đầu lộ giọt nước mắt.

Cuối cùng Hoa Vũ Lâu có chút sợ, chẳng lẽ là mình không có nắm giữ tốt lực đạo? Hoa Vũ Lâu muốn dụ dỗ dụ dỗ điệp yêu nhỏ, lại không biết nên nói gì, trong lúc nhất thời hơi luống cuống, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu đi, khom lưng hái một viên ô mai đặt bên cạnh điệp yêu nhỏ đầu, đồng thời buông Phước Linh vòng ra, điệp yêu nhỏ kêu ngạo hừ một tiếng xoay đầu qua bên kia.

Nguyễn Thanh Tuyết nhú mày, khoe miệng khẽ cười, dứt khoát hái một nắm, dùng ô mai chôn luôn điệp yêu nhỏ.

Rất nhanh, trong đồng ô mai mọc ra một cái đầu nhỏ, chỉ thấy hai tay điệp yêu nhỏ nâng một quả ô mai, dùng hết sức lực, trực tiếp đánh tới gương mặt tuần tú của Nguyễn Thanh Tuyết.

Lấy sức của Long Tiểu Chi, ô mai đập ở trên mặt tự nhiên không đau, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết vẫn bị đập sưng sờ, trên mặt thông dong tuần dật thời gian qua xuất hiện vẻ mặt đại ra.

Thấy Nhị sư huynh thời gian qua luôn buồn sẽ thế nhưng vấp phải trắc trở, Hoa Vũ Lâu nhìn nửa ngày vẫn là nhìn không được, xì một cái bật cười, nhưng Hoa Vũ Lâu cũng không thể cười quá lâu, bởi vì một viên sơn trúc nện trên lỗ mũi của hắn.

Sơn trúc vô ngoài thô sấp tự nhiên càng có lực sát thương hơn ô mai, Hoa Vũ Lâu che mũi mình kêu đau, không nghĩ tới điệp yêu nhỏ này tính tình táo bạo như thế.

Thừa dịp hai người sưng sờ, Long Tiểu Chi nhảy lên nhảy xuống khỏi Nguyễn Thanh Tuyết bàn tay, mở ra cánh, chuẩn bị thoát đi, Long Tiểu Chi vẫn tương đối có lòng tin với tốc độ của mình, ít nhất ở sơn cốc này năm năm, còn chưa có cái gì có thể đuổi đến thượng năng.

Nhưng Long Tiểu Chi chưa bay được bao xa, trên cổ chân xuất hiện một sợi tơ tinh tế hạn chế phạm vi năng bay trên không. Long Tiểu Chi kinh ngạc không thôi, hai người kia buộc dây trên chân mình lúc nào? Vì sao năng một chút cũng không phát giác được.

Nguyễn Thanh Tuyết động động bàn tay, Long Tiểu Chi lập tức bị kéo lui về phía sau. Nguyễn Thanh Tuyết cũng không nóng nảy, chỉ là từng chút từng chút thu hồi sợi dây, mặc cho Long Tiểu Chi lao đảo ở đâu kia.

Long Tiểu Chi cắt không đứt sợi tơ, chỉ có thể liều mạng vỗ cánh, dây nhỏ kéo căng lại không có một tia rạn nứt. Kết quả có thể nghĩ, Long Tiểu Chi lần nữa bị bắt được, dứt khoát bình nứt không sợ vỡ, cũng không thêm giãy dựa nữa.

Hoa Vũ Lâu cười chọc một trận, phát hiện điệp yêu nhỏ đã quyết tâm giả chết, đành phải mang điệp yêu nhỏ nằm ngay đơ về chỗ ở.

Sơn cốc bế quan nằm ở phía bắc, nơi ở là một tiểu viện ba gian, tên là Lê viện, trong viện trồng rất nhiều cây lê, trên cành hoa lê đang nở rộ, mùi thơm lượn lờ.

Lê viện một linh khí chuyên dùng cư trú của Hiên Khâu Thiên Giác, có thể căn cứ linh lực người sử dụng đưa vào bao nhiêu mà biến hóa lớn nhỏ. Mà hiện giờ, ngoại trừ cấm chế bản thân linh khí tự mang, hầu các xung quanh còn có trận pháp Hiên Khâu Thiên Giác bày ra.

Tu sĩ bề quan có hai tình huống, một kiểu là chỉ vì tu luyện, không biết ngày tháng, tĩnh tọa mấy năm không động một chút nào. Một kiểu khác nhàn nhã giống như Hiên Khâu Thiên Giác vậy, lựa chọn một chỗ yên lặng linh lực đầy đủ, không cầu kết quả, thuận theo tự nhiên, chỉ là giảm bớt trao đổi với bên ngoài, cũng không đóng ngũ giác lại.

Hai kiểu phương pháp cũng có lợi có hại, kiểu trước chú trọng tăng lên đẳng cấp linh lực bản thân, lại dễ gặp tâm ma khó khăn. Kiểu sau tu tâm tu đạo đồng thời tiến hành, chỉ là tiến bộ thông thả.

"Sư phụ." Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trở lại Lê viện, Hiên Khâu Thiên Giác đang lật xem một quyển sách thật mỏng đóng chỉ, áo trắng hơn tuyết, ngón tay như ngọc, tóc đen mềm mại khoác sau gáy, ngẫu nhiên có gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ vào trong nhà, nhẹ nhàng tung bay.

Long Tiểu Chi không khỏi trở mình, nằm trên bàn tay Nguyễn Thanh Tuyết, ánh mắt chuyển đến trên người Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu nhìn lại, khoe miệng mặc dù không gợn lên chút nào, trong mắt vẫn hiện lên ấm áp nhẹ nhàng, khiến cả người hân dự dạt dào thiết như trời chiều.

Nguyễn Thanh Tuyết thi lễ một cái, tiếp tục nói. "Thanh Tuyết đã đưa đến chân núi Giải Mật Nhi an toàn."

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ vuốt cằm, bày tỏ biết rõ. "Nếu không có chuyện gì thì lui ra đi, sư huynh đệ hai người có thể tự do hành động, nhưng không thể xâm nhập sơn mạch Hằng Đoạn."

Hoa Vũ Lâu nghe này vội vàng từ trên tay Nguyễn Thanh Tuyết xách điệp yêu nhỏ lên, tiến lên vài bước, đặt điệp yêu nhỏ trên bàn thấp trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, mắt sáng ngời nhìn Hiên Khâu Thiên Giác. "Sư phụ, đây là từ điệp đồ nhi bắt, tặng cho sư phụ."

Hiên Khâu Thiên Giác cúi đầu nhìn nhìn điệp yêu nhỏ đã lộp độp chạy đến đằng sau ẩm trà trốn đi, trong mắt không có chút gợn sóng nào, khiến người ta không rõ tâm trạng của hắn.

Chốc lát sau, Hiên Khâu Thiên Giác mang ý cười nói. "Được, vì sư nhận lấy."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Một cái chén

Nghe lời này, mắt Hoa Vũ Lâu sáng hơn vài phần, cảm thấy mình được khẳng định. Nguyễn Thanh Tuyết hơi kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng sư phụ không nhận kiểu yêu linh mà chỉ có mấy cô bé mới thích này.

Nhưng sư phụ rất sùng ái đồ đệ, rất ít cự tuyệt yêu cầu của đồ đệ, lúc mình tuổi còn nhỏ cũng vô cùng dính sư phụ, chỉ là theo tuổi tăng lên, chậm rãi trở nên độc lập, cũng bớt ý lại sư phụ.

Ngón tay Nguyễn Thanh Tuyết vừa động, còi dây nhỏ ẩn núp trên cổ chân điệp yêu nhỏ bé, cùng Hoa Vũ Lâu rút khỏi phòng.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, Hiên Khâu Thiên Giác dường như căn bản không thèm để ý trong phòng nhiều thêm một con tiểu yêu, tiếp tục mở quyển sách trong tay ra tinh tế đọc.

Trên bàn thấp, hương trà lượn lờ không tan, đằng sau ẩm tử sa chậm rãi thò ra một cái đầu nhỏ. Long Tiểu Chi nghiêng đầu quan sát Hiên Khâu Thiên Giác một hồi, phát hiện hắn con mắt cũng lười được nâng một cái, chậm rãi đi từ đằng sau ẩm trà ra.

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn là đáng vẻ là mây trời nước chảy thanh thản kia, ngẫu nhiên đưa ngón tay thon dài ra lật một trang sách, hoặc là bung chung tử sa lên nhấp một ngụm trà xanh.

Long Tiểu Chi chậm rãi di chuyển thân thể bé nhỏ, lặng lẽ nhảy xuống bàn, dùng mũi chân chạy về phía cửa gỗ chạm trở, người sau lưng vẫn không phản ứng. Long Tiểu Chi thầm nói cơ hội tốt, mở cánh ra phóng tới ngoài cửa sổ.

Bay ra khỏi cửa sổ, Long Tiểu Chi còn hơi không dám tin, thật không ngờ mình trốn thoát đơn giản như vậy. Trong đình viện ngoài cửa sổ có một góc cây lê không lồ sum xuê, tán cây mở ra cơ hồ chiếm một phần ba sân nhỏ.

Long Tiểu Chi bay qua cây lê, chọn một phương hướng bay ra sân nhỏ ngoài, độ cao tường viện căn bản không tạo thành quấy nhiễu với nàng, mắt thấy tự do đang ở trước mắt, Long Tiểu Chi tăng nhanh tốc độ, để tránh bị hai tu sĩ kia phát hiện.

Sau đó, Long Tiểu Chi bịch một tiếng, đầu đụng vào bức tường vô hình, lập tức choáng váng đầu hoa mắt rớt xuống, không đợi ngã trên mặt đất, Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy không gian chung quanh vận vẹo một trận, mình đã xuất hiện ở trên bàn thấp bằng gỗ quen thuộc, chén trà bên cạnh phát ra từng sợi khí nóng như cũ. Long Tiểu Chi đề phòng đứng lên, lại bởi vì choáng váng đầu lại ngã ngồi xuống.

Người trước bàn cuối cùng dời tầm mắt lại đây, bàn tay trắng nõn như ngọc mở ra trước mặt Long Tiểu Chi, một cái vòng vàng thắm có hoa văn mây mờ xuất hiện trên tay Hiên Khâu Thiên Giác, vòng tay hào quang chợt lóe, dần dần biến nhỏ lại, thành Long Tiểu Chi có thể đeo vừa.

Giọng nói ôn hòa của Hiên Khâu Thiên Giác đồng thời truyền đến. "Ngoan ngoãn mang lên, ngươi có thể rời khỏi lễ viện."

Long Tiểu Chi đề phòng lui về phía sau một bước, mặc dù nàng không biết rõ tác dụng cụ thể của vòng tay, nhưng vừa đã thấy tác dụng của ấn hình vòng và dây nhỏ, vòng tay này dùng để làm cái gì cũng có thể đoán được một hai.

Thấy Long Tiểu Chi không có dấu hiệu phối hợp, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nói thêm lời nào, nhanh chóng đưa tay kia ra, động tác nhanh đến mức Long Tiểu Chi căn bản không kịp phản ứng.

Hiên Khâu Thiên Giác bóp cánh Long Tiểu Chi thành áo choàng rồi nâng nàng lên, đồng thời cầm lấy vòng dựa vào gần cổ chân Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi như thể nào lại ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, dùng sức đạp chân ngăn nhỏ của mình mưu đồ ngăn cản động tác của Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác tựa hồ bị động tác của Long Tiểu Chi chọc cười, khoe miệng khẽ giờ lên, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười thanh thanh đậm đậm lại khiến người mê mẩn khiến Long Tiểu Chi thất thần trong nháy mắt, tê tê đại đại trong đáy lòng không cách nào hình dung, hết sức thoải mái. Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện mắt Hiên Khâu Thiên Giác chứa ý cười nhìn mình, khẽ mở môi mông. "Đeo lên rồi."

Long Tiểu Chi trong nháy mắt hoàn hồn, cúi đầu phát hiện trên cổ chân trái đã của mình đã bị mang lên một cái vòng nho nhỏ màu vàng kim, Long Tiểu Chi không chút suy nghĩ, bay tới chỗ mặt Hiên Khâu Thiên Giác, tay vốn mập mạp thịt thịt trong nháy mắt biến ra móng tay bén nhọn vô cùng, sau đó vùng trào cào xuống.

Hiển nhiên Hiên Khâu Thiên Giác không có đoán được tính tình Long Tiểu Chi vội vàng xao động như thế, theo lý thuyết từ điệp thiên tính ôn hòa, cho dù bị mang lên vòng Phước Linh nhiều lắm là đau lòng một trận, cũng không thể nào trực tiếp phát động công kích, hơn nữa từ điệp tại sao có thể có móng vuốt sắc bén như thế.

Tay Long Tiểu Chi vừa mới đụng phải gò má Hiên Khâu Thiên Giác, đầu ngón tay lập tức truyền đến một trận đau nhức sắc bén, Long Tiểu Chi cắn răng nhịn xuống, tay kia cũng vùng xuống, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay nắm lấy.

"Không cần móng vuốt nữa sao." Công kích của Long Tiểu Chi căn bản phá không rách phòng ngự của Hiên Khâu Thiên Giác, ngược lại làm bị thương bản thân mình. Hiên Khâu Thiên Giác bóp cánh tay mập mạp của Long Tiểu Chi, phát hiện móng tay Long Tiểu Chi rất sắc bén, chỉ là này lúc đã lật ngược lại đâm vào trong thịt.

Hình thể Long Tiểu Chi quá nhỏ, một ngón tay Hiên Khâu Thiên Giác đã chống đỡ được bàn tay của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác vô pháp, đành phải từ tay lấy ra phù triệu chữa khỏi, tay Long Tiểu Chi lập tức được chữa khỏi.

Hiên Khâu Thiên Giác lại nheo nheo móng vuốt béo của Long Tiểu Chi, kiểm tra thân thể Long Tiểu Chi một chút, phát hiện xác thực là một con điệp yêu nhỏ, chẳng lẽ là dị chủng?

Cái gọi là dị chủng, chính là linh thực và linh thú biến dị, phương hướng biến dị chia làm tiến hóa và thoái hóa, cũng là một phương thức sinh vật tiến hóa, nhưng dị chủng vô cùng ít ỏi, biến hóa lại càng hiếm thấy.

Long Tiểu Chi đứng thẳng lắc đầu, thu móng tay về, móng tay này là lúc nàng mới tới sơn cốc, dùng một nửa vô linh chi của mình cất giữ đối với một con Tầm Dược Thử đảo động hết sức lợi hại.

Tầm Dược Thử cũng là linh thú tương đối ít ỏi, có thể thoải mái đào xuống đất mấy ngàn thước, hơn nữa có thuộc tính tăng thêm tổn thương cho linh thực, có thể phá vỡ phòng ngự của phần lớn linh thực. Độ sắc bén của móng vuốt Tầm Dược Thử ở linh thú nằm trong top trăm, độ hiếm có còn là top mười.

Bộ móng vuốt này lúc trước đào hốc cây dùng thật là tốt, bình thường hái quả cũng là vô cùng sắc bén, không nghĩ tới thể nhưng phá không rách phòng ngự của Hiên Khâu Thiên Giác, cuối cùng Long Tiểu Chi biết được chênh lệch không lồ giữa mình và Hiên Khâu Thiên Giác.

Mắt Hiên Khâu Thiên Giác nhìn điệp yêu nhỏ bé đắm chìm trong bi thương vô pháp tự kiểm chế cũng hơi bất đắc dĩ. Rõ ràng là nàng chủ động công kích, hiện thời còn uất ức vô hạn, về mặt người bắt nạt ta, người là người xấu.

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, giọng nói nhẹ nhàng "Đi theo ta có gì không tốt chứ, chút bản lãnh ấy của ngươi nếu thật đụng phải người xấu, chỉ có chờ bị bóp chết."

Long Tiểu Chi pằng một cái đánh bay tay Hiên Khâu Thiên Giác ra. Thở phì phì phồng má lên. Yêu linh phần lớn sống trong rừng núi, thiên tính tự do, phóng đảng không kiềm chế được, mặc dù kí khắc ước với con người có lợi cho tu luyện, nhưng phần lớn yêu linh không thích bị trói buộc như cũ, bởi vì chuyện này trái ngược thiên tính của bọn họ.

Long Tiểu Chi cũng tính là tộc 'trạch'* trong yêu linh, nhưng mình tự trạch và bị buộc trạch lại là hai khái niệm hoàn toàn tương phản. Nhưng nàng cũng

hiểu, hiện thời xem ra mình muốn thoát khỏi là vô vọng, cũng may nguy trang tử điệp rất bình thường, người kia không có trực tiếp khế ước với mình, nếu không thân phận sẽ bị bại lộ, nghĩ đến hậu quả bị bại lộ, Long Tiểu Chi rung mình một cái.

*nhà, giống trạch nữ là cô gái thích ở nhà đấy ^_^

Một luồng mùi thơm ngọt ngào câu về suy nghĩ đã bay xa của Long Tiểu Chi, ngẩng đầu nhìn lại, Hiên Khâu Thiên Giác cầm trong tay một hộp gốm sứ nhỏ màu nâu đậm, nắp hộp đã mở ra, mùi thơm mật hoa nồng đậm không ngừng quyến rũ vị giác của Long Tiểu Chi.

"Hoa là cực phẩm hoa lan ba lá, mật là ong chúa thượng phẩm." Nói xong, Hiên Khâu Thiên Giác đẩy lọ mật nhỏ tới trước người Long Tiểu Chi, sau đó lại ung dung lật xem khởi quyển sách trên tay.

Cuối cùng Long Tiểu Chi biết người dùng ô mai hối lộ mình là kẻ thừa từ ai, nhưng sự phụ hân rõ ràng cao siêu hơn nhiều. Long Tiểu Chi chỉ ăn qua mật hoa, đối với mật ong chỉ có thể nhìn xa, bởi vì nàng đánh không lại một đám ong mật.

Nhiều lần gãy giữa, Long Tiểu Chi vẫn là úp sấp lên lọ mật, hộp mật này đối với con người mà nói có chút ít, nhưng đối với Long Tiểu Chi mà nói là thì lớn hơn nhiều, Long Tiểu Chi cần nhón chân mới có thể lộ cái đầu nhỏ ra.

Đưa ra đầu ngón tay mập mạp, Long Tiểu Chi dính chút ít mật ong, sau đó ngậm lấy. Lập tức miệng đầy mùi ngọt, trừ mùi mật ngọt đậm đặc mà không ngọt, còn có vị ngọt ngào mang hương hoa lan nhàn nhạt tuyệt không thể tả tan ra, thật sự là quá ngon, Long Tiểu Chi không khỏi neohai mắt lại.

Dư quang trông thấy điệp yêu bé nhỏ vui vẻ chỉ thiếu nước vỗ cánh, Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi lật trang sách hơi vàng thật mỏng, trong mắt là dịu dàng vui vẻ mỏng manh.

Tựa như là phát giác ánh mắt Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi kiều ngạo hừ một tiếng, dự định đổi chỗ từ từ ăn, hai tay ôm lọ mật lên dùng lực, sau đó chậm rãi nghẹn đỏ mặt, lọ mật cũng không có di chuyển một chút.

"Ha ha." Hiên Khâu Thiên Giác nhìn không được cười khẽ một tiếng.

Mặt bánh bao của Long Tiểu Chi lập tức càng đỏ, cuối cùng đành phải dạo một vòng quanh lọ mật, cuối cùng lựa chọn đổi hướng khác, đưa lưng về phía Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác thấy vậy thì không để ý, nhưng cũng không có ý định nói cho Long Tiểu Chi, lọ mật kia nhìn như nhỏ bé nhưng cũng có nặng ba trăm cân*.

1 cân = 0,5kg

Ánh nắng giờ ngọ, hương trà trong phòng dần dần nhiễm lên tia ngọt, trên bàn thấp bằng gỗ, bên cạnh bình tử sa nhiều ra một lọ mật và một con yêu linh nhỏ. Cữ yên tĩnh không tiếng động như thế, một người thường trà đọc sách, một yêu vui đầu ăn ăn.

Sắp tới hoàng hôn, cuối cùng Hiên Khâu Thiên Giác để quyển sách trên tay xuống, cúi đầu nhìn lại, điệp yêu nhỏ trên bàn thấp đã ngủ, gò má đầy thịt áp trên mặt bàn, cho dù ngủ trăm trăm, một tay còn vững vàng nửa ôm lọ mật, ý kia cực kì rõ ràng: Nếu đã cho ta, thì là của ta.

Mật ong Hiên Khâu Thiên Giác lấy ra sao lại là phẩm phẩm, một hộp linh mật này ở bên ngoài cũng là trân phẩm hiếm có, linh mật là thuốc trung hòa không thể thiếu của luyện đan sư, có công hiệu điều hòa được tính của các vị thuốc, dùng đơn giản cũng có công hiệu khôi phục linh lực, cho nên tu sĩ thích cất giữ linh mật, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Long Tiểu Chi vừa ngủ là ngủ suốt cả hai ngày, linh lực ẩn chứa trong linh mật mới tiêu hóa hoàn toàn. Khi tỉnh lại đúng là hoàng hôn, mình vẫn trên cái trên bàn thấp đó như cũ, nhưng nhiều ra một cái chén bạch ngọc, bên trong trái sợi bông và vài mềm thật dày, mình đang nằm ở phía trên, trên người còn che kín một chiếc khăn màu trắng mềm mại.

Long Tiểu Chi vỗ vỗ gò má của mình, lại cúi đầu nhìn nhìn chén bạch ngọc, chén bạch ngọc tựa hồ có công hiệu giữ ấm, ngủ rất thoải mái, nhưng tổng cảm thấy mình giống như một món ăn, chỉ chờ bị ăn sạch.

Trong phòng không có ai, Long Tiểu Chi nhảy xuống khỏi chén bạch ngọc, chạy đến bên cạnh lọ mật, phát hiện nắp đã được đây, Long Tiểu Chi lại thử một chút, xác định lọ mật này không thể bỏ vào trong linh phủ, nói cách khác lọ mật này có chưa xóa đi thần thức, thuộc về có chủ. Long Tiểu Chi đi quanh lọ mật mấy vòng, không thể không buông tha cho suy nghĩ thu lọ mật vào linh phủ.

_ Hết chương 6 _

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Kiêu ngạo

Ngoài cửa sổ đã là trời chiều, ánh mặt trời màu vàng kim ấm áp, bao phủ lên cây lê trong viện như một bức cổ họa hàm súc đã được treo nhiều năm.

Long Tiểu Chi vỗ cánh bay lên trên cây lê, ngọn cây cao cao giúp tầm mắt trở nên rộng lớn, rất nhanh thì Long Tiểu Chi phát hiện ba tu sĩ nhân loại đều ở một sân khác, hình như đang luyện tập kiếm pháp.

"Tiểu điệp tinh!" Ánh mắt Long Tiểu Chi vừa mới nhìn sang, trong nháy mắt ba người kia đã phát giác. Giọng nói có chút ít ngạc nhiên mừng rỡ của Hoa Vũ Lâu truyền đến.

Hiện thời Long Tiểu Chi cũng biết chạy trốn là vô dụng, dứt khoát bay đến trên tường sân nhỏ kia, mũi chân nhẹ điểm, tung bay trong gió.

Hiển nhiên Hiên Khâu Thiên Giác không phải là một sư phụ nghiêm khắc, ít nhất Hoa Vũ Lâu đã chạy đến chỗ tường viện có Long Tiểu Chi, làm như rất quen mà chào hỏi: "Tiểu điệp, hai ngày nay ngủ có ngon không?"

Long Tiểu Chi khoanh tay, một bộ không thèm để ý Hoa Vũ Lâu.

Hoa Vũ Lâu tiếp tục vui tươi hơn hỏi: "Cái chén kia có thích không? Chỗ ta còn mấy cái hình dáng khác nữa."

Nghe vậy, đột nhiên Long Tiểu Chi có một suy đoán không tốt, cái chén đó trước kia không phải là người này dùng để ăn cơm chứ, Long Tiểu Chi cơ hồ muốn xù lông.

"Tại sao tiểu điệp không nói chuyện?" Hoa Vũ Lâu còn nhớ lần đầu tiên phát hiện tiểu điệp, con bướm này là đang bận rộn hái trái cây.

Bởi vì vừa mới đổ mưa xong, trên lá cây còn tích lũy nước mưa nồng đậm, tiểu điệp vỗ cánh lung la lung lay ôm lấy một quả vải lớn, sau đó không biết dùng cái gì cắt đứt cuống, thu vào lĩnh phủ, tiếp tục tìm tòi quả tiếp theo, trong lúc vô ý đụng vào cành cây, lập tức bị giọt mưa trên lá cây rơi xuống đập luống cuống tay chân.

Lá cây vải hiển nhiên không thể ngăn trở thân hình nhỏ bé của tiểu điệp, nàng chỉ có thể dùng hai cánh ngăn tay ôm đầu chặt vật tạm thời thoát ra khỏi phạm vi cây vải. Một lát sau, lá cây dùng rung động, tiểu điệp làm việc nghĩa không chùn bước lần nữa vọt lên.

Hoa Vũ Lâu không biết rõ bé con này vì cái gì chấp nhất cây vải như thế (đó là bởi vì sợ người đến giành ăn), vài ngày sau, hần tâm trạng sa sút không tự giác yên lặng tìm kiếm bóng dáng tiểu điệp, nhìn nàng thu thập trái cây, tránh né nguy hiểm, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì ngủ, một quả trái cây đủ làm cho nàng vui vẻ thật lâu, có đôi khi còn sẽ ca hát không giai điệu.

Đột nhiên, Hoa Vũ Lâu cảm thấy mình là có chút tự tìm phiền não, Giải Mật Nhi lựa chọn thay đổi là cuộc sống của nàng ta, mình suy nghĩ nhiều như vậy chỉ là tăng thêm phiền não mà thôi, sư phụ và sư huynh đều không thèm để ý, mình lại không được tự nhiên gì chứ?

Trên đầu tường, Long Tiểu Chi cau lông mày nhỏ, cuối cùng nghĩa chính ngôn từ mở miệng nói chuyện: "Ta không gọi tiểu điệp! Ta họ Long, tên Tiểu Chi, chỉ trong cây vừng."

Giọng nói mềm mại trẻ con xen lẫn nghiêm trang nghiêm túc, như trẻ con học người lớn nói chuyện. Long Tiểu Chi khó được mở miệng, ánh mắt ba người đều tụ tập lại.

Hoa Vũ Lâu có chút ít kinh ngạc, khác với lúc Long Tiểu Chi hay ngâm nga, giọng nói của Long Tiểu Chi hết sức trong suốt, có cảm giác mát mẻ chữa khỏi không rõ, tựa như dòng suối róc rách dưới ánh trăng, trong suốt thấm vào ruột gan.

"Long sao." Nguyễn Thanh Tuyết không biết nghĩ tới điều gì, trong lúc nhất thời có chút bất đắc dĩ, nghe thấy Nguyễn Thanh Tuyết nỉ non, Hoa Vũ Lâu cơ hồ cũng là vô thức nghĩ đến đại sư huynh nào đó một năm bốn mùa không thấy bóng dáng.

Xem bé con ngọc tuyết linh lung đi tới đi lui trên đầu tường, lòng Hoa Vũ Lâu ngứa muốn sờ một cái, xoa bóp, tựa như lúc vừa mới bắt được tiểu điệp vậy. Lại sợ chọc giận tiểu điệp tính khí táo bạo, đành phải giới thiệu ba người ở đây cho nàng.

Hiên Khâu Thiên Giác là người rất tùy tâm, dạy đồ đệ cũng giống như vậy, không bắt buộc, không hà khắc, làm việc chỉ mong thuận theo tự nhiên, hiện thời thấy đồ đệ không còn lòng dạ nào luyện kiếm cũng không tức giận, ngược lại khoan dung kết thúc tu luyện lần này.

Long Tiểu Chi vỗ cánh nhảy xuống từ trên tường, lướt qua Hoa Vũ Lâu con mắt tỏa sáng, trực tiếp bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, sau đó chọn một vị trí rơi xuống trên bờ vai Hiên Khâu Thiên Giác.

Hoa Vũ Lâu phần nộ sờ sờ mũi, hần còn không dám đến trên người sư phụ cướp người.

Tu luyện kết thúc, ba người đi về bên ngoài đình viện, Long Tiểu Chi làm bộ như lơ đãng mở miệng: "Cái chén ngọc kia trước kia người dùng để làm gì vậy?"

Hoa Vũ Lâu sững sờ, sau đó phản ứng lại đây, thấy ánh mắt nhỏ gần như u oán của Long Tiểu Chi, rõ ràng là đang nói: Nếu người nói là ăn cơm, ta sẽ đánh chết người!

Thấy Hoa Vũ Lâu ngưng ngẫm, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười nói: "Yên tâm đi, chén ngọc kia là sư đệ dùng để đựng sương của linh trúc, không có ai dùng qua, hơn nữa có công hiệu tụ linh, giữ ẩm."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì yên tâm, ngấm lại mình oan uổng Hoa Vũ Lâu, hơn nữa về sau còn phải dựa vào bà người này sống qua ngày, không nên đắc tội, nên ngoắc ngoắc ngón tay với Hoa Vũ Lâu.

Hoa Vũ Lâu lập tức đưa tới, Long Tiểu Chi đứng lên, đỡ mặt to của Hoa Vũ Lâu, hôn một cái trên mặt Hoa Vũ Lâu, đầu nàng mặc dù nhỏ, nhưng ba người này đều không phải là người phạm, ngũ giác thông thấu, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Ba người đều sùng sốt, nhất là Hoa Vũ Lâu, duy trì lấy động tác khom lưng, qua rất lâu sau, Hoa Vũ Lâu vô ý thức sờ sờ gò má mình, sau đó lấy lại tinh thần, nhếch miệng với Long Tiểu Chi lộ ra hàm răng trắng bóng.

Long Tiểu Chi vô ý thức lui về phía sau tựa trên cổ Hiên Khâu Thiên Giác. Hiên nhiên Hoa Vũ Lâu hơi chóng mặt, mặc dù Long Tiểu Chi là chỉ yêu linh tiêu diệt, nhưng đã biến hóa, Hoa Vũ Lâu vẫn là lần đầu tiên được "Cô gái" hôn.

Hoa Vũ Lâu nâng Long Tiểu Chi lên, sau đó cúi đầu, hôn một cái trên đầu nhỏ của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi ở vào trạng thái cứng ngắc, thật sâu cảm thấy mình tuyệt không thích phương thức biểu đạt cảm ơn Long Phong Triệt đã nói, vì phương thức này làm cho nàng có cảm giác mình bị ăn hết, Long Tiểu Chi rất muốn đẩy miệng còn lớn hơn mặt mình của Hoa Vũ Lâu ra để có cảm giác an toàn.

Cuối cùng vẫn là Hiên Khâu Thiên Giác giải cứu Long Tiểu Chi ra, Hiên Khâu Thiên Giác bóp áo choàng màu tím của Long Tiểu Chi xách nàng lên, nghiêm túc lại dịu dàng giải thích loại hành vi này có chỗ không ổn.

Mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác vui vẻ như cũ, nhưng Long Tiểu Chi cảm giác hân cười hơi dọa người, hơn nữa rất tức giận. Ở bề ngoài thì là Long Tiểu Chi một đường bị nắm áo choàng xách về, hơn nữa buổi tối còn bị ném vào trong một chậu gốm.

Long Tiểu Chi thoải mái tựa lên cạnh chậu gốm sứ, một bộ đại gia rất hưởng thụ, khuôn mặt nhỏ nhắn được linh tuyến ám áp làm đỏ bừng, trên mặt nước còn nổi lơ lửng cánh hoa thật dày, Hiên Khâu Thiên Giác thì mượn ánh thanh đèn ngồi bên bàn thấp khắc ngọc phù.

Đương nhiên, y phục của Long Tiểu Chi đều là linh lực bản thân nàng biến thành, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng không có quần áo. Chẳng qua hiện nay lấy thân hình nàng, có mặc quần áo hay không hình như cũng không có ý nghĩa gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Long Tiểu Chi không có thời gian khái niệm lại vượt qua nửa năm năm tháng.

Mang lên vòng Phước Linh sống kỳ thật cũng không tràn đầy trôi buộc như Long Tiểu Chi tưởng tượng, hơn nữa năm đủ làm cho nàng quen với cuộc sống hiện thời.

Vòng Phước Linh mà Long Tiểu Chi mang cũng không phải là vòng chính quy của ngự thú tông môn, thiếu hụt một thuộc tính cần thiết: Ngự linh.

Cái gọi là ngự linh, là thông qua các loại phương thức khống chế linh thú, linh thực, để gia tăng các phương diện năng lực của mình, loại năng lực này bình thường chỉ có tu sĩ nhân loại mới có thể nắm giữ. Hơn nữa thuộc về bí pháp của ngự thú tông môn.

Trên đại lục Hoàn Thần này, tông môn được các tu sĩ yêu mến tổng cộng có ba, luyện đan tông môn, luyện khí tông môn, và ngự thú tông môn. Ba loại tông môn cũng có yêu cầu thiên phú nghiêm khắc, bồi dưỡng một vị đại sư phải tiêu hao một lượng tài nguyên khổng lồ, nhưng tiền lời ngày sau mang đến cũng rất khả quan.

Mà kiếm tu tông môn là tông môn thường thấy nhất trên đại lục, nhưng mà, mặc kệ loại tông môn nào, cơ bản đều có bí pháp của mình, dù là tâm pháp hay là khẩu quyết, những thứ này đều là tán tu không thể nào có được, đây cũng là nguyên nhân mà tông môn trên đại lục vô cùng được coi trọng.

Ngự thú tông môn có hai phương thức ngự thú, một là chính thức khế ước, việc này cần phải có đệ tử tông môn ngự thú ở đây, trước tiên thuần hóa linh thú linh thực, sau đó thì tu sĩ có thể hoàn thành khế ước. Khế ước thú có thể thu vào không gian khế ước, trên phương diện tu hành thì khế ước đối với cả tu sĩ và linh thú đều có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng thần thức mỗi người có hạn, cơ bản chỉ có thể khế ước một con linh thú hoặc là linh thực, từ xưa đến nay, mặc dù không người thiên phú vượt trội, khế ước linh thú nhiều nhất nhưng cũng chỉ có ba con.

Vì nguyên nhân như thế, vòng Phước Linh xuất hiện, đây là một loại phương thức luyện khí mà ngự thú tông môn nắm giữ, luyện chế ra vòng Phước Linh bao hàm thuộc tính ngự linh đặc biệt, linh thú bị đeo vòng Phước Linh lên nhất định phải tuyệt đối phục tùng chủ vòng, cho dù là chủ nhân muốn nó đi tìm chết, nó cũng không thể có một chút chần chừ.

Nhưng, vòng Phước Linh có một thiếu sót trí mạng, một khi thần thức linh thú mạnh hơn tu sĩ sử dụng vòng Phước Linh thì sẽ lập tức phát sinh phản kháng, người giữ vòng Phước Linh nhẹ thì thần thức bị tổn thương, tu vi lùi lại, nặng thì thần thức sụp đổ, si ngốc cả đời.

Ngay cả như vậy, vòng Phước Linh khan hiếm vẫn được vô số người săn lùng như cũ, dù sao một chiếc vòng Phước Linh có ý nghĩa mang tới một trợ lực cường đại, cho dù không cần chiến đấu, nuôi một con linh sủng có năng lực phụ trợ cũng vô cùng có lực hấp dẫn.

Mà hiện thời, vòng Phước Linh Long Tiểu Chi mang cũng không có thuộc tính ngự linh, cũng có nghĩa là Long Tiểu Chi có thể ngỗ nghịch ý chí Hiên Khâu Thiên Giác.

Vòng mà Long Tiểu Chi đeo nếu nói là vòng Phước Linh, không bằng nói là linh khí. Tổng cộng có ba thuộc tính: Truyền tống, phòng ngự và định vị. Truyền tống đương nhiên là đơn hướng bị động truyền tống, chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác phát động mới có thể xảy ra, truyền tống Long Tiểu Chi đến

bên cạnh.

Chắc chắn là chống đỡ công kích của nguyên anh trở xuống, mỗi ngày chỉ có thể dùng ba lượt. Định vị cũng là đơn hướng, Hiên Khâu Thiên Giác có thể cảm giác vị trí Long Tiểu Chi, nhưng nếu cách xa nhau quá xa, chỉ có thể cảm ứng được phương hướng, không thể cảm ứng vị trí cụ thể.

Lúc này Long Tiểu Chi còn chưa ý thức được Hiên Khâu Thiên Giác giàu nứt đổ đổ vách thế nào, một chiếc vòng như thế, đừng nói truyền tống và định vị, chỉ thuộc tính phòng ngự có thể tái diễn sử dụng cũng sẽ khiến vô số người đoạt bễ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ăn hàng ra cửa

Hiên Khâu Thiên Giác chưa từng hạn chế hành động của Long Tiểu Chi, công dụng truyền tống kia cũng chỉ có lúc đầu dùng một lần như vậy, sau đó không sử dụng nữa. Cuộc sống ‘trạch’ của Long Tiểu Chi tựa hồ cũng không có thay đổi quá lớn gì.

Mỗi sáng sớm, mặt trời vừa mới dâng lên, Long Tiểu Chi sẽ bò ra khỏi ổ nhỏ thoải mái của mình, chuyển vài vòng quanh lê viện, sau đó đáp xuống đầu tường xem Hoa Vũ Lâu luyện kiếm.

Có lúc cũng sẽ lười biếng ngủ nướng, nằm sấp trong chén nhìn Hiên Khâu Thiên Giác đọc sách, nhưng phần lớn thời gian, nàng vẫn rất chịu khó, nhất là ở phương diện thu thập thức ăn.

Sau khi thấy được Long Tiểu Chi chấp nhất thức ăn thế nào, cuối cùng Hoa Vũ Lâu tìm được phương pháp nịnh nọt Long Tiểu Chi. Ngay cả Nguyễn Thanh Tuyết cũng sẽ thỉnh thoảng xuất ra một chút kỳ trân dị quả, bất quá nếu bàn về món Long Tiểu Chi yêu nhất, vẫn như cũ là linh mật của Hiên Khâu Thiên Giác.

Lọ mật nhỏ trên bàn thấp chưa từng biến mất, chỉ là lúc đầy lúc không, có đôi khi lọ mật không còn, Long Tiểu Chi sẽ nằm ở trên lọ mật, ánh mắt sáng rực nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, mặc dù thần sắc thận trọng, ánh mắt lại không che giấu chút nào mà hỏi thăm: Sao ngươi còn chưa bỏ linh mật vào vậy? Ngươi dự định lúc nào mới bỏ linh mật vào? Ngươi còn có linh mật không?

Trước đến giờ Long Tiểu Chi không mở miệng, chỉ là chớp mắt to nhìn ngươi, bộ dáng đáng thương đáng yêu nhỏ bé rất khó khiến người ta cự tuyệt, ít nhất lọ mật trên bàn thấp kia không có ngày nào bị bỏ trống cả ngày.

Hiên Khâu Thiên Giác phần lớn thời gian đều đọc sách, khắc ngọc phù, chỉ đạo tu luyện và kiếm thuật cho hai đồ đệ.

Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết thường cách một đoạn thời gian thì phải rời khỏi Lê viện, vào sơn mạch Hằng Đoạn rèn luyện, Hiên Khâu Thiên Giác mỗi một lần đều giống như một trường bối lớn tuổi dặn dò một lần, không cần đến chỗ sâu trong Sơn mạch Hằng Đoạn.

Long Tiểu Chi không biết trong chỗ sâu của Sơn mạch Hằng Đoạn là gì, nàng đã từng hiếu kỳ, chỉ là lúc chưa biến hóa, Long Phong Triệt đã từng dặn dò nàng, không cần giao thiệp quá sớm với chỗ sâu trong Sơn mạch Hằng Đoạn, ít nhất trước khi thành niên thì không thể.

Ngày hôm nay, mưa phùn liên tục, đám mây thưa thớt không nặng nhưng lại như vô biên vô hạn, bao phủ cả bầu trời. Long Tiểu Chi một tay chống cằm nằm trên bệ cửa, hoa lê ngoài cửa sổ bởi vì ướt sũng nước mưa mà nặng trĩu, đá xanh trải trong sân mặc dù không đọng nước lại có vẻ hết sức ẩm ướt.

Chỗ cổng vòm, đột nhiên hai cây dù xuất hiện ở trong tầm mắt, không đợi Long Tiểu Chi mở miệng, cây dù giờ giờ lên, lộ ra người dưới dù.

Hoa Vũ Lâu liếc mắt thì thấy Long Tiểu Chi trên cửa sổ, linh lung đáng yêu, phần môi như anh đào, Hoa Vũ Lâu thường thường nghĩ, nếu như Long Tiểu Chi có thể lớn lên, nhất định là phong thái khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc, đáng tiếc, tư chất tử diệp thường không cao, mặc dù có thể biến hóa, lại đa phần dừng bước ở ấu sinh kỳ.

"Sự phụ, con và Vũ Lâu đã chuẩn bị thỏa đáng, hôm nay lên đường đi đầm Kính Hà*." Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trước mỗi lần xuất hành sẽ hồi báo hành tung cho Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác cơ bản không ngăn cản.

*hán việt là Kính Hà đầm.

Bởi vì chỗ rèn luyện phần lớn là Nguyễn Thanh Tuyết lựa chọn, Nguyễn Thanh Tuyết tính cách trầm ổn, suy tính chu toàn, không sẽ đặt bản thân và Hoa Vũ Lâu trong hiểm cảnh. Hiện thời Hoa Vũ Lâu đã ở cảnh giới Luyện Khí Đại Viên mãn, nhưng vẫn chưa Trúc Cơ.

Bọn họ đương nhiên không thiếu Trúc Cơ đan, nhưng trong Vân Khuyết tông có một quy định bất thành văn, trừ phi tự Trúc Cơ thất bại ba lần trở lên, nếu không thì không thể dùng Trúc Cơ đan.

Lần này đi đầm Kính Hà, một là Cừ Cảnh Kim Liên sắp trưởng thành, hai là vì Hoa Vũ Lâu lần đầu tiên tự chủ Trúc Cơ.

Đầm Kính Hà ở bên ngoài phía đông Sơn mạch Hằng Đoạn, có tu sĩ Kim Đan kỳ là Nguyễn Thanh Tuyết đi theo, nguy hiểm sẽ không trí mạng. Hiên Khâu Thiên Giác cũng không ngăn cản, chỉ là cho hai người một viên trần châu màu đen to cỡ hạt nho. "Hạt châu này tên là Bích Thủy, trong Đầm Kính Hà cần dùng đến."

Nói xong chính sự, hai người cũng không ở lại lâu, lui ra khỏi cửa phòng, Hoa Vũ Lâu giống như mấy lần trước lại vòng trở về, ở ngoài cửa sổ, đưa ngón tay sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, mở miệng dụ dỗ.

"Tiểu Chi có muốn cùng đi hay không? Hạt sen, củ sen của Cửu Cảnh Kim Liên, sò và cá chép trong đầm Kính Hà đều là món ăn ngon quý, tư vị có thể nói tuyệt đỉnh..."

Hoa Vũ Lâu còn đang lưa lỏi, nhờ phúc của Long Tiểu Chi, hiện thời mồm mép của Hoa Vũ Lâu tốt hơn xưa rất nhiều, nhất là ở phương diện ăn uống.

Mỗi một lần ra cửa rèn luyện, Hoa Vũ Lâu đều cực lực dụ dỗ Long Tiểu Chi đồng hành, bắt buộc đi Long Tiểu Chi có cùng thuộc tính với sư phụ nhà mình, nếu không cần thiết, tuyệt không ra khỏi cửa. Hơn nữa nhờ có linh mật của sư phụ, Long Tiểu Chi hận không thể mọc ra rễ ở trên bàn.

"Được, đã lâu không có ra cửa, vừa vặn ra ngoài dạo một cái, lúc nào xuất phát?" Long Tiểu Chi đẩy tay Hoa Vũ Lâu ra, ôm ngực lãnh ngạo mở miệng, lập tức khề nhếch cằm nhỏ bỏ sung. "Ta không phải vì mỹ thực, chỉ là muốn đi đi dạo mà thôi."

"Thật! Vốn là muốn đi ngay, nếu như Tiểu Chi muốn thu thập hành lý, vậy thì chờ thêm một hồi, ta và Nhị sư huynh chờ người ngoài viện." Hoa Vũ Lâu quả thực mừng rỡ, rất sợ Long Tiểu Chi hối hận, nói xong cực nhanh. Lúc này Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết còn không biết, mang một bé Tử Chi chạy khắp nơi sẽ có kỳ ngộ và cơ duyên cỡ nào.

"Được rồi, chờ ta một phút đồng hồ." Nói xong, Long Tiểu Chi nhảy xuống cửa gỗ, bay trở về trên bàn thấp.

Thứ Long Tiểu Chi muốn mang theo kỳ thật không nhiều, phần lớn đồ của nàng đều đặt trong linh phủ, cũng có một chút đặt trong hộc cây trong cỏ vãn thụ, hiện thời muốn thu thập chỉ có một bộ trà cụ từ sa nhỏ nhắn tinh xảo, còn có lọ mật mật. Nhón chân năm kế bên lọ mật, nhìn lọ mật giữa bàn, lại ngẩng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác.

Bộ trà cụ nhỏ kia là Hiên Khâu Thiên Giác vì bồi dưỡng Long Tiểu Chi uống trà mà chuẩn bị, kết quả các loại linh trà đều thử nghiệm một lần, Long Tiểu Chi không thích, cuối cùng chỉ có thể dùng uống linh mật.

Cuối cùng Long Tiểu Chi như mong muốn mang một lọ mật trần đầy đi theo, vui vẻ vỗ cánh bay ra khỏi sân nhỏ.

Ngoài cửa sổ mưa còn đang rơi xuống, mái hiên đã có bọt nước hợp thành sợi dây rơi xuống, Hiên Khâu Thiên Giác thả quyền sách trong tay ra, tĩnh tọa ở bên bàn thấp hơi xuất thần, trong mắt là dịu dàng quen thuộc, môi mông nhấp nhẹ, không có đường cong.

Long Tiểu Chi đã sinh sống tại Lê viện hơn nửa năm, cho dù Hiên Khâu Thiên Giác cũng không hạn chế phạm vi hoạt động của nàng, nàng cũng rất ít rời khỏi sơn cốc, đối với con người mà nói, loại cuộc sống này có thể nói không thú vị đến cực điểm, Long Tiểu Chi lại thoải mái vui vẻ.

Còn như thế giới bên ngoài đương nhiên Long Tiểu Chi cũng có hiếu kỳ trong lòng, nhưng năng lực bản thân có hạn, Long Tiểu Chi không thể bảo đảm bản thân an toàn, hiện thời có Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết, Long Tiểu Chi cũng có một ý tưởng đi ra ngoài xem xem.

Nửa năm chung đụng, khiến bọn họ đều có cơ bản hiểu rõ với hai bên, Long Tiểu Chi vẫn tin được phẩm hạnh ba người, những thứ khác không nói, ít nhất bọn họ đều tôn trọng nàng, cho dù nàng chỉ là một con điệp yêu nho nhỏ, cho dù nàng cũng chẳng phải mềm mại và nghe lời.

"Đầm Kính Hà là đầm nước sao?" Ba người Long Tiểu Chi cũng không nóng nảy gấp rút lên đường, Nguyễn Thanh Tuyết ngự kiếm mang Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi một đường đi về hướng đông nam, bởi vì sợ Long Tiểu Chi không thích ứng, Nguyễn Thanh Tuyết còn cố ý dùng linh khí mang ba người.

Đối với tu sĩ mà nói, chỉ có sau Trúc Cơ mới có thể ngự kiếm phi hành, Trúc Cơ trở xuống trừ phi có linh khí bay trên không phụ trợ, nếu không không thể ngự không.

Trong hành trình không cần Hoa Vũ Lâu phí tâm tư gì, hiện thời vừa vặn giải thích nghi hoặc cho Long Tiểu Chi. "Đầm Kính Hà là một loại hồ nước đặc biệt, hồ nước tuy là nước ngọt, sức nổi lại rất lớn, người thường rất khó lặn xuống tới đáy đầm, đầm Kính Hà cũng hình thành địa lý hoàn cảnh cực kỳ hà khắc, bốn bề toàn núi, hàng năm không gió, cát trắng dưới đáy đầm hết sức sạch sẽ như rửa qua, nước hồ trong suốt đến cực điểm, những việc này tạo nên phong cảnh riêng biệt, cũng khiến Đầm Kính Hà có danh xưng Tiên Nhân Trắc Kính* là."

*tiên nhân: thần tiên; trắc: mài giũa; kính: gương

Long Tiểu Chi nghe xong thì rồi rầm rướng mây. "Hồ nước như thế có thể mọc hoa sen không? Có cá chép không? Cho dù có thì có thể bắt được không? Bắt lên ăn ngon không?"

Hoa Vũ Lâu "..."

Chẳng lẽ là thẩm mỹ của con người và yêu linh khác nhau, người bình thường không phải đều cảm thấy hứng thú với phong cảnh Đầm Kính Hà hần miêu tả sao?

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không được khề cười một tiếng, độ chấp nhất với thức ăn của tiểu tử điệp nhà bọn họ có thể nói đạt tới đỉnh cao, ít nhất

Nguyễn Thanh Tuyết còn chưa thấy ai thích ăn hơn Long Tiểu Chi, nhưng hắn cũng không ghét, có thể nói bất luận kẻ nào thấy Long Tiểu Chi ăn uống đều rất khó mà không yêu thích.

Tướng ăn của Long Tiểu Chi cũng không khó xem, thậm chí dưới sự dẫn dắt của Hiên Khâu Thiên Giác càng ngày càng ưu nhã, nhất là lúc bụng chén từ sa nhỏ uống linh mật, động tác ưu nhã mà tự nhiên thanh thần kia tuyệt đối có thể hù dọa mảng lớn người không biết chuyện.

Nhưng một khi đồ thức ăn khác sẽ rất khó nói, trái cây nhỏ một chút còn tốt, nhưng nếu lớn một chút, vậy là chơi rất vui.

Long Tiểu Chi không kén ăn, trên cơ bản cái gì đều ăn, trước đến giờ cũng không nói thích ăn gì, ghét ăn gì, nhưng một khi gặp được thức ăn cực thích, lúc ăn hận không thể vỗ cánh, đáng về đáng yêu mà thỏa mãn đích xác khiến người ta mềm lòng.

Hoa Vũ Lâu bắt đầu dĩ thời dài nói. "Tiểu Chi, sao ngươi chỉ nhớ kỹ ăn, vạn nhất ăn quá béo bay không nổi làm sao bây giờ?"

Long Tiểu Chi khề hừ một tiếng. "Ngươi không mập, còn không phải là bay không nổi sao."

Trong nháy mắt Hoa Vũ Lâu không phản bác được, dường như xác thực như thế, trong ba người trước mắt chỉ có hắn chưa ngự không mà đi. "Tiểu Chi, nói chuyện phiếm thế này là không được, sẽ không ai thèm lấy."

Long Tiểu Chi sờ sờ cằm nhỏ, ánh mắt là sáng ngời khinh bỉ. "Nếu con của ta còn sống, cũng có thể làm tăng tăng tăng tăng tổ* của ngươi."

*ông có có có có

Đương nhiên Long Tiểu Chi không có con, cái gọi là con chỉ bào tử lúc mình chưa biến hóa sinh ra, mặc dù phần lớn đều bị mình thu về, nhưng khó bảo toàn có bỏ sót bào tử.

Nguyễn Thanh Tuyết cười ha ha, lời nói là không sai, tiểu tử điệp hiện thời cũng có ba bốn trăm tuổi, nếu như lúc chưa biến hóa có con chỉ sợ cũng có mấy trăm tuổi, nhưng lúc lời này bị Long Tiểu Chi nghiêm trang nói ra để giáo huấn Hoa Vũ Lâu, cảm giác tràn đầy hài hước.

Hoa Vũ Lâu quần*, không khỏi oán hận duỗi ra ngón tay, chọc chọc gò má Long Tiểu Chi. "Nghĩ hay lắm, ta cũng không muốn muốn thân thích sâu lông**."

*quần là: 囡

** cái này chắc nhiều bạn biết, quá trình trưởng thành của bướm bướm là sâu lông -> nhộng -> bướm

Long Tiểu Chi nhìn chằm chằm Hoa Vũ Lâu quan sát một phen. "Xác thực, bộ dạng này của ngươi nhiều nhất chỉ có thể làm thân thích của thiêu thân*."

*thiêu thân: con thiêu thân, hay còn gọi là con ngài hoặc con nga

Hoa Vũ Lâu "... Minh thế này là bị ghét bỏ sao?"

hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đầm kính hà

Đề tài tán gẫu dần dần lệch hướng, dọc theo đường đi, Nguyễn Thanh Tuyết tâm trạng rất tốt nghe Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi đấu võ mồm, đừng nhìn đầu của tiểu điệp không lớn, nhưng chỉ dùng hai ba câu đã đụng ngã Hoa Vũ Lâu, sau đó lúc Hoa Vũ Lâu không phản bác được, thì dùng ánh mắt nhân loại ngu xuẩn mà khinh bỉ Hoa Vũ Lâu.

"Tiểu Chi, bản lĩnh nói chuyện phiếm này của ngươi kế thừa của ai vậy? Ta muốn đi lấy một lấy." Hai ngày sau, ba người tới gần mục đích, Hoa Vũ Lâu nâng trái tim đã bị chọc vỡ số đạo hỏi.

Long Tiểu Chi suy nghĩ một chút, duỗi tay vỗ vỗ đầu Hoa Vũ Lâu an ủi. "Ta chỉ là thích nói thật mà thôi."

Hoa Vũ Lâu yên lặng nghiêng đầu, làm bộ như mình cái gì cũng không nghe thấy.

"Nhị sư huynh, sao phía dưới có nhiều người như vậy?" Ba người nháy mắt thì tới Đầm Kính Hà, lại phát hiện trong ba tầng ngoài ba tầng của Đầm Kính Hà vây quanh không ít người.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng phát hiện tình huống khác thường, không nói vị trí Đầm Kính Hà khó tìm, chỉ Sơn mạch Hằng Đoạn liên tục có nguy cơ trùng

trùng, vì cái gì sẽ có nhiều tu sĩ như vậy tụ tập ở Đầm Kính Hà, hơn nữa không chỉ có đạo tu, lại còn có phật tu đạm bạc danh lợi, cùng với yêu tu tôn trọng tự do.

"Yên lặng theo dõi, chớ nên nhiều lời." Nguyễn Thanh Tuyết dặn dò Hoa Vũ Lâu xong lại bổ sung "Tiểu Chi đến trên vai ta đi, bên dưới ngư long hỗn tạp, tình huống không rõ, đừng để lạc mất."

Hoa Vũ Lâu thu liễm tâm trạng vui đùa, thân hình thiếu niên mười ba tuổi đã chậm rãi cao lên, tóc dài buộc gọn, khuôn mặt mặc dù có đơn giản trẻ trung lại bị mây kiêu bên nhọn che lấp xuống. Nguyễn Thanh Tuyết thì thay đổi không nhìn, giống như tên hán vậy, vẫn là quân tử khiêm tốn nhún nhường như cũ, Thanh Tuyết như ngọc.

Thân là kiếm tu, tu vi bản thân sẽ không tự giác chuyển thành kiếm ý, một khi lộ ra ngoài thì sẽ cho người ta cảm giác hết sức sắc bén.

Long Tiểu Chi ngồi trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết, vị trí đầu vai dựa vào gáy cổ, là chỗ trí mạng của mỗi người, nếu muốn không kinh động Nguyễn Thanh Tuyết mà bắt Long Tiểu Chi đi, cơ hồ không có khả năng.

Ba người hạ phi kiếm bên ngoài Đầm Kính Hà, tìm vị trí tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục. Thời gian đã là buổi chiều, giống ba người Nguyễn Thanh Tuyết, còn có những tu sĩ khác lục tục đến.

"Nguyễn đạo hữu, ngày xưa kim châu từ biệt, không nghĩ hôm nay còn có thể gặp lại." Ba người Long Tiểu Chi đến muộn, vị trí ở phía sau, không nghĩ tới lại gặp người quen. Người đến chào hỏi là một hòa thượng mặc vải thô màu xám, dung mạo anh tuấn, giọng nói trầm thấp, tay nhấc chân gian lộ vẻ cảm giác từ bi trách trời thương dân.

Mặc dù Long Tiểu Chi có ký ức truyền thừa, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phật tu, không khỏi có chút tò mò, bởi vậy tinh tế quan sát hòa thượng anh tuấn này, cảm thấy rất giống hình tượng phật tu trong tưởng tượng của mình.

"Phàm Tâm đại sư." Nguyễn Thanh Tuyết đáp lễ lại, mặc dù quần áo hòa thượng giản dị, nhưng giữa trán có dùng đường cong màu vàng kim phác họa giản lược hoa sen ba cánh, thuộc về tam đạo pháp phật, phật tu Kim đan kỳ.

Nguyễn Thanh Tuyết từng có hợp tác một lần với Phàm Tâm ở Kim Châu, hai người tuổi và thực lực tương đương nhau, có chút thương thức lẫn nhau.

"Nguyễn đạo hữu và ngã phật có duyên phận, cũng là tiểu tăng bằng hữu, như Nguyễn đạo hữu không chê, có thể trực tiếp gọi ta Phàm Tâm."

"Nếu như thế, Phàm Tâm cũng gọi ta Thanh Tuyết là được." Mặc dù Nguyễn Thanh Tuyết không thấy mình và phật có duyên phận gì, lại không trở ngại hán kết giao bằng hữu. Sau đó, Nguyễn Thanh Tuyết lại giới thiệu Hoa Vũ Lâu, cả Long Tiểu Chi cũng không bỏ quên.

Long Tiểu Chi học động tác Hoa Vũ Lâu, tượng hình tượng dáng đáp lễ lại Phàm Tâm. Nào biết Phàm Tâm thấy thế, ánh mắt sáng lên, nói với Long Tiểu Chi. "Tiểu thí chủ và ngã phật có duyên phận, nếu tu phật nhất định có thành tựu lớn, tiểu thí chủ..."

Lời Phàm Tâm còn chưa nói hết, đã thấy Long Tiểu Chi vội vàng che đầu nhỏ, bảo vệ tóc mình, sau đó về mặt cảnh giác nhìn hán.

Phàm Tâm "..."

Trong Phật tu cũng có yêu tu và linh tu, hơn nữa yêu linh phần lớn không vướng bận trần duyên, tâm tư đơn giản, nếu có thể tĩnh tâm tu phật, thành tựu không dưới nhân loại.

Phàm Tâm khó thấy yêu linh xem thuận mắt, không nghĩ tới phản ứng của Long Tiểu Chi lại đặc biệt như thế, Phàm Tâm cơ hồ vô ý thức muốn sờ mặt một cái, lẽ nào khuôn mặt từ bi của mình mất đi hiệu lực?

"Phàm Tâm có biết Đầm Kính Hà này đã xảy ra chuyện gì không? Vì cái gì lại tụ tập nhiều tu sĩ như thế." Thấy Phàm Tâm ngây người, Nguyễn Thanh Tuyết không phúc hậu muốn bật cười.

Phàm Tâm rất nhanh khôi phục khuôn mặt từ bi, cũng không thừa nước đục thả câu, mà trực tiếp giải thích. "Nguyên nhân chuyện này là do hơn mười năm trước, khi đó Đan môn Nam cảnh Mặc Đan Môn có một vị luyện đan kỳ tài, có thể nói căn cốt tuyệt hảo, kinh điển thế nhân, Mặc Đan Môn cũng dựa vào người này nhảy lên đứng đầu các đan môn."

"Người Phàm Tâm nói ta cũng có nghe qua, người này tên là Mặc Vấn Thủy, không chỉ dừng lại ở Nam cảnh, năm đó danh tiếng người này lưu truyền rộng rãi trên khắp đại lục Hoàn Thần, nghe nói hán từng luyện chế ra một viên đan dược thần cấp, chỉ là từ đó trở đi không có ai gặp qua hán nữa." Hơn mười năm trước, đúng là lúc Nguyễn Thanh Tuyết tuổi trẻ lông bông, tự nhiên biết nhân vật phong vân trên đại lục.

"Không sai, thần cấp đan dược xuất thế, dị tượng thiên địa không thể che lấp. Trong khoảng thời gian ngắn Mặc Đan Môn đông như trẩy hội, Mặc Vấn Thủy người này cực kỳ lạnh lùng, tự nhiên không thích loại hỗn loạn này, vậy nên bề quan, mà quan này vừa bề thì không có tin tức nữa, hiện thời mặc dù Mặc Đan Môn vẫn đứng đầu đan môn như cũ, địa vị lại tràn ngập nguy cơ, chỉ vì mọi người còn kiêng kỵ cái tên Mặc Vấn Thủy này mới bình an vô sự." Nói đến Mặc Vấn Thủy, Phàm Tâm cũng có chút cảm khái, một nhân vật đã từng tỏa ra tia sáng kỳ dị như vậy sao có thể không khiến người ta cảm thán.

Một bên Long Tiểu Chi nâng cằm nhỏ, nghe vô cùng nghiêm túc, mặc dù hòa thượng này dong dài một chút, nhưng vừa vặn hiểu rõ nguyên nhân kết quả mọi chuyện.

Phạm Tâm bị đôi mắt bồ câu của Long Tiểu Chi nhìn chăm chăm, thúc giục trong mắt rõ ràng, lập tức cảm thấy sung sướng "Nửa tháng trước, Mặc Đan Môn yên lặng thời gian qua đột nhiên có thái độ khác thường, ban bố một huyền thưởng lệnh, ngọc giản trong vòng một ngày trải rộng khắp tứ đại chủ thành của Kim châu, Lương châu, Lăng Lam, Tư Thủy, và các thành trì phụ thuộc."

Nghe được này, Nguyễn Thanh Tuyết đã đoán được Đàm Kính Hà bại lộ có quan hệ trực tiếp với Mặc Đan Môn, chỉ là không thể liên hệ Đàm Kính Hà với Mặc Vấn Thủy.

"Thanh Tuyết nhất định kinh ngạc tại sao Đàm Kính Hà lại tụ tập nhiều tu sĩ như vậy, hơn nữa bao hàm phạt tu và yêu tu." Đột nhiên Phạm Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng. "Phạt tu cũng không phải là vô dục vô cầu, chỉ là theo đuổi khác với mọi người thôi, trong ngọc giản của Mặc Đan Môn chẳng những vẽ bản đồ chi tiết của Đàm Kính Hà, hơn nữa viết rõ các bảo vật có trong Đàm Kính Hà, cuối cùng thậm chí hứa hẹn, tu sĩ hoàn thành ủy thác có thể chọn lựa một món bảo vật trong Trân Bảo các của Mặc Đan Môn."

Trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết không thay đổi, nhưng trong lòng nổi lên kinh ngạc, mặc dù Đàm Kính Hà nhiều trân bảo, nhưng giá trị chỉ sợ giá trị không qua trọng bảo của Mặc Đan Môn, vậy mà có khả năng hấp dẫn Phạm Tâm đến đây, xem ra Đàm Kính Hà quả thật điều kì lạ. "Thứ có khả năng hấp dẫn Phạm Tâm đến đây chỉ sợ cũng là trọng bảo phạt gia, chỉ là Thanh Tuyết lại không nghĩ ra."

Lúc này, Long Tiểu Chi liên tục yên lặng ngồi trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết lại đột nhiên mở miệng "Có phải liên hoa đài* phạt tu ngồi hay không? Trong Đàm Kính Hà này không phải là cũng có chữ sen* sao?"

*đài sen; còn 'hà' trong chữ Đàm Kính Hà là cây sen.

Phạm Tâm háng giọng cười to. "Tiểu thí chủ quả nhiên có duyên phận với ngã phạt."

Phản ứng của Phạm Tâm hiển nhiên đã khẳng định suy đoán của Long Tiểu Chi, Hoa Vũ Lâu lại hết sức không hiểu hỏi. "Đàm Kính Hà mặc dù lấy Cửu Cảnh Kim Liên nổi tiếng, nhưng một khi Cửu Cảnh Kim Liên rời khỏi Đàm Kính Hà thì sẽ từ từ khô héo, cần bản đạt không đến yêu cầu làm đài sen, hơn nữa yêu tu cũng không cần đài sen."

"Không sai, nhưng trong Trân Bảo các của Mặc Đan Môn có một loại đan dược, Thường Thanh đan. Cực phẩm Thường Thanh đan có thể giúp linh thực mất rễ tiếp tục sinh trưởng, không chịu hạn chế địa vực, mặc dù tài liệu luyện chế liên hoa đài vô cùng hiếm có hà khắc, nhưng hoa sen lại là vật dẫn chủ yếu không thể thiếu, Cửu Cảnh Kim Liên lại có phẩm chất tốt nhất, có ai có thể không bị mê hoặc."

Trừ chuyện đó ra, còn có một phương pháp Phạm Tâm không có nói, chính là ký kết khế ước với Cửu Cảnh Kim Liên, hơn nữa phải là khế ước bản mạng, sinh mệnh cùng hưởng, thuộc về cấp bậc cao nhất trong thuần hóa, nhưng Cửu Cảnh Kim Liên là vật phi phạm, hiếm thấy trên đời, phẩm chất Cửu Cảnh Kim Liên đã là cực phẩm, nguy hiểm thuần hóa quá lớn, sau khi cân nhắc, Phạm Tâm chỉ có thể lựa chọn phương pháp đầu tiên.

"Còn yêu tu, nếu như trong Đàm Kính Hà có Long Thổ Châu thì sao? Người phạm có truyền thuyết, cá vượt long môn, qua mà hóa rồng, chỉ có cá chép có thể. Cá chép trong Đàm Kính Hà vốn không có gì đặc biệt, nhưng theo tin tức Mặc Đan Môn cung cấp, trong Đàm Kính Hà có một con cá chép miệng ngâm long châu, chỉ đợi nuốt chửng Cửu Cảnh Kim Liên hạt sen mà hóa rồng, huyết mạch Long tộc cường hãn, chỉ cần dính vào một chút huyết mạch thì có khả năng hóa rồng, theo đuổi của yêu tu không gì ngoài mọc cánh thành tiên, mà Long tộc thì vừa sinh đã là tiên."

Theo Phạm Tâm giảng giải, ba người cuối cùng hiểu nguyên nhân Đàm Kính Hà hấp dẫn phần đông tu sĩ.

"Mặc Đan Môn hành động lớn như thế có quan hệ gì với Mặc Vấn Thủy?" Mặc Đan Môn cho ra mê hoặc càng lớn, Nguyễn Thanh Tuyết ngược lại càng tỉnh táo, Đàm Kính Hà sâu nấy ngàn thước, cơ hồ không ai có thể đến đáy đầm, là vì không biết, cho nên đến tận cùng Đàm Kính Hà có bao nhiêu bí mật, người đời còn chưa rõ ràng.

Nói tới chỗ này, về mặt Phạm Tâm cũng nghiêm túc không ít, hiển nhiên hẳn cũng có lòng cảnh giác. "Mặc Đan Môn không nói rõ, nhưng tiểu tăng đã từng được một tin tức, địa điểm nằm đó Mặc Vấn Thủy bề quan ở rất gần Đàm Kính Hà, hơn mười năm nay Mặc Đan Môn liên tục an phận làm việc, Mặc Vấn Thủy lại không tin tức, tiểu tăng hoài nghi, Mặc Vấn Thủy sợ đã xảy ra bất trắc gì ở Đàm Kính Hà, lần này Mặc Đan Môn mới có thể hao phí sức lực, mượn Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu hấp dẫn rất nhiều tu sĩ."

Lúc Phạm Tâm nói lời này có ý bố trí cảm ché, chỉ có ba người Nguyễn Thanh Tuyết nghe thấy, ý đồ Phạm Tâm cũng rất rõ ràng, cần đồng bọn hợp tác, cử động của Mặc Đan Môn khiến bản năng hẩn ý thức được nguy cơ.

"Trong ngọc giản của Mặc Đan Môn là ủy thác gì, điều kiện hoàn thành là gì?" Nguyễn Thanh Tuyết hỏi, tông môn ban bố ngọc giản sẽ gửi ở Thiên Cơ các của mỗi thành trì, tu sĩ có thể tra xét, lại không có quyền mang đi, trừ phi tông môn có ý ủy thác ngọc giản nhiệm vụ cho người nào đó.

"Ủy thác là hiệp trợ đệ tử Mặc Đan Môn lên vào đáy đầm Đàm Kính Hà, chuyện khác thì không có."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Hoa mẫu đơn

Ủy thác này nhìn như đơn giản, nhưng thật sự không có bao nhiêu người có thể hoàn thành. Kính Đàm* thần bí khó lường, có nhiều tranh cãi, tự nhiên có người dùng nhiều sức lực nghiên cứu, lại bởi vì nước hồ kỳ lạ của Kính Đàm mà bị ngăn cản.

*chỗ này trong bản raw cũng là Kính Đàm chứ không còn viết là Kính Hà Đàm nữa, mình nghĩ chắc đây là cách gọi tắt.

Trong Kính Đàm, người tu vi càng cao, sức nổi phải chịu lại càng lớn, mà người tu vi thấp lại không thể nín thở thời gian dài, cũng không cách nào đi xuống quá sâu.

Trước đó, Nguyễn Thanh Tuyết chưa bao giờ đi xuống đáy đầm, nhất là chịu ảnh hưởng của sức nổi, còn do Kính Đàm vô cùng trong suốt, cho dù không thể đến đáy đầm, tình huống dưới đáy đầm vẫn là vừa xem hiểu ngay, cát trắng dưới đáy đầm tỏa ra ánh sáng, trên đó còn có một chút đá vụn và tôm cá dửng dưng, Nguyễn Thanh Tuyết nghĩ không ra ủy thác này của Mặc Đan Môn có ý nghĩa gì.

Nghĩ không ra giống Nguyễn Thanh Tuyết có khối người, có người cảm thấy Mặc Đan Môn nắm giữ bí mật của đáy đầm Kính Đàm không muốn người biết, cũng có người cho rằng Mặc Đan Môn bị điên, mới có thể ban bố ủy thác vô nghĩa như thế.

Nhưng mặc kệ thế nào, mê hoặc của Kính Đàm, và hứa hẹn của Mặc Đan Môn hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến đây như cũ, mà đệ tử Mặc Đan Môn cũng đã sớm chờ bên cạnh.

Cửu Cảnh Kim Liên trong Kính Đàm cách mỗi chín năm sẽ kết một hạt sen, mà kim liên lại kỳ lạ hoa không tàn, nhất là lúc hạt sen chín, còn phát ra ánh sáng màu vàng nhu hòa, chiếu rọi Kính Đàm thành một mảnh nước màu vàng kim. Mà sức nổi của Kính Đàm, vào thời khắc kim liên tỏa hào quang là nhỏ nhất, cũng là lúc thích hợp nhất để lên vào.

"Mặc kệ thế nào, nếu đã đến, tự nhiên phải thử một lần." Hoa Vũ Lâu đang ở trước cảnh trúc cơ, gặp chuyện này cũng coi như cơ duyên, hơn nữa còn có hạt châu sư phụ cho, chắc hẳn cần dùng đến.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng có suy nghĩ như thế, đối với tu sĩ mà nói, đụng phải chính là cơ duyên, nào có đạo lý tránh đi, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Long Tiểu Chi, không có xem nhẹ ý kiến của Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi nghĩ sao?"

Còn chưa chờ Long Tiểu Chi trả lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng giễu cợt. Bốn người nhìn lại theo tiếng, phát hiện là một nữ tử mặc quần áo màu vàng hoa văn lam, nữ tử thấy bốn người nhìn về phía nàng, cũng không có ý tránh né, chỉ là thần sắc kiêu căng khẽ hừ một tiếng. Bên cạnh nàng còn có vài tu sĩ mặc kiểu dáng áo bào giống vậy, hiển nhiên là cùng một tông môn.

Thấy nữ tử cũng không nói lời nào, bốn người tự nhiên cũng không muốn chọc phiền toái, đang muốn quay đầu lại, một thiếu nữ áo đỏ bên cạnh nữ tử lại đột nhiên liếc Long Tiểu Chi một cái, thần sắc khinh bỉ, mồm miệng nói ra. "Nhìn cái gì, từ điệp đệ tiện."

Thiếu nữ áo đỏ nhìn qua chỉ mới mười hai mười ba tuổi, da trắng như ngọc, môi đỏ như máu, thân hình đan xen hợp lý, bộ ngực đã là xinh đẹp thon thả.

Mà cô gái vừa mới giễu cợt kia cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi tuổi, thấy thiếu nữ mồm miệng thì cười khẽ một tiếng. "Y Vũ cần gì tức giận, bất quá là người xấu hỗn tạp, không có linh thú, nên xem một con từ điệp như bảo bối, buồn cười."

Long Tiểu Chi ngơ ngác, trong những năm này, nàng cũng đã gặp qua rất nhiều sinh vật không hữu hảo, nhưng cơ bản đều là trực tiếp đấu võ hoặc là tùy thời bắt giết, nghiêm túc thì là lần đầu tiên nàng bị người mắng.

Tay Hoa Vũ Lâu đã nắm lấy chuỗi kiếm, kiếm ý bén nhọn muốn trút xuống. Mấy người bên cạnh hiển nhiên cũng cảm thấy địch ý của Hoa Vũ Lâu, vài người đệ tử tiến lên ngăn phía trước hai nữ tử.

Long Tiểu Chi lại có động tác trước Hoa Vũ Lâu, chỉ thấy nàng động tác ưu nhã đứng dậy, đứng trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết, trên mặt bánh bao mềm mại không có phiền não, Long Tiểu Chi duỗi tay nhẹ nhàng sửa sang quần áo màu tím của mình, trong lúc giờ tay nhắc chân lộ ra quý khí tự nhiên.

Xung đột vừa rồi của mấy người đã hấp dẫn không ít tu sĩ xung quanh, lúc này nhất cử nhất động của Long Tiểu Chi tự nhiên rơi vào trong mắt mọi người, chúng tu sĩ thấy vậy cũng không khỏi khen một câu, một tiểu yêu thật quý khí.

Không nói nửa năm qua Hiên Khâu Thiên Giác vô tình cố ý dạy bảo, bản thân Long Tiểu Chi cũng là bảo bối tuyệt thế trời sinh, bày ra tư thế hù dọa mấy người vẫn là vấn đề không khó.

"Đệ tiện? Người đang nói ta sao?" Giọng nói thanh thúy non nớt như dòng suối róc rách thấm vào ruột gan.

Thiếu nữ Y Vũ kia thấy động tác Long Tiểu Chi không hiểu sao có chút xấu hổ. "Nếu không thì sao, ta thân là mẫu đơn, vốn là cao quý, mà người chỉ là một con từ điệp, đừng nói hiện thời ta đã là trưởng thành kỳ, chỉ tính lúc chưa biến hóa, loại tư chất như người này cũng không xứng xuất hiện trước mặt ta."

Y Vũ không có ý giấu thân phận linh tu của mình, nàng có tông môn phù hộ, tự cảm thấy không cần bó tay bó chân.

Ý tứ cực kỳ nhục nhã trong lời nói của Y Vũ không khiến Long Tiểu Chi luống cuống, ngược lại sắc mặt Nguyễn Thanh Tuyết chậm rãi nặng nề, chỉ nghe Nguyễn Thanh Tuyết dùng giọng điệu ôn tồn tao nhã nói.

"Vị đạo hữu này lo lắng nhiều, tiểu từ điệp nhà chúng ta miệng rất xảo quyết, không phải mật hoa cực phẩm không ăn, không phải linh mật thượng phẩm không ném, vị đạo hữu này sợ là cả trung hạ phẩm cũng không tới, sao Tiểu Chi lại xuất hiện trước mặt người chứ."

Ở trong Vân Khuyết tông, tính tình Nguyễn Thanh Tuyết là có tiếng rất tốt, đệ tử trong môn đều nói Nhị sư huynh học tính tình của sư phụ đến vô cùng tinh tế, cũng là người giống sư phụ nhất. Thường ngày, chuyện giao tế cùng người đa phần do Nguyễn Thanh Tuyết chịu trách nhiệm, Nguyễn Thanh Tuyết còn được tặng danh xưng nhả nhặn là công tử Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết rất ít khi tức giận, bởi vì tính cảm của hắn vô cùng chậm nóng. Giải Mật Nhi ở Vân Khuyết tông ba năm cũng không được hắn thật sự công nhận, mà Long Tiểu Chi lại trong nửa năm ngắn ngủi chiếm được ba người yêu thích, duyên phận giữa người với người là thật kỳ diệu, đương nhiên cũng không thiếu là do tâm tư Giải Mật Nhi rất nhiều, vì thế Nguyễn Thanh Tuyết không thích.

Mà Y Vũ này đã phạm phải kiêng kị của Nguyễn Thanh Tuyết, thần thái yếu mị, ánh mắt mơ màng, khắp người là khí tức tửu sắc, phương thức tu hành có thể không phải là chính đạo gì, người như thế, ngược lại đến cười nhạo Tiểu Chi mà bọn họ vất vả nuôi nấng nửa năm, không khác gì chọc nghịch lân Nguyễn Thanh Tuyết.

"Mạnh miệng ai không biết nói, vị đạo hữu này nói chuyện cũng không có giới hạn, cực phẩm mật hoa? Nói ra chính ngươi có tin không? Không biết xấu hổ, giả bộ cao quý gì!" Một gã nam đệ tử trước người Y Vũ cơ hồ phun cười, có linh mật thượng phẩm ai mà không đề lại cho mình, là gì có ai đầu óc có bệnh cho một con từ điệp không dùng được ăn.

Long Tiểu Chi cũng không cùng hắn cãi cọ chuyện linh mật với mình, ngược lại nhàn nhạt mở miệng, "Thân là bách hoa vương thì nên giữ mình trong sạch, lấy đức hạnh của mình làm gương cho bách hoa, thân là linh thực biến hóa, nên làm cảm động và nhớ nhung ân trạch thiên địa, đi đường con đường sạch sẽ. Mà ngươi bắt quả mới trưởng thành kỳ, đã nhiễm gió lửa bụi, thân sắc mị hoặc, sa vào □□, trong mắt không có linh cảm, không một chút ung dung hoa quý. Ta nếu là ngươi, ta sẽ không tự xưng nẫu đơn, bởi vì đây không phải là vinh quang của ngươi, mà là từ thể diện, cho dù là một gốc cỏ dại ven đường cũng có ba phần kiên nhẫn, mà ngươi, sớm đã mất bản tâm nẫu đơn."

Giọng trẻ con thanh thúy non nớt không nhanh không chậm, trong lời nói vô tình vũ nhục mà lại trần thuật sự thật, nói năng lại chọc thẳng vào chỗ yếu hại, một đoạn văn của Long Tiểu Chi rơi có thể nói là tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta như được cảnh tỉnh.

Ở đây tu sĩ vô luận yêu tu, phật tu vẫn là đạo tu, có thể từ đầu đến cuối kiên trì bản tâm, giữ lại bản thân ngông nghênh lại có bao nhiêu, một đường tu chân dài đằng đằng không hạn điểm, tu hành nghịch thiên mệnh đường nhiều chỗ rẽ, sau nhiều lần ma luyện, ngươi biến thành khéo đưa đẩy hay là sắc bén hơn xưa?

Sắc mặt Y Vũ sớm đã đỏ bừng, dường như bị vũ nhục thật lớn, nàng xác thực thông qua phương pháp giao hợp mà tu hành, bởi vì bản thân phẩm chất của nàng chỉ là hạ phẩm, nhờ cơ duyên mới biến hóa, nhưng tu vi tiến triển quá mức thông thả, phí thời gian như thế, chỉ sợ cả đời đều sẽ dừng lại ở ấu sinh kỳ, bởi vì vậy, có đường tắt, tự nhiên nàng chọn phương pháp nhanh hơn.

Trước đây, nàng nhìn hết ánh mắt người đời, chịu đủ khinh bỉ phi nhỏ, lúc nhìn thấy Long Tiểu Chi tư chất bình bình, lại được người nâng trong lòng bàn tay, lúc nào cũng cẩn thận bảo vệ, ghen ghét chất chứa trong nội tâm cũng lộ ra ra. "Ta mất bản tâm? Ngươi cũng chỉ là món đồ chơi, cần gì phải làm bộ cao cao tại thượng cười nhạo ta!"

Long Tiểu Chi nghe Y Vũ oán hận nói, nghiêm túc lắc đầu. "Ta không có cười nhạo ngươi, trên người ngươi không có bất kỳ nhất điểm đáng cho ta cười nhạo, chúng ta bản chất bất đồng. Thế giới của ta âm áp thoải mái, thiện niệm vồn quanh, thế giới của ngươi ben nhọt u ám, * giận giũa."

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu nghe này, trong nội tâm tất nhiên mềm mại vô cùng, ngày thường Long Tiểu Chi vô cùng kiêu ngạo, chỉ có dâng lên mỹ vị, mới có thể ngẫu nhiên thưởng cho một cái ánh mắt, miệng lại vô cùng cứng rắn, cũng sẽ không treo lời cảm tạ trên bờ môi, thế nhưng mắt to ngập nước không giấu được tâm trạng không cách nào che giấu ỷ lại càng ngày càng sâu.

Lúc Long Tiểu Chi nói chuyện vĩnh viễn đều có thần thái vô cùng nghiêm túc, khiến người ta không tự chủ được mà lắng nghe, hơn nữa gương mặt bánh bao cực kỳ khiến người ta mềm lòng của nàng, có thể nói đáng điệu thơ ngây, quý khí dư âm. Tiểu yêu huệ chất lan tâm bức này, ai không thích chứ.

Hai tay Phàm Tâm chấp ở trước ngực, niệm câu ngã phật từ bị, rồi nhìn Y Vũ đã sắp giận đến nổ tung nói ra. "Hai mắt thí chủ mơ hồ vì bụi bặm, còn mong sớm ngày khám phá, quay về chính đạo."

Bởi vì cái gọi là con mắt ngươi là màu gì, thế giới ngươi thấy được sẽ là màu sắc đó, Y Vũ có thể lấy phẩm chất hạ phẩm biến hóa, sao không phải là người phúc trạch thâm hậu chứ. Nhưng vạn vật thế gian, không có lúc nào là không thay đổi. Vận mệnh của Y Vũ đã vì nàng lấy con mắt u ám đối đãi vạn vật mà thay đổi.

Y Vũ cơ hồ muốn giận choáng, hết lần này tới lần khác này tiểu tử điệp này nói chuyện rất được, nhiều lần chọc vào lòng người, lại không mang theo một chữ thô tục, giọng nói tư thái lại vạn phần ưu nhã, Y Vũ nhìn mà nghiêm rằng. Muốn cãi lại, lại phát hiện con đường nào cũng bị chặn đến sít sao, có thể nói nghẹn khuất đến cực điểm.

Y Vũ chấm dứt chiến tranh, đệ tử môn phái kia khác tự nhiên không cam lòng, đệ tử Mặc Đan Môn cũng đã mở miệng. "Chư vị đạo hữu, còn mong giúp Mặc Đan Môn một món tình mọn, đừng phát sinh tranh chấp tại Kính Đàm."

Môn phái Y Vũ mặc dù bất mãn, cũng không dám đắc tội Mặc Đan Môn, chỉ có thể thôi.

Phân tranh dẹp loạn, sự chú ý của mọi người cũng chậm chậm dời đi, đương nhiên trước khi dời đi không thể không chú ý tiểu yêu một thân từ y kia một cái.

Mắt Phàm Tâm sáng rực, lần nữa thành khẩn khuyên can. "Tiểu thí chủ rất có tuệ căn, nếu có thể tu phật, định..."

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói ra. "Ta không có tuệ căn gì, chỉ là có người đã dạy ta, đánh người chuyên đánh mặt, mắng chửi người thì nói rõ chỗ yếu, chỉ là hiện tại ta đánh không lại nàng, cho nên chỉ có thể dùng tài hùng biện."

Nghe này, ba người nhất thời cũng không còn gì để nói. Một là vì Long Tiểu Chi thành thực, còn có vì là phương thức dạy bảo của người kia mà bất đắc dĩ.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bắt đầu ăn

Nguyễn Thanh Tuyết cười khẽ chọc vào đầu Long Tiểu Chi. "Người chỉ lớn bằng này, còn muốn động thủ?"

Long Tiểu Chi lại hết sức nghiêm túc gật đầu trả lời. "Không có sai, người kia đã từng đã dạy ta, lúc có thể động thủ thì không cần dùng tài hùng biện."

"..."

"Tiểu Chi à, ta thật muốn gặp người kia đến tận cùng là thần thánh phương nào, có thể dạy ra người độc nhất vô nhị như người." So sánh với Y Vũ, thế này Hoa Vũ Lâu mới ý thức được, dọc theo đường đi Long Tiểu Chi đối đãi với mình đã xem như dịu dàng.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu hừ nhẹ một tiếng. "Ta vốn là độc nhất vô nhị mà." Mặc dù trong trăm năm, giảng dạy của Long Phong Triệt cũng có tác dụng rất lớn, nhưng tính cách Long Tiểu Chi đã định hình, cũng không cần được thiên tính.

"Dạ dạ dạ, Tiểu Chi đại nhân, ngài có muốn đi xuống xem phong cảnh Kính Đàm hay không?" Hoa Vũ Lâu đã có sức chống cự nhất định với việc nằm cũng trùng đạn khom lưng cúi tay, tóc dài theo động tác của hắn chậm rãi vung đến trước người, có thêm vài phân tiêu sái.

Long Tiểu Chi biết nghe lời rơi xuống trên bàn tay Hoa Vũ Lâu, ngang ngược đưa ngón tay chỉ về Kính Đàm. "Ăn mày nhỏ, dẫn đường cho trẫm!"

Hoa Vũ Lâu lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, hiển nhiên bị xưng hô ăn mày nhỏ này hù dọa không nhẹ, cuối cùng nhưng vẫn là hợp tình hình đáp một tiếng. "Dạ..."

Nhìn hai người phờ phạc trước mặt, Nguyễn Thanh Tuyết buồn cười, sớm đã khôi phục dáng vẻ quân tử khiêm tốn nhún nhường. Phàm Tâm cũng cười ra tiếng, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Gần Kính Đàm mặc dù đông tu sĩ, nhưng cũng không phải là không có chỗ, dù sao giữa người xa lạ cũng sẽ để lại khoảng trống, để ngừa bị tập kích, huống chi tu sĩ đều là ngũ giác thông thấu, hành động mau lẹ, không cần thiết gặt gao phòng thủ Kính Đàm.

Khoảng cách Cửu Cảnh Kim Liên mở ra còn có một đoạn thời gian, tu sĩ xung quanh hoặc đứng hoặc ngồi, có người thậm chí xuất ra linh khí cư trú, kết hợp giữa phòng ngự và thoải mái, đương nhiên, người có tư sản thế này chỉ có lác đác mấy người.

Bốn người tìm vị trí ngồi xuống bên cạnh Kính Đàm, Phàm Tâm đã giới thiệu sơ lược tu sĩ và thực lực tông môn xung quanh, nhưng người nghe cũng chỉ có Nguyễn Thanh Tuyết, bởi vì Hoa Vũ Lâu đã sớm mang Long Tiểu Chi chạy đến Kính Đàm.

Từ vị trí này nhìn lại, còn có thể thấy phía một chiếc thuyền con trên Kính Đàm. Trên thuyền, Long Tiểu Chi nằm sấp trên mép thuyền, không chớp mắt nhìn chằm chằm cá chép bơi lội dưới nước.

Hoa Vũ Lâu nhìn Long Tiểu Chi còn kém chảy nước miếng cười khẽ, Long Tiểu Chi lập tức quay đầu trừng hắn một cái, đồng thời đưa ra ngón trỏ, đặt dọc trước môi, làm động tác xuyết. Ý tứ rất rõ ràng, đừng lên tiếng, sẽ dọa chạy cá.

Hoa Vũ Lâu nhếch môi, phối hợp không lên tiếng, lại không có nói cho Long Tiểu Chi, cần câu và mồi câu mình sử dụng đều không phải là phạm vật, không sợ cá chép không mắc câu.

Hai canh giờ sau, bên bờ Kính Đàm đẹp như ảo cảnh bay lên mùi thơm thức ăn nồng nặc, quyến rũ người ta ngón trỏ đại động, mặc dù tu sĩ ăn Tích Cốc đan, nhưng không phải là không có người muốn ăn, nhất là yêu tu, liên tiếp ghé mắt.

Trong Kính Đàm có nhiều món ăn quý và lạ, nhưng là đối với tu sĩ mà nói, cảm miệng lưỡi đã là nhận thức chung, vì vậy, không có người ra tay với cá chép trong Kính Đàm. Đối với cử động của Hoa Vũ Lâu, có người khinh thường, có người không đếm xỉa, cho đến lúc mùi thơm bay ra, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Đương nhiên, cũng có người ghét bỏ, thiếu không được một trận châm chọc khiêu khích. Tỷ như Ý Nguyệt Môn trước đây không lâu rơi vào thế hạ

phong, cũng chính là tông môn của gốc mẫu đơn hoa Y Vũ kia, từng đệ tử trong Ý Nguyệt Môn môn cao ngạo không thôi, cũng không phải là không có tư sản, bởi vì Ý Nguyệt Môn là một tông môn ngự thú, hơn nữa có chút danh tiếng.

Ý Nguyệt Môn có chỗ biệt là, bọn họ chỉ thuần hóa linh thực, không thuần hóa linh thú. Nhưng hiệu suất Ý Nguyệt Môn thuần hóa rất cao, ít có thất thủ, huống chi thuần hóa linh thực có nhiều thiên phú đặc biệt, cũng không phải bài trí.

Bình thường mà nói, năng lực chiến đấu của linh thực xa xa yếu hơn linh thú, hơn nữa linh thực tương đối không dễ tìm được, bởi vì linh thực phần lớn ẩn trong thâm sơn, rất ít vào đời.

Nhưng trong Ý Nguyệt Môn có một gốc mẫu đơn bách hoa vương, đây lại là chuyện khác, trong từng chủng tộc đều có đẳng cấp uy áp vô cùng nghiêm khắc, không chỉ là linh thực, linh thú cũng là như thế.

Phẩm chất Y Vũ tuy là hạ phẩm, lại là mẫu đơn 100%, chỉ cần là bách hoa dưới mẫu đơn, trước khi biến hóa chỉ có thể nghe lệnh sai khiến, bởi vì vậy, mấy năm nay, dựa vào trợ giúp của Y Vũ, Ý Nguyệt Môn tìm được phần đông linh thực, chẳng những tăng lên thực lực tông môn, cũng nâng cao danh tiếng.

Khác với linh thực khế ước, Y Vũ là đệ tử chính thức của Ý Nguyệt Môn, hưởng thụ thân tự do, Y Vũ lần này là đến vì hứa hẹn mà Mặc Đan Môn ưng thuận.

Mặc Đan Môn là đan môn đứng đầu nam cảnh, trong Trần Bảo các sao lại không có trọng bảo, Y Vũ muốn một loại linh quả vô cùng hiếm thấy, Bạch Ngư quả. Bạch Ngư là một loại cá kịch độc sinh ở Khô Hân Băng Hải, cá này một khi đụng phải bạch tảo thì sẽ tự cháy, mất cá hóa thành hai viên quả như ngọc, được gọi là Bạch Ngư quả.

Bạch Ngư quả không độc, hơn nữa có thể đem tăng phẩm chất linh thực lên một phẩm giai, có thể nói bảo bối linh tu tha thiết ước mơ.

Trước đó mặc dù Y Vũ bị Long Tiểu Chi ghen khó chịu, nhưng đối với nhiệm vụ lần này lại là lòng tin tràn đầy, bởi vì thực vật không sợ nước, năng lực thích ứng của linh thực trong nước trời sinh cũng mạnh hơn nhân loại và linh thú, hơn nữa tu vi năng lượng tương đương trúc cơ hậu kỳ, không cao không thấp, hy vọng lên vào đáy đầm tự nhiên rất lớn.

Lúc này, sắc trời đã mờ tối, gần Kính Đàm đã sáng lên ánh lửa, nhưng chỉ có đồng lửa chỗ Long Tiểu Chi là bay mùi thức ăn, chỉ thấy ngay phía trên đồng lửa là một con cá nướng chừng mười cân, bên đồng lửa, còn có vài miếng sò biển bạch ngọc, trong vỏ sò mật ngọt và canh sò, trên mặt còn chính tề xếp chong chóng chất một hàng ngó sen thật mỏng.

Đây là lần đầu tiên Long Tiểu Chi ăn thức ăn gia công, trước đây, nàng chỉ ăn chút ít trái cây, mật hoa, linh tuyến các loại thức ăn tự nhiên, càng là chưa từng nếm qua thịt, lúc này bị mùi thơm cá nướng hấp dẫn, tung bay quanh đồng lửa, ba người khác xem mí mắt nhảy lên, chỉ sợ nàng không cẩn thận, cầm đầu ngã vào trong đồng lửa.

Cuối cùng vẫn là Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không được, duỗi tay bắt được Long Tiểu Chi, bàn tay khê đảo, một lọ mật nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, linh mật của Nguyễn Thanh Tuyết mặc dù không cực phẩm bằng của Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng cũng là trung thượng phẩm, vô cùng khó tìm, vì vậy Phàm Tâm thấy tiểu tử điệp bắt đầu lớn vồn quanh lọ mật, không khỏi mỉm cười.

Tu sĩ xung quanh không ít, nhất là bốn người Ý Nguyệt Môn từng có quan hệ lại là vô ý thức chú ý mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, giờ thấy Nguyễn Thanh Tuyết là thật không chút đau lòng lấy ra một hộp linh mật hiếm có, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Còn con tiểu tử điệp, ưu nhã xuất ra nhất bộ trà cụ tử sa vô cùng tinh xảo, động tác nước chảy mây trôi bắt đầu rót linh mật, quý khí sẵn có như vậy, tuyệt không phải một sớm một chiều có thể luyện thành.

Sau đó rất nhanh, mắt bọn họ thấy như thế nào giàu nứt đổ đổ vách, linh mật chỉ là mở đầu, Tây Vụ thảo thế nhưng lấy ra làm gia vị, gỗ tử đàn thế nhưng dùng làm củi, linh trúc lộ dùng để hầm cách thủy thịt sò, thậm chí bộ đao cụ xử lý nguyên liệu nấu ăn kia cũng là thượng phẩm linh khí.

“Tài nấu nướng của Nhị sư huynh càng ngày tăng tiến.” Nguyên liệu nấu ăn chưa chín, nhưng ngửi mùi thơm nồng nặc làm người ta nước miếng này, Hoa Vũ Lâu đã có chút rục rịch, nhớ lúc mình còn chưa tích cốc đều là Nguyễn Thanh Tuyết vì nấu cơm cho mình, không khỏi hoài niệm.

“Tốt lắm, có thể ăn.” Nguyễn Thanh Tuyết vừa dứt lời, Long Tiểu Chi quạt cánh bay về phía cá nướng, nếu như không phải là nửa đường bị một bàn tay lớn ngăn cản lại, chỉ sợ đã nằm ở trên người cá nướng rồi.

Nguyễn Thanh Tuyết đề lên thái dương, đây cũng không phải là phạm hỏa bình thường, bắt đắc dĩ mờ miệng. “Xông lên như thế, những thứ khác không nói, áo choàng nhỏ bé này của ngươi là giữ không được.”

Mặc dù lời nói là trách cứ, giọng nói lại mang dung túng, cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết đành phải tay lấy bàn gỗ nhỏ ra, thả Long Tiểu Chi trên bàn. Hoa Vũ Lâu cất lấy bụng cá chép cực màu mỡ non nớt, đặt trong một cái khay ngọc trung đưa tới trước mặt Long Tiểu Chi.

Phàm Tâm không ăn mặn, tình cảnh trước mắt lại ngoài ý muốn không khiến hắn chán ghét, ngược lại hăng hái nhìn Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu vội vàng chần sóc một con tiểu tử điệp tư chất bình bình.

Thịt cá chép Kính Đàm chất vô cùng tươi ngọt, cộng thêm tay nghề Nguyễn Thanh Tuyết, có thể nói món ngon tuyệt, một ngụm cắn xuống, mềm mà không tan, bên trong mập mập không mất nguyên vị, cộng thêm gỗ tử đàn hun sấy nhiều vài phần mùi thơm đặc biệt.

Long Tiểu Chi ở trong ánh mắt ba người, thành công ăn hết bụng cá so với nàng còn lớn hơn vài phân, sau đó là sò la, thịt sò óng ánh trong suốt, trải qua đun nấu, vị tươi được giữ lại, đến phút cuối cùng, Long Tiểu Chi còn nâng một mảnh ngó sen kim liên phiền rằng rắc rắc rắc gặm.

Sức ăn Long Tiểu Chi đối với hình thể nàng mà nói đã không nhỏ, nhưng phần lớn thức ăn vẫn là vào bụng Hoa Vũ Lâu, Nguyễn Thanh Tuyết cũng thoáng ăn một chút, còn Phàm Tâm, Long Tiểu Chi hào phóng đưa trái cây trước kia mình thu thập cho Phàm Tâm.

Phàm Tâm có chút ít hiểu vì sao người nói lễ nghi như Nguyễn Thanh Tuyết lại nuông chiều Long Tiểu Chi, chung đụng với Long Tiểu Chi, sẽ có cảm giác vô cùng tự nhiên thoải mái, hơn nữa, tiểu tử điệp này nhìn như kiêu ngạo, lại không thiếu tỉ mỉ, từ việc nàng đưa trái cây mình cất kỹ cho hắn có thể nhìn ra, Long Tiểu Chi cũng không phải là người nhỏ mọn, bởi vì trong đám quả thực này không ít linh quả, hơn nữa hương vị đều không tệ.

Tu sĩ xung quanh đã có không ít người âm thầm hỏi thăm thân phận đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết, Phàm Tâm thì không cần phải nói, tài năng xuất chúng trong thế hệ trẻ, hơn nữa còn là phật tu độ hóa chúng sinh khó khăn, tự nhiên kết không ít thiện duyên.

Còn như Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, người biết ít rất nhiều, lần này tứ đại chủ thành Mặc Đan Môn ban bố ngọc giản cách Vân Khuyết tông rất xa, cộng thêm danh tiếng Vân Khuyết tông không hiện, tự nhiên người biết lác đác.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sen nở

Màn đêm buông xuống, lúc vạn vật yên tĩnh, trăng lên đỉnh đầu, hô ứng với ngọn sóng màu bạc của Kính Đàm, Tiên Nhân Trắc Kính dường như đứng là được trắng sáng mãi dũa mà thành, giữa trời đất bao la, vạn vật đều tỏ nhỏ bé, ban đêm của sơn mạch Hằng Đoạn vĩnh viễn làm bạn với đất trời, cảnh đẹp như thế, như một viên bảo thạch trân quý, phát sáng rạng rỡ.

Đa số tu sĩ đang ngồi tu luyện, tĩnh tọa tâm thần. Long Tiểu Chi đã bò vào trong chén ngọc nhỏ của mình, nhiệt độ thoải mái trong chén ngọc hoàn toàn cách trở cảm giác lạnh lẽo ban đêm của Kính Đàm, đắp kín bằng chăn nhỏ tinh xảo, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Đột nhiên, chỗ sâu trong Kính Đàm bắn ra một ánh sáng vàng rất nhỏ, thời gian ngắn ngủi, cũng không chút tiếng động, lại như một tín hiệu, kim liên trong Kính Đàm bắt đầu phát ra ánh sáng.

Cũng không phải tất cả kim liên là đều là cửu phẩm, Cửu Cảnh Kim Liên có thể được gọi là trân bảo, tự nhiên không thể nào tùy ý nhìn thấy, mấy trăm dặm xung quanh Kính Đàm, chỉ có thể một cây Cửu Cảnh Kim Liên duy nhất.

Kim liên lục tục nở rộ, duy trì liên tục hai ngày, ở trong đoạn thời gian này, hạt sen kim liên sẽ từ từ chín, hơn nữa, một khi bỏ qua thời cơ, hạt sen kim liên sẽ tự động tách ra, rơi xuống đáy đầm Kính Đàm.

Bề ngoài Cửu Cảnh Kim Liên xem ra không khác biệt gì với kim liên bình thường, cũng không có phương thức gì nhanh chóng phân biệt nó, chỉ có thời khắc Cửu Cảnh Kim Liên trưởng thành, quan sát hạt sen trên đài sen, hạt sen kim liên có màu vàng kim, số lượng vừa vặn vì chín hạt.

Hơn nữa không thể để cho hạt sen Cửu Cảnh Kim Liên tách ra khỏi hoa, cần chọn lúc hạt sen chưa tách ra mà hái Cửu Cảnh Kim Liên, một khi hạt sen tách ra, Cửu Cảnh Kim Liên cũng mất đi hơn phân nửa công hiệu.

Long Tiểu Chi giấu mình trong chăn, ngủ đến gò má đỏ bừng, đột nhiên hít hít mũi nhỏ, lập tức ngồi dậy. Mở hai mắt ra, Long Tiểu Chi chỉ thấy ánh sáng vàng kim lộng lẫy trước mặt giống như từng dải lụa mỏng vờn quanh phía trên Kính Đàm.

Kim liên trong Kính Đàm phẩm cấp không giống nhau, ánh sáng phát ra cũng có phân tầng rõ ràng, chính vì như thế, mới càng thêm duy mỹ, như mộng như ảo. Ánh sáng của kim liên cũng không phải chỉ là ánh sáng lấp lánh như Long Tiểu Chi tưởng tượng, mà là giống như ngưng tụ thành thực chất, lượn lờ phiêu bạt trên mặt Kính Đàm.

Long Tiểu Chi kéo cái mũi nhỏ ra, trong không khí đã có mùi hạt sen thơm nhàn nhạt, khẽ cảm thấy chất, lại mang chút ngọt, vô cùng có lực tương tác, thấm thấu vô tri vô giác, không khiến người phát giác.

Long Tiểu Chi liếc nhìn chung quanh, phát hiện có không ít tu sĩ cũng đã đứng lên, cũng có người đang mượn thiên thời địa lợi khó được mà hấp thu linh lực của kim liên tu luyện.

Nguyễn Thanh Tuyết và Phàm Tâm đã tỉnh lại, ngồi tại chỗ không hề động, Hoa Vũ Lâu đang tĩnh tọa tu luyện.

"Tiểu Chi tỉnh rồi, không bằng cũng tĩnh tọa tu luyện, linh lực tự nhiên khó được như thế vô cùng có ích cho việc tu luyện." Nguyễn Thanh Tuyết sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, trong giọng nói không có ý buồn ngủ.

Long Tiểu Chi ngồi trên bát ngọc, duỗi tay đắp chăn nhỏ lên người, đồng thời ngáp một cái thật to, đôi mắt lập tức nhắm lệ mộng lung, ngây ngốc đáng yêu khiến người ta mềm lòng không thôi. Long Tiểu Chi tự nhiên cũng cảm thấy lực tương tác của linh lực xung quanh, nhưng chênh lệch với mình khá xa,

vì vậy nằm xuống, ngã đầu ngủ ngay.

Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu đi, sửa sang chỗ nằm cho Long Tiểu Chi, ánh mắt quay lại Kính Đàm. Dần dần, bắt đầu có người không kháng cự được, nhảy đến phía trên Kính Đàm, tìm kiếm bóng dáng Cửu Cảnh Kim Liên, nhưng cả một phiến kim liên trăm dặm cơ hồ choáng váng mắt người, sao có thể đơn giản tìm được.

Bên kia, môn phái chỗ Y Vũ cũng hết sức kích động, Ý Nguyệt Môn chuyên tâm thuần hóa linh thực, đều có hiểu rõ các loại linh thực, cảm thụ lực tương tác nhu hòa tràn đầy trong không trung, kim liên này sợ là dị chủng, có năng lực chữa khỏi, nếu có thể tìm được rồi thuần hóa, tương đương có một viên Hối Nguyên đan sử dụng vô hạn.

Y Vũ cũng là lòng tin tràn đầy, hoa sen tuy là hoa nở trong nước, lại như cũ ở trong hàng ngũ bách hoa, phẩm chất Cửu Cảnh Kim Liên quá cao, có lẽ nàng không thể áp chế, nhưng nếu là dị chủng, còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Linh lực quanh Kính Đàm càng phát ra càng nồng nặc, mọi người cũng không lo việc đưa tới rất nhiều linh thú, vị trí Kính Đàm sở dĩ khó tìm, trừ bốn bề toàn núi là nơi hiểm yếu, còn do linh lực kim liên cũng giống bản thân nó, không thể rời khỏi Kính Đàm, sẽ chỉ vờn quanh Kính Đàm.

Một đêm này, có linh lực tắm rửa, Long Tiểu Chi ngủ đến cơ hồ muốn ngáy lên, cho dù xung quanh phát ra tiếng vang huyền ảo cũng không thể ngăn cản mộng đẹp của nàng, cho đến khi trời sáng choang, Long Tiểu Chi mới leo ra khỏi chén ngọc, cánh run lay lay, đuổi đuổi người.

Chỗ Mặc Đan Môn hình như cũng không nóng nảy xuống nước, dù sao kim liên Kính Đàm còn chưa tới thời kỳ trưởng thành toàn thịnh, xem tốc độ kim liên này nở rộ, chỉ sợ phải chờ tới buổi trưa.

Trong Kính Đàm, người xuống nước tìm bảo vật càng đến càng nhiều, nhìn sang một cái, tình cảnh vô cùng đồ sộ, có người ngự kiếm mà đi xuyên qua phía trên Kính Đàm, cũng có người bí mật đi trong nước hồ, thậm chí yêu tu hệ thủy hóa thành bản thể, tìm kiếm trong Kính Đàm.

Bao quanh bên ngoài Kính Đàm, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoa sen hoặc đóng hoặc nở kéo dài vài trăm dặm, phảng phất là gọng kính được người giỏi tay nghề tỉ mỉ mài dũa.

Y Vũ sớm đã thỏa thuê mất ngủ, cảm nhận linh lực trong không trung cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất, suy đoán Cửu Cảnh Kim Liên sợ là đã lặn lẽ nở rộ, vì vậy mang đệ tử Ý Nguyệt Môn đi đến bên bờ, thậm chí cố ý chọn chỗ gần mấy người Nguyễn Thanh Tuyết. "Có người không phải là có thể khua môi múa mép sinh hoa sao? Sao giờ không lên tiếng?"

Y Vũ giẫm đạp hồ bước, lưng lay sinh động bước chậm vào trong nước. Môi đỏ thắm câu lên đường cong khinh miệt. "Vậy người cứ nhìn một chút, mẫu đơn mặt bàn tâm này, là thuần hóa hoa sen thanh cao thế nào."

Long Tiểu Chi đang ôm viên ô mai ăn, nghe thì ngẩng đầu lên, thần sắc có một chút kinh ngạc. "Ta không nói lời nào là phúc khí của người, nhưng nếu người đã muốn nghe, vậy cũng tốt. Lần này người nhất định không công mà lui, bởi vì có một loại chênh lệch, không phải là chủng tộc có thể đền bù, huống chi hoa sen cảm thấy người làm bẩn nước hồ này, dưới sự chán ghét cực độ chỉ sợ thả làm ngọc vỡ, không làm người lạnh."

Long Tiểu Chi đưa tay chỉ chứng đệ tử Ý Nguyệt Môn. "Nếu như của tông môn người là một minh hành động, còn có mấy phần khả năng thuần hóa, nhưng nếu mang người, nhất định thất bại!"

Ai muốn nghe người nói chuyện! Tâm trạng tốt của Y Vũ trong nháy mắt bị lửa giận thay thế, tiểu yêu này vừa nói thế, một hồi nếu quá trình thuần hóa xuất hiện biến cố, mọi người trong Ý Nguyệt Môn chỉ sợ sẽ vô ý thức quy trách nhiệm tội lên người nàng.

"Y Vũ, cần gì nói nhảm cùng nàng, tìm linh thực quan trọng hơn." Một nữ tu khác trong Ý Nguyệt Môn mở miệng nói.

"Không sai, chúng ta đi." Mấy người còn lại cũng phụ họa nói, hiển nhiên đều nóng lòng tìm linh thực, bọn họ cảm thấy Y Vũ hoàn toàn là tự mình chuốc lấy khổ, dạy dỗ ngày hôm qua còn chưa đủ, hôm nay lại tới trêu chọc tiểu yêu kia, còn không bằng tốn thêm chút công phu trên Kính Đàm, không chuẩn còn có thể tìm được Cửu Cảnh Kim Liên.

Trong lòng Y Vũ kim nén bức bối, nhưng cũng muốn tìm ra Cửu Cảnh Kim Liên, không vì cái gì khác, chỉ vì ghen con từ điệp kia.

Một đường thăm dò, một đường uy áp đi qua, lại không có nhận được chút phản ứng nào. Y Vũ chưa từ bỏ ý định, không có phản đối với uy áp của nàng chỉ có hai loại khả năng, một là không chịu nàng áp chế, phẩm chất vượt qua nàng quá nhiều, đã không phải là chủng tộc có thể đền bù. Còn lại là chưa khai linh trí, cả khai linh kỳ cũng chưa tới, căn bản không thể thuần hóa.

Lại không bình thường là, hoa sen trăm dặm này, thế nhưng một đóa cũng không có phản ứng, chưa bao giờ Y Vũ gặp tình huống như thế, nghĩ đến lời nói tiểu yêu vừa này, khó tránh khỏi hoảng hốt.

Bên bờ, Long Tiểu Chi kỳ quái nhìn Phạm Tâm, hiện thời cơ hồ có chín phần mười người đều xuống nước tìm tung tích Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu, nhưng hòa thượng này lại thủy chung nhàn nhã ngồi trên bờ. "Người không đi tìm Cửu Cảnh Kim Liên sao?"

"Phạm Tâm đang chờ Tiểu Chi tỉnh ngủ, cùng nhau đi tới Kính Đàm, nhưng sao Tiểu Chi khẳng định hoa mẫu đơn kia không chiếm được Cửu Cảnh Kim Liên vậy?" Nguyễn Thanh Tuyết biết rõ miệng Long Tiểu Chi mặc dù lợi hại chút, nhưng lại không vô căn cứ quá quyết.

"Mặc dù ta không phải là linh thực, lại có quan hệ mật thiết với bách hoa, đã từng dựa vào bách hoa mà sống sót, tự nhiên có thể cảm giác chút ít tâm trạng của bách hoa." Long Tiểu Chi cho ra giải thích rất hợp lý, độ thân mật từ điệp và bách hoa rất cao, đương nhiên, có chút ít linh thú cũng có kỹ năng

này.

Nhưng sở dĩ khẳng định như vậy, cũng là bởi vì Long Tiểu Chi cảm ứng không đến vị trí cụ thể của Cửu Cảnh Kim Liên. Linh chi không trong hàng ngũ bách hoa, bách hoa lại thuộc về linh thực, Long Tiểu Chi mặc dù không giống nhân sâm, có xưng hô bách thảo vương, nhưng cũng là tồn tại đỉnh điểm trong linh thực, cho dù là ấu sinh kỳ, cũng tuyệt đối áp đảo phía trên Cửu Cảnh Kim Liên. Hiện thời, nàng còn tìm không được vị trí Cửu Cảnh Kim Liên, một gốc mẫu đơn phẩm chất không tốt càng không khả năng.

Mọi chuyện phát triển quả nhiên không ngoài dự đoán của Long Tiểu Chi, thời gian dần dần tới gần buổi trưa, tâm trạng không ít người đã chậm rãi nóng, đừng nói cái gì Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu, trong Kính Đàm, ngay cả linh vật xưng được thượng phẩm cũng không có.

Long Tiểu Chi quạt cánh, bay múa trên kim liên, nơi nào có hạt sen gần chín tách ra thì bay đi chỗ đó tiếp thu, sau đó bỏ vào linh phủ, cử thể này hết thấy buổi sáng, thế nhưng chưa thấy nhâm chán.

Phạm Tâm tìm không được bóng dáng Cửu Cảnh Kim Liên vốn có chút mát mát, nhưng mắt thấy Long Tiểu Chi bận rộn tới trưa, tâm trạng đột nhiên cũng sáng sủa, thậm chí không chuyên tâm tìm Cửu Cảnh Kim Liên, mà là giúp Long Tiểu Chi thu thập hạt sen.

Vì vậy, trong không khí nóng nùng đậm, vài người không làm việc đàng hoàng như thế có vẻ rất là đặc biệt. Trong nội tâm chúng tu sĩ yên lặng không còn gì để nói, đột nhiên nghe một tiếng kêu sợ hãi, giọng nhỏ mềm dễ nghe, đúng là tiểu tử điệp tình xảo kia phát ra.

"Sao vậy?" Long Tiểu Chi cũng không dám cách ba người quá xa, bởi vì vậy nàng vừa ra tiếng, ba người nhanh chóng vây lại.

Long Tiểu Chi dụi dụi mắt, bay bổng trên đầm nước, tinh tế nhìn chăm chăm đầm nước.

Không ít người bị phản ứng của Long Tiểu Chi lây bệnh, cúi đầu quan sát đến đáy đầm, Kính Đàm trong suốt dị thường, tôm cá trong đầm cũng có thể thấy rõ, căn bản không có gì đặc biệt.

"Tiểu Chi thấy cái gì?" Nguyễn Thanh Tuyết nâng Long Tiểu Chi lên, trấn an sờ sờ cái đầu nhỏ rõ ràng có chút ít hoảng sợ. Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Long Tiểu Chi như thế, sắc mặt có hơi trắng bệch, mí mắt nhỏ, trong mắt là sắc bén và cảnh giác hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ủy thác

Long Tiểu Chi ngồi trên tay Nguyễn Thanh Tuyết, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt ân cần của ba người thờ phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng không có hạ thấp. "Ta nhìn thấy một đôi mắt, màu tím, đồng tử dựng thẳng, lớn như thế, tuyệt đối không phải là mắt cá."

Nói xong, còn tận lực mở bàn tay nhỏ của mình, vẽ một vòng tròn lớn. "Hơn nữa có cảm giác rợn cả tóc gáy, giống như, giống như mắt vương giả thượng vị lạnh lẽo nhìn những con kiến hôi dưới chân mình vậy, nhưng chỉ một cái nháy mắt thì không thấy nữa."

Tu sĩ nghe thấy hai mắt nhìn nhau, lại cúi đầu quan sát Kính Đàm, đã thấy Kính Đàm bình tĩnh an bình trước sau như một, trong suốt như vừa rửa sạch.

Y Vũ đang bị nóng nùng tìm không được một cây linh thực vây quanh, nghe thấy ngôn luận của Long Tiểu Chi không khỏi mở miệng bác bỏ. "Con mắt gì chứ, không phải là người bịa ra đe dọa mọi người sao, để mình an tâm tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên đi, người ăn nói lung tung như vậy, thật khiến người ta chán ghét!"

Tu sĩ trung, có người để lời nói của Long Tiểu Chi ở trong lòng, dần dần rời xa tâm đàm, trong lòng cảnh giác. Cũng có người giống Y Vũ, cảm thấy tiểu tử điệp này lòng dạ khó lường.

Không khí cứng ngắc cũng không duy trì quá lâu, bởi vì đã có người lặn xuống nước, mặc dù không thể xâm nhập tới đáy đầm, nhưng cũng có thể thăm dò tình huống trong nước. Kết quả tự nhiên là cũng không có chuyện gì xảy ra, Kính Đàm bình tĩnh như lúc đầu.

Những người khác không thêm đề ý, ba người Nguyễn Thanh Tuyết lại không thể không đề ý. Hoa Vũ Lâu trấn an Long Tiểu Chi. "Đừng sợ, có chúng ta mà."

Long Tiểu Chi lại có chút bất an như cũ, dưới đáy đầm này tuyệt đối có thứ gì, hơn nữa có thể sinh ra uy áp với Từ Chi nàng, chẳng lẽ là linh thực? Nhưng vì cái gì lại có con mắt? Hơn nữa linh thực gì có thể áp đảo phía trên Từ Chi? Hay là đẳng cấp chênh lệch quá nhiều? Dù là loại suy đoán nào, hiển nhiên cũng không phải là chuyện tốt.

Vào lúc giữa trưa, hoa sen trong Kính Đàm đã đến độ nở rộ phồn thịnh nhất, đệ tử Mặc Đan Môn sớm đã chờ lâu dùng linh lực truyền giọng nói khắp xung quanh Kính Đàm. "Chư vị đạo hữu, thời gian đã đến, còn mong người có ý tiếp nhận ủy thác giúp Mặc Đan Môn ta một tay."

Đệ tử truyền lời nhìn qua tuổi không lớn lắm, nhưng có thể truyền giọng nói rõ ràng khắp Kính Đàm mấy trăm dặm, thực lực rõ ràng không thấp. Lại nhìn

đệ tử Mặc Đan Môn còn lại, đều là hơi thở nhẹ nhàng, tu vi ở Trúc Cơ hậu kỳ đến Kim Đan hậu kỳ, thậm chí có một vị trưởng giả Xuất Khiếu kỳ áp trận. Đội hình như thế, cho dù trong lòng mọi người bất mãn, cũng không dám đơn giản mở miệng chất vấn.

"Mặc Vân lão nhân, người khác không hỏi, Lạc Phong Tử ta lại muốn hỏi một câu, Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu này đến cùng là thật hay giả!" Giọng nói vang dội mà hùng hậu vang dội Kính Đàm trước khi chủ nhân nó lên bờ.

Dám chất vấn một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ như thế, thấy rõ người này cũng có chỗ cậy vào, tìm nhìn lại theo tiếng, chỉ thấy một nam tử trung niên quần áo thô sơ, sau lưng công một thanh trọng kiếm dung mạo chẳng mấy đặc biệt lên bờ, long hành hổ bộ vượt đến trước Mặc Vân. "Trong Kính Đàm này cả một linh vật cũng tìm không thấy, sợ là năm còn thấp, nếu người là lừa gạt lão phu, tính tình lão phu người cũng biết."

"Lạc tiên bối, Mặc Vân có thể lấy tâm ma thể, Kính Đàm này có ít nhất ngàn năm lịch sử, trong đàm thật sự có Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu." Mặc Vân đã tóc bạc, lại khom lưng chấp tay thi lễ một cái, giọng nói cũng vô cùng cung kính.

Lạc Phong Tử vốn tên gì sớm đã không ai biết được, chỉ là nghe nói hần tu đạo không vì thành tiên, chỉ vì tìm kiếm phương pháp bỏ hồn, nghe nói đạo lữ của hần là hần thể từ kết tóc lúc phạm trần, sau gặp phải biến cố, bởi vì cứu hần mà chết, chỉ để lại một hồn một phách.

Lạc Phong Tử đến vì Cửu Cảnh Kim Liên, bởi vì liên hoa đài của Cửu Cảnh Kim Liên có công hiệu Uẩn Dưỡng* hồn phách, Lạc Phong Tử bình thường còn tốt, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến đạo lữ của hần, thì vô cùng điên cuồng, làm việc bất kể hậu quả. Về phần tu vi của hần, ở trăm năm trước đã là Xuất Khiếu hậu kỳ.

*chứa đựng, nuôi nấng.

"Tốt, vậy thì thể đi, lão phu nghe đây." Lạc Phong Tử khí thế bức người mở miệng. Bình thường thì, một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ đã có thể khai sơn tự lập tông môn, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, thọ nguyên thấp nhất là năm nghìn năm. Bởi vì vậy, cho dù là tu sĩ cao cấp, thấy tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng sẽ để lại vài phần tình mọn, dù sao năm tháng vô tình, chuyện đời vô thường, dù ai cũng không cách nào dự liệu nhiều năm sau đó, mình có còn ngồi ở vị trí cao hay không.

Mặc Vân ngăn người một chút, tuy hần là Xuất Khiếu kỳ, nhưng chỉ là sơ kỳ mà thôi, tu sĩ tu vi càng cao, thăng cấp lại càng khó, sau Nguyên Anh kỳ, khác biệt rất nhỏ của từng đẳng cấp đều là trí mạng.

Tỷ như một Trúc Cơ sơ kỳ và Trúc Cơ hậu kỳ cũng tồn tại thực lực khác biệt, nhưng khác biệt này không tính quá lớn, nhưng nếu là một Nguyên Anh sơ kỳ và Nguyên Anh hậu kỳ, vậy cũng là khoảng cách không cách nào vượt qua, mà khoảng cách này theo đẳng cấp càng kéo càng lớn, cho nên cho dù Lạc Phong Tử vẫn chỉ là Xuất Khiếu hậu kỳ, Mặc Vân cũng không dám đắc tội hần, đành phải lập lời thể.

Thấy Mặc Vân thể, các tu sĩ lòng còn hoài nghi cũng không khỏi bỏ hiểu lầm xuống, tâm ma thể sẽ ứng nghiệm lúc độ kiếp, trừ phi Mặc Vân không muốn sống. Lạc Phong Tử thấy vậy cũng không cần chặt Mặc Vân nữa, ánh mắt quay lại Kính Đàm, trầm mặc không nói.

Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu không thấy dấu vết, tu sĩ tự nhiên đặt sự chú ý trên ủy thác Mặc Đan Môn, chỉ cần hoàn thành thì có thể đạt được một món bảo vật trong Trân Bảo các Mặc Đan Môn, thù lao như thế cũng tương đối mê người.

Mặc Vân đi đến bên bờ, vừa phát tay, trên Kính Đàm xuất hiện một bè trúc màu xanh biếc, diện tích bè trúc không lớn, chỉ có thể chứa mười mấy người, bốn góc bè trúc bay bổng nổi lơ lửng chén Lưu Ly Đăng nhỏ, chỉ là chưa thấp sáng.

"Chư vị đạo hữu, bè trúc này có khả năng đi xuống đáy đầm, có một chút tác dụng khắc chế nước hồ Kính Đàm, bốn chén Lưu Ly Đăng nhỏ bốn góc này cần linh lực thấp sáng, cũng là mấu chốt vận hành của bè trúc, yêu cầu của tông môn ta rất đơn giản, chỉ cần có thể đứng lên bè trúc này, hơn nữa thấp sáng Lưu Ly Đăng, giúp đệ tử môn ta đi vào đáy đầm Kính Đàm là được."

Mặc Vân vừa dứt lời, có người đã đề ra nghi vấn. "Mặc tiên bối, bè trúc này xem ra nhiều nhất chỉ có thể chứa mười mấy người, mà số lượng tu sĩ lại vô cùng đông đảo, chẳng lẽ phải từng nhóm vào nước sao?"

"Cũng không phải là như thế, bè trúc này là khai sơn thủy tổ của Mặc Đan Môn sáng chế, đến giờ đã có vạn năm năm, linh trúc sẽ tự chủ lựa chọn ra người được chọn thích hợp nhất, đệ tử Mặc Đan Môn cũng chỉ vền vẹn có ba người có thể leo lên bè trúc, những đệ tử còn lại sẽ chờ trên bờ."

Mọi người bán tín bán nghi, bè trúc nhìn như bình thường này lẽ nào có ý thức bản thân sao? Đây chẳng phải là đã hình thành khí linh? Truyền thuyết linh khí có được khí linh trưởng thành đến cuối cùng thậm chí có thể hóa thành hình người, có năng lực hành động và suy tư độc lập, nhưng đây cũng vền vẹn là truyền thuyết mà thôi, bởi vì thật sự có khí linh, hơn nữa linh khí có tiềm lực trưởng thành ai cũng chưa từng gặp qua.

"Chư vị đạo hữu, còn mời theo thứ tự lên bè trúc." Ba đệ tử Mặc Đan Môn đáp lên bè trúc trước, mà Mặc Vân chờ trên bờ như cũ.

Có tu sĩ chân đạp mặt nước, đã bay về phía bè trúc, kết quả lại ngoài dự đoán mọi người, trên không bè trúc xuất hiện nửa vòng tròn màu xanh biếc làm thành bình phong che chở, chặn người vãng ra.

Có người mở đầu, tu sĩ bắt đầu lục tục thăm dò, có người không thể bước lên bè trúc, có người không thể thấp sáng Lưu Ly Đăng, người có thể ở lại thật là lúc đắc lợi tho.

Mặc dù đa phần tu sĩ vấp phải trắc trở, lại không cần quấy, hướng chỉ hoa kỳ kim liên chưa qua, ở trên bờ cũng có thể tiếp tục tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên.

Theo nguyên một đám thất tu sĩ bại, chúng tu sĩ mới hiểu muốn leo lên bè trúc này có bao nhiêu khó khăn, hơn nữa xem ra, Mặc Đan Môn cũng không cách nào biết tiêu chuẩn bè trúc nhắm người, thật đúng là một vật hiếm thấy.

"Có người thành công!"

"Là hoa mẫu đơn? Nguyệt Môn kia."

"Ta cũng là linh tu, vì cái gì thấp không sáng Lưu Ly Đăng?"

Đối với người thành công đầu tiên, tu sĩ khó tránh khỏi nhiều chú ý một phen. Mặc dù Lưu Ly Đăng chỉ sáng một chiếc, nhưng cũng là lần đầu tiên sáng lên.

Y Vũ đang vấp phải trắc trở trên tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên, tự giác có thể dựa vào uy thác Mặc Đan Môn đền bù, hiện thời có thể thành công, cũng coi như hãnh diện, ánh mắt đảo qua, tìm kiếm chỗ Long Tiểu Chi, hiện tại nàng rất muốn nhìn một chút, tiểu yêu tử điệp quý khí kia có dám nói gì không.

Hành động của các tu sĩ đều hết sức nhanh chóng, không đến hai khắc đồng hồ, khảo nghiệm bè trúc đã chuẩn bị kết thúc, trong đó lại có một vị tán tu thành công thấp sáng Lưu Ly Đăng.

Y Vũ thấy đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết chậm chạp không có hành động, cho rằng mấy người muốn buông tay, trong nội tâm lập tức dâng lên một trận khoái ý, vì vậy dùng linh lực nâng cao giọng nói nói với mấy người.

"Hiện thời ta đứng ở chỗ này, chắc hẳn các ngươi thất vọng đến cực điểm đi, vẫn là đang cảm thán trong lòng, linh trúc này cũng có lúc mất mùi, thế nhưng cho phép ta thấp sáng chén nhỏ. Vài vị đến đều đến, vì cái gì không lên thử một lần, vẫn là sợ mất mặt mũi?"

Khúc mắc giữa Y Vũ và mấy người Nguyễn Thanh Tuyết có không ít người nhìn trong mắt, giờ lời Y Vũ vừa ra khỏi miệng, mấy người Nguyễn Thanh Tuyết tự nhiên là bị chú ý. Trước đây không lâu, tử điệp kia còn nói chuẩn xác, hoa mẫu đơn mất phẩm tính, bị hoa sen khiến trách, hiện thời người ta lại leo lên bè trúc có linh trúc danh xưng tử quần tử.

Long Tiểu Chi cũng không hiểu Y Vũ leo lên bè trúc như thế nào, trúc sở dĩ được gọi là tử quần tử, tự nhiên có phẩm tính và cốt khí, bè trúc có thể tự chủ quyết định người được chọn, giải thích rõ nó có trí khôn và tư duy nhất định.

Hoang mang như Long Tiểu Chi có khối người, dù sao chỉ cần tu sĩ có chút lịch duyệt và tu vi cũng có thể nhìn ra được Y Vũ này tu cũng không phải là con đường sáng của gì.

Ngược lại là Phàm Tâm, niệm câu ngã phật từ bị, trong mắt trong suốt, tựa như hiểu gì đó, giọng nói có vài phần cảm khái và thương cảm.

Mặc kệ thế nào, mấy người cuối cùng là phải thử một lần. Vì vậy, dưới ánh mắt hoặc mong đợi, hoặc đùa cợt của mọi người, Phàm Tâm, Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu, còn có một con tiểu yêu tử điệp, dần dần dựa vào gần bè trúc.

Phàm Tâm dẫn đầu hành động, thoải mái bước lên bè trúc, Lưu Ly Đăng cũng đồng thời sáng lên toàn bộ, bốn chén nhỏ Lưu Ly Đăng nhỏ bao phủ bè trúc, tỏ ra u tĩnh đến cực điểm.

Chúng tu sĩ thấy vậy ào ào cảm khái không hổ là Phàm Tâm, đồng thời cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thân là phật tu, dù là khí chất hay là phẩm chất của Phàm Tâm đều không thể bắt bẻ, lại có công đức kim quang hộ thể, có thể được linh trúc công nhận không gì đáng trách.

Theo sát phía sau, Nguyễn Thanh Tuyết cũng bước lên bè trúc, nhưng khiến người ta mở rộng tầm mắt là, bốn chén nhỏ Lưu Ly Đăng chẳng những thấp sáng toàn bộ, hơn nữa hào quang tỏa sáng, ánh sáng lung linh, chiếu sáng nửa bên Kính Đàm.

Hào quang Lưu Ly Đăng vừa mới dập tắt, lại theo Hoa Vũ Lâu đi lên mà thấp sáng toàn bộ lần nữa, theo sát phía sau, tiểu yêu tử điệp cũng bay vào bình phong bè trúc, bốn chén nhỏ Lưu Ly Đăng cũng tỏa hào quang bốn phía.

Chúng tu sĩ đã bị nghi vấn làm hồ đồ, tiêu chuẩn bè trúc này chọn người quả nhiên là hay thay đổi, khiến người ta tìm không thấy quy luật.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Vào đầm

Edit: rinnina

Có lẽ do có Nguyễn Thanh Tuyết làm đệm trước, Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi thuận lợi thấp sáng Lưu Ly Đăng cũng không có vẻ quá đột ngột, nhưng vẫn khiến người ta không ngừng hâm mộ như cũ.

Sơ với các tu sĩ, đệ tử Mặc Đan Môn mới là người bị kính hãi nghiêm trọng, nên biết, tuổi và bối phận của bè trúc này ngay cả tông chủ đương nhiệm cũng không đuổi kịp, trúc lại có danh xưng trong tứ quân tử, tự nhiên vô cùng thanh cao kiêu ngạo. Việc tất cả Lưu Ly Đăng sáng lên tựa hồ đã là chuyện rất xa xưa.

Về mặt Y Vũ rất là đặc sắc, giống như bị người ta đánh một quyền lên mặt, một ngụm tức giận chưa kịp ra hết đã lại bị chặn trở về, tư vị này tự nhiên không dễ chịu.

Sau khi tất cả tu sĩ thử một lần, mặc dù bè trúc vẫn có chỗ trông, lại không có ai phù hợp điều kiện, vì vậy chỉ chờ mấy người chìm vào Kính Đàm.

Bè trúc chậm rãi chìm vào hồ nước, Lưu Ly Đăng ở bốn góc dưới linh lực không ngừng của mấy người phát ra ánh sáng xanh lá cây ổn định nhu hòa. Lòng bảo hộ hình tròn hiện ra màu xanh biếc hơi mờ, nước hồ Kính Đàm vô cùng trong suốt, ánh mắt rất rõ ràng.

"Vị đạo hữu có thể nghỉ ngơi, bình phong này có thể che chở cho con người hồ hấp dưới nước, hơn nữa có một chút năng lực phòng ngự." Người nói chuyện là đệ tử Mặc Đan Môn Mặc Thanh Hàn, là đệ tử tu vi cao nhất trong ba người vào nước.

Mặc Thanh Hàn lại giới thiệu sơ lược hai người khác, hơn nữa nói quá trình ủy thác một lần. Sau khi đến đáy đầm, căn cứ tình huống linh lực mọi người tiêu hao, bè linh trúc sẽ dừng lại dưới đáy đầm một đoạn thời gian, sau đó quay về. Mặc Thanh Hàn nói xong, người trên bè trúc rơi vào im lặng.

Long Tiểu Chi nằm trên lòng bảo hộ hơi mờ, mờ to mắt to xem đáy đầm càng ngày càng gần, năng vẫn không quên đôi mắt đã thú kia.

Nguyễn Thanh Tuyết tiến lên, muốn bắt Long Tiểu Chi trở về, trên bè trúc này mặc dù chỉ có mấy người, nhưng quan hệ phức tạp, mục đích Mặc Đan Môn không rõ, tán tu kia cũng không quen biết, Y Vũ lại không cần phải nói.

"Còn không xuống sẽ dính trên đó." Nguyễn Thanh Tuyết vừa gỡ Long Tiểu Chi xuống, vừa bắt đầu dĩ cười nói.

Long Tiểu Chi nhướng mày lên, chăm chú nhìn ba người Nguyễn Thanh Tuyết hỏi: "Các người không có cảm giác kỳ lạ sao? Bè trúc càng sâu, lại càng không thoải mái."

Kính Đàm sâu hơn ba ngàn thước, lúc này bè trúc xuống không đến một nửa, cho dù cũng không ở trong nước, loại sức nổi đó đã hết sức rõ ràng, tốc độ bè trúc trầm xuống đã dần chậm lại.

"Tiểu hữu không cần phải lo lắng, đây chỉ là do sức nổi đặc biệt của Kính Đàm tạo thành, bè linh trúc có thể triệt tiêu một bộ phận, nhưng chúng ta cũng phải chịu một bộ phận." Mặc Thanh Hàn tinh táo giải thích.

Y Vũ khó được im lặng, tâm thần năng có chút không tập trung, lại không nói ra, lúc này nghe Mặc Thanh Hàn giải thích cũng chỉ là gật gù đầu.

"Thật như thế sao?" Tán tu vẫn không mở ra miệng kia đột nhiên hỏi. Sau đó đưa ngón tay chỉ xuống đáy đầm: "Dưới đáy đầm giống như có thứ gì đó."

Tán tu này mặc trường bào màu xám, đầu mang mũ trùm, toàn bộ mặt mũi đều bọc lụa đen, thấy không rõ dung mạo, giọng mang theo vài phần lạnh lẽo, lại không thể nghi ngờ là một nữ tử. "Ta gọi là Tây Tịch Nguyệt, dịch là thủy triều theo mặt trăng phương tây, trời sinh khả năng biết trước rất mạnh."

Năng lực biết trước của tu sĩ là một năng lực rất huyền diệu, loại năng lực này đơn thuần trời sinh, hơn nữa vô cùng khó khống chế.

"Nếu như người thật sự dự cảm thấy nguy cơ, vì sao còn muốn theo xuống?" Y Vũ hoài nghi hỏi, dù sao năng lực biết trước quá hiếm thấy, hơn nữa bề ngoài tán tu này quá mức kỳ quái.

Tây Tịch Nguyệt lạnh lùng nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, cơ duyên lớn thường kèm theo nguy cơ lớn, muốn thuận buồm xuôi gió cần gì phải tu tiên?"

Trong lúc nói chuyện, bè trúc lại chìm xuống không ít. Lúc này trên Kính Đàm, tu sĩ cũng đang nhìn đáy đầm, nước hồ trong suốt, bị ánh sáng màu xanh lá của bè trúc bao phủ.

Trên bè trúc, trong lòng mấy người lo sợ bất an, tốc độ chìm xuống càng thông thả lại liên tục vững vàng, mà đang lúc cách đáy đầm không đủ trăm thước, bè trúc dừng lại.

"Chuyện gì xảy ra? Lưu Ly Đăng vẫn sáng, linh lực vô cùng sung túc, chẳng lẽ là sức nổi quá lớn?" Bỗng nhiên xảy ra sự cố, đột nhiên Y Vũ nghiêm nghị chất vấn, chẳng biết tại sao, tâm trạng Y Vũ có chút kích động, mồ hôi lạnh đọng trên mặt, hình như vô cùng sợ hãi.

Bè trúc dừng lại, mấy người mặc dù không hiểu, nhưng không ai rối loạn như Y Vũ.

"Không phải là sức nổi, bản thể bè trúc cũng là linh thực, gốc hoa mẫu đơn kia cũng vậy, Cửu Cảnh Kim Liên ở đáy đầm." Long Tiểu Chi mở miệng nói ra, đồng thời đưa ngón tay chỉ đáy đầm: "Hơn nữa có linh thú bảo vệ."

Khiến Long Tiểu Chi không hiểu là, Cửu Cảnh Kim Liên này đến cùng có phẩm chất gì? Lại có thể không đếm xỉa chủng tộc, sinh ra uy áp với cả mẫu đơn, linh trúc, Tử Chi, quá kỳ lạ.

Có lẽ là bởi vì bè trúc cách đáy đầm gần quá, có lẽ là bởi vì Long Tiểu Chi vạch trần huyền cơ dưới đáy đầm, cát trắng dưới đáy đầm Kính Đàm tựa như chuyển động, bè trúc như bị dọa sợ, bỗng nhiên tỏa sáng rực lên.

Chính vì phạm vi ánh sáng xanh lá cây mở rộng, mấy người trên bè trúc mới có thể thấy rõ thứ đang chuyển động trên cát trắng. Dưới ánh sáng xanh biếc của linh trúc, một con giao long màu sắc không khác cát trắng hình thể khổng lồ đang chiếm giữ đáy đầm.

Giao long toàn thân trắng bạc, lớn chừng hai người ôm hết, thân thể cuộn thành hình xoắn ốc. Hình như là bị bè trúc kích động, chậm rãi mở mắt, đồng tử màu tím lạnh như băng không tình cảm chút nào nhìn chằm chằm mấy người trên bè trúc.

Long Tiểu Chi phát hiện, đôi mắt này lớn hơn lúc nhìn từ trên Kính Đàm nhiều, cũng lạnh hơn nhiều.

Mấy người trên bè trúc không khỏi hít thở chậm dần, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, ở nơi này nào có Long Thổ Châu! Đây rõ ràng là giao sắp hóa rồng, trên đầu khổng lồ của ngân giao đã có hai chỗ gồ lên, đúng là dấu hiệu sắp hóa thành rồng.

"Vì sao nó không công kích?" Giường co trung, không biết là ai nhỏ giọng hỏi.

Linh thú càng mạnh mẽ thì ý thức lãnh địa càng mạnh, Long tộc càng là như vậy, tại sao con giao long này chỉ nhìn bọn họ, lại không có dấu hiệu di động.

Ánh mắt của mấy người không tự chủ được chuyển qua dưới thân ngân giao, lại chưa từng nghĩ, cử động này như đụng phải nghịch lân của ngân giao, sự hung ác trời lên trong mắt tím của ngân giao, răng nanh sắc bén trong miệng lộ rõ ra, một tiếng gầm thét đình tại như óc truyền đến từ đáy đầm, trong nháy mắt vang dội chân trời.

Nước hồ Kính Đàm gọn sóng xoay tròn, bè trúc kịch liệt lay động, vài người nhất thời bị chấn động đến mức hai lỗ tai điếc lại, dưới chân không vững, may mà tiếng kêu của giao long bị bình phong linh trúc triệt tiêu một bộ phận, nếu không khoảng cách gần như thế, dưới nguyên anh sợ là sẽ trực tiếp thất khiếu chảy máu.

Đáy đầm nguy cơ trùng trùng, trên đầm nước cũng loạn thành một đoàn, giao long xuất hiện, thét dài điếc tai, Kính Đàm sóng lớn cuộn cuộn trong nháy mắt đánh chúng tu sĩ trở tay không kịp, thậm chí có không ít tu sĩ tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu trong Kính Đàm trực tiếp bị chấn động choáng váng.

Phản ứng nhanh nhất làm trưởng giả Mặc Vân của Mặc Đan Môn cái kia, cùng với tán tu Lạc Phong Từ, hai người đều là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, lịch duyệt và kiến thức khiến bọn họ không đến mức luống cuống tay chân, nhưng giao long dưới đáy đầm, bọn họ ở trên bờ, muốn giúp lại có tâm mà không có lực.

"Thật không thể tưởng được, đáy đầm này thế nhưng có một con ngân giao, con mắt màu tím tiêu yêu từ điệp nói nhìn thấy lúc trước, chắc hẳn là ngân giao này, lần này phiền rồi."

"Long Thổ Châu chỉ sợ là sớm đã bị giao ăn mất, hiện thời sắp hóa rồng, Cửu Cảnh Kim Liên sẽ không bị nó ăn luôn chứ, cho nên chúng ta tìm lâu như thế cũng không được."

Tu sĩ thấy đáy đầm nổi lên dị tượng, lập tức cảm thấy lo lắng cho mấy người, cũng có người như cũ chưa từ bỏ ý định với Cửu Cảnh Kim Liên, đương nhiên, cũng có tu sĩ tự biết không địch lại nhanh chóng rời khỏi, rất sợ giao long lao ra khỏi Kính Đàm đại khai sát giới.

Nước chảy dưới đáy đầm Kính Đàm vô cùng hỗn loạn, bè trúc chở mấy người muốn rời khỏi, ba người Mặc Đan Môn cũng biết nhiệm vụ vô vọng, gấp rút chuyển vận linh lực thao túng bè trúc lên cao, linh trúc đã có trí khôn nhất định, không cần mệnh lệnh, đã tự động lên cao, cũng may ngân giao kia mặc dù bị chọc giận, lại chiếm giữ dưới đáy đầm không có dấu hiệu di động như cũ.

"Cửu Cảnh Kim Liên!" Bỗng nhiên, giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ của Y Vũ vang lên, ngân giao không chịu rời khỏi đáy đầm, điểm này rất kỳ lạ, cho nên Y Vũ luôn chú ý vị trí bên dưới ngân giao, phương thức ngân giao cuộn mình dưới rộng trên hẹp, chính giữa rõ ràng có không gian trống.

"Đừng quay đầu! Lập tức rời khỏi!" Giọng nói Phàm Tâm lập tức truyền đến, vài người nhất thời bị nước lạnh dội vào đầu, thanh tỉnh lại, vị trí kia rõ ràng là nghịch lân của ngân giao, cho dù Cửu Cảnh Kim Liên thật ở dưới ngân giao, bọn họ cũng không có năng lực đạt được, cơ duyên lớn hơn, cũng không thể không tự lượng sức, thực lực ngân giao này, chỉ sợ hai tu sĩ xuất khiếu kỳ trên đầm liền thủ cũng không địch lại.

Mặc dù mấy người khác chế động tác cúi đầu xem, nhưng hiển nhiên ngập ngừng liên tiếp đã triệt để chọc giận ngân giao, thân thể khổng lồ dài đến hai ba mươi thước của ngân giao giống như một tia sét, tốc độ cực nhanh, mấy người căn bản không thể nắm giữ, lại càng không cần phải nói tránh né.

Lập tức, trong Kính Đàm truyền đến một tiếng vang khổng lồ, nước hồ vừa mới yên lặng ầm ầm nổ tung, màn nước văng lên cao cao đầy không ít tu sĩ đến trên bờ.

Trong đầm, bè trúc thế nhưng cứng rắn chịu cú đánh của ngân giao, chỉ là nước hồ xoay tròn cuốn bè trúc vào dòng loạn lưu, bè trúc chẳng những không nổi lên, ngược lại chìm xuống lần nữa.

Người trên bè trúc còn chưa đứng vững, đuôi to mang sức mạnh khổng lồ lại rầm một tiếng đâm vào bình phong màu xanh biếc, lần này bè trúc bị đánh hung hăng va vào thạch bích màu bạc của Kính Đàm.

"Tiếp tục thế này không được, cho dù bè trúc chịu đựng được, linh lực của chúng ta cũng sẽ tiêu hao hết rất nhanh." Hai lần công kích, người trên bè trúc rõ ràng cảm thấy linh lực của mình hao hết hơn phân nửa, chỉ sợ lại đến mấy lần, bọn họ sẽ tự sụp đổ.

"Thật sự là Cửu Cảnh Kim Liên!" Giọng Y Vũ vang lên lần nữa, đồng thời ánh mắt còn nhìn về Cửu Cảnh Kim Liên vì ngân giao chuyển động mà lộ ra.

Hiện thời, không cần Y Vũ nhắc nhở, dù là người trên bè trúc, hay là tu sĩ trên bờ, đều đã phát hiện chân thân của Cửu Cảnh Kim Liên. Dưới ánh sáng vàng kim rực rỡ tươi đẹp chói mắt kia, toàn bộ kim liên trên mặt Kính Đàm thể nhưng âm đậm thất sắc, đó là một tư thái tuyệt đối bao trùm, chênh lệch không phải dựa vào số lượng có thể đền bù.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Một đường sinh cơ

Cửu Cảnh Kim Liên vừa ra, trên Kính Đàm, trong cả dãy núi, đã thành một mảnh biển vàng kim, không trách được ngân giao kia cố sống chết canh giữ đáy đầm, hóa ra là dựa vào hình thể khổng lồ để che giấu và áp chế ánh sáng của kim liên.

Hóa ra Cửu Cảnh Kim Liên lại mọc ở đáy đầm, khó trách bọn họ tìm kiếm lâu như vậy cũng tìm không ra tung tích, chỉ là ngân giao này quả thực khó đối phó, tu sĩ ở đây không ai có thể khám phá tu vi của nó, huống chi, đối với linh thú mà nói, chỉ cần dính vào một chút huyết mạch Long tộc, lực công kích và lực phòng ngự đều tăng lên gấp mấy lần.

Ngân giao này hiện thời là thời kỳ hóa rồng máu chốt, vì Cửu Cảnh Kim Liên, chỉ sợ sẽ liều lĩnh đánh cược.

Mặc Vân và Lạc Phong Tử đã lên vào đầm, nhưng thường ngày Kính Đàm đã vô cùng khó có thể lặn xuống, huống chi hiện giờ nước chảy hỗn loạn, lại là không có cách.

Còn trên bè trúc, mấy người lại nỗ lực chống chọi với một kích của ngân giao, nếu như không nhờ có bè trúc giúp đỡ, bọn họ chỉ sợ sớm bị giao long xé thành mảnh nhỏ.

"Hạ bình phong che chở xuống đi, giờ chỉ có thể phân tán thoát ra, tiếp tục như thế chỉ có thể toàn quân bị diệt!" Là giọng nói lạnh như băng của Tây Tịch Nguyệt, nhưng ngoài dự đoán mọi người, vậy mà nghe không ra có bao nhiêu hoảng loạn.

"Không sai, bỏ bình phong che chở đi, sống sót toàn bộ dựa vào bản lĩnh và vận khí từng người." Y Vũ nỗ lực đứng vững, phụ họa lên tiếng. Bản thể của nàng là linh thực, năng lực thích ứng trong nước mạnh hơn linh thú và nhân loại, hơn nữa Cửu Cảnh Kim Liên cũng là linh thực, không chừng sẽ thân cận mình. Lúc kích động lại sợ hãi này Y Vũ hiển nhiên đã quên, Long Tiểu Chi đã từng nói thế nào.

"Không rút bình phong che chở cũng không được, linh lực của bè trúc đã không đủ để duy trì, còn mong chư vị từng người thoát đi." Tiếng Mặc Thanh Hàn vừa dứt, bè trúc đã biến mất, co lại thành tay cờ bàn tay, được Mặc Thanh Hàn thu hồi.

Hiện giờ biến thành cục diện cũng không trách được Mặc Đan Môn, hiển nhiên Mặc Đan Môn cũng không biết chuyện ngân giao, nếu không sẽ không không chuẩn bị gì đã đi vào đáy đầm.

Bình phong che chở biến mất quá đột nhiên, vài người nhất thời bị nước hồ vây quanh, cũng may thân có tu vi, không xảy ra tình huống sặc nước.

Bè trúc biến mất, ngân giao lại không dừng công kích. Nước trong đầm loạn lưu khiến người ta hành động khó khăn, cho dù có sức nổi khổng lồ cũng không thể bị cuốn lên cao.

Long Tiểu Chi sớm đã bị Hoa Vũ Lâu một phát bắt được nhét vào trong vạt áo trước ngực.

Trong nháy mắt mọi người vào nước, ánh sáng lạnh trong mắt tím của ngân giao lóe lên, đột nhiên dường như sợ bị trộm mất Cửu Cảnh Kim Liên, thế nhưng bơi về đáy đầm, một lần nữa chiếm giữ, giấu Cửu Cảnh Kim Liên đi, đồng thời trong miệng bắt đầu chuẩn bị điện quang màu tím.

Đó là! Long tức!

Một suy nghĩ không tưởng đồng thời xuất hiện trong lòng mọi người, long tức là thủ đoạn công kích đặc biệt của Long tộc, căn cứ chủng loại bất đồng, long tức cũng có rất nhiều loại, nhưng mỗi một chủng loại đều có lực công kích vượt cấp.

Lực công kích hung hãn như thế tự nhiên có yêu cầu rất cao với độ tinh khiết huyết mạch, con ngân giao này sắp hóa rồng, nhưng cho dù hóa rồng cũng không phải chân long, làm sao có thể thi triển được?

Trong các tu sĩ, sợ là không có mấy người thật sự gặp qua Long tộc, càng không cần nói tới long tức, nhưng cho dù chưa từng thấy, lực sát thương kinh khủng kia vẫn có nghe thấy. Trên Kính Đàm, tu sĩ lập tức như kinh hãi bay tứ tán, nhanh chóng rời xa Kính Đàm.

"Người điên kia! Không muốn sống nữa!" Mặc Vân phẫn nộ thoát rakhỏi Kính Đàm lên bờ, trước mắt lại xẹt qua một bóng dáng, chỉ thấy Lạc Phong Tử chẳng những không lui, ngược lại một đầu đâm vào Kính Đàm.

Vừa nãy tốc độ của Lạc Phong Tử đã khiến Mặc Vân ý thức được, Lạc Phong Tử chỉ sợ đang trước ngưỡng cửa đột phá xuất Khiếu kỳ, người này quả nhiên điên cuồng, người thường nếu là như vậy, phần lớn sẽ tìm một chỗ bé quan, đánh thẳng vào bình phong lên cấp, Lạc Phong Tử này chẳng những đi

ra ngoài mạo hiểm, còn đi chịu chết.

Trong hồ, mấy người đã gặp tuyệt cảnh, không nghĩ tới ngân giao này thế nhưng có thể thi triển long tức, mà vô cùng không khéo, ngân giao này là thuộc tính lôi, trong long tức từ cổ chứa sấm sét, chỉ sợ long tức vừa ra, trong Kính Đàm này chỉ sợ lại không còn đường sống, khó trách nó phải về đến bên cạnh Cửu Cảnh Kim Liên, trừ để ngựa Cửu Cảnh Kim Liên bị trộm đi, còn phòng ngựa Cửu Cảnh Kim Liên bị long tức làm hỏng.

Nước hồ không bị ngân giao khuấy, nước chảy loạn ít hơn, nhưng ngay cả như vậy, lấy tốc độ bọn họ cũng không thể nào chạy ra khỏi Kính Đàm trước khi long tức thi triển.

Long Tiểu Chi thật vất vả tựa đầu xuống điều chỉnh mình xong, từ tà áo Hoa Vũ Lâu thò ra cái đầu nhỏ, tu vi Hoa Vũ Lâu yếu nhất trong mấy người, nhưng hắn có một sư huynh tốt, Nguyễn Thanh Tuyết và Phàm Tâm liên tục đi chuyển xung quanh Hoa Vũ Lâu, vì hắn chặn lại không ít mạch nước ngầm.

"Tiểu Chi!" Động tác rất nhỏ trước ngực đương nhiên Hoa Vũ Lâu phát giác được, nhưng hắn không nghĩ tới Long Tiểu Chi thế nhưng leo ra khỏi tà áo của hắn, chạy ra ngoài, vô ý hô lên, lại đã quên mình trong nước, thiếu chút nữa bị sặc.

Long Tiểu Chi quạt cánh, phát hiện cánh trong nước có tác dụng hơn hai tay ngắn nhỏ nhiều. Tốc độ Long Tiểu Chi rất nhanh, một mặt là bởi vì hình thể năng nạng, một mặt tự nhiên cũng là bởi vì bản thể là linh thực.

Nếu đã không cửa lên cao, vậy chỉ có thể nhập đáy đầm tìm đường sống, hơn nữa Long Tiểu Chi phát hiện, tán tu kia và Y Vũ không biết lúc nào không thấy, nước hồ Kính Đàm trong suốt, nếu như hai người kia còn ở đây, nhất định có thể thấy được.

Hiện thời đã bất chấp rất nhiều, uy áp Long Tiểu Chi kia chưa bao giờ thi triển ra ngoài đột nhiên bộc phát ra trong thân thể nho nhỏ của nàng kia, uy áp tối thượng đối đầu mệnh mỏng cuộn cuộn lập tức trải rộng đáy đầm. Uy áp chỉ trong một cái chớp mắt ngăn người đã được thu lại, Long Tiểu Chi đã cảm nhận được vị trí của Y Vũ, thế nhưng ba trăm thước dưới đáy đầm!

Nước sinh mộc, mộc khắc thổ, cát dưới đáy đầm liên tục chuyển động, thậm chí phiêu bạt theo gợn nước, Long Tiểu Chi hóa ra móng tay sắc bén của Tầm Dược Thử, một móng vuốt cào xuống, kết quả lại ra ngoài dự đoán.

Lúc nguy cấp, Long Tiểu Chi dùng toàn lực, lại chưa từng nghĩ, cát trắng này chỉ có một tầng rất nông, dưới đáy đầm dĩ nhiên là trống không, Long Tiểu Chi trực tiếp nhào vào, độ dày cát còn không cao bằng Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi trực tiếp ngã vào.

Không gian dưới mặt cát hoàn toàn tương phản với Kính Đàm, trong không gian chẳng những không có nước, hơn nữa trọng lực rất lớn, cơ hồ là hút người xuống dưới. Nếu như không nhờ có cánh, Long Tiểu Chi cảm thấy mình nhất định sẽ ngã thành bánh thịt.

Long Tiểu Chi liều mạng quạt cánh, muốn bay đến trên cát trắng mệnh mỏng thông báo cho mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, lại kinh ngạc phát hiện, một tầng cát rõ ràng thật mỏng trước mặt thế nhưng làm thế nào cũng đào không ra!

Long Tiểu Chi gấp cơ hồ muốn xoay quanh vòng, không quan tâm ngó ngang một đầu đầm vào đi, hai cánh tay mập cơ hồ hóa thành tàn ảnh đào cát. Mặc dù liên tục không có đào ra đầu, cũng may rất nhanh, một cái đầu quen thuộc xuất hiện trước mặt Long Tiểu Chi, với gương mặt to đột nhiên xuất hiện, Long Tiểu Chi bị dọa một móng vuốt cào lên.

Hoa Vũ Lâu kêu đau một tiếng, còn chưa thấy rõ Long Tiểu Chi, mắt đã bị một đôi cánh màu tím che kín. "Tiểu Chi, mau buông lỏng tai ta ra."

Long Tiểu Chi biết mình bắt sai người, thấy là Hoa Vũ Lâu tự nhiên muốn giúp đỡ, vì vậy không chút suy nghĩ nắm lỏng tai Hoa Vũ Lâu kéo vào trong.

Cơ hồ đồng thời, gần Hoa Vũ Lâu ào ào xuất hiện vài người khác, kể cả Nguyễn Thanh Tuyết, Phàm Tâm và ba tu sĩ Mặc Đan Môn kia.

Mọi người giống như Long Tiểu Chi đồng dạng, rất dễ dàng lướt qua mặt cát, rơi vào đáy đầm. Lúc mấy người mới vừa lộ ra đầu Long Tiểu Chi cũng đã lên tiếng nhắc nhở bọn họ không.

Trong mấy người này chỉ có Hoa Vũ Lâu là Luyện khí kỳ, những người khác được nhắc nhở, thời khắc vừa mới rơi vào đáy đầm đã sử dụng phi kiếm, mặc dù trọng lực thật lớn, lại không trực tiếp té xuống.

Còn Hoa Vũ Lâu, cánh màu tím trên lưng Long Tiểu Chi trong nháy mắt biến lớn, hai mảnh cánh bướm màu tím khổng lồ mở ra chùng hai thước. Long Tiểu Chi sít sao níu lấy cổ áo Hoa Vũ Lâu, lại cảm thấy bù không được trọng lực như cũ, chỉ có thể làm chậm tốc độ rơi xuống.

Mấy người còn lại cũng là như thế, vốn trên bè trúc đã tiêu hao hơn phân nửa linh lực, lại dừng lại trong Kính Đàm, cuối cùng lại là chịu đựng sức nổi khổng lồ rơi vào đáy đầm, hiện thời sức nổi đột nhiên chuyển thành trọng lực, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Mượn ánh sáng trước mắt, mấy người quan sát tình huống trong không gian đáy đầm, một liếc nhìn xuống lại ào ào chịu rung động thật lớn, cho dù là Long Tiểu Chi ghen đỏ mặt cố gắng vỗ cánh cũng bị cánh tượng dưới đáy đầm làm kinh ngạc mở to hai mắt.

Dưới đáy Kính Đàm, không gian cực kỳ rộng lớn, cát trắng kéo dài khuếch tán thế nhưng không nhìn thấy giới hạn, bản thân hạt cát phát ra ánh sáng màu bạc, dường như một mảnh bầu trời màu bạc.

Dưới bầu trời màu bạc, là một mảnh không gian rộng lớn, xem ra không chỉ là Kính Đàm, chỉ sợ này cả đoạn phía dưới sơn mạch Hằng Đoạn đều bị bao phủ.

Trong không gian dưới đất khổng lồ này, một tòa thành trì cổ xưa dường như đã ngủ say ngàn năm sừng sững bất động, giống như cự thú đang ản núp, hùng vĩ, chững chạc mà hùng hậu.

Thành cổ tắm trong ánh sáng bạc mà cát trắng phát ra, lầu các cao thấp thể hiện phồn thịnh trước đây nó đã từng có, tường xanh ngói đỏ, đá xanh lát đường, thậm chí chỗ giấy dán trên cửa gỗ chạm trổ cũng hoàn hảo không tổn hao gì.

Đầu đường cuối ngõ, còn có gian hàng đặt đầy đường của người bán hàng rong, một cái tiếp một cái, thấy cảnh này, bên tai thậm chí có thể vang lên tiếng người bán hàng rong cao thấp thết to.

"Chỗ đó có người." Giọng Hoa Vũ Lâu rất nhẹ, như sợ làm bừng tỉnh tòa thành cổ đang ngủ say này.

hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thành cổ

Hình như dưới Kinh Đàm đối diện cửa thành thành cổ, vị trí mấy người đã vô cùng gần mặt đất, chỉ thấy trên tường thành, cứ cách một đoạn, như được sắp xếp sẵn mà có võ tướng mặc khôi giáp màu đen đứng thẳng, tay võ tướng cầm Phụng Thiên Họa Kích, trên mặt mang mặt nạ bằng sắt màu đen, chỉ có vị trí đôi mắt có hai điểm trống rỗng đen ngòm.

"Đây là người thật sao?" Một tu sĩ của Mặc Đan Môn nhỏ giọng hỏi. Những võ tướng này vẫn không nhúc nhích, ngực cũng không phập phồng vì hô hấp, dường như khung sắt được áo giáp dựng lên.

"Là người thật, các người xem tay bọn họ cầm binh khí, hiển nhiên chết đã lâu." Nguyễn Thanh Tuyết quan sát vô cùng cẩn thận, □□ ở bên ngoài tay những võ tướng này đã mất nước, ở trong hoàn cảnh không có nước biến thành màu nâu đen, làn da bó chặt xương cốt, giống như bộ xương, tay nắm vũ khí lại vẫn có vẻ dày rộng mạnh mẽ.

Vị trí mấy người hạ xuống ở trước cửa thành, trên cửa thành như có người dùng đầu bút lông bên nhọn khắc hai chữ to: Cổ Mạch!

Hai chữ kia không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, hiện thời nhìn lại chữ bằng bút cứng cáp mạnh mẽ như cũ, mỗi chữ mỗi nét đều phẳng phát được người dùng kiếm phong bố cục mà thành.

Mấy người chậm rãi rơi xuống đất, mũi chân Hoa Vũ Lâu vừa mới chạm mặt đất, Long Tiểu Chi đã chống đỡ không nổi, cánh biến mất, tự động hóa thành áo choàng nhỏ, cả người vô lực từ té xuống cổ áo Hoa Vũ Lâu.

Phạm Tâm ở sau lưng Hoa Vũ Lâu, thấy vậy lập tức duỗi tay đón Long Tiểu Chi. Từ lúc vào đáy đầm, cho tới bây giờ đứng trước cửa thành cổ thất lạc này còn chưa tới một canh giờ, mấy người lại đều trải qua cánh cửa sinh tử, hiện giờ bình tĩnh lại, thật sự là hoàn toàn không còn sức lực.

"Tiểu Chi không có sao chứ."

"Tiểu Chi không có sao chứ."

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu lập tức xông tới, chỉ thấy Long Tiểu Chi mềm mại nằm sấp nằm sấp sau đó ngóc thẳng đầu trong lòng bàn tay Phạm Tâm, mắt to gần muốn khép kín, trong miệng còn nhát quyết không tha vô lực châm chọc. "Người đích xác quá nặng." Nói xong ngã sấp trên tay Phạm Tâm lập tức ngủ mất.

Ba người nhất thời dở khóc dở cười, Phạm Tâm giờ cao lòng bàn tay, dùng linh lực kiểm tra Long Tiểu Chi. "Không có việc gì, chỉ là linh lực tiêu hao quá độ, khả năng tiến hóa cánh thành lớn đối với tử điệp ấu sinh kỳ là vô cùng khó khăn, nhưng đây này cũng là cơ duyên của nàng, ít nhất nàng về sau tỷ lệ đi vào kỳ trường thành gia tăng."

Đúng như Phạm Tâm đã nói, tâm trạng tu hành là nhân tố rất mấu chốt, lúc người chưa bước ra một bước, tất cả mọi thứ không biết đều là vật cản. Long Tiểu Chi có thể trong lúc khẩn cấp mà tiến hóa cánh, đã là vượt qua một đạo tâm坎.

Nguyễn Thanh Tuyết cảm ra một cái chén ngọc khác mà mình chuẩn bị, bên trong trải sẵn chăn nệm mềm mại, phía trên còn có một áo ngủ bằng gấm lớn chùng chiếc khăn tay.

"Nhị sư huynh, huynh chuẩn bị lúc nào?" So với Nguyễn Thanh Tuyết tỉ mỉ, Hoa Vũ Lâu lập tức cảm thấy tự ti mặc cảm, hẳn cảm thấy mình đã vô cùng để ý Tiểu Chi, dù đi nơi nào cũng không quên sưu tầm mỹ thực cho tiểu tử điệp nhà mình, lại không chu đáo bằng Nguyễn Thanh Tuyết như cũ. Mà hiện thời, Tiểu Chi còn bởi vì linh lực mình tiêu hao quá độ, trong lòng Hoa Vũ Lâu chưa xót khó hiểu.

Nguyễn Thanh Tuyết vỗ vỗ bả vai Hoa Vũ Lâu. "Không nên suy nghĩ nhiều, đệ chỉ là còn đang trưởng thành." Nguyễn Thanh Tuyết tin tưởng, chỉ cần qua vài năm, nhất định Hoa Vũ Lâu có thể trở thành một người ưu tú mà tí ni, điều hần cần chỉ là thời gian.

Hoa Vũ Lâu nghiêm túc gật gật đầu, đang lúc cảm động đột nhiên nghe Nguyễn Thanh Tuyết tiếp tục nói.

"Sư đệ, gần nhất có phải đệ ăn hơi nhiều hay không? Hình như béo lên."

Hoa Vũ Lâu: "..."

Nhị sư huynh, huynh có phải bị thứ kỳ lạ gì nhập vào hay không, đây thật không phải phong cách của huynh.

Lúc ba nhân nói chuyện, ba người Mặc Đan Môn đứng một bên quan sát, thấy ba người Nguyễn Thanh Tuyết xem trọng một con tử điệp nho nhỏ như vậy thì khó tránh khỏi thấy lạ, nhưng nghĩ đến mình cũng nhờ con tử điệp kia mới có một đường sống, cũng lập tức thu lòng khinh thị.

"Thanh Hàn xin tạ ơn Nguyễn đạo hữu trước, ân cứu mạng, nhất định khắc sâu trong lòng." Tình tình Mặc Thanh Hàn vô cùng trong trẻo lạnh lùng, việc này có quan hệ với linh căn của hần, Mặc Thanh Hàn là hiện đảm nhiệm đệ tử duy nhất của môn chủ Mặc Đan Môn, là băng thuộc tính thiên linh căn, hơn nữa dung hợp Cửu U nghiệp hỏa, ngọn lửa bùng cháy đầy địa ngục trong truyền thuyết.

Theo sát Mặc Thanh Hàn, hai tên đệ tử Mặc Đan Môn khác Dư Thiên Tẩy, Dư Thiên Trần cũng cúi đầu thờ dài, cung kính biểu đạt lòng biết ơn với Nguyễn Thanh Tuyết, hai người này là huynh đệ cùng huyết thống, lại cùng là đệ tử nội môn của Mặc Đan Môn.

"Người ba vị cần cảm tạ là Tiểu Chi, nếu như không phải nhờ Tiểu Chi phát hiện không gian dưới đáy đầm này, cho dù có bích thủy châu, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì." Lúc này ở đáy đầm Kính Đàm, mắt thấy ánh sáng sấm sét trong miệng ngân giao tỏa ra rực rỡ, đột nhiên Long Tiểu Chi lại biến mất dưới đáy đầm.

Trên người Nguyễn Thanh Tuyết mang bích thủy châu mà trước khi đi Hiên Khâu Thiên Giác đưa cho, việc này rất tiện lợi cho bọn họ hành động trong nước, bích thủy châu chẳng những gánh chịu một bộ phận sức nổi Kính Đàm, cũng có một chút tác dụng dẹp loạn với mạch nước ngầm hỗn loạn.

"Hơn nữa tình huống hiện giờ, chúng ta cũng không thể xem như đã thoát khỏi khốn cảnh, ngân giao kia không theo chúng ta xuống, có lẽ chỉ là đang chờ đợi kim liên hoàn toàn trưởng thành, tình huống tốt hơn một chút chính là ngân giao không thể xuống, nhưng ngôi thành Cổ Mạch chưa từng nghe qua này chỉ sợ cũng không phải là chỗ an toàn." Nguyễn Thanh Tuyết tỉnh táo phân tích.

"Mặc dù ta cũng không hoàn toàn hiểu biết lịch sử nam cảnh, nhưng thành trì hùng vĩ như thế nếu như tồn tại, nhất định sẽ để lại một dấu vết khó xóa đi trong lịch sử, những võ tướng trên thành kia, người mặc khôi giáp, vũ khí cầm trong tay cũng có linh lực không ổn định, rõ ràng không phải là người phàm, hơn nữa tâm pháp và khẩu quyết sử dụng loại vũ khí Phương Thiên Họa Kích này phần lớn thất truyền, hiện thời người sử dụng lác đác lơ thơ."

Phạm Tâm vô cùng tán thành phân tích của Nguyễn Thanh Tuyết, mấy người mượn thời gian tu chỉnh dùng linh đan tinh tọa khôi phục. "Trong phương diện sử tập, thư tịch phật môn được cho là toàn diện, tiểu tăng cũng thường xuyên lật xem, nhưng trong vạn năm, chưa từng nghe qua vương triều hoặc tông môn dùng Phương Thiên Họa Kích làm vũ khí, hơn nữa cho dù là tu sĩ, đến tột cùng là loại tu vi nào mới có thể mở ra một không gian lớn như thế dưới son mạch Hằng Đoạn này?"

Một tòa thành dưới đất vốn là không thể tưởng tượng nổi, huống chi là xây dưới son mạch Hằng Đoạn nguy hiểm tầng tầng, cho dù nơi đây chỉ ngoài rìa dãy núi, cũng là nguy cơ trùng trùng.

Hơn nữa cửa thành lại nằm ngay dưới Kính Đàm, đáy đầm lại có Cửu Cảnh Kim Liên một con ngân giao có thể phát ra long tức công kích, thực lực như thế, chính là Tư Thủy thành tư sản cực hùng hậu của nam cảnh cũng không theo kịp.

"Bất kể thế nào, nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta còn cần mau chóng tìm kiếm lối ra khác." Nguyễn Thanh Tuyết luôn cảm thấy ngôi thành Cổ Mạch này cho người ta ảo giác nó đang bị thương kêu khóc, khiến người ta có xúc động rơi lệ, cảm giác này đích xác không thể nói rõ.

Sáu người một yêu nghi ngôi hời phúc một lát, cảm giác sức lực và linh lực đều khôi phục hơn phân nửa, Long Tiểu Chi cũng vâng về mất bò dậu, không thể để người khác mang mình đi mãi, dù sao trong thành cổ này không biết có nguy hiểm hay không.

"Nếu như Tiểu Chi buồn ngủ, có thể tiếp tục an giấc ở chỗ này của ta." Nguyễn Thanh Tuyết giờ ngón tay chỉ tà áo mình, nhìn mắt Long Tiểu Chi rung rung, ngáp không ngừng, rất khó có người không mềm lòng.

Long Tiểu Chi lác lác đầu, vô thức muốn bay lên, nhưng cánh vừa mới mở ra, mũi chân chĩa xuống đất, nhảy lên khỏi mặt đất, lập tức bị áp lực trầm trọng ngăn chặn, lại cắm đầu ngã về trong chén.

Hoa Vũ Lâu đưa tay nâng Long Tiểu Chi lên, đặt trên bờ vai mình. "Bay không nổi thì không cần cậy mạnh, ta mạng người."

"Mới không phải, là không gian này giống như không bay được, ta mới không nặng." Long Tiểu Chi níu lấy tóc Hoa Vũ Lâu giải thích.

Thấy vậy, Phạm Tâm giải thích. "Hần là thành cổ này bố trí cấm chế bay trên không, cấm chế này ở một số thành trì lớn cũng có, chỉ có quân đội được phê chuẩn đặc biệt hoặc là người có thân phận đặc biệt mới có thể phi hành."

Đứng dưới chân thành, mấy người mới phát hiện mình thật nhỏ bé, cửa thành này cao chừng hai ba thước, độ dày tường thành cũng có sáu bảy thước, kim loại bóng loáng hiện ra màu đen trên cửa thành đúc thành hình mãnh thú lập thể, cửa thành mở rộng ra, dường như đang chờ đợi ai đó trở về.

Hai bên cửa thành, còn có hai tượng đá mãnh thú khổng lồ, ước chừng có ý trấn thủ cửa thành, mãnh thú hình thê khổng lồ, mắt hung tợn răng nanh sắc nhọn.

Dưới cửa thành còn đứng hai hàng võ tướng, vũ khí cũng không khác biệt người trên tường thành. Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ cơ hồ không nghe được của mấy người, đi giữa hai hàng võ tướng, có cảm giác bị đôi mắt như lỗ đen kia nhìn chăm chú.

"Tiểu Chi làm sao phát hiện dưới đây đầm cỏ không gian?" Bầu không khí quả thực quá im ắng, Hoa Vũ Lâu sợ Long Tiểu Chi quá khản trương, muốn dõng dạc sự chú ý của nàng, nếu không tốc mình khả năng sẽ bị kéo trở về.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng khụy một cái, buông một lọn tóc tay mình siết chặt, giọng nói nghe vô cùng trấn định. "Ta đúng lúc thấy hoa mẫu đơn biến mất trong lớp cát dưới đáy đầm, nhưng không nhìn thấy tán tu kia. Không nghĩ tới lớp cát dưới đáy đầm không dày, lại chỉ là có thể đi vào không thể ra, ta ở phía dưới cứ đào lên trên, liên tục đào mà không lộ đầu ra được, sau đó các người xuất hiện."

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn nhìn gò má Hoa Vũ Lâu, trên đó còn có vài vết cào dài nhỏ, yên lặng cúi đầu xoay ngón tay, giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy.

Làm sao Hoa Vũ Lâu có thể không nhìn thấy Long Tiểu Chi lén lút, hẳn không để ý vết cào Long Tiểu Chi gây ra, nhưng đáng về ta không có làm chuyện xấu, ta thật biết điều của Long Tiểu Chi đích xác khó gặp, không khỏi muốn trêu chọc một phen.

Hoa Vũ Lâu đưa tay sờ sờ gò má mình, giọng nói có chút trầm trọng. "Tiểu Chi, ta biến thành thể này, sợ là phải tuổi già cô độc cả đời, người phải chịu trách nhiệm, về sau lớn lên làm vợ cho ta nhé."

Long Tiểu Chi nghe vậy, trong nháy mắt nhũn mày nhỏ, thậm chí còn nghiêm túc quan sát thương thể Hoa Vũ Lâu, giống như tin là thật. Những người còn lại cũng không nói ra, ào ào buồn cười, xem nào nhiệt, muốn xem bé từ điệp này cuối cùng sẽ làm sao.

Chỉ thấy Long Tiểu Chi rồi rầm một trận, sau đó đưa ra tay mập tròn an vỗ vỗ gò má Hoa Vũ Lâu, giọng nói đều mang ba phần uất ức. "Ta không muốn làm vợ người đâu, về sau ta đường lão đưa tang cho người được không?"

"Phốc! Ha ha ha..." Không biết là ai nhịn không được trong nháy mắt cười ra tiếng.

Hoa Vũ Lâu cảm thấy mình dường như bị sét đánh trúng, trán tràn đầy hắc tuyến.

Long Tiểu Chi thấy vậy vụng trộm nghiêng đầu, lặng lẽ tránh đi ánh mắt mọi người, làm ra vẻ thâm trầm dùng quả đấm nhỏ che đi khóe môi, trong mắt to tràn đầy giao hoạt, ai bảo người trêu chọc ta!

_ Hết chương 16 _

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Có biến

Hành động tự nhận là bí ẩn lén lút của Long Tiểu Chi tự nhiên không tránh được mắt mọi người, nhưng đáng về đặc ý còn kém vẫy đuôi của nàng quả thực khiến người ta không đành lòng chọc phá.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng cười liên tục, đồng thời cũng thấy hơi lo lắng, lấy phương thức nói chuyện phiếm này của Long Tiểu Chi, sau này làm thể nào gả ra ngoài đây? Nghĩ đến nhiều năm sau, một tu sĩ tác phong nhanh nhẹn biểu lộ cõi lòng với Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi lại muốn đường lão lo tang cho người ta, hình ảnh này quả thực không dám nghĩ!

Hiển nhiên nghĩ đến vấn đề này không chỉ có mình Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu bắt đầu dĩ vô trí, đuôi tay nắm áo choàng nhỏ của Long Tiểu Chi nhắc nàng lên trước mặt, giọng nói có chút nặng nề mở miệng. "Tiểu Chi à, xem ra phải cả đời cô độc đến lúc tuổi già không chỉ có mình ta, sau này ta chúng ta làm bạn đi!"

Long Tiểu Chi nâng cao ngực, khẽ ngửa đầu, giọng nói kiêu ngạo. "Cò trên mộ của con ta cũng cao hai thước rồi, cho nên sợ là không theo người được."

Hoa Vũ Lâu "..."

Mấy người còn lại "..."

Lời nói này sao nghe được không được tự nhiên như thế?

Vừa nói vừa đi, khoảng cách của mấy người tới cửa thành đã từ từ thu lại, Hoa Vũ Lâu đang muốn thả Long Tiểu Chi lên bả vai, đã thấy Long Tiểu Chi

đột nhiên thay đổi sắc nạt, bởi vì Long Tiểu Chi được mang theo, ánh mắt vừa vặn ngược lại với mọi người.

"Cửa thành kia!" Mặc dù giọng nói Long Tiểu Chi sợ hãi vẫn cực lực cố gắng đưa cánh tay nhỏ chỉ về phía bọn họ vừa mới vào thành.

Mấy người còn chưa kịp quay đầu lại, lại nghe sau lưng đột nhiên phát ra tiếng gió! Còn kèm tiếng vật gì đó lung la lung lay kết... Kết... Tiếng vang, tiếng vang cực kỳ có lực xuyên thấu, dường như ngay trên đầu.

Cảm giác này vô cùng xấu, chẳng lẽ là cửa thành đóng? Thành này hạn chế bay trên không, thành vừa đóng cửa, muốn đi ra ngoài sợ là vô cùng khó khăn.

Mấy người lập tức quay đầu, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi, cửa thành vẫn mở rộng ra như cũ, không di động một chút, nhưng quý dị những chỗ bọn họ vừa mới đi qua đang dần dần thay đổi trở nên rách nát xấu xí.

Trên tường thành loang lổ dấu vết, vết máu đỏ sậm cơ hồ nhuộm đỏ hết tường thành, tro bụi đen nhánh vì lửa cháy kèm theo tiếng gió vù vù bay ra đầy trời.

Càng làm cho lòng người kinh hãi là dưới cửa thành kia dùng hai sợi dây thừng treo ngược một người không có đầu! Thi thể đang khẽ đung đưa qua lại theo gió, kết... Kết... Tiếng vang vô cùng thê lương. Trên khai giáp của người kia còn chậm rãi chảy ra từng đạo vết máu, vết máu thuận theo thi thể chậm rãi nhỏ xuống, vết máu tụ họp dưới cửa thành thành một mảnh đỏ sậm.

hai hàng võ tướng đứng thẳng dưới cửa thành kia vốn đứng đối diện lẫn nhau, lại không biết lúc nào đã xoay người, đôi mắt tối om đang gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không chỉ dưới cửa thành, những võ tướng cầm phương thiên họa kích trên cửa thành những thứ kia cũng sớm đã xoay người thể, đang không nhúc nhích nhìn xuống bọn họ.

Tình cảnh này, cho dù là Phàm Tâm thân là phật tu cũng kinh hãi không thôi, oán hận cơ hồ ngưng tụ thành thực chất kia phóng lên cao, mãnh liệt như thế quả là chưa bao giờ thấy qua.

Thành trì cổ xưa hùng vĩ và mỹ lệ đang từ từ từ bỏ đi lớp vỏ vinh hoa, từng chút từng chút đỏ nát đau đớn dính đầy vết máu từ từ tràn ra.

Mấy người đang hoang mang trước mắt, sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng động. Dấu vết đỏ nát còn chưa tràn ra qua đây, sau lưng vẫn thành cổ phồn thịnh như cũ, sẽ không có thứ gì mới đúng.

Long Tiểu Chi phản ứng nhanh nhất, trong nháy mắt quay đầu lại chỉ thấy đường phố bên tay trái phía trước có một nam đồng nằm sấp, khí tức trên người rõ ràng giải thích hắn còn sống!

Nam đồng nép mình trong ngõ, chỉ lộ ra đầu đang len lén nhìn bọn họ. Đưa trẻ xem ra chỉ có một hai tuổi, trên đầu lại nghiêm trang thúc phát quan.

Đột nhiên bị người phát hiện, nam đồng sợ hết hồn, lập tức rút đầu về, mấy người thấy vậy lập tức cất bước đuổi theo.

Lúc mấy người chuẩn bị đuổi theo đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này, khúc quanh của ngõ hẻm lại lộ ra cái đầu nhỏ lần nữa, hơn nữa lần này còn hào phóng đứng dậy, khom lưng hành lễ với mấy người bọn họ. "Vài vị còn mời theo ta tránh một chút, thành này vô cùng kỳ lạ."

Không để cho mấy người nghĩ nhiều, dấu vết đỏ nát sau lưng đang từng bước một ép sát, dưới cửa thành còn treo ngược thi thể, còn có những võ tướng mặc hắc giáp kia xem ra rất nguy hiểm.

Thành cổ có diện tích cực kỳ rộng lớn, trong thành rất nhiều đường phố, hơn nữa bốn phương thông suốt, giao thoa phức tạp. Nam đồng kia mặc dù xem ra chỉ có một hai tuổi, động tác lại cực nhanh, hơn nữa hết sức quen thuộc con đường trong thành, dẫn mấy người quẹo đông rẽ tây, cuối cùng tiến vào một mặt đạo, xuống dưới đất thành cổ, mới chậm lại bước chân.

Nhìn bốn phía, không gian dưới đất này có thấp đèn, ánh sáng còn tính rõ ràng, nhưng dưới chân lại có một hố tròn đen ngòm chiếm cứ chín phần không gian, trên đỉnh đầu là khắc hoa văn trận pháp phức tạp tối tăm hiện lên trên bầu trời màu xanh.

"Trong này là hố tế dưới đàn tế, bọn họ sẽ không tới chỗ này, là chỗ duy nhất an toàn trong thành." Giọng nói đứa trẻ mềm mại non nớt, hành vi giọng nói lại tỏ ra ôn nhã có lễ, như công tử xuất thân thế gia.

Đứa trẻ không chờ mấy người đặt câu hỏi, tiếp tục nói. "Ta gọi Mặc Lương, là một con cá chép của Kinh Đàm, bởi vì ngoài ý muốn lọt vào thành Cổ Mạch này, ta ở trong này có chừng mười năm."

Mặc Lương tựa hồ đang muốn giới thiệu sơ lược tình cảnh mấy người, trên đầu lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nghe tiếng thì hình như có hai người, mặc dù tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng mấy người phía dưới đều không phải là người phàm, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Nguyễn Thanh Tuyết ý bảo mấy người chớ lên tiếng, hố tế này diện tích chỉ trăm thước, nhưng chỉ có bốn phía có đặt thang, chính giữa là hố tế dùng để xử lý tế phẩm lại rất sâu, từ phía trên nhìn xuống, cho dù là người tu chân ngũ giác thật tốt cũng chỉ có thể nhìn thấy xương trắng mờ mờ nơi đáy hố.

Bốn phía không có chỗ trốn, thần kinh mấy người đang lúc khẩn trương, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc, đúng là hoa mẫu đơn mắt tích kia, chắc hẳn một tiếng bước chân khác phải là tán tu Tây Tịch Nguyệt.

"Người đến tốt cùng có biết đường hay không? Những thứ bên ngoài sắp tràn lại đây rồi!" Hiển nhiên Y Vũ vô cùng vội vàng xao động, đang chất vấn một người khác.

Ngay sau đó truyền đến tiếng đặc biệt trong trẻo lạnh lùng của tán tu Tây Tịch Nguyệt kia. "Cầm miệng hoặc là biến, tự người chọn."

Tính tình Y Vũ không tốt, nhưng hiển nhiên tính tình Tây Tịch Nguyệt cũng không tốt, hơn nữa giọng nói lạnh như băng vô cùng có lực chấn nhiếp, ít nhất sau đó trừ tiếng bước chân cũng không vang lên tiếng nói chuyện nữa.

Tiếng bước chân rất nhanh đến đài tế trên đỉnh đầu, chỉ nghe Y Vũ thét chói tai một tiếng, tựa như bị cái gì đột nhiên làm sợ. Nhưng chỉ là một cái chớp mắt, rất nhanh bị ép xuống.

Mấy hơi ngắn ngủi sau đó, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng phiến đá ma sát, tựa hồ là khởi động cơ quan, rất nhanh, bên cạnh đài tế lộ ra một lỗ thủng hình vuông, ánh lửa theo lỗ thủng chiếu vào, phía dưới là thang đu liên tiếp.

"Nhanh lên! Nhanh lên!" Y Vũ đột nhiên không ngừng thét chói tai. Lối vào cơ quan rất nhanh nhảy xuống hai bóng người, Y Vũ đằng sau thậm chí bởi vì quá gấp gáp thiếu chút nữa cầm đầu ngã vào hố tế.

Trước khi lối vào khép lại, Long Tiểu Chi mơ hồ còn có thể trông thấy trên vách tường quăng xuống bóng dáng kì lạ, như là vật gì dây dưa bò gần lối vào, chắc hẳn Y Vũ chính là bị thứ đó kinh hãi.

Tây Tịch Nguyệt bước lên thêm đá thang đu đi vài bước thì dừng lại, thật sự là hố tế này chỉ lớn như vậy đại, trên thang đu còn có chiếu sáng, rất dễ dàng đã thấy mấy người Nguyễn Thanh Tuyết.

Trên đầu Tây Tịch Nguyệt vẫn mang mũ trùm đầu mạng che mặt như cũ, khiến người ta thấy không rõ vẻ mặt của nàng, nhưng xem ra, nhìn thấy mấy người trong này chắc cũng hết sức kinh ngạc.

So với Tây Tịch Nguyệt, tâm trạng Y Vũ hết sức rõ ràng. "Là các người! Không nghĩ tới nhanh như vậy đã chạm mặt."

Ánh mắt Y Vũ quét qua mấy người, cuối cùng ngừng lại trên người Mặc Lương, ánh mắt hơi kỳ lạ, thời khắc rơi vào thành cổ, nàng đột nhiên cảm giác được uy áp tối thượng mãnh liệt, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, lại tuyệt đối không sai.

Chỉ là Y Vũ không thể xác định, nguồn gốc uy áp kia có phải Cửu Cảnh Kim Liên hay không, nếu như không phải, vậy trong Kính Đàm còn có linh thực gì sao? Hiện thời đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, Y Vũ lập tức sinh lòng cảnh giác.

Bầu không khí đang lúng túng, thành cổ vốn yên tĩnh dường như đột nhiên sống lại, các loại tiếng động truyền đến từ bốn phương tám hướng thành cổ, tiếng kêu, tiếng kêu thảm thiết, tiếng đao kiếm chạm nhau hỗn loạn thành một đoàn, mặc dù tiếng động này qua tầng tầng cách trở đã nhỏ đi không ít, nhưng như cũ khiến lòng mấy người ta nhũn lại, thật sự là quá huyền ảo.

Ngay trên đỉnh đầu là đài tế mà Tây Tịch Nguyệt và Y Vũ đi xuống, lúc này trên tế đài đột nhiên truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết bén nhọn mà thê lương của hải đồng, nữ có nam có, tiếng kêu tràn trề tuyệt vọng và bất lực.

Không biết Y Vũ nghĩ đến cái gì, sắc mặt hết sức khó coi thầm nói. "Thành chủ này trước kia nhất định là tên biến thái, trên tế đài kia tất cả đều là thi thể trẻ con bị đốt tro, nói ít cũng có trên trăm cái, nhân loại đúng là sinh vật xấu xí."

Dù là linh thực hay là linh thú, một khi biến hóa, phương thức tư duy sẽ đến gần nhân loại, giống như Y Vũ có thể không hề áp lực tâm lý thuần hóa bách hoa cho người ta ép buộc, biến hóa và chưa biến hóa, khai linh trí và chưa khai linh trí đều có bản chất khác nhau.

Cũng chính vì vậy, nhìn thấy thi thể nhân loại đốt tro, Y Vũ mới cảm thấy khó chịu. Đương nhiên, cũng không phải tất cả sinh linh đều là như thế, mỗi loại sinh linh có bản tính và hoàn cảnh lớn lên cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng với tính cách định hình.

Mọi người nghe Y Vũ nói thì thần sắc cũng trầm xuống, dường như bọn họ tiến vào hố tế khác Y Vũ, bởi vậy cũng không thấy tình cảnh trên tế đài, nhưng thành này khắp nơi lộ ra quỷ dị, không nghĩ tới phía trên dĩ nhiên là dùng người sống hiến tế, xem ra xác thực như Y Vũ nói, thành chủ này cũng không phải là người lương thiện.

"Không phải như thế." Mặc Lương im lặng rất lâu đột nhiên mở miệng phản bác.

Y Vũ nhướn mày nhìn đứa bé trai này, giọng nói mang theo vài phần khiêu khích vài phần thăm dò. "Người là đã lên đài tế, hay là đã gặp thành chủ? Nhìn dáng vẻ của người sợ cũng không phải là loài người đi."

"Ta xác thực không phải là loài người, nhưng ta đã lên đài tế, cũng đã gặp thành chủ." Sắc mặt Mặc Lương bình tĩnh, lời nói ra lại mui phần khiến người ta khiếp sợ. "Vị thành chủ kia các người cũng đã gặp, chính là nữ thi không đầu dưới cửa thành."

"Nữ thi!" Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết kinh ngạc không thôi, lúc trước ở cửa thành, bởi vì quá mức quỷ dị, mấy người cũng không có tiến lên tra xét thi thể bị đâm thủng xương tỳ bà treo ngược dưới cửa thành kia, hơn nữa thi thể mặc khôi giáp, tự nhiên bị nhận sai là võ tướng, hiện thời ngẫm lại, thân hình cổ thi thể kia xác thực nhỏ hơn võ tướng rất nhiều.

lời editor: câu chuyện về thành cổ mạch thực sự khiến người ta phải xót xa

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không có cánh và chân ngắn

"Ta sống trong thành này đã gần mười năm, nơi này mỗi ngày đều lặp lại hoàn cảnh lúc thành bị phá, không ngừng lặp lại, bắt đầu từ xế chiều, đến tảng sáng ngày hôm sau mới chấm dứt, những đứa bé trên tế đài không phải là bị cúng tế, mà là sau khi thành phá bị người ta bắt lại đốt chết."

"Là ai phá thành? Những việc này làm sao người biết?" Y Vũ hơi hoài nghi hỏi.

"Sau khi Thành Cổ Mạch tàn phá hoàn toàn thì xuất hiện, sinh linh xông vào cổ thành sẽ bị công kích, những võ tướng kia không bị thương cũng không chết, chỉ có chờ tới tảng sáng ngày hôm sau mới quay về tường thành tiếp tục thủ thành. Trong lúc ta trốn tránh, thấy rất nhiều ảo cảnh đứt quãng, nhưng không nhìn thấy người phá thành, hình như tòa thành cổ này không thể tạo ra ảo ảnh của người phá thành, nhưng hẳn là có rất nhiều người."

Giọng của Mặc Lương mang theo sợ hãi rõ ràng, hiển nhiên có ấn tượng rất sâu với những ảo cảnh kia, nhưng mà hắn không nói tí mĩ. "Sau đó ta phát hiện hồ tế này, trong lúc chiến loạn ta không đi ra ngoài đi loạn nữa, mấy năm nay ta luôn tìm kiếm biện pháp rời khỏi."

"Không phải cửa thành vẫn mở sao? Chỉ cần chờ tảng sáng ngày mai là có thể rời khỏi tòa thành này rồi, thành này đúng là quá nguy hiểm, ta muốn mau chóng rời khỏi đây." Y Vũ nói.

Cảm xúc Y Vũ có phần không ổn định, không biết có phải ảo giác không, Long Tiểu Chi cảm thấy tính tình Y Vũ vốn không nôn nóng như thế, nhưng kể từ lúc vào đây, Y Vũ trở nên rất kỳ lạ, hình như đề phòng tất cả mọi người, gai nhọn toàn thân giương ra, căm thù mỗi người.

"Mặc dù cửa thành mở ra, nhưng chỉ có thể đi vào chứ không thể đi ra, giống cát trắng ở dưới đáy đầm Kính Hà vậy, dù cửa thành đang ở trước mắt, nhưng không đi ra khỏi cửa thành được." Lúc Mặc Lương nói chuyện, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng nổ vang dội, giống như có thứ gì vô cùng lớn đập trúng tế đài.

Thang đu bên hồ tế cũng rung theo, sau đó là hai tiếng nổ mạnh nữa, còn có tiếng vang chói tai lúc bình khí va chạm.

"Bên trên còn có người? Hay là Ngân Giao đuổi theo rồi?"

"Tiếp tục như vậy không được, thang đu này sẽ đứt."

Va chạm và chấn động kịch liệt khiến mái vòm trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện vết rách, đá vụn thật nhỏ đã bắt đầu rơi xuống, bay là tả vào hồ tế sâu thẳm.

Mọi người ríu rít nắm chặt vũ khí trong tay, tùy thời chuẩn bị lui khỏi chỗ này, tiếng vang trên đỉnh đầu đã từ từ dòi đi, tiếng vang từ từ chuyển tới phía bắc đài tế. Không đợi mọi người thở ra, Mặc Lương lại chột đứng lên. "Phía bắc!"

Nói xong, lập tức chạy ra ngoài, tốc độ Mặc Lương rất nhanh, những người khác còn chưa ngăn trở kịp, hắn đã nhanh nhẹn biến mất ở khúc quanh, sau đó còn truyền tới tiếng cơ quan mở ra.

Theo sát sau Mặc Lương, Tây Tịch Nguyệt vẫn im lặng đứng bên đám người cũng chột lao ra ngoài, chạy theo con đường mà Mặc Lương đi.

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết nhìn nhau mấy lần, cũng lập tức di chuyển, đi về phía lối ra, trong lúc nhất thời, chỉ còn lại Y Vũ đứng lại tại chỗ như cũ, Y Vũ cũng không nói chuyện, cứ lẳng lặng đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Long Tiểu Chi ngồi trên vai Hoa Vũ Lâu quay đầu lại nhìn Y Vũ một cái, cảm giác khó chịu đó ùa lên lần nữa, nhưng rất nhanh, tầm mắt Long Tiểu Chi đã bị tường đá cản lại.

Theo đường đi vào mà đi ra, mấy người rất nhanh đã đi tới lối vào dưới lòng đất, đề xuống cơ quan, tiếng đá nặng nề va chạm khiến trong lòng mọi người cũng nặng nề không dứt.

Lại một lần nữa bước lên mặt đất thành Cổ Mạch, tro bụi đầy trời phủ xuống, trên mặt đất là vết máu loang lổ, bốn phía đều là tiếng hô hào, Thành Cổ Mạch vốn trống vắng lúc này có vẻ đầy ắp người.

Dưới đất không có mặt trời, nhưng thông qua lớp cát trắng có thể phán đoán độ mạnh yếu của mặt trời, lúc này ngẩng đầu nhìn lại, ánh sáng của cát trắng đã âm ỉ, chắc hẳn đã là lúc mặt trời lặn.

Khói lửa trong thành nổi lên bốn phía, chiếu cả thành sáng như ban ngày, ánh lửa kia lại có vẻ hết sức thê lương. Bóng người xung quanh lay động, đều là

dân chúng chạy trốn tứ tán, không thấy rõ khuôn mặt những người đó, giống như mặt mũi đã bị thời gian làm mờ, thế nhưng loại hoảng sợ và tuyệt vọng đó lại được giữ lại hoàn mỹ.

"Cẩn thận, những võ tướng kia tới, chúng ta rút về phía bắc." Nguyễn Thanh Tuyết lên tiếng nhắc nhở mọi người. Một số người nhanh chóng đi về phía bắc, trong lúc đó còn cẩn thận tránh dân chúng mù quáng chạy tứ tán, nhưng bọn họ phát hiện rất nhanh, những dân chúng kia cũng chỉ là ảo ảnh, cũng không phải là người thật.

Ngược lại là những võ tướng kia, là tồn tại thực sự, trong thành có cấm chế phi hành, nhưng không có hiệu quả với võ tướng, động tác mấy người mặc dù nhanh nhẹn, cũng kém những võ tướng ngự không mà đi kia, hơn nữa không ổn là, có thể Ngự Không phi hành, vậy thì đồng nghĩa với, tu vi những võ tướng này ít nhất là Trúc Cơ kỳ.

"Trên tế đài có thứ gì theo tới kia!" Long Tiểu Chi không cần tự mình chạy trốn, tự giác quan sát bốn phía, phòng bị đột biến và tìm kiếm bóng dáng của Mặc Lương, Tây Tịch Nguyệt. Vì vậy vừa có dị động, Long Tiểu Chi đã phát hiện rất nhanh.

Giữa một đám dân chúng mặc cổ trang, thật thê đen thùi lù này thực sự quá rõ ràng, hơn nữa động tác của chúng cũng hết sức nhanh chóng, Long Tiểu Chi nhìn kỹ, lông mao lập tức dựng đứng, thiếu chút nữa đâm đầu vào trốn trong cổ áo Hoa Vũ Lâu.

Thứ đuổi theo từ trên tế đài có hình thể rất nhỏ, giống như Y Vũ nói, đều là đũa bé, nhưng từng đũa một bị lửa thiêu nám đen, có đũa thậm chí bởi vì dầu trơn kết thành mặt ngoài bóng loáng, có đũa thì bị cháy sạch, tay chân không còn trọn vẹn, vẫn còn đang rơi xuống bãi vụn màu đen.

Cảm thấy Hoa Vũ Lâu muốn quay đầu, Long Tiểu Chi lập tức hô to vào tai của hắn. "Đừng quay đầu! Chạy nhanh một chút, phía bắc có cái gì? Có cung điện đó! Đi nhanh!"

Long Tiểu Chi không có phát hiện bóng dáng của Mặc Lương và Tây Tịch Nguyệt, lại thấy phía sau lưng các to lớn lóe lên bóng người, động tác bóng người quá nhanh, Long Tiểu Chi còn chưa xác định là người nào, nhưng người đang đánh với người đó thì rất dễ nhận ra, chính là nữ thi không đầu dưới cửa thành.

Sơ ngộ Mặc Lương, chắc hẳn tất cả mọi người mang phòng bị và hoài nghi, trước đó Mặc Lương dẫn mọi người về hồ tế, nói là tránh né nguy hiểm, nhưng có khả năng là dùng mọi người dẫn chú ý lực đây không? Trong hồ tế có gì đặc biệt mà có thể tránh khỏi lực soát của võ tướng? Đài tế là chỗ thần thánh, đi vào cần có cấp bậc hạn chế nghiêm khắc, cung điện thì sao?

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Long Tiểu Chi, nàng chưa chân chính dung nhập vào qua nhân loại xã hội, sự hiểu biết với đẳng cấp chỉ giới hạn trong truyền thừa, phỏng đoán này có lẽ cũng không chính xác, nhưng trước mắt chỉ có thể thử xem.

Được Long Tiểu Chi nhắc nhở, mấy người tự nhiên cũng cảm thấy có thể được, số lượng võ tướng phía sau cùng đồng thi nám đen oán hận đầy cõi lòng đều không ít, giờ chỉ có thể đi về phía bắc, Cổ Thành tuy lớn, thế nhưng cung điện lại hết sức bắt mắt.

Hành động mấy người nhanh chóng, nhón mũi chân, chỉ nhảy mấy cái đã qua một ngõ hẻm, phía trước lại đột nhiên truyền tới một tiếng nổ, giống như tiếng cảm nhận được lúc ở hồ tế vậy.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ thi không đầu cầm Phụng Thiên Họa Kích trong tay, đánh nhau với một người, tu sĩ kia rõ ràng đang ở thế yếu, hơi không cẩn thận, sẽ bị nữ thi lực lượng khổng lồ đánh bại.

Lúc này đã không rảnh đi bận tâm tu sĩ và nữ thi kia, võ tướng đã dồn đến sau lưng, mấy người không thể không vừa nghênh chiến vừa rút lui. Kể từ lúc đó, tốc độ lập tức chậm lại, những tiêu thi đen thùi lù kia cũng chậm chậm đuổi theo.

Tu vi Hoa Vũ Lâu thấp nhất trong mấy người, Nguyễn Thanh Tuyết không thể không phân tâm bảo vệ hắn, thế nhưng tu vi võ tướng ở Trúc Cơ đến Kim Đan kỳ, thậm chí còn có Nguyên Anh kỳ hỗn tạp trong đó, thật sự làm cho người ta đếm không xuể.

Phạm Tâm và Mặc Thanh Hàn đều là Kim Đan Hậu Kỳ, hơn nữa có lá bài tẩy riêng, công kích của Phạm Tâm có tác dụng khác chế nhất định với Vong Linh, Mặc Thanh Hàn tế ra Cửu U nghiệp hỏa, hai người chia ra ngăn lại một võ tướng Nguyên Anh, mặc dù thuộc tính tương khắc, nhưng dù sao cách một cảnh giới lớn, chiến đấu cũng là có hết sức.

Vừa đánh vừa lui như thế qua hai con đường, lại gần Vương Cung thêm một chút, nhưng võ tướng và tiêu thi chạy tới cũng càng ngày càng nhiều. Vong Linh này quả nhiên như Mặc Lương từng nói, không bị thương không đau đớn, không chết không thôi.

"Tiểu Chi!" Bên trong hỗn chiến đột nhiên truyền ra tiếng kêu hoảng sợ của Hoa Vũ Lâu, thì ra là Hoa Vũ Lâu bị Phụng Thiên Họa Kích nhắm trúng, tránh né hết sức khó khăn lại bị tiêu thi quán lấy, chỉ có thể cứng chọi cứng chịu một kích của võ tướng, lùi lại mấy thước, mà Long Tiểu Chi trên vai hắn là bởi vì chấn động mạnh mà ngã ra ngoài.

Cổ thành này có sức hút cực lớn, Long Tiểu Chi có cánh cũng không bay lên nổi, sau khi bị ngã ra ngoài thì ngã ầm ầm trên đất, còn bởi vì quán tính lớn mà hai vòng.

Long Tiểu Chi hoa mắt, kém chút bị võ tướng một cước dẫm lên, cũng may nỗ lực lăn một vòng, tránh khỏi, nhưng hình thể nàng thật sự quá nhỏ, dù là đã tận lực nện bước chân ngăn, vẫn vô cùng nhếch nhác.

Hoa Vũ Lâu đã tự lo không xong, lại vẫn tận lực đến gần Long Tiểu Chi như cũ, muốn nhặt nàng lên. Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm đều bị thương, lúc này cũng đang nỗ lực nghênh chiến.

Long Tiểu Chi rất nhanh phát hiện, có lẽ hình thể mình quá nhỏ, những võ tướng kia xem như không thấy nàng, còn những tiêu thi trẻ con thì rất có hứng thú với nàng, rồi rít lao qua chỗ nàng, đây cũng không phải là tin tức tốt.

Tu vi những tiêu thi này yếu hơn võ tướng nhiều lắm, nhưng công phu bám người của bọn họ hết sức giỏi, chỉ cần bị bám lấy thì chúng sẽ không buông tay, điều này làm cho đám người vốn không thể ngờ không phi hành càng thêm khó khăn.

Nhìn những thứ kia võ tướng, mặc dù tu vi vẫn còn, nhưng dù sao không phải là người sống, sự linh hoạt và tư duy năng lực cũng giảm xuống, nếu không thì hai võ tướng Nguyên Anh kỳ cũng sẽ không bị Phàm Tâm và Mặc Thanh Hàn ngăn cản, nhưng bởi vì những tiêu thi này dây dưa, khiến tỉ lệ chính xác của võ tướng gia tăng thật lớn.

"Gặp ở Vương Cung!" Long Tiểu Chi thấy vậy chỉ kịp kêu một câu, đã chọn một con đường chạy vào, mà những tiêu thi bị nàng hấp dẫn kia quả nhiên rối rít chạy vào trong ngõ phố.

"Tiểu Chi! Trở lại!" Tiếng Hoa Vũ Lâu vang lên sau lưng, Long Tiểu Chi cũng không dám quay đầu lại, thật sự là những tiêu thi quá đáng sợ, mỗi Long Tiểu Chi mím thật chặt môi, không biết mình quyết định như thế là đúng hay sai.

Long Tiểu Chi dẫn đi số lượng tiêu thi đông đảo, điều này khiến áp lực mấy người giảm nhiều, huynh đệ Dư thị Mặc Đan Môn không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, lúc vừa đánh vừa lui, một người trong đó lại đột nhiên kinh hãi hô lên với Nguyễn Thanh Tuyết. "Nguyễn đạo hữu! Sư đệ của người không phải là sắp tiến giai chứ!"

hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hoa Yêu kì lạ

Nguyễn Thanh Tuyết đã phát hiện trạng thái Hoa Vũ Lâu không đúng, mặc dù tính tình Hoa Vũ Lâu lỗ mãng, nhưng đầu óc cũng thông minh, tiểu Chi cứu hấn hai lần ba lượt, lại vì hấn bảo vệ không tốt mà lâm vào hiểm cảnh, lần dẫn tiêu thi* này lại càng là hành động hết sức mạo hiểm, Hoa Vũ Lâu vốn đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn Luyện Khí kỳ, dưới kích thích liên tiếp, Hoa Vũ Lâu đang tính mạnh mẽ đột phá!

*xác cháy

Trước tiên không nói lên cấp dưới Cổ Thành* có lời kiếp thể không, chỉ riêng việc gần chỗ này có đông đảo võ tướng và mấy người bọn họ, nếu như bị lời kiếp tính toán bên trong, uy lực lời kiếp như vậy sợ rằng Hoa Vũ Lâu không thể chịu nổi.

*cổ thành là tòa thành cổ xưa, lâu năm, tên của nó thì là thành Cổ Mạch.

Mà lúc này trên kính đầm, vẫn có một ít tu sĩ canh giữ, mặc dù không dám ở dừng lại bên bờ đầm Kính Hà, nhưng cũng không rời khỏi quá xa, đệ tử Mặc Đan Môn cũng nằm trong số đó.

"Đây là cái gì? Lôi Vân sao?" Trong bầu trời đêm đen nhánh, điện quang chớp lóe long lánh hết sức bắt mắt, Lôi Vân xuất hiện đã lập tức hấp dẫn lực chú ý của đám tu sĩ.

"Hình như là Lôi Vân lên cấp, nhìn phương hướng thì ở gần đầm Kính Hà, chẳng lẽ Ngân Giao này sắp hóa rồng sao!"

"Uy áp không đủ, không giống Lôi Vân hóa rồng, không phải là có người lên cấp chứ!"

Tu sĩ tu hành, không phải mỗi cảnh giới đều có lời kiếp, Trúc Cơ ý nghĩa có thể Ngự Không phi hành, là một đường ranh giới đặc biệt, cũng là lời kiếp đầu tiên mà tu sĩ phải trải qua.

Tu sĩ rồi rít suy đoán, đệ tử Mặc Đan Môn cũng không kích động, nhìn phương hướng, rõ ràng ở đầm Kính Hà, có người lên cấp tức là có người còn sống, ba đệ tử Mặc Đan Môn trả có hi vọng quay về.

Mặc Vân cũng là kích động không thôi, phải biết, trong ba người có cả đệ tử duy nhất của Môn chủ, là nhân vật thiên tài của Mặc Đan Môn, nếu như xảy ra điều ngoài ý muốn gì, hấn cũng không biết bẩm báo cho Môn chủ thế nào.

Trong bầu trời đêm, Lôi Vân nhanh chóng ngưng tụ, từ từ ngưng tụ thành năng lượng khiến người ta kinh ngạc, tu sĩ nghi ngờ, lời kiếp này tại sao ngày càng không đúng, càng tụ càng mạnh, chẳng lẽ đúng là lời kiếp Ngân Giao hóa rồng?

Trong cổ thành dưới đất, mặc dù cách xa mặt đất rất xa, nhưng đã có thể cảm nhận được uy áp nồng đậm.

"Đi Vương Cung!" Không có tiêu thi vương chân vương tay, hành động của bọn họ nhanh hơn không ít, lúc này Vương Cung cũng gần trong gang tấc. Vương Cung làm chỗ quan trọng nhất Cổ Thành, nhất định có trận pháp phòng ngự, những võ tướng này đây đưa không dứt, cần bản không có cách nào tránh ra cho Hoa Vũ Lâu một mình Độ Kiếp, chỉ có thể hi vọng lôi kiếp không tính toán những võ tướng này bên trong.

Cửa chính Vương cung cũng như cửa thành lớn đã mở ra, đến gần Vương Cung, mấy người lại gặp được một trở ngại khác, nữ thi không đầu và tu sĩ đó đang ở gần Vương Cung, hơn nữa tu sĩ kia rõ ràng không địch lại, lúc này mấy người tới gần Vương Cung, nữ thi đôi mục tiêu, tay cầm Phương Thiên Họa Kích vọt lên.

Lần này đứng là tiến lùi đều khó, hôm nay đến gần, mọi người mới nhìn rõ dáng vẻ tu sĩ kia, rõ ràng là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ Lạc Phong Tử, một tu sĩ Xuất khiếu kỳ cũng bị nữ thi đánh thành thê thảm như thế, huống chi người tiêu hao linh lực nghiêm trọng như bọn họ.

Giữa lúc tiến lùi đều khó, nữ thi kia lại đột nhiên chợt dừng lại, sau đó vọt tới phía bên phải Vương Cung, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta chắc lưỡi.

Sau khi bóng dáng của nữ thi biến mất, chỉ thấy trong góc cửa thành đột nhiên truyền tiếng vang, mấy người theo đề phòng bản năng, lại thấy một bóng người nhỏ bé quen thuộc xông ra rất nhanh, khuôn mặt bánh bao đáng yêu này không phải Long Tiểu Chi thì là ai.

"Vào Vương Cung trước!" Không kịp giải thích nhiều, Long Tiểu Chi đẩy gạch đá trước người ra, chạy về phía cửa cung.

Hoa Vũ Lâu nhìn thấy Long Tiểu Chi thì hết sức vui mừng, nhưng linh lực trong cơ thể đã không thể đề xuống nữa, lúc này cũng không phải là lúc nói chuyện, mấy người đi vào Vương Cung rất nhanh, trước khi vào cửa, chỗ nữ thi xông đến lúc này đột nhiên truyền tới tiếng Hoa yêu Mẫu Đơn hoảng sợ thét chói tai. "Nhan Như Liệt!"

Mấy người còn đến không kịp suy tư ba chữ Hoa Mẫu Đơn này kêu có ý gì, trên đỉnh đầu, một lôi kiếp đã xuyên qua cát trắng chợt bỏ xuống.

Sức mạnh khổng lồ của lôi kiếp khiến mảnh cát trắng hết sức rộng lớn trên đỉnh đầu cũng lấp lánh sáng lên, không gian dưới đất lập tức sáng ngời, rồi lại theo đà lôi kiếp rơi xuống mà từ từ âm đạm.

Trong vương cung, Hoa Vũ Lâu đã cảm kích mà đứng, Độ Kiếp quá đột ngột, hơn nữa nhìn xem ra đã tính cả võ tướng chỗ cửa cung và mấy người Nguyễn Thanh Tuyết bên trong, linh lực trong người Hoa Vũ Lâu đã khô kiệt hơn phân nửa, Độ Kiếp như thế, chỉ sợ Cửu Tử Nhất Sinh*.

*trong mười phần, có chín phần chết một phần sống.

Trên trán Hoa Vũ Lâu đã thấm ra mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên Độ Kiếp trên con đường tu hành của hắn, sao có thể không căng thẳng, mặc dù vừa nãy đã tận dụng thời gian dùng Hồi Linh đan, nhưng cho dù là Đan Dược Cực Phẩm cũng không thể khiến cho linh lực tiêu hao khôi phục trong nháy mắt.

"Khom lưng! Há mồm!" Long Tiểu Chi nhanh chóng nhảy lên dưới chân Hoa Vũ Lâu, chưa từng thấy có cánh là hữu dụng như thế.

Hoa Vũ Lâu nghe tiếng cúi đầu, phát hiện Long Tiểu Chi đang xoay quanh bên chân mình, muốn bảo nàng trốn xa một chút, vừa mới há mồm, không biết thứ gì thật nhỏ bay vào trong miệng. Ngay sau đó, linh lực cơ hồ khô kiệt trong cơ thể điên cuồng hồi phục, thậm chí vết thương lớn nhỏ cũng trong chớp mắt đã phục hồi như cũ.

Lôi kiếp trên đỉnh đầu rơi thẳng xuống, Hoa Vũ Lâu căn bản không còn kịp tỉ mỉ tra xét bản thân, càng không cách nào hỏi thăm Long Tiểu Chi cho mình ăn cái gì. Linh lực tràn đầy kiểm Chí Linh*, trong lòng lâm lâm kiểm quyết Vân Khuyết, không đợi lôi kiếp rơi xuống, đã nhảy lên, đánh tan đạo lôi kiếp thứ nhất.

*tên thanh kiếm của Hoa Vũ Lâu là Chí Linh

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đang tìm trận pháp phòng ngự gần đó, nhưng Cổ Thành đã có từ xa xưa, hơn nữa kết cấu phức tạp, trong thời gian ngắn cũng không có đầu mối.

Lôi kiếp trên đầu Hoa Vũ Lâu vừa rơi xuống, những phương vị khác cũng có tia sét lớn nhỏ rồi rít rơi xuống, bởi vì người dính dáng vào lần Độ Kiếp này quá nhiều, phạm vi lôi kiếp cũng được mở rộng.

Mấy người đang tìm kiếm trận pháp phòng ngự cũng không thể không trốn vào vòng ngoài, ngược lại Hoa Vũ Lâu thoáng qua đã nhảy đến cửa cung, nơi đó còn tụ tập võ tướng di chuyển chậm chạp, nhưng bọn họ chỉ bồi hồi ở cửa cung, chứ không dám bước vào.

Võ tướng không có năng lực suy nghĩ, ý thức của bọn họ hình như chỉ còn dư lại mệnh lệnh tiêu diệt người xâm lăng, vì vậy không biết tránh né, lập tức bị lôi kiếp rơi xuống đập vừa vặn.

Lôi kiếp có sức mạnh cực lớn, hơn nữa có tác dụng khắc chế võ tướng, cho nên cho dù là võ tướng không bị thương không chết cũng lập tức bị đánh ngã xuống đất không thể động dậy.

Long Tiểu Chi đã sớm thừa dịp trước khi lôi kiếp bị tán ra chạy ra khỏi khu vực trung tâm lôi kiếp, nàng dứt cho Hoa Vũ Lâu một miếng bảo tử ba trăm năm, mặc dù bảo tử nhỏ, linh lực ẩn chứa trong đó có thể nói là khổng lồ, nếu không thì Tử Chi cũng sẽ không khiến người ta chạy theo như vệt như thế.

Lúc Long Tiểu Chi và Long Phong cùng đồng độ Hóa Hình Lôi Kiếp là độ Cửu Cửu Thiên Kiếp, chẳng những phạm vi cực kỳ rộng lớn, đến cuối cùng

lôi kiếp đã biến thành màu tím, hôm nay lôi kiếp của Hoa Vũ Lâu mặc dù thoát nhìn rất kinh khủng, nhưng cũng chỉ là Tứ Cửu Thiên Kiếp, uy lực và phạm vi chỉ là có hạn.

Kiểm tu là tu sĩ có thể phách* kiên cố nhất trong những tu sĩ nhân loại, chỉ đứng sau thể tu, lại thêm vào vận khuyết kiểm quyết cùng Linh Chi bảo tử phụ trợ, Độ Kiếp mặc dù khó khăn, nhưng cũng sẽ không có nguy hiểm tánh mạng.

*thể phách: tinh thần và thể xác, hoặc thân thể và khí phách

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đứng bên ngoài lôi kiếp, hình như cũng phát hiện trạng thái Hoa Vũ Lâu rất tốt. Dư Thiên Tây thậm chí thờ dài."Nguyễn đạo hữu, Sư đệ này của ngươi đúng là khó có được, lại còn đánh tan lôi kiếp, hơn nữa kiểm pháp cũng hết sức tuyệt diệu."

Nguyễn Thanh Tuyết liếc nhìn chung quanh, phát hiện Long Tiểu Chi đang lạch bà lạch bạch chạy về phía mình, áo choàng nhỏ màu tím cũng bởi vì động tác của nàng mà bay lên, vẻ mặt vẫn không có biểu cảm gì mới phục hồi chút dịu dàng.

Trong mấy giờ ngắn ngủi này, những chuyện đã xảy ra thật sự quá nhiều, Hoa Vũ Lâu mạnh mẽ đột phá, Long Tiểu Chi mất tích, Nguyễn Thanh Tuyết không cách nào không lo lắng."Thành tựu kiểm pháp của Vũ Lâu mạnh hơn ta, sinh ra là thiên tài kiểm tu."

Nguyễn Thanh Tuyết nâng môi mỉm cười, trong mắt mang cười, thân thể khom xuống chuẩn bị đón Long Tiểu Chi đang chạy tới.

Nhưng không nghĩ tới, bên thành cung đột nhiên phát tới một nhánh dây leo màu xanh vô cùng mau lẹ, trực tiếp cuốn lấy Long Tiểu Chi, đồng thời vang lên tiếng nói tức giận đến khàn khàn của Y Vũ."Từ Điển đáng chết! Dám ám toán ta!"

Long Tiểu Chi thậm chí nói không tốt, trước đó nàng dẫn những tiêu thi kia chạy vào ngõ phố, bởi vì đường nhỏ trong thành phức tạp, Long Tiểu Chi chỉ có thể dựa vào trực giác rời khỏi chỗ của mấy người Nguyễn Thanh Tuyết.

Mất đi giúp đỡ của cánh Từ Điển, tốc độ Long Tiểu Chi không tính là nhanh, rất nhanh đã bị tiêu thi đuổi tới, Long Tiểu Chi dám dẫn những tiêu thi này đi, tự nhiên không phải muốn tìm chết, lúc suy nghĩ đến việc làm mồi cho tiêu thi xuất hiện, Long Tiểu Chi đã có kế hoạch trong đầu.

Theo tốc độ của nàng, phải dẫn tiêu thi ra khoảng cách đủ xa, trong khoảng thời gian này nàng nhất định sẽ bị truy đuổi, nhưng trên người nàng mang theo vòng Phước Linh của Hiên Khâu Thiên Giác, có thể ngăn cản ba lượt công kích của Nguyên Anh trở xuống.

Sau đó sẽ tiến lên trước một đoạn, thừa dịp tiêu thi không đuổi theo thì đào vào trong ngõ phố lát gạch xanh [mọi người còn nhớ linh chi có móng vuốt sắc bén của Tầm Dược Thử chứ], gạch xanh của thành cổ này không biết làm bằng vật liệu gì mà hết sức cứng rắn, trong thời gian này có thể sẽ tiêu hao một lần phòng ngự của vòng Phước Linh.

Tình hình phát triển thuận lợi giống như Long Tiểu Chi suy nghĩ, thành công thoát khỏi những tiêu thi kia, Long Tiểu Chi phát hiện hình như đào mình vào trong đường ống thoát nước của thành cổ, thành cổ này lúc xây dựng nhất định hao phí số lượng tài nguyên và tâm huyết rất lớn, từ trên xuống dưới cơ hồ không có chỗ sơ hở.

Đường ống thoát nước mặc dù nhỏ hẹp lại thông đi bốn phương, Long Tiểu Chi thành công khiến mình lạc đường đến chóng mặt ở bên trong, đang muốn liều mạng đào đi ra, thì nghe thấy tiếng cười khê của Y Vũ.

Long Tiểu Chi vội vàng giơ lỗ tai nhỏ lên cẩn thận nghe, nhưng hiển nhiên Y Vũ không có tật xấu làm bầm lâu bầu, ngay cả mới tiếng cười vừa nãy cũng cố ý đè thấp xuống, có vẻ hết sức cẩn thận, nếu như không phải là vừa vịn ở trên đầu Long Tiểu Chi, tiếng cười kia nhất định sẽ bị âm thanh chấn động đình tại nhức óc che mất.

Long Tiểu Chi suy đoán phương hướng của mình với Y Vũ, cố ý chạy xa một chút mới đào về mặt đất. Phát hiện mình đang ở trong một cửa tiệm, trên giá gỗ còn bày linh khí phù triện... dụng cụ tu chân, không kịp nhìn kỹ, Long Tiểu Chi tìm vị trí Y Vũ, len lén chạy qua.

Lịch thước cửa hàng không nhỏ, hơn nữa còn rất tốt, trận pháp phòng ngự xung quanh là trạng thái đã khởi động, chắc là do Y Vũ làm ra. Long Tiểu Chi lặng lẽ giấu trong khe cửa nhìn vào trong nhà.

Phát hiện Y Vũ thế nhưng ngồi trước bàn thấp khắc họa phù triện! Chuyện này thực sự quá mức kỳ lạ, nhờ thói quen Khắc Phù triện của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi có chút hiểu rõ với phù triện, biết Khắc Phù triện nhất định phải Tĩnh Tâm, hơn nữa nguyên liệu phức tạp, còn tiêu hao linh lực rất lớn, cho dù là Nguyễn Thanh Tuyết Kim Đan kỳ, cũng không thể dễ dàng làm được.

Nghe nói thật lâu trước kia, phương thức khắc phù triện cũng là bí mật không dạy người ngoài, thậm chí có tông môn đặc biệt lấy việc Khắc Phù triện làm chủ, nhưng sau nhiều lần rung chuyển của Tu Chân Giới, tông môn phù triện dần dần xuống dốc, phương pháp khắc phù triện thay đổi, nhưng phần lớn đã thất truyền.

Hôm nay nhìn thủ pháp của Y Vũ, hình như cũng là bí pháp đặc biệt, trên bàn thấp các loại màu sắc của nghiêng mực, bút son, dao khắc tràn lan hơn phân nửa mặt bàn. Cạnh bàn thấp còn có mấy mảnh ngọc phù bị hỏng.

hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoàng cung

Trong lúc mọi người mệt mỏi, một hoa yêu Trúc cơ kỳ thể nhưng nhân nhĩ khắc phù triện, việc này rõ ràng không hợp với lễ thường, bởi vì mấy người Nguyễn Thanh Tuyết một khi từ vong, dựa vào tu vi của Y Vũ mà muốn tự mình thoát ra ngoài thì khó có khả năng, trừ phi, nàng ta đã có nắm chắc về việc rời khỏi.

Bởi vì góc độ, nên Long Tiểu Chi thấy không rõ chỗ Y Vũ đang vẽ phù triện, đang suy tư có cần bỏ đến trên cửa sổ hay không, ngoài cửa chính lại truyền tới tiếng xô cửa bang bang, còn có tiếng tiêu thi thê lương kêu khóc.

Lần này, không chỉ mình Long Tiểu Chi sợ hết hồn, Y Vũ cũng chấn động. Nhưng mà khiến Long Tiểu Chi kinh ngạc là, phản ứng đầu tiên của Y Vũ không phải là chạy trốn hoặc là đi thăm dò tình huống, mà là cúi đầu kiểm tra tay mình, tay Y Vũ hình như bị thương, quấn một vòng một vòng băng vải.

"Từ điệp vô dụng!" Y Vũ cúi đầu oán hận, sau đó, trầm tư một trận, rồi bấm pháp quyết phức tạp, trong gian phòng xuất hiện một người giống Y Vũ như đúc, chỉ là vẻ mặt đại ra, hiển nhiên không có tư duy tự chủ, thật giống như một con rối □□, mà sắc mặt Y Vũ cũng trắng không ít.

Điều khiển con rối kia đi khỏi, hình như Y Vũ vẫn chưa yên tâm, cời băng vải trên tay, nhỏ vài giọt máu trên người con rối. Gần như đồng thời, tiếng va chạm ngoài cửa càng thêm điên cuồng.

Y Vũ nhanh chóng dùng một viên đan dược, nhưng miệng vết thương chỉ chậm lại, lại chưa biến mất.

Con mắt Long Tiểu Chi lóe lóe, thừa dịp Y Vũ bận rộn, tìm chỗ hẻo lánh, nhanh chóng lấy ra một chén cam lộ, sau đó nhảy vào. Hành động của Y Vũ còn có câu oán hận kia, không thể không khiến Long Tiểu Chi hoài nghi, Y Vũ động tay chân trên người mình, mới khiến tiêu thi đuổi theo mình không buông.

Cam lộ có một chút tác dụng tinh lọc, Long Tiểu Chi lại nhanh chóng dùng linh lực kiểm tra một lần, phát hiện trong người quả thật có một hơi thở kỳ lạ đang từ từ biến mất, nhưng hơi thở này vô cùng cổ quái, như có như không, giống như chỉ là ảo giác.

Y Vũ nhanh chóng điều khiển con rối đi ra cửa sau, thừa dịp tiêu thi tụ tập ở cửa trước, Y Vũ cửa sau của trận pháp phòng ngự, thả con rối ra ngoài, sau đó lại khởi động trận pháp lần hai.

Tiếng khóc kêu ngoài cửa cuối cùng yên lặng xuống, Y Vũ thở phào nhẹ nhõm, lập tức trở về phòng chế tạo phù triện.

Mà Long Tiểu Chi cũng không có rảnh rỗi, nhân lúc Y Vũ rời khỏi, nhanh chóng chạy vào trong phòng, nhảy lên bàn, rưới cam lộ mình vừa mới tắm rửa lên tài liệu Y Vũ dùng khắc phù.

Khắc phù triện càng phức tạp yêu cầu càng cao, chịu không được một chút tạp chất và sai lầm nào, nếu như chỉ là cam lộ đơn thuần có lẽ sự quấy nhiễu còn không quá rõ ràng, nhưng nếu Y Vũ thật sự thêm cái gì trên người mình, giờ sợ là sẽ gieo gió gặt bão.

Y Vũ về phòng rất nhanh, tiếp tục khắc họa phù triện. Long Tiểu Chi nhìn một hồi, phát hiện Y Vũ xác thực không phát giác linh mặc khác thường.

Sau một lúc lâu, đầu Y Vũ đã đầy mồ hôi, chắc là đến cực hạn, cũng may cuối cùng hoàn thành. Y Vũ như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên mặt lại hiện ra vui vẻ.

Y Vũ mang theo phù triện mở cửa phòng, không biết phía sau mình có một cái đuôi nhỏ đi theo.

Mục tiêu Y Vũ cũng là hoàng cung, hơn nữa cửa hàng nàng ta vốn đã ở gần hoàng cung. Long Tiểu Chi rất nhanh đã biết công hiệu phù triện kia, một đường đi tới, thông suốt, những võ tướng kia thể nhưng không đếm xỉa Y Vũ.

Mà khi đó, đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết cũng đã đến gần hoàng cung, Y Vũ ần núp, cũng không lập tức dựa vào gần cửa cung, mà là trốn sang bên phải, hình như kiêng kỵ điều gì.

Long Tiểu Chi nhìn thuận theo hướng nhìn của Y Vũ, liếc mắt thì thấy được nữ thi và tu sĩ đang giao đấu. Nàng mơ hồ đoán được Y Vũ đang chờ cái gì, nàng ta đang đợi mỗi, chờ đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết hấp dẫn sự chú ý của nữ thi, thừa dịp loạn tiến vào hoàng cung.

Long Tiểu Chi lần nữa đào xuống dưới đất, nhanh chóng dựa vào gần hoàng cung, lặng lẽ ần núp đến gần Y Vũ, chờ đợi thời cơ.

Sau đó ngay lúc nữ thi đánh về phía mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, nhanh chóng hất cam lộ mình tắm rửa về phía Y Vũ.

Trong cam lộ chẳng những có hơi thở kỳ lạ kia, còn có một miếng vỏ linh chi mà Long Tiểu Chi cố hết sức bóp nát, số tuổi của vỏ linh chi còn thấp, lại ần chứa lượng linh lực cực lớn, nữ thi kia không có đầu, có khả năng rất lớn tìm kiếm mục tiêu công kích là thông qua linh lực trên người.

Y Vũ dù là phẩm chất hay là chủng tộc đều xa xa không kịp Long Tiểu Chi, căn bản không có phát giác được Long Tiểu Chi đang ở gần đó, mặc dù đẳng cấp tu vi cao hơn Long Tiểu Chi nhưng vẫn tránh né không kịp, có một nửa cam lộ dính lên người.

Trong cơn giận dữ kinh hãi, Y Vũ lập tức biến ảo ra dây leo quất tới Long Tiểu Chi, lại bị vòng Phược Linh trên người Long Tiểu Chi ngăn cản, Long Tiểu Chi nhân cơ hội chui vào lối thoát nước dưới đất hoàng cung.

Kết quả tự nhiên là nữ thi thay đổi mục tiêu công kích, Long Tiểu Chi không biết có phải là phù triệu Y Vũ đúng lúc mất hiệu lực hay không, hay là chén cam lộ kia có hiệu quả, tóm lại dưới sự nắm bắt thời cơ thích đáng như thế, đoàn người tạm thời thoát vòng vây.

Nhượng Long Tiểu Chi không nghĩ tới là, Y Vũ lại thoát khỏi nữ thi nhanh chóng như thế, dù sao nữ thi kia có thể hoàn toàn đè ép một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ.

Dây leo đã gần trong gang tấc, phòng ngự vòng Phược Linh đã dùng hết, Long Tiểu Chi đang hoảng loạn, Nguyễn Thanh Tuyết đã nhanh chóng dựa vào, nhắc tay ôm Long Tiểu Chi lên, tay kia không biết đánh ra pháp quyết gì.

Sau đó chỉ nghe Y Vũ hét thảm một tiếng, dây leo đang bay tới thế nhưng rạn nứt hết. Dây leo kia hình như là bản thể Y Vũ phân nhánh ra, hiện thời bị đánh trúng tự nhiên đau đớn khó nhịn.

Long Tiểu Chi nằm trên tay Nguyễn Thanh Tuyết nhìn sang, phát hiện bộ dáng hiện thời của Y Vũ quả là thê thảm, cánh tay phải Y Vũ đứt mất tận gốc, xem ra hẳn là bị phương thiên họa kích nữ thi kia chém đứt, hiện thời dây leo lần nữa rạn nứt, trên người lại lộ vẻ chật vật không chịu nổi.

"Hoa mẫu đơn này không thích hợp, tu vi không dừng lại ở Trúc Cơ, cả lão phu cũng nhìn không ra kia tu vi." Lên tiếng nhắc nhở là Lạc Phong Từ bị trọng thương, hẳn đã là tu vi xuất khiếu hậu kỳ, cách lên cấp chỉ thiếu một chút nữa, lại bị nữ thi kia đè ép vững vàng, nếu như không phải có biến cố, chỉ sợ đã bị chém giết.

Vào lúc dây leo xuất hiện Nguyễn Thanh Tuyết đã phát hiện dị thường, nếu không lấy tu vi Y Vũ, tốc độ dây leo sẽ không nhanh như vậy, khiến hẳn không thể không sử dụng pháp bảo bản mạng, Nguyễn Thanh Tuyết không biến sắc cử động ngón tay, dùng Thiên Ti kiếp bày ra trận Thiên Ti rậm rạp xung quanh.

Vân Khuyết tông tuy là kiếm tông, nhưng nói cũng kỳ lạ, từ sư phó đến ba huynh đệ bọn họ, chỉ có pháp bảo bản mạng Hoa Vũ Lâu là linh kiếm, Nguyễn Thanh Tuyết trước kia đã nói thiên phú kiếm pháp Hoa Vũ Lâu cực cao cũng không phải nói giỡn.

"Thiên Ti kiếp? Thật sự là hiếm thấy, không thể tưởng được qua lâu như thế còn có thể lần nữa nhìn thấy, khó trách bề linh trúc..." Y Vũ một kích không thành, cũng không nóng lòng công kích, mà là vẻ mặt hứng thú nhìn chằm chằm Nguyễn Thanh Tuyết xem, lời nói cũng chỉ nói phân nửa, lại khiến cho người ta như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn nghe không hiểu.

Thần sắc Nguyễn Thanh Tuyết lập tức ngưng trọng không ít, cũng không phải là tất cả tu sĩ đều có duyên có thể luyện hóa ra pháp bảo bản mạng, pháp bảo hơn nữa bản mạng sinh từ cùng tồn tại với tu sĩ, cùng vĩnh cùng tồn*, trước khi luyện hóa chưa hoàn toàn triệt để, tu sĩ sẽ không dễ dàng vận dụng pháp bảo bản mạng, để tránh bị người có tâm âm toán.

*nhất vinh câu vinh nhất tồn câu tồn (一荣俱荣, 一损俱损): Vinh quang cùng hưởng, thất bại cùng chung; nôm na như có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu

Pháp bảo bản mạng của Nguyễn Thanh Tuyết rất ít người thấy qua, dù sao, phần lớn thời giờ hẳn sử dụng kiếm pháp công kích. Thiên Ti kiếp, có ẩn chứa sợi tơ rất nhỏ, tài liệu luyện chế lại hết sức khó tìm, điều kiện luyện hóa lại vô cùng hà khắc, trên cơ bản thuộc về bảo khí đã thất truyền.

Hiện thời tu sĩ nhìn thấy chỉ sợ cũng nhận không ra, không nghĩ tới hoa mẫu đơn này thế nhưng liếc một cái đã nhận ra.

Y Vũ không chủ động công kích, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không dám thăm dò thực lực chân chính của nàng ta, gần cửa cung, lôi kiếp Hoa Vũ Lâu đã độ một nửa. Một cung điện ở chỗ sâu trong vương cung lại đột nhiên truyền ra một tiếng gầm thét, dường như đã thú gì bị chọc giận mà phát ra.

Nếu trong vương cung như còn có người, vậy nhất định là Mặc Lương và Tây Tịch Nguyệt đã mất tích, tiếng thét kia ở ngay chính giữa đại điện hoàng cung, cho dù đi qua năm tháng ăn mòn, cung điện kia lại không giảm suy nghĩ.

"Mạng nhỏ của ngươi, ta ghi nhớ trước!" Ánh mắt Y Vũ quay lại trên người Long Tiểu Chi, trong giọng nói chứa tàn nhẫn, hiển nhiên chuyện bị Long Tiểu Chi âm toán khiến nàng ta rất khó chịu. Sau khi nói xong, động tác cực nhanh đi về đại điện trung ương kia.

Chính giữa đại điện hiển nhiên có dị động, hiện thời tình cảnh đoàn người bọn họ khó khăn, muốn rời khỏi tòa cổ thành này nhất định phải phá giải nó trước giải, sau đó tìm kiếm phương pháp rời khỏi ở trong đó, chỉ là tình huống bên trong không rõ, Hoa Vũ Lâu lại đang độ kiếp, tình huống quả thật không ổn.

Độ kiếp của Hoa Vũ Lâu dần dần kết thúc, mặc dù xem thì chật vật, lại hữu kinh vô hiểm, còn như nữ thi không đầu kia, thế nhưng cũng không đuổi theo vào hoàng cung, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Thanh Tuyết cúi đầu nhìn nhìn Long Tiểu Chi ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay mình, có lòng dạy dỗ nàng, lại bị kia hai mắt to vô tội kia chặn đến nói không ra lời, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng, "Tiểu Chi, đừng có lại chạy loạn."

Long Tiểu Chi nghe vậy, lại nhún mày, "Nhưng hoa mẫu đơn kia rõ ràng không bình thường, lực lượng của nàng ta giống như liên tục gia tăng, hết sức quen thuộc thành cổ, nàng ta vào đại điện trước chúng ta một bước, nhất định hậu họa vô cùng."

Long Tiểu Chi kể lại chuyện mình thoát khỏi tiêu thi, cũng gặp được Y Vũ một lần, điểm đáng hoài nghi trên người Y Vũ quá nhiều, cả người như là một câu hỏi khổng lồ. Long Tiểu Chi đang nói nghiêm túc, lại đột nhiên cảm thấy trên lưng căng thẳng, bị người ta bóp áo choàng nhỏ nâng lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là Hoa Vũ Lâu đã độ kiếp xong, Hoa Vũ Lâu vừa mới vượt qua lời kiếp, trên người còn mang nồng đậm kiếm ý sắc bén, lúc này trên mặt cũng không có vui vẻ thường gặp, mày kiếm bay lên, sắc sảo hiển lộ rõ ràng.

"Nói tiếp? Sao không lên tiếng?" Hoa Vũ Lâu trầm giọng nói trên đỉnh đầu Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi vô thức che đầu, hậu tri hậu giác mình tự hành động hần là khiến Hoa Vũ Lâu rất tức giận, lập tức nghiêng đầu, cầu cứu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết, ai ngờ vẻ mặt Nguyễn Thanh Tuyết dịu dàng như cũ, không có ý ngăn cản.

Long Tiểu Chi lại xoay đầu nhỏ về phía Phàm Tâm, Phàm Tâm cũng là về mặt từ bi, trong miệng niệm ngã phạt từ bi, trong mắt lại ngậm hứng thú xem kịch vui.

Long Tiểu Chi "...". Đây nhất định là hòa thượng giả!

hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bé linh chi tức giận rồi

"Nếu đã đoán được hoa mẫu đơn kia không đơn giản, vì sao còn một mình chạy vào hiểm, người nghĩ mình có mấy cái mạng? Lần này là may mắn, nhưng sự may mắn cũng không thể bảo vệ người trọn vẹn..." Hoa Vũ Lâu bày ra tư thế trường bối bắt đầu dạy dỗ Long Tiểu Chi, nói đến cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi càng ngày càng thấp.

Hoa Vũ Lâu cho rằng Long Tiểu Chi đã biết sai, lửa giận cuối cùng cũng dần dần chìm xuống, ai ngờ ngay lúc người giận, đã thấy Long Tiểu Chi ngáp một cái thật to, đáng về buồn ngủ.

Hoa Vũ Lâu "..."

"Duỗi tay ra!" Giọng nói nghiêm khắc lạnh lẽo bỗng nhiên nổ tung trên đầu, Long Tiểu Chi bị Hoa Vũ Lâu làm sợ hết hồn, xuất phát từ sự tin cậy, vô thức đưa hai tay ra ngoài.

Sau đó chỉ nghe "Pằng! Pằng! Pằng!" Ba tiếng rõ ràng, một chiếc đũa bạch ngọc thon dài đánh vào lòng bàn tay Long Tiểu Chi.

Việc này, khiến tất cả mọi người sững sốt.

Long Tiểu Chi lơ mơ cúi đầu nhìn hai móng vuốt đỏ bừng của mình, ầm ức lập tức ùn ùn kéo tới, từ lúc có linh trí, dù là ở sơn mạch Hằng Đoạn, hay là ở Lê viện trong sơn cốc, chưa có ai động thủ đánh nằng cả.

Nhìn ý lệ mờ mịt ẩm ướt trong đôi mắt bò câu của Long Tiểu Chi, mọi người thầm nói không tốt, đang cho rằng tử điệt này sẽ khóc lớn rồi, thì thấy Long Tiểu Chi nhẹ nhàng hít mũi một cái, cứng rắn nén nước mắt trở về.

Đừng nói Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu quen nằng, chỉ là Phàm Tâm, mấy người Dư Thiên Tảo làm quen không lâu cũng bị bộ dáng bé xiu này của Long Tiểu Chi này làm cho mềm lòng không ngừng.

Nguyễn Thanh Tuyết bất đắc dĩ, đến cùng tuổi của Hoa Vũ Lâu còn nhỏ quá, hơn nữa tính cách tương đối xúc động. Duỗi tay đang muốn đón Long Tiểu Chi trấn an một cái, đã thấy Long Tiểu Chi xoay người lại tách khỏi tay Hoa Vũ Lâu, mượn cánh giảm xóc rơi xuống đất.

Trọng lực trong thành cổ rất lớn, lúc Long Tiểu Chi rơi xuống đất thậm chí lão đảo một cái, lại sau đó vững vàng đứng vững thân thể nhỏ bé của mình, rồi đưa lưng về phía mấy người, không nói một lời, không nói câu nào.

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn hai đứa bé đang giận dỗi, đột nhiên có cảm giác tang thương khi nuôi con. Bầu không khí vô cùng tế nhị, Nguyễn Thanh Tuyết đành phải nói sang chuyện khác, hơn nữa lúc này quả thực không thích hợp làm trẻ nãi thời gian.

"Y Vũ đã đi đến đại điện trung tâm trước, hiện thời chúng ta có hai sự lựa chọn, một là cũng đi vào đại điện, một là chờ đợi tại chỗ, con cá chép tinh tên là Mặc Lương đã nói, này thành lúc tăng sáng sẽ quay về yên tĩnh."

Dư Thiên Tảo cùng Dư Thiên Trần ào ào nhìn về phía Mặc Thanh Hàn, hiển nhiên Mặc Đan Môn lấy quyết định của Mặc Thanh Hàn làm chủ. Mặc Thanh Hàn nhìn đại điện trung tâm, cuối cùng vẫn quyết định đi vào tìm hiểu đến cùng.

Lạc Phong Tử càng không cần nói, mục tiêu của hắn là Cửu Cảnh Kim Liên dưới đáy đầm, đáng tiếc kia ngân giao rất khó đối phó, khiến cho hắn rơi vào thành cổ, giờ muốn thoát khỏi cảnh này, chỉ có thể xâm nhập điều tra.

Phạm Tâm cũng là lựa chọn như vậy, Mặc Lương bị nhốt trong thành hơn mười năm, chỉ sợ lúc rời khỏi thành này không thể an bình, hơn nữa còn có hai người Tây Tịch Nguyệt và Y Vũ, nếu như bỏ lỡ cơ hội tốt này, sợ là bọn họ phải ở lại chỗ này đến chết.

Hiển nhiên Nguyễn Thanh Tuyết nghĩ giống Phạm Tâm, Tây Tịch Nguyệt kia rõ ràng có chuẩn bị mới đến, tình huống Y Vũ cũng hết sức phức tạp, nhưng hai người này vô cùng có khả năng nắm giữ phương pháp rời khỏi thành cổ, nếu như hiện tại không theo sau, sợ là sẽ rơi vào đường cùng.

Mấy người dùng chút ít đan dược, không dám dừng lại lâu, đi về phía đại điện trung tâm của hoàng cung.

Hoa Vũ Lâu đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi, chỉ chờ Long Tiểu Chi quay đầu lại, sẽ lập tức duỗi tay đón nàng, nhưng Long Tiểu Chi quật cường cũng không phải mới đây, thà rằng bán thân mình nên bước chân ngắn nhỏ, trong lòng buồn bực đi lên phía trước, tư thế đánh chết cũng không quay về.

Long Tiểu Chi nóng giận, chẳng những không đếm xỉa Hoa Vũ Lâu, ngay cả Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm cũng là gặp trắc trở, hai người có phần ngượng ngùng, ai kêu khi đó mình không đếm xỉa động tác cầu cứu của Long Tiểu Chi chứ.

Vì vậy trong các tu sĩ, nhiều ra một bóng dáng nhỏ nhỏ ra sức cất bước, bóng dáng nhỏ bé ngẩng đầu thật cao, lưng thẳng tắp, cho dù đi rất vất vả, cũng là không nói tiếng nào.

Cuối cùng, khiến người ta ngoài ý muốn là, Mặc Thanh Hàn trong trời nhưng lạnh lùng thời gian qua thế nhưng đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi, không trung cầu ý kiến Long Tiểu Chi, một tay kéo nàng từ trên mặt đất lên, sau đó đặt trên vai.

Trông mặt Dư Thiên Tẩy và Dư Thiên Trần thiếu chút nữa rơi ra, tính cách lạnh không giống người của Mặc Thanh Hàn không chỉ ở Mặc Đan Môn, mà có danh tiếng trong cả nam cảnh, đừng nói là thả một con tiểu yêu trên bờ vai, dù bình thường dựa vào hắn gần quá, cũng sẽ bị lãnh khí phóng ra đông cứng.

Mặc Thanh Hàn không đếm xỉa Long Tiểu Chi đang cố gắng biểu đạt không hài lòng, giọng nói lạnh như băng trước sau như một. "Nếu đã không chịu được, cần gì phải mạnh mẽ chống đỡ, ta không cười người, người đã làm rất tốt."

Lời nói Mặc Thanh Hàn nhìn như không đầu đuôi, mấy người cũng hiểu được hàm nghĩa trấn an trong đó. Đừng nói Long Tiểu Chi, chính là những tu sĩ như bọn họ, một đường từ Kinh Đàm đến nơi đây, linh lực tiêu hao trong cơ thể đã có phần chịu không nổi, vẫn có đan dược phụ trợ, linh lực đang khôi phục.

Mà Long Tiểu Chi, một con tử đệ vừa mới đến ấu sinh kỳ tư chất bình thường, trải qua không thoải mái hơn bọn họ, dưới tiêu hao như thế, chỉ sợ đã sớm đến cực hạn.

Hoa Vũ Lâu chậm rãi cúi đầu, giờ mới hiểu được tại sao Long Tiểu Chi lại ngáp, ngày thường mặc dù Long Tiểu Chi có chút kiêu ngạo, cũng không phải không biết nặng nhẹ, không nghe dạy bảo, thậm chí thường ngày nói những lời cầu nhau vô dụng, nàng cũng lúc nào cũng chống cằm nhỏ, dáng vẻ ta đang nghe rất nghiêm túc.

Hoa Vũ Lâu âm thầm quyết định, chờ hòa hoãn xuống, nhất định phải biểu đạt áy náy thật tốt. Sau khi nghĩ thông suốt, Hoa Vũ Lâu nhìn về phía Long Tiểu Chi trên bờ vai Mặc Thanh Hàn, lại phát hiện bóng dáng nhỏ bé kia đúng là một mới đến cực điểm, đang tựa trên cổ Mặc Thanh Hàn ngủ gật, cái đầu nhỏ từng chút từng chút, hình như một giây sau sẽ ngủ mất.

Long Tiểu Chi quả thực vô cùng mệt mỏi, thời gian này là khoảng thời gian tiêu hao linh lực cực đại nhất từ lúc nàng biến hóa tới nay, mặc dù sức khôi phục của Tử Chi rất kinh người, nhưng dù sao nàng vừa mới đi vào ấu sinh kỳ, tinh thần lại khẩn trương cao độ trong thời gian dài, một mệt cũng là tất nhiên.

Diện tích hoàng cung thành cổ rất lớn, từ cửa cung đến đại điện trung tâm lấy tốc độ đoàn người thể nhưng dùng một phút đồng hồ. vị trí đại điện rất cao, trước điện là bậc thang màu trắng chỉnh tề, bậc thang tổng cộng có chín bậc, Nguyễn Thanh Tuyết nói, mỗi tầng bậc thang đều có tám mươi một cấp.

Độ dốc của thềm đá rất ít, nhưng lại dài đằng đẵng. Lúc đoàn người đến bậc thang trên nhất, hồi nhìn sang, bên trong tỏa ra khí tức cuộn cuộn, rất có cảm giác bao quát tất cả chúng sinh đều là con kiến hôi, xem ra cấu tạo đại điện này vô cùng phi phàm.

Trước đại điện, từ cửa chính có vài cột đá điêu khắc hình rồng chia ra hai bên, điêu khắc trên cột đá giống như đúc, nhìn cửa chính vào, tựa như đang nhìn chăm chú vào người trong cửa.

Ở cửa chính, có hai cửa gỗ màu đỏ thẫm nửa chạm rồng cao cao đang mở ra, dưới tầng cát mang màu bạc của ánh trắng khê phát ánh sáng rực rỡ, toàn bộ đại điện như được một tầng sương mù thật mỏng bao phủ, yên tĩnh khác thường.

Trong điện không có đèn, ở chỗ sâu bên trong một mảnh mờ lung, nhìn không rõ lắm, nhưng tiếng gầm thét nghe thấy lúc trước quả thực bắt nguồn từ bên trong này, hiện giờ yên tĩnh như vậy thì rất kì lạ.

Đoàn người thấp thỏm, bước vào đại điện. Nguyễn Thanh Tuyết lấy ra một chiếc Lưu Ly Đăng để chiếu sáng, trong điện lập tức sáng lên không ít.

Không gian trong điện rất lớn, bên trong trưng bày đồ sứ, giá nên, các loại đồ vật phẩm vô cùng hỗn độn, hơn nữa càng vào trong, hư hổng càng nghiêm trọng.

Đối diện cửa chính, phía bên trong còn có một nội điện, nội điện không có cửa, lại có màn ngăn, từ đỉnh cung điện treo mảnh, hai bên rủ xuống sợi dây đỏ, lúc này đang khẽ chấp chờn.

Chuyện cho nước này, tự nhiên không thể nào lui ra ngoài, đoàn người chậm rãi đi đến bên cạnh cung mảnh, đột nhiên Lạc Phong Tử lại hét lớn một tiếng, "Tàn ra!"

Lạc Phong Tử có tu vi cao nhất trong đoàn người, mặc dù lúc trước bị thương, nhưng là tu sĩ xuất khiếu kỳ hàng thật giá thật, ngũ giác của hắn tự nhiên nhạy cảm hơn những người khác không ít.

Có Lạc Phong Tử nhắc nhở, vài người nhất thời từ phân tán nhảy ra xa cung mảnh, cơ hồ ngay lúc đó, cung mảnh rủ xuống đột nhiên bị một quái vật lớn phá ra, tiếng mảnh châu leng keng chạm vào nhau đột nhiên nổi lên.

Tập trung nhìn lại, lại phát hiện một con mãnh thú hình thể khổng lồ đang canh giữ ngay lối vào nội điện, thân thể khổng lồ kia ngăn cản đại điện cao hơn mười thước vô cùng chặt chẽ, thân thể mãnh thú không giống thật, có màu vàng kim hơi mờ, đầu rồng, sừng hươu, lưng hổ, kim lân, vó ngựa.

Là kỳ lân! Thần thú kỳ lân!

Trong lúc nhất thời mọi người ào ào đại ra, thần vật trong truyền thuyết này thế nhưng thật sự tồn tại! Kinh ngạc chỉ trong một cái chớp mắt ngăn ngại, đôi mắt thần vật trong truyền thuyết, hơi phân tâm chút, nhất định sẽ mất mạng.

Ngay lúc trống ngực đoàn người đập thình thịch chuẩn bị nghênh chiến, kỳ lân kia thế nhưng thờ hồn hèn, phịch một tiếng ngã sấp trên mặt đất, tựa hồ mạng không còn lâu vậy.

Đoàn người thấy vậy không lập tức tiến lên tra xét, dù sao thần thú này chỉ cần một móng vuốt cũng đủ khiến bọn họ mất mạng, nhưng chờ giây lát, kỳ lân kia cũng chỉ nằm tại chỗ, hô hấp yếu ớt, chỉ dùng một đôi mắt hung hăng trừng bọn họ.

Đang lúc giằng co, chỗ sâu trong nội điện đột nhiên truyền tới một trận rung chuyển, không biết xảy ra chuyện gì.

Kỳ lân nghe thấy, lập tức khản trương, giây giụa muốn đứng lên, nhưng hiển nhiên nó đã hết thời, cuối cùng ngã xuống lần nữa, thân thể lại trong suốt thêm một chút.

"Nó khác phải không?" Trong không gian yên tĩnh, giọng nói thanh thúy của Long Tiểu Chi vô cùng rõ ràng, đoàn người nhìn sang, chỉ thấy trong đôi mắt của kỳ lân chậm rãi hiện lên nước mắt hơi mờ.

Kỳ lân tựa như nghe hiểu Long Tiểu Chi lời nói, lập tức cực lực hít hít mũi, tựa như muốn nén nước mắt trở về, nhưng mà sơ sẩy một cái, ngược lại khiến bản thân mình đau sốc hồng, hắt xì vang dội đại điện.

Mọi người "..."

Ngay lúc không còn gì để nói thời khắc, trong điện đột nhiên có ánh sáng chột lóe, thân thể thần thú kỳ lân cao lớn biến mất không thấy gì nữa, mà thay thế vào đó là một con ấu thú nhỏ nhỏ, so với thân thể cao lớn lúc trước, kỳ lân giờ phút này người ta dùng hai cánh tay có thể nâng lên, tương phản quá lớn.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kỳ lân bé nhỏ

Mấy người nhìn nhau vài lần, trong lòng tự có suy đoán, chỉ là không biết nên làm gì con kỳ lân nhỏ xíu này.

"Kỳ lân này chỉ sợ đã chết rất nhiều năm, nếu không lấy niên đại thành cổ này, cho dù là con non, lấy tư chất nghịch thiên của kỳ lân cũng có thể đi vào kỳ trường thành. Chỉ sợ đây chỉ là một luồng tinh phách của kỳ lân, hơn nữa nhìn đáng về hẳn là vừa mới bị thương nặng, đã là sa cơ thất thế." Giọng nói tràn đầy từ bi của Phạm Tâm vang lên, sau đó hình như còn niệm một đoạn kinh văn ngắn.

Biết kỳ lân đã không còn uy hiếp, mấy người không dám trễ nãi thời gian nữa, lập tức đi vào nội điện, lại không từng nghĩ, lúc bọn họ vén cung mảnh lên, kỳ lân bé nhỏ rõ ràng đã là đèn cạn dầu vẫn hai mắt rung rung, cực lực dùng bốn chân bò đến bên chân mấy người, sau đó một ngụm gấu gao cắn đi vạt áo phía sau của Hoa Vũ Lâu, miệng còn phát ra tiếng gầm uy hiếp non nớt.

Tiếng cúi đầu nức nở đó mọi người không hề cảm thấy uy hiếp, nhưng mà mấy tiếng này đâm vào nội tâm, kỳ lân bé nhỏ căn bản đã không còn sức mạnh gì nữa, Hoa Vũ Lâu lại làm thế nào cũng không bước đi được.

Long Tiểu Chi ngồi trên bả vai Mặc Thanh Hàn cũng xoay người lại, yên lặng nhìn kỳ lân bé nhỏ càng ngày càng trong suốt.

"Có cách gì không..." Lời nói của Long Tiểu Chi mới nói phân nửa đã dừng lại, phương pháp tu hồn khó tìm cỡ nào, đó vốn là đi ngược với trời, hạn chế quá nhiều.

Trong ký ức truyền thừa của nàng, hình như chỉ có bách thảo vương có năng lực bồi bổ nguyên thần, nhưng nguyên thần cũng không thể đánh đồng với hồn phách. Còn như Tử Chi, cho dù là nuốt hết nàng, cũng không có tác dụng, bởi vì hồn phách không ăn được, căn bản không thể thông qua ăn com mà bổ sung linh lực.

Mọi người ở đây đều hiểu, con kỳ lân bé nhỏ này đã không còn sức xoay chuyển trời đất. Hoa Vũ Lâu ngồi xổm người xuống, đưa tay sờ sờ kỳ lân bé nhỏ đang cắn vạt áo của hắn. "Người đang canh giữ cái gì? Nếu như không liên quan tới cách rời khỏi, ta tuyệt đối sẽ không động tới."

Kỳ lân bé nhỏ hình như nghe hiểu lời của Hoa Vũ Lâu, mắt to ướt nhẹp chậm rãi khép kín, buông vạt áo Hoa Vũ Lâu ra, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích nữa, thân thể màu vàng kim chậm rãi trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Trải qua chuyện này, tâm trạng đoàn người nặng nề nói không nên lời, cảm giác đối với tòa thành cổ cũng từ từ thay đổi, từ lần đầu liếc mắt nhìn qua trầm trọng uy nghiêm, đến lúc bị vây công thì thâm đáng sợ, hiện thời biến thành thờ dài thật sâu.

Thành này, dù là những võ tướng kia, hay là nữ thi không đầu bẻ ngoai và thực lực vô cùng dọa người kia, hoặc là tinh phách kỳ lân này hình như vô cùng chấp nhất, loại chấp nhất đó đã khắc sâu vào linh hồn.

"Nếu như kỳ lân kia bị hoa mẫu đơn gây thương tích, chỉ sợ của thực lực nàng đã tăng đến trình độ chúng ta không thể địch nổi." Trong lúc im ắng, Lạc Phong Tử đột nhiên lên tiếng, lúc trước hắn đánh nhau với nữ thi, biết rõ thực lực nữ thi mạnh mẽ cỡ nào, hoa mẫu đơn kia lại dựa vào sức mình thoát khỏi nữ thi, sau đó đánh tinh phách kỳ lân bị thương nặng, tình huống vô cùng không ổn.

Nguyễn Thanh Tuyết nghe vậy thì phân tích này. "Mới đầu, hẳn là Y Vũ muốn tránh khỏi nữ thi, hiển nhiên có điều kiêng kỵ nữ thi, bây giờ nghĩ lại, hẳn là nàng ta đã sớm biết sự tồn tại của tinh phách kỳ lân, cho nên muốn bảo tồn thực lực, đánh một trận với kỳ lân, kỳ lân tuy là con non, nhưng huyết mạch thuần khiết, hơn nữa lấy tư thế đến chết không ngừng của kỳ lân, nhất định Y Vũ đã phải trả một cái giá thảm thiết."

"Không sai, chỉ là điều khiến tiểu tăng không hiểu là, mục đích của Y Vũ đến tột cùng là gì? Mà đáng cho nàng ta không để ý sống chết, hơn nữa bản thân Y Vũ hình như có liên qua gì với thành cổ này."

"Không chỉ có Y Vũ, mà Tây Tịch Nguyệt cũng vô cùng khả nghi, hiển nhiên nàng ta biết rõ sự tồn tại của thành Cổ Mạch, hơn nữa còn hiểu rõ nó."

"Chỗ đó có chữ!" Vào thành lâu như thế, bọn họ vẫn không nhìn thấy bất kỳ điều gì ghi lại trong thành cổ, giờ đi vào nội điện, cũng chưa phát hiện các loại vật phẩm như sách hay bản đồ, ngược lại trên một mảnh bình phong bằng ngọc khổng lồ có hành văn lưu loát điêu khắc một đoạn văn tự.

Bình phong bằng ngọc trắng muốt, bên trên là khắc cảnh long phượng trình tường vô cùng diễm lệ giống như thật, không biết rõ vì sao, đồ án này mơ hồ cho người ta cảm giác quen thuộc. Ở phía bên phải bình phong, là chữ viết màu đen vô cùng rõ ràng, chữ viết hết sức sắc bén, khí tức bá đạo mạnh mẽ đập vào mặt.

"Năm Linh Hiên chín mươi bảy, lấy thành làm kiệu, kỳ lân làm vật cưỡi, vạn quân làm nô, ngàn dặm hồng trang, gả nữ như cho Vương thành Cổ Mạch, nếu dám phụ lòng, dùng sức lực cả tộc, hao tổn tuổi thọ suốt đời, nhất định giết chết."

Ở cuối cùng đoạn văn có đề tên người viết: Linh tịch Nhan Uyên.

"Đây là của hồi môn gả con gái sao?" Trong giọng nói Dư Thiên Tảo vô cùng không xác định, xem đoạn văn trên bình phong, là gả con gái không thể nghi ngờ, chỉ là giọng nói cuồng ngạo tràn trề uy hiếp này là thế nào? Dưới tình huống bình thường lẽ nào không phải đề chúc phúc cát tường sao? Tệ nhất, cũng là nên kể lại chuyện chứ.

"Linh Hiên năm chín mươi bảy? Trong lịch sử có dạng ghi lại niên hiệu này không?" Mặc dù sớm đã đoán được tuổi thọ của thành cổ này rất xưa, nhưng đột ngột xuất hiện một niên hiệu chưa từng nghe thấy như thế vẫn khiến người ta vô cùng hoang mang.

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn bình phong không nói, cảm thấy nếu có sự phụ ở đây, có lẽ đã sớm có thể xâu chuỗi mọi chuyện, cũng đoán ra tình huống đại khái.

Trong ký ức truyền thừa Long Tiểu Chi cũng không có lịch sử cụ thể của đại lục, chỉ truyền thừa một chút kiến thức và thương thức. Nhưng trong lịch sử thật không có niên hiệu Linh Hiên cái sao? Vậy điều ghi trên bình phong chỉ là trùng hợp sao?

Tư duy của Long Tiểu Chi không khỏi bay ra đi rất xa, là nàng nghĩ nhiều sao, Long Phong Triệt có quan hệ với đoạn lịch sử xa xôi này không?

Long Tiểu Chi mơ hồ nhớ tới ban đêm đông tố kia, Long Phong Triệt như đã điên rồi mà hủy diệt mọi thứ, khi đó Long Tiểu Chi mới mới mở linh trí, cả truyền thừa cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, cả người giống như trẻ nhỏ mới sinh, Long Phong Triệt đột nhiên nổi điên, nàng chỉ có thể hồ đồ giấu mình dưới đất.

Khi đó nàng nghe thấy sấm sét nổ vang trên mặt đất, tiếng gió tàn sát bờ bãi, tiếng gào thét lạnh như băng của Long Phong Triệt vang dội rừng núi.

"Thiên đạo bất công! Diệt Linh Tịch ta! Đời này ta thế dù có nhập ma, cũng không mọc cánh thành tiên! Tàn sát thiên đạo! Lấy mạng này thế! Chi cần ta

còn, tộc ta không mất!"

Chuyện này đã vô cùng xưa cũ, hơn nữa chỉ có một lần, sau đó, Long Phong Triệt mặc dù có một chút bá đạo, lại chăm sóc nàng cẩn thận, chưa bao giờ tổn thương nàng. Nếu không phải bỗng nhiên nhìn thấy mấy chữ Linh tịch Nhan Uyên trên bình phong, nàng cũng sẽ không nghĩ tới.

Lúc thất thần, trong phòng điện vang lên tiếng của Hoa Vũ Lâu, Long Tiểu Chi tạm thời đề nghị ngừng xuống.

"Nếu người tặng bình phong này là cha mẹ thành chủ, vậy tòa thành này có phải cổ kiêu mà bình phong nhắc tới hay không? Vậy thì kỳ lân vừa này là vật cười, võ tướng cầm phượng thiên họa kích trong tay ở cửa thành là vạn nô, nếu như này thành này là cổ kiêu, có thể di chuyển mới đúng, vậy có phải có thể rời khỏi không?" Hoa Vũ Lâu kiểm tra nội điện một lần, tìm kiếm manh mối, đồng thời nói ra suy đoán của mình.

So với sự đơn giản trực tiếp của Hoa Vũ Lâu, nhưng những người còn lại thì thực tế hơn rất nhiều. "Tiểu thí chủ nói mặc dù phù hợp những điều trên bình phong, nhưng thành trì không phải là linh khí, chưa thấy điều nào trong lịch sử ghi lại có thành trì có thể chuyển động, trong bình phong viết, có lẽ là khuếch đại sự thật, tựa như võ tướng trong thành tuy nhiều, lại không đến vạn người, lấy thành làm kiêu có lẽ chỉ là nói ý bỏ vốn xây thành trì mà thôi."

Mọi người không nghĩ tới sẽ bị ngăn lại trong nội điện, nội điện này vô cùng trống trải, nhìn lướt qua có thể thấy tình huống đại khái, Y Vũ kia đến tận cùng đã đi đâu? Trong nội điện nhất định có cơ quan mật thất này nọ, chỉ là bọn họ tìm vách tường bốn phía một lần, cũng không phát hiện điều gì.

Long Tiểu Chi cũng tự mình đứng trên mặt đất, thân mình nàng khác với những người còn lại, có lẽ có thể phát hiện điều khác thường những người khác không dễ dàng phát hiện. Bốn góc cung điện có đặt Tị Trần Châu, khiến người ta không thể thông qua bụi bặm vật để phán đoán dấu vết.

Long Tiểu Chi đang do dự có nên dùng uy áp tìm Y Vũ không, nhưng tình huống của Y Vũ rất lạ, Long Tiểu Chi sợ chẳng những không đạt được mục đích, còn bại lộ hành tung, từ đó đã thảo kinh xả.

Long Tiểu Chi sờ cằm nhỏ cân nhắc được mất, Hoa Vũ Lâu không để lại dấu vết đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi ngồi xổm xuống, giọng nói dịu dàng hỏi. "Tiểu Chi có phát hiện gì không?"

"Hừ!" Long Tiểu Chi hừ nhẹ nghiêng đầu, trực tiếp ngẩng đầu nhỏ lên đi tới phía trước. Ý tứ rất rõ ràng: Ta còn đang tức giận! Ta chưa tha thứ cho người đâu! Cho nên tôi gần là vô dụng!

Hoa Vũ Lâu cười khò một tiếng, xem ra mình thật đã chọc con bé nóng nảy, không biết để nàng đánh lại thì nàng có bót giận không.

Long Tiểu Chi giả bộ tra xét bình phong, ánh mắt lại lặng lẽ liếc về phía Hoa Vũ Lâu, không nghĩ tới đụng vào ánh mắt Hoa Vũ Lâu, Hoa Vũ Lâu lập tức dâng lên một khuôn mặt tươi cười, Long Tiểu Chi lập tức xoay đầu, làm bộ không nhìn thấy, trong mắt to lại xét qua một tia sung sướng.

Long Tiểu Chi vô tình nhìn vào bình phong, trong lúc lơ đãng lại phát hiện trên bình phong hình như có một đường cong nhẹ nhàng, lẽ nào bình phong này bị thứ gì cạo trũng? Lập tức dựa vào nhìn xem.

Đường cong trên bình phong vô cùng nhỏ, nếu như không phải hình thể Long Tiểu Chi nhỏ có thêm ngũ giác thông thấu, cũng không phát hiện ra.

Thuận theo đường cong mà nhìn, đồ án trên bình phong đổi thành một kiểu khác, Long Tiểu Chi nhón chân, ngược đầu, trước mắt là một thế giới hư không màu xanh đậm, giữa hư không có một tiên linh đảo nổi lơ lửng, trên đảo có nhiều loại hoa nở rộ, cỏ xanh chim bay, hoa nở sum xuê rực rỡ, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy bốn góc cong lên của đình nghỉ mát.

Nhà cửa trên đảo nhỏ phần lớn bị nhiều loại hoa bao phủ, thấy không rõ hình thức cụ thể, bên cạnh đảo nhỏ còn có một chiếc thuyền hoa cỡ trung treo đầy lụa đỏ ngừng lơ lửng, hình như đang đợi tiên nhân tới ngồi, hình ảnh duy mỹ tinh xảo, vô cùng giống thật.

Long Tiểu Chi lại đổi một góc độ khác mà nhìn, phát hiện chỉ có nhìn theo đường cong tinh tế kia, đồ án trên bình phong mới sẽ biến thành tiên đảo, những vị trí khác chỉ có thể nhìn thấy long phượng trình tường.

Hoa Vũ Lâu sớm đã tiến đến bên cạnh Long Tiểu Chi, thế nhưng góc độ quá thấp, chỉ có hình thể Long Tiểu Chi thích hợp, những người khác muốn nhìn chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thế giới trong bình phong

"Nhìn bình phong từ góc độ này sẽ thấy một đồ án khác thường, là bức vẽ một đảo tiên bay lơ lửng." Long Tiểu Chi đưa tay chỉ vào một góc độ.

Những người còn lại tìm kiếm cơ quan không có kết quả, lúc này nghe Long Tiểu Chi nói thì ào ào tụ tập lại, bình phong ngọc này rất lớn, cao gần hai

mét, dày không tới một tấc, hơn nữa còn điêu khắc hai mặt, thấy rõ chế tác tinh tế, không ngờ còn có đồ án ẩn.

Bởi vì góc độ quá thấp, bình phong lại bị cố định trên mặt đất, không thể di chuyển, rất khó nhìn, nhưng vẫn không thể bỏ qua một chỗ khả nghi nào, cho nên mấy người vẫn tra xét theo thứ tự một phen.

Vì vậy Long Tiểu Chi may mắn nhìn thấy vài đại nhân vật tương lai danh chấn Hoàn Thần ào ào nằm sắp xuống.

Tỉ mỉ kiểm tra xét xong, vẫn không có ai phát hiện điều gì khác thường, bình phong này hình như chỉ có phương diện chế tác tinh diệu khác thường, dùng linh lực thăm dò cũng không phản ứng, chỉ sợ cả linh khí cũng không phải.

"Đồ án bình phong thay đổi theo góc độ, hẳn là người có tay nghề giỏi dùng bí pháp mài dũa thành, mặc dù kì diệu, nhưng cũng không quá đáng nghi." Dur Thiên Tây quan sát thật lâu, cũng không biết trên bình phong này cơ quan gì.

"Mặc dù bình phong này nhìn như bình thường, nhưng tiểu tăng luôn cảm thấy máu chột ở ngay chỗ này, Thanh Tuyết thấy thế nào?"

Trong đoàn người, Nguyễn Thanh Tuyết và Phàm Tâm có tư duy nhanh nhất, mà Nguyễn Thanh Tuyết suy nghĩ toàn diện. Nên Phàm Tâm rất ưa thích trao đổi với Nguyễn Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết suy nghĩ một chút, nói ra cái nhìn của mình. "Trong bình phong có hai điểm mâu thuẫn, một, người tặng bình phong có vẻ rất bá đạo, hơn nữa thân có địa vị cao, người thể này mà lại mang một cái bình phong thậm chí không phải linh khí làm đồ cưới sao? Hai, nếu như đảo tiên lơ lửng kia chỉ để trang trí, thì góc độ có phần không hợp lẽ thường. Cho nên, cái nhìn của ta giống như Phàm Tâm, còn cơ quan trong bình phong, ta lại không đoán ra."

Trong lúc mấy người trao đổi, Long Tiểu Chi lại đi về bên dưới bình phong, ngẩng đầu nhìn đảo tiên lơ lửng, hy vọng có thể nhận ra chỗ khác thường.

Mấy chuyện cần động não này Hoa Vũ Lâu không rành, tự nhiên đi theo Long Tiểu Chi ngồi bên cạnh bình phong, nhìn Long Tiểu Chi bé nhỏ một hồi chọc chọc kia, một hồi sờ sờ kia, khua khua gỗ gỗ vô cùng nghiêm túc.

Về mặt Hoa Vũ Lâu hứng thú tràn trề vậy xem, đã thấy Long Tiểu Chi nhẹ nhàng ồ một tiếng, cái đầu nhỏ cơ hồ đều dán trên bình phong, tư thế kia phảng phất muốn đâm đầu vào trong bình phong vậy, Hoa Vũ Lâu đang thấy kì lạ, thấy mắt hoa lên, đã không còn bóng dáng Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi!"

Không nói việc Long Tiểu Chi mất tích gây ra hỗn loạn thế nào cho mấy người trong nội điện, lúc này bản thân Long Tiểu Chi cũng không hiểu ra sao.

Long Tiểu Chi không phát hiện manh mối gì khác trên bình phong, lấy hình thể và ngũ giác của nàng, nếu như trên bình phong có dấu vết chắc chắn có thể phát hiện.

Đang lúc hết đường xoay sở, đột nhiên Long Tiểu Chi lại phát hiện bức tranh khắc trên bình phong thay đổi, tiên đảo lơ lửng vẫn xinh đẹp mộng ảo như cũ, thế nhưng chiếc thuyền hoa vốn nên ngừng bên cạnh đảo lại đổi vị trí, lúc này đang ngừng một chỗ đá ngầm bên cạnh đảo.

Long Tiểu Chi vô thức thăm dò cẩn thận, sau đó thân thể không còn, trong nháy mắt, nàng đã té xuống trên một thềm đá bằng phẳng hình tròn.

Khoảng cách rơi xuống rất ngắn, cho nên cũng không đau nhức gì, Long Tiểu Chi lập tức xoay người bò dậy, phát hiện mình đang ở trong một khoảng gian vô ngần không lồ, bởi vì không gian quá lớn, nhìn lên trên một cái cũng chỉ thấy màu lam nặng nề, mà ngay bên cạnh đá tròn nàng đứng, một chiếc thuyền hoa cỡ trung được phủ lụa đỏ đang trôi nổi.

Cảnh tượng như thế quá quen thuộc, rõ ràng chính là phong cảnh trong bình phong, Long Tiểu Chi lập tức ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên trong không gian mịt mờ sẫm như sương xanh, có một hòn đảo có vẻ rất xa xôi đảo đang trôi lơ lửng trên đầu, có lẽ bởi vì khoảng cách quá xa, đảo nhỏ lơ lửng kia hiện thời còn không lớn bằng Long Tiểu Chi.

Hóa ra tranh vẽ đảo tiên trong bình phong ngọc mới là đồ án chân chính, mà long phượng trình tường đồ chỉ để che giấu mà thôi, chi là sao nàng lại có thể đi vào thế giới trong này?

Long Tiểu Chi chưa kịp nghĩ nhiều, hai hàng mái chèo khổng lồ đặt ở hai bên thuyền hoa thế nhưng chậm rãi động đưa, có vẻ như muốn khởi hành, Long Tiểu Chi nhanh chóng dùng chân ấn chạy tới, nếu như đoán không sai, Y Vũ, Mặc Lưong, Tây Tịch Nguyệt đều đang trên đảo nhỏ kia. Còn đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết, chắc chắn bọn họ có thể phát hiện manh mối rất nhanh, cũng đi theo.

Lúc Long Tiểu Chi chạy lên thuyền hoa, thuyền hoa mới bắt đầu khởi hành, rời khỏi bệ đá hình tròn, Long Tiểu Chi đứng bên cạnh thuyền cúi đầu nhìn, phát hiện trên bệ đá hình tròn kia khắc ba loại trận pháp phức tạp, hình như là truyền tống trận.

Tốc độ của thuyền hoa bắt đầu nhanh hơn, xung quanh là một mảnh màu lam mờ mịt, Long Tiểu Chi cũng đoán không ra tốc độ cụ thể, thế nhưng đảo nhỏ trên đầu, lại càng ngày càng gần.

Giống như phong cảnh trong bức tranh lúc đầu, cuối cùng thuyền hoa nhẹ nhàng không tiếng động ngừng cạnh đảo nhỏ, Long Tiểu Chi còn chưa bước lên đảo, mặt mũi đã bị ánh đảo bằng màu hồng phấn che trọn, cây hoa anh đào từ cánh hoa đến thân cây đều óng ánh trong suốt, cánh hoa có màu sắc nhẹ nhàng, là màu hồng rất nhạt, hít thở cũng thấy hương hoa nhàn nhạt.

Bước lên đảo nhỏ, một con đường đá xanh chậm rãi dẫn vào sâu trong khu rừng anh đào. Long Tiểu Chi cũng không sót ruột đi vào.

Chờ giây lát, thuyền hoa kia quả nhiên khởi hành lần nữa, chậm rãi đi về phía dưới, xem ra thuyền hoa này cứ cách một thời gian sẽ tự động đi tới đi lui giữa đảo nhỏ và thềm đá, thuyền hoa này và trận pháp trên thềm đá hình tròn chính là mấu chốt để đi vào thế giới trong bình phong.

Lúc thuyền hoa ngừng trên thềm đá hình tròn, trận pháp trên thềm đá hình tròn như được mở ra, nếu ngoài bình phong có người rút linh lực vào trận pháp, thì sẽ truyền tống vào.

Long Tiểu Chi đang lo lắng chờ đợi, chỗ sâu trong rừng hoa xa xôi đột nhiên truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Y Vũ. "Cổ Trục Thủy! Vì sao ngươi nhẫn tâm với ta như thế! Ta không phục! Ta không phục..."

Cổ Trục Thủy? Lệ nào trên đảo còn có những người khác? Long Tiểu Chi cảm thấy trái tim nhỏ của mình bị một cái móng vuốt không ngừng trêu chọc, khiến nàng có phản bức bội, nếu như có thể bay thì tốt rồi, nếu không lấy chân ngắn của nàng, đi đến chỗ phát ra tiếng, cũng không biết Y Vũ đã chạy đi đâu.

Đợi chút, không gian trong này hình như là tồn tại độc lập. Long Tiểu Chi lập tức mở cánh trong suốt màu tím ra, mũi chân nhẹ điểm, thân thể nhẹ nhàng bay lên, Long Tiểu Chi lập tức mừng rỡ, quay đầu lại dùng gò má mềm mại cọ vào cánh. "Quá tốt!"

Long Tiểu Chi mở cánh ra, bóng dáng nhỏ bé nhanh chóng biến mất trong biển hoa. Cả một hòn đảo thế này mà chỉ có một con đường đá xanh, bên cạnh đường nhỏ ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một mái đình cong, trên đình có màn trúc phủ xuống, bên trong có bàn đá, ghế đá, thậm chí trên bàn còn bày biện trà cụ tinh xảo, hiển nhiên là chỗ cho người ta nghỉ ngơi.

Rất nhanh, Long Tiểu Chi đã tận cùng của đảo bay, Long Tiểu Chi lặng lẽ hạ xuống cây anh đào, mượn hoa và thân cây che giấu bản thân.

Khác với hoàng cung phồn thịnh mạnh mẽ, cuối đảo nhỏ này chỉ có một tòa nhà nhỏ làm bằng gỗ, nhà nhỏ chỉ có hai tầng, hình thức cũng vô cùng đơn giản.

Ngoài nhà nhỏ, là một vòng hàng rào thấp bé, trong viện, một gốc cây anh đào cao lớn sum xuê che kín cả sân, dưới tàng cây, một bộ bàn đá, hai ghế, trên ghế đá còn trải đệm mềm mại. Thế giới trong bình phong không có gió, cánh hoa băng anh đào dùng tốc độ thông thả chậm rãi bay xuống.

Nhưng so với cảnh trí yên tĩnh thân nhiên trước mắt này, thứ khiến người ta chú ý là mấy bóng dáng.

Đầu tiên là bóng người quỳ trước nhà nhỏ, trên người người kia mặc trang phục rất xinh đẹp, đầu cúi thấp, tóc dài rối tung, không nhúc nhích, hiển nhiên chết đã lâu, bởi vì hướng bóng người quỳ là phía trong nhà nhỏ, cho nên Long Tiểu Chi không nhìn thấy dung mạo nàng, chỉ có thể đoán được là một nữ tử.

Ngược lại trong sân nhỏ, có hai người ôm nhau cùng ngồi, có thể nhìn thấy rõ ràng, một người là nữ tử mặc phượng bào màu vàng kim, đầu đội mào phượng, khuôn mặt nữ tử trông rất sống động, môi đỏ mọng, da như tuyết, mây kiếm bay lên, có mấy phần bén nhọn, dung mạo có thể nói tuyệt sắc.

Một người là nam tử thân hình cao lớn mặc long bào, nam tử dùng tư thái bảo vệ ôm nữ tử trong lòng ngực mình, đầu nữ tử dựa vào bả vai nam tử, hai người đều nhắm mắt, vẻ mặt bình tĩnh, như đang ngủ say.

Bên trái hai người, có hai cây phượng thiên họa kích cắm trên mặt đất, hiển nhiên là binh khí của hai người. Phía bên phải có một con kỳ lân ấu tể nằm, cái mông quay về phía hai người, hình như đang giận dữ vì mình bị bỏ qua.

Ấu tể kỳ lân màu vàng kim, rõ ràng chính là tinh phách bọn họ gặp trong đại điện, hóa ra bản thể của nó thế nhưng ở trong bình phong.

Dựa theo mấy hàng chữ trên bình phong, Kỳ Lân chi chủ gả con gái cho Cổ Mạch chi chủ, nhìn trang phục hai người, rõ ràng chính là đế hậu, nhưng vì sao Mặc Lương nói nữ thi không kia đầu là thành chủ thành Cổ Mạch này? Long Tiểu Chi không khỏi dời tầm mắt qua cô nữ tử mặc phượng bào, nhưng y phục nữ tử lại ngăn cản ánh mắt Long Tiểu Chi.

Đúng lúc này, sau nhà nhỏ có một người vòng đi ra, đúng là Y Vũ. Cánh tay bị chặt đứt của Y Vũ đã mọc ra lần nữa, y phục trên người cũng rất đoan trang chỉnh tề, hiển nhiên đã dùng linh lực sửa sang lại dung nhan mình.

Y Vũ đứng trước hàng rào rồi vòng qua cửa chính, nhìn vào bên trong không biết vì sao phát ra tiếng cười quái đản, một hồi lại phát ra tiếng khóc, sau đó dây leo dài ra trong nháy mắt, cuốn tới chỗ thi thể quỳ ở cửa chính, lại bị trận pháp của nhà nhỏ hất văng, tảng bảo hộ hình tròn kia hình như có chức năng tự phản kích, Y Vũ lập tức bị bắn ngược, bay ra sau mấy mét.

Y Vũ ho một trận, đứng lên lần nữa, đi đến trước cửa chính, đột nhiên mở miệng.

"Tiểu yêu bên trong, chúng ta làm giao dịch một chút được không?"

Trong nhà gỗ không có chút động tĩnh nào, Y Vũ dịu dàng mở miệng lần nữa.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn rời khỏi nơi này hả? Ta có thể nói cho ngươi biết cách rời khỏi, ngươi chỉ cần đưa cho ta thi thể này, nên biết, bỏ qua hôm nay, thì phải chờ chín năm nữa, ngươi chờ nổi sao?"

Nhà nhỏ vẫn im lìm như trước, khiến người ta nghi ngờ bên trong thật sự không có người. Y Vũ cũng không nóng nảy, ngồi trên mặt đất ngay trước cửa. "Ồ trước tảng sáng ngươi có thể chậm rãi suy nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tây Tịch Nguyệt

Long Tiểu Chi sắp xếp lại tin tức trong lời nói của Y Vũ, Mặc Lương đang ở trong nhà nhỏ, Tây Tịch Nguyệt thì chẳng biết đã đi đâu, trong khu rừng này anh đào sum xuê, nhưng đường nhỏ chỉ có một, Tây Tịch Nguyệt hẳn đang ở gần đây.

Nghe Y Vũ nói, nàng ta biết cách rời khỏi thành cổ, lại không vào nhà gỗ được, mục tiêu của nàng ta hình như là thi thể đang quỳ kia, nhưng nàng ta lấy một thi thể làm gì?

Y Vũ yên tĩnh ngồi không đợi được câu trả lời từ trong nhà nhỏ, lại đột nhiên đứng lên, đề phòng nhìn vào biển hoa anh đào sau lưng. "Đi ra!"

Long Tiểu Chi lập tức lùi cái đầu nhỏ về, giấu mình trong thân cây to lớn, lẽ nào bị phát hiện? Đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, dưới biển hoa bên kia dần dần có một người đi ra, là Tây Tịch Nguyệt luôn xuất quỷ nhập thần.

Tây Tịch Nguyệt vẫn ăn mặc như cũ, chỉ là y phục bị rách mấy chỗ, hiển nhiên đã trải qua chiến đấu.

"Là người, đến tột cùng người là ai?" Thấy là Tây Tịch Nguyệt, Y Vũ cũng không thả lỏng.

Tây Tịch Nguyệt lại không để ý đến Y Vũ, trực tiếp đi tới cửa chính nhà nhỏ, cảm giác Tây Tịch Nguyệt cho Long Tiểu Chi ngoại trừ thần bí thì là lãnh ngạo, khác với Mặc Thanh Hàn lạnh như băng, Tây Tịch Nguyệt sở hữu một loại lạnh lùng khinh thường mọi thứ xung quanh.

Y Vũ bị xem nhẹ mặc dù xấu hổ, cũng không lập tức công kích, mà đề phòng lại lui một bước. Xem ra quả thật đúng như suy nghĩ của Nguyễn Thanh Tuyết, Y Vũ đã phải trả giá một cái giá lớn ở chỗ tình phách kỳ lân.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Y Vũ, Tây Tịch Nguyệt không bị cản mà bước vào nhà nhỏ, đi vào viện, đầu tiên đụng phải thi thể đang quỳ gần cửa, Tây Tịch Nguyệt cúi đầu nhìn vào thi thể, sau đó nhìn về phía Y Vũ, cho dù cách mạng che mặt màu đen, sát khí sắc bén vẫn ép thẳng tới Y Vũ như cũ.

Y Vũ nhanh chóng nhảy ngược lại, rời khỏi khu vực gần cửa chính, dây leo trong tay áo dài ra, đã chuẩn bị công kích xong.

Lúc này Tây Tịch Nguyệt lại cười lạnh một tiếng, tràn đầy đùa cợt, sau đó trực tiếp đi vào bên trong, đi đến chỗ cách thi thể để hậu ba bước, cung kính quỳ xuống, trán chạm đất, liên tục lạy ba cái, động tác cung kính, không có chút chậm trễ nào.

Tây Tịch Nguyệt quỳ một lúc lâu trước thi thể để hậu, không biết đang trầm tư điều gì, sau đó khom người cúi đầu đến gần thi thể, Tây Tịch Nguyệt đưa lưng về phía Long Tiểu Chi, cũng may vị trí của Long Tiểu Chi lúc này tương đối cao, miễn cưỡng có thể trông thấy động tác của nàng.

Động tác của Tây Tịch Nguyệt rất chậm, như kiêng kỵ điều gì, nàng ta chậm rãi vươn tay đến gần cổ nữ tử phượng bào, như muốn lấy vật gì đó, trong nháy mắt ngón tay nàng sắp đụng phải thi thể nữ tử phượng bào, nam tử long bào liên tục bình tĩnh kia lại mở mắt, đồng tử lạnh như băng nhìn chăm chú vào Tây Tịch Nguyệt, sự lạnh lẽo vô tình trong đồng tử kia cực giống ngân giao trong Kính Đàm.

Hồ hấp Long Tiểu Chi chợt nhẹ, tim lập tức đập gia tốc. Động tác Tây Tịch Nguyệt cũng mãnh cứng đờ, không dám nhúc nhích, lúc giằng co, Long Tiểu Chi lại nghe nghe thấy từ sau lưng mình có tiếng động rất nhỏ truyền tới, quay đầu lại nhìn, phát hiện là đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết.

Lúc này mà nhắc nhở bọn họ thì hiển nhiên đã không kịp, trên đảo chỉ có một con đường, bọn Nguyễn Thanh Tuyết đương nhiên sẽ đi đến đây, động tác đoàn người mặc dù rất nhẹ, nhưng vẫn bị phát giác.

Tây Tịch Nguyệt như đã hạ quyết tâm, động tác nhanh như tia chớp gỡ xuống một vật từ nữ tử phượng bào, tốc độ quá nhanh, Long Tiểu Chi không thấy rõ.

Tây Tịch Nguyệt vừa nhúc nhích, động tác của nam tử long bào vô cùng nhanh chóng, một tay nắm lấy phương thiên họa kích cắm trên mặt đất bên cạnh rồi vung lên, một tay vẫn vững vàng bảo vệ nữ tử phượng bào trong lòng mình.

Phạm vi công kích của Phương thiên họa kích rất lớn, hơn nữa vô cùng sắc bén, Tây Tịch Nguyệt thiếu chút nữa bị chém ngang, cho dù đã nhanh chóng lui về phía sau, bụng cũng đã trúng đòn, lúc Tây Tịch Nguyệt nhảy ra xa, thì xé rách áo bào trên người, quần một vòng trên eo, động tác dưới chân không ngừng, thẳng đến cửa chính nhà nhỏ.

Nhìn một đường máu tươi kia, Long Tiểu Chi hoài nghi Tây Tịch Nguyệt có sống nổi hay không. Tây Tịch Nguyệt không dám dừng lại lâu trong sân, động tác thần tốc rời khỏi tiểu viện, nam tử long bào sau lưng cũng không đuổi theo, ngồi tại chỗ như cũ.

Tây Tịch Nguyệt rời khỏi tiểu viện, mới dám dừng lại, khẽ vén một góc mạng che mặt, chuẩn bị dùng được, nhưng Y Vũ liên tục chờ thời thừa cơ công

kích, Tây Tịch Nguyệt phát tay ném binh ngọc mình vừa chuẩn bị dùng về phía Y Vũ.

Tốc độ Y Vũ quá nhanh không thể tránh né, vô thức dùng dây leo kéo binh qua, lại không nghĩ binh ngọc kia vừa chạm đã vỡ, trong binh cũng không phải là đan dược, mà là chất lỏng không màu.

Chất lỏng bởi vì binh ngọc vỡ mà rơi vào người Y Vũ, tiếng ầm mồn lập tức vang lên, Y Vũ kêu thảm thiết, chỉ một cái nháy mắt, Y Vũ đã thương tích đầy mình, hoa phục trước đó còn đoan trang đã bị ầm mồn hơn phân nửa, xương trắng lộ ra ngoài vô cùng bất mắt.

Thấy Y Vũ đã mất đi năng lực hành động, Tây Tịch Nguyệt mới lấy đan dược ra dùng, lúc rời khỏi, không biết là cố tình hay vô ý, vừa vịn đạp lên người Y Vũ mà đi, Y Vũ nằm trên mặt đất, bởi vì cổ họng bị tổn thương, không ngừng phát ra Tiếng thở dốc hồng hộc....

Long Tiểu Chi nhìn thấy tất cả."..."

Đột nhiên cảm thấy Tây Tịch Nguyệt này thật là nguy hiểm, chẳng những đạt tới mục đích của mình, mà còn dễ dàng làm Y Vũ trọng thương, tính toán ra thương thế của mình, tính ra Y Vũ sẽ nhân cơ hội đánh lén, nắm bắt thời cơ vô cùng chuẩn xác, lúc đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết sắp bước vào phạm vi công kích thì rời khỏi, bóng dáng lập tức sẽ biến mất giữa những cây anh đào.

Long Tiểu Chi vờn cánh, nhanh chóng bay theo, trong những người này, sợ là chỉ có Y Vũ và Tây Tịch Nguyệt mới biết cách rời khỏi.

Từ việc Mặc Lương bị nhốt lâu như thế thì có thể thấy được, phương pháp rời đi vô cùng bí ẩn, khó có thể phát hiện, mà Y Vũ cũng từng nói, bỏ qua hôm nay, chỉ có thể đợi thêm chín năm nữa.

Cổ họng Y Vũ bị thương, đang hấp hối, nếu như không bại lộ năng lực chữa khỏi của mình, chỉ sợ rất khó biết cách rời khỏi từ trong miệng nàng, lẽ nào việc này cũng nằm trong tính toán của Tây Tịch Nguyệt sao? Nàng ta muốn bọn họ bị bao vây rồi chết ở chỗ này?

Long Tiểu Chi cũng không dám theo quá sát, Tây Tịch Nguyệt có thể phát giác lúc đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết sắp đến, hiển nhiên có lá bài tẩy đặc biệt, có lẽ nàng ta thật sự có năng lực biết trước.

Mặc dù Tây Tịch Nguyệt dùng đan dược, nhưng miệng vết thương cũng không thể khép lại trong nháy mắt, mặc dù như thế, Tây Tịch Nguyệt vẫn trong tình huống bụng mình bị cắt rách, tí mị xóa sạch mỗi dấu vết mình để lại, phần tinh táo này quả thật hiếm thấy.

Trong rừng hoa khiến người ta hoa cả mắt này, Long Tiểu Chi đang tập trung tinh thần lắng lẽ theo dõi, lại đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có người, mới đầu Long Tiểu Chi cho là mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, sau đó lập tức gạt bỏ, bọn Nguyễn Thanh Tuyết không thể theo kịp nhanh chóng như vậy, hơn nữa khí tức người này được che giấu gần như hoàn mỹ, Long Tiểu Chi không thể biết vị trí cụ thể của hắn.

Tình huống không rõ, Long Tiểu Chi quyết định an binh bất động, tiếp tục theo đuổi Tây Tịch Nguyệt phía trước. Tây Tịch Nguyệt đi hiển nhiên có mục đích riêng, nghĩ đến việc thời gian Tây Tịch Nguyệt mất tích rất sớm, tiến vào thế giới trong binh phong trước Y Vũ một bước, lại vừa này mới hiện thân ở nhà nhỏ, vậy khoảng thời gian kia nàng ta làm gì rồi?

Đang nghi hoặc, Tây Tịch Nguyệt phía trước lại mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt sắc bén, sát khí trên người tăng vọt, thái độ công kích. Long Tiểu Chi vô thức trốn ra sau cây hoa.

Đối mặt với Tây Tịch Nguyệt, nội tâm Long Tiểu Chi quả thực rất bất an, Tây Tịch Nguyệt không phải là linh thực, hơn nữa tu vi lại cao hơn Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi không dám bảo đảm mình không sẽ bị phát hiện.

Chỉ lát sau, phía trước không có tiếng động gì cả, Long Tiểu Chi thầm nói không tốt, lập tức thăm dò, anh đào trước mắt chậm rãi bay xuống, yên tĩnh không tiếng động, đâu còn có bóng dáng Tây Tịch Nguyệt.

Long Tiểu Chi buồn bực nhăn mặt, bị lừa gạt! Tây Tịch Nguyệt căn bản không phát hiện nàng, chỉ ra chiêu vậy thôi, công phu che giấu của Tây Tịch Nguyệt rất tốt, lại đột nhiên biến mất, muốn tìm thấy nàng ta lần nữa rất khó.

Rừng hoa sum xuê không thấy giới hạn, không có đường nhỏ đá xanh kia dẫn dắt thì rất dễ mất phương hướng, Long Tiểu Chi ngừng trên đầu cành, không có mù quáng đi loạn, lúc theo dõi Tây Tịch Nguyệt, Long Tiểu Chi để lại hạt sen mình hái lúc trước dọc đường đi, lấy sự nhạy cảm của đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết, sẽ đuổi theo rất nhanh.

Vì vậy, không lâu sau đó, lúc mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đuổi theo hạt sen Long Tiểu Chi để lại, chẳng những bắt được một con cá chép tinh vụng trộm theo dõi, còn thấy một con từ điệp nhỏ ỉu xiu nghịch cánh hoa.

Nguyễn Thanh Tuyết hát cảm, nhìn Long Tiểu Chi có dáng vẻ bị đá kích mạnh trên đầu cành, đứng thẳng kéo cánh mỉm cười, mấy mảnh cánh hoa băng anh đào bị Long Tiểu Chi tàn phá ào ào rơi xuống.

Thấy đoàn người đã đến, Long Tiểu Chi vỗ vỗ tay mũm mĩm của mình, phui hết cánh hoa vụn, mới nhảy khỏi từ đầu cành bay xuống đến.

Hoa Vũ Lâu thấy vậy vội vàng đưa tay ra đón, Long Tiểu Chi lại quẹo cua trên không trung, trực tiếp rơi trên bờ vai Mặc Thanh Hàn, mũi chân nhẹ điểm, khéo léo đáng yêu.

Hoa Vũ Lâu nhìn chằm chằm Long Tiểu Chi, đáng vẻ ta thật đau lòng, vì sao tiểu tử điệp nhà mình có cá tính như vậy, tính tình thật lớn, khiến hắn không biết nên dụ dỗ thế nào.

"Đúng là nguoi, vì sao nguoi theo dõi ta?" Long Tiểu Chi đoan trang đứng trên vai Mặc Thanh Hàn, cúi đầu nhìn Mặc Lương bị Lạc Phong Từ níu áo.

Trong lòng Mặc Lương ôm một cây đèn hoa sen vàng thắm, cây đèn lúc này khẽ phát ra ánh sáng, hoa sen trên cây đèn còn có vật gì đó, lại bị Mặc Lương sĩt sao giấu trong ngực, nhìn không rõ lắm.

Mặc Lương không thể thoát ra, dứt khoát không giãy dựa nữa, nghiêm trang mở miệng. "Ta chưa theo đuôi nguoi, ta đi sau nữ nhân che mặt kia, đáng tiếc không thấy nàng."

Lúc Long Tiểu Chi phát hiện mình bị theo dõi, thì đã đoán được là ai, dù sao trong không gian này chỉ có mấy người, không phải là Mặc Lương thì còn ai nữa.

Mặc Lương cúi đầu im lặng, chỉ chốc lát sau đột nhiên ngẩng đầu nhìn ba người Mặc Thanh Hàn, Dư Thiên Tây, Dư Thiên Trần. "Các nguoi đến tìm chủ nhân sao?"

Mặc Thanh Hàn nhìn cây đèn được Mặc Lương bảo vệ trong ngực, trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, lấy ngọc bài đệ tử nội môn Mặc Đan Môn đi đến trước nguoi Mặc Lương.

Mặc Lương nhận ngọc bài, kiểm tra một lần ngọc bài lớn hơn cả hân, sau đó quay đầu nhìn Lạc Phong Từ nói. "Tiền bối có thể thả ta xuống không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sự kì lạ trong ly

Lạc Phong Từ thấy chuyện này còn có ẩn tình, thì đặt Mặc Lương xuống đất. Mặc Lương đi cà nhắc trả ngọc bài cho Mặc Thanh Hàn, mới mở miệng nói.

"Chủ nhân khế ước ta lúc đến Kính Đàm bế quan, nhưng chủ nhân và ta ngoài ý muốn rơi vào thành cổ dưới đầm, nguy hiểm trong thành cổ chắc hẳn các nguoi cũng biết, chủ nhân đã kiệt lực nên bị hủy thân thể, ta mang nguyên thần của chủ nhân chạy tới hoàng cung, sau đó phát hiện bí mật của bình phong, trong nhà gỗ trên đảo có một chiếc đèn kim liên, có thể bảo vệ nguyên thần của chủ nhân không tiêu tan, nhưng cũng không phải phương pháp lâu dài, nguyên thần của chủ nhân ngày càng suy yếu."

Chuyện này là việc riêng của Mặc Đan Môn, mọi người không hỏi nhiều, nhưng mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đã rõ, chủ nhân trong miệng Mặc Lương hẳn là Mặc Vấn Thủy, thiên tài đã từng kinh diễm thể nhân của Mặc Đan Môn.

"Việc quan trọng là làm thế nào rời khỏi, hoa mẫu đơn kia không biết bị thứ gì gây thương tích đã mất mạng, tán tu kia cũng không biết tung tích." Lạc Phong Từ dùng một linh quả vô cùng trân quý mới có thể đi vào đáy đầm, vốn đi vì Cửu Cảnh Kim Liên, lại bị ngân giao điên cuồng công kích, sau đó đi lâm vào thành cổ, trong thành cổ không có mục tiêu của hân, tự nhiên sốt ruột muốn đi.

"Y Vũ chết!" Long Tiểu Chi hết sức kinh ngạc, nước thuốc kia đến tột cùng là vật gì? Bản thân linh thực có sức sống mãnh liệt, Long Tiểu Chi không nghĩ tới Y Vũ sẽ dễ dàng chết đi như thế, dù sao trên người nàng ta có tầng tầng bí ẩn, vô cùng khó giải quyết.

"Có lẽ nàng ta không chết, thi thể quỳ ở cửa nhà gỗ có diện mạo giống hệt Y Vũ, nhưng trên thi thể có cấm chế, cho dù nàng ta không chết, linh hồn cũng sẽ bị giam cầm trong đó, chậm rãi hao mòn." Sở dĩ Mặc Lương không thẳng thắn với đám nguoi Mặc Thanh Hàn ngay từ đầu, cũng vì Y Vũ đột nhiên xuất hiện, sau đó lại xảy ra một loạt tình huống khiến nguoi ta không kịp trở tay.

Long Tiểu Chi nhớ tới hành động muốn cầm lại thi thể kia của Y Vũ trước, hiện giờ xem ra, thi thể kia mới là chân thân của Y Vũ, còn Y Vũ có quan hệ gì với thành Cổ Mạch, tại sao quỳ lập trước cửa, lại không biết đáp án.

"Ta sống trong thành cổ mười năm, những chỗ có thể đi đã tìm hết, đối với phương pháp rời khỏi vẫn không rõ, cho nên mới phải theo dõi nữ nhân kỳ quái kia, lại không ngờ..."

Long Tiểu Chi gãi gãi cằm nhỏ, đột nhiên mở miệng nói ra, "Ta cảm thấy, phương pháp rời khỏi đang ở gần đây, mặc dù suy nghĩ của Tây Tịch Nguyệt kín đáo, nhưng bản thân nàng ta bị trọng thương, không muốn bị chúng ta phát hiện, tự nhiên rời khỏi càng nhanh càng tốt, cho nên dưới tình huống nào mới đột nhiên dùng hư chiêu? Hẳn là nàng ta sẽ sắp tới lối ra, vì phòng ngừa vạn nhất mới có hành động như thế, sau đó nhanh chóng biến mất."

"Có đạo lý!" Ánh mắt Mặc Lương sáng lên, hiển nhiên lúc trước hân cũng bị Tây Tịch Nguyệt lừa, lúc hoàn hồn, đã không thấy bóng dáng Tây Tịch Nguyệt. "Nhưng đảo này trừ cây, hoa, núi đá, nhà gỗ, đình thì chỉ còn chiếc thuyền hoa kia, những vật này ta đều đã tra xét, không phát hiện chỗ nào đặc biệt."

Đã có suy đoán, tự nhiên đoán nguoi bắt đầu hành động, lục soát những chỗ gần đó, như Mặc Lương đã nói, gần đó chỉ có hoa núi đá và một cái đình, đình cũng giống như Long Tiểu Chi thấy, màu đỏ thắm, bốn góc cong lên.

Bốn phía đình là màn trúc, trên bàn đá bày một bộ trà cụ, trong đó còn có một cái cốc bị mờ nắp, dường như vừa nãy còn có người đang uống trà, Long Tiểu Chi kiểm tra một chút, trong chén trà và ấm trà đều không có nước, chỉ là đơn thuần bày đặt như thế.

Mọi người kiểm tra đình và vật phẩm trong đình một lần nữa, cũng không phát hiện chỗ nào khác thường.

Long Tiểu Chi lại nhớ lại tất cả mọi chuyện và manh mối, chỉ có thể dự đoán phương pháp ra ngoài chịu hạn chế thời gian, bởi vì Y Vũ từng nói bỏ qua hôm nay, thì phải đợi thêm chín năm nữa, mà thời gian hạn chế, là trước tảng sáng.

Còn Tây Tịch Nguyệt, người này ít nói, lại hết sức cẩn thận, cơ hồ không có sơ hở.

Long Tiểu Chi chấp bàn tay nhỏ bé, đi tới đi lui trên bàn đá, Mặc Lương nghiêm túc chăm chỉ ngồi trên ghế đá, tay đặt trên cây đèn kim liên, ánh mắt ngẫu nhiên vòng tới vòng lui theo bước chân Long Tiểu Chi.

Đến tốt cùng bỏ sót chỗ nào? Ánh mắt Long Tiểu Chi lần nữa rơi xuống cái ly mờ nắp kia, cái ly là chén sứ trắng thường gặp, thân chén và nắp đều có hoa văn màu lam, mặc dù rất tinh xảo, nhưng xem ra không có ngụ ý gì.

Cái ly vì sao lại mờ ra? Chẳng lẽ Tây Tịch Nguyệt chạy đến nơi đây đột nhiên khát nước, muốn xem trong chén có nước không? Nhưng người bình thường sẽ phải làm như vậy sao? Dù thật như thế, cũng phải là nắp ấm trà bị mờ ra mới đúng.

Nguyễn Thanh Tuyết ngồi trên ghế đá, duỗi tay cầm lấy ly lại gần cẩn thận kiểm tra, sau đó cúi đầu nói với Long Tiểu Chi. "Lúc đến Tiểu Chi cũng đã thấy đình đúng không, bên trong có gì khác cái đình này không?"

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu. "Hoàn toàn giống nhau, không khác biệt chút nào, khác biệt duy nhất là cái ly mờ nắp này, trà cụ khác trong đình đều giống như nhau."

"Nếu đúng như vậy, ta có một suy đoán, chỉ là còn cần kiểm nghiệm một phen." Mắt Nguyễn Thanh Tuyết ngậm ba phần vui vẻ, đã có suy đoán.

"Thật? Suy đoán gì?" Hoa Vũ Lâu đã chuyển tầm vài vòng xung quanh, không có bất kỳ phát hiện nào, lúc này nghe lời Nguyễn Thanh Tuyết nói, lập tức ngồi vào trước bàn đá, nhìn chăm chăm cái ly trong tay Nguyễn Thanh Tuyết.

"Vẫn không thể xác định, ta đang suy nghĩ, thành này xây dưới Kính Đàm có phải là trùng hợp không, lúc nhìn thấy đảo nhỏ lơ lửng thì mới có suy đoán, thế giới hư không này thật chẳng lẽ chỉ tồn tại trong bình phong sao? Không gian trừ vật lớn như thế khó tìm cớ nào, hơn nữa có vật còn sống, linh lực đầy đủ, phương thức tiến vào cũng rất kỳ lạ, tại sao phải thiết lập một chiếc thuyền thuyền hoa, trực tiếp thiết lập trận pháp trên đảo nhỏ chẳng phải tiện hơn sao."

"Có lẽ chủ nhân bình phong rất thích thuyền hoa, thích tình thơ ý họa?" Dù sao từ rừng hoa đầy đảo này cũng có thể thấy được, chủ nhân đảo tiền rất thích những vật phong nhã này.

"Giả thiết của Lạc tiên bối cũng có thể có thể tồn tại, nhưng tính như thế, chỉ cần chuẩn bị thuyền hoa là được, cũng không cần phải có lập bến tàu, để thuyền hoa qua lại tới lui. Cho nên ta đoán, bình phong chỉ là thuật che mắt, đảo tiền cũng không phải thế giới trong bình phong, mà là phía sau thành Cổ Mạch, khoảng cách giữa thành Cổ Mạch và tiên đảo, nhất định phải thông qua phương thức nào đó mới đi qua được."

Phạm Tâm nghe đến đó, mặt lộ vẻ bùng tỉnh, hiển nhiên đã hiểu ý Nguyễn Thanh Tuyết, còn những người khác chỉ nửa hiểu nửa không, cảm thấy khá hỗn loạn.

"Không biết chư vị hiểu trận pháp rõ thế nào?" Thấy mọi người nghi hoặc như cũ, Nguyễn Thanh Tuyết đổi một cách khác biểu đạt.

"Chỉ biết quy tắc vận hành cơ bản, cũng không tinh thông." Dư Thiên Tẩy hơi hổ thẹn, trận pháp và phù trận cung một mạch, sau đó xuống dốc, phần lớn thất truyền.

Những người còn lại mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng không phản bác lời Dư Thiên Tẩy.

"Vây là đủ, từ lúc chúng ta đi vào Kính Đàm, cũng đã vào trong trận pháp, trận pháp này có ba vòng, xuống dưới theo thứ tự là Kính Đàm, thành Cổ Mạch, đảo tiên. Kính Đàm và đảo tiên đều có sức nổi không lồ, tức là phân tán ra ngoài, cho nên giữa hai nơi cần có trận pháp dẫn dắt, cũng chính là thành Cổ Mạch, cho nên sức hút của thành Cổ Mạch mới mạnh như thế. Trận pháp muốn vận hành nhất định phải phải có tâm trận, mà tâm trận cần phải là vật hữu hình mới có thể chịu tải cho trận pháp, quan trọng là nếu trận pháp muốn vận hành nhịp nhàng, tâm trận nhất định phải có mối liên quan nào đó với cả ba nơi, như thế, chúng ta có thể thông qua tâm trận của tiên đảo và Kính Đàm mà rời khỏi nơi này."

Nguyễn Thanh Tuyết đã nói rõ ràng, cuối cùng mọi người cũng hiểu, đồng thời đánh giá về Nguyễn Thanh Tuyết trong lòng không khỏi nâng cao lần nữa.

Quần tử ôn nhuận như ngọc khiêm tốn nhún nhường là thật, chẳng những thiên phú tu luyện cực cao, tâm trí lại xuất chúng, nhạy cảm, thông minh lại chu đáo, kiểu người này mới đáng sợ.

Biết được huyền bí trong đó, Hoa Vũ Lâu nhao nhao muốn thử. "Theo lời sư huynh, tâm trận của thành cổ là bình phong, tâm trận tiên đảo là thuyền hoa, vậy tâm trận Kính Đàm đâu?"

Trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết mang vui vẻ dịu dàng, đưa ngón tay thon dài ra nhẹ nhàng gõ chén trà, cái ly lập tức phát ra một tiếng thanh thúy.

"Tây Tịch Nguyệt đã để lại gợi ý cho chúng ta, là nước. Trên đảo có rất nhiều đỉnh, trong đỉnh đều có trà cụ, tại sao vậy chứ? Chỉ sợ sẽ là vì mỗi lần Cửu Cảnh Kim Liên nở rộ, linh lực của Kính Đàm ngưng tụ cao độ trong nước hồ, nước hồ thông qua trận pháp vào trong chén trà, nếu không người để ý, trải qua một thời gian thì sẽ hóa thành linh lực, sử dụng cho tiên đảo."

Nói tới chỗ này, Nguyễn Thanh Tuyết lơ đãng nhìn Mặc Lương một cái, cũng chuyển tầm mắt qua nơi khác rất mau, Mặc Lương có cảm giác, trong mắt xẹt qua một tia cảm kích, động tác của hai người rất rất nhỏ, bởi vậy, mọi người đang chìm trong suy tư không phát hiện.

"Nước hồ xuất hiện trong chén nào hẳn là ngẫu nhiên, cho nên trước lúc rời khỏi trước Tây Tịch Nguyệt mới có thể đến nhà gỗ sau Y Vũ, trong khoảng thời gian này, hẳn là nài tìm cái ly có nước, để lúc đạt tới mục đích, có thể nhanh chóng rời khỏi."

"Nói như thế, chúng ta chỉ cần tìm được cái ly có nước là có thể đi, chỉ là nên sử dụng như thế nào? Trực tiếp uống cạn? Hay có yêu cầu đặc biệt." Cách rời khỏi đã có, nhưng phương pháp thì sao? Lạc Phong Tử nói nghi vấn của mình.

Đối với phương pháp đi ra ngoài, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không cách nào cho ra đáp án xác định, trên cái ly không có bất kỳ dấu vết nào, sạch sẽ lạ thường, thậm chí ngay cả vết nước cũng không có. "Việc còn cần nghiệm chứng, hẳn là không khó lắm, dù sao đột nhiên Tây Tịch Nguyệt biến mất im hơi lặng tiếng, giải thích rõ phương thức cũng không phức tạp."

"Như thế, chúng ta đi tìm ly có nước, sau đó trở về." Lạc Phong Tử nói xong, muốn đi, lại bị Phàm Tâm ngăn lại.

"Thí chủ chậm đã, chỉ sợ lần này chia ra, chúng ta không có cơ hội gặp mặt trên đảo tiên lần nữa."

"Có ý gì?" Lạc Phong Tử nhướn mày.

Phàm Tâm không nhanh không chậm nói. "Tây Tịch Nguyệt làm việc cẩn thận đa nghi, sẽ lưu lại sơ hở là cái ly cho chúng ta, chỉ có thể nói rõ nàng không kịp phục hồi cái ly như cũ đã bị buộc rời khỏi, hơn nữa đỉnh, chén trà, nước hồ nhất định có liên quan gì đó, không thể đơn giản đi chuyển, nếu không thì Tây Tịch Nguyệt cũng sẽ không đi tới lui giữa đỉnh và nhà gỗ, mà trực tiếp mang nước hồ ở trên người là được, mục đích đạt thành cũng có thể rời đi một cách nhanh nhất."

_ Hết chương 25 _

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giải lăm tiểu linh chi

"Nếu lời của Phàm Tâm là đúng, vậy thì sau khi chúng ta chia ra, chỉ có thể tự mình tìm phương thức rời khỏi, nhưng phương thức sử dụng nước hồ hẳn là không phức tạp."

Nguyễn Thanh Tuyết tiện tay đặt cái ly về, thần sắc hơi nghiêm túc tiếp tục nói.

"Sau đó, tỷ lệ chúng ta bị truyền tống về Kính Đàm rất lớn, cũng có nghĩa là một lần nữa đối mặt với công kích của ngân giao, cho nên trước sử dụng nước hồ, tốt nhất phải chuẩn bị phòng ngự xong, nhưng nhìn hành động dám một mình rời khỏi của Tây Tịch Nguyệt, có lẽ cũng không có nguy hiểm quá lớn, còn việc cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến."

Nghĩ đến ngân giao xảo quyết lại có thể dùng long tức kia, trong lòng mọi người nặng nề, nhưng nếu phải chọn giữa tử trận trong lúc chiến đấu và bị nhốt tới chết, bọn họ thà rằng lựa chọn phương án đầu tiên.

Việc đã đến nước này, mọi người không muốn trì hoãn nhiều, trên đảo nhỏ này trừ một con đường nhỏ đá xanh thì không gì khác, rừng anh đào trải rộng càng khiến người ta khó mà nhận biết phương hướng, cũng may có thể ngự không phi hành, chỉ là rừng hoa quá mức tươi tốt, nếu ở trên không, rất khó phát hiện phương đỉnh bị nhiều loại hoa che giấu.

"Nếu như thế, Mặc Đan Môn xin đi trước một bước, sau khi rời khỏi, nếu có thể thoát khỏi vòng vây, mời chư vị đến Mặc Đan Môn nhận thù lao nhiệm vụ, Thiên Tây xin đợi chư vị đến." Dư Thiên Tây rõ ràng giao tiếp tốt hơn Mặc Thanh Hàn, trong tình cảnh này mấy câu khen tặng tự nhiên Mặc Thanh Hàn không biết nói thế nào.

Dư Thiên Tây cũng không loại Lạc Phong Tử ra, dù sao nếu không có Lạc Phong Tử ngăn chặn nữ thì không đầu, bọn họ cũng không thể nào bình yên vô sự, hơn nữa, lấy tính tình của Lạc Phong Tử, trong Trần Bảo các không có phương pháp tu hồn, thì cũng sẽ không lấy vật phẩm khác, giao hảo với một tu sĩ xuất khiếu kỳ sắp đột phá, chắc hẳn Đan môn cũng là cam tâm tình nguyện.

Nghe câu này, Mặc Lương lập tức ôm cây đèn kim liên nhảy xuống ghế đá, đi đến bên cạnh ba người Dư Thiên Tây, lúc đi ngang qua Lạc Phong Tử, còn nắm cây đèn thật chặt.

"Tiểu yêu này! Nếu lão phu muốn cây đèn kia, trong các người ai có thể ngăn cản chứ, lão phu vừa này cũng chỉ là muốn xem cây đèn này có khả năng Uẩn Dưỡng hồn phách hay không." Lạc Phong Từ thấy động tác cẩn thận của Mặc Lương, lập tức nhường mảy, giọng nói vang dội hù dọa Mặc Lương nhảy ra sau lưng Dư Thiên Tẩy.

Nhưng rất nhanh, Mặc Lương lại đi ra từ sau lưng Dư Thiên Tẩy, cung kính thi lễ một cái với Lạc Phong Từ. "Tiền bối chớ trách, là Mặc Lương thất lễ."

Lạc Phong Từ "...". Tiểu yêu này học mấy lễ tiết này từ chỗ nào, sao cứng nhắc như vậy, việc này khiến mình có vẻ hẹp hòi, Lạc Phong Từ thầm nói lầm nhảm trong lòng.

Lúc mấy người Dư Thiên Tẩy đang muốn đi, đột nhiên Mặc Thanh Hàn đi đến bên cạnh bàn đá, mở miệng nói với Long Tiểu Chi đứng bên mép bàn đá. "Người có muốn đến Mặc Đan Môn không? Nếu..."

Mặc Thanh Hàn còn chưa nói hết, Hoa Vũ Lâu đã bùng nổ! Mấy người này là thế nào? Một người hai người đều nhìn chăm chăm vào người trong tông môn chúng ta, trước kia là Giải Mật Nhi, giờ cả Tiểu Chi cũng không buông tha.

"Không nhọc người hao tâm tổn trí, Tiểu Chi sẽ không đi!" Hoa Vũ Lâu sai bước đến trước bàn đá, ngăn cản ánh mắt Mặc Thanh Hàn.

Mặc Thanh Hàn cũng không giận, không đếm xỉa đến Hoa Vũ Lâu đằng đằng sát khí, giọng nói vẫn lạnh như băng nói với Long Tiểu Chi. "Thấy không, thân phận người hiện giờ không gì hơn cái này, không có tự chủ gì đáng nói, nếu đến Mặc Đan Môn, ta tiến cử cho người, làm sư muội ta được không?"

Mặc Thanh Hàn vừa nói ra, bầu không khí lập tức trầm lắng. Vui vẻ trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết chưa giảm, ánh mắt nhìn về phía Mặc Thanh Hàn lại nặng nề hơn, ai nói người này không giỏi nói chuyện? Mấy câu nói đó có câu nào không phải chữ chữ đâm vào lòng.

Đúng như Mặc Thanh Hàn đã nói, mặc dù mấy người bọn họ cung chiêu Long Tiểu Chi, nhưng địa vị Long Tiểu Chi ở Vân Khuyết tông chỉ là một con linh sủng phải mang vòng Phược Linh. Mặc Thanh Hàn thân là đệ tử duy nhất của môn chủ Mặc Đan Môn, địa vị ở Mặc Đan Môn vô cùng tôn quý, nếu Long Tiểu Chi có thể trở thành sư muội hắn, thân phận địa vị khác biệt một trời một vực với bây giờ.

Dư Thiên Tẩy bắt đầu đi, thiện duyên vừa mới kết quả mất đã biến thành rút kiếm giương cung, nhưng mà dù sao thân sơ có khác, Dư Thiên Tẩy tự nhiên là thiên vị Mặc Thanh Hàn, hiếm khi Mặc Thanh Hàn chấp nhất như thế, hắn cũng không mở miệng ngăn cản.

Nguyễn Thanh Tuyết kéo Hoa Vũ Lâu sang một bên, đề Long Tiểu Chi lộ ra trước mặt mọi người, giọng nói ôn nhã có lễ như cũ. "Tiểu Chi nghĩ sao?"

Thật ra Long Tiểu Chi thấy hơi mơ hồ, không biết vì sao đột nhiên mình được hoan nghênh như thế, khối băng lớn kia thật ngoài dự đoán mọi người. Long Tiểu Chi nhìn nhìn Mặc Thanh Hàn, lại nghiêng đầu nhìn nhìn Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết, nàng cảm thấy việc này căn bản không cần lựa chọn.

Thấy cuối cùng Long Tiểu Chi chuyển đầu nhỏ về phía Mặc Thanh Hàn, Hoa Vũ Lâu nắm quả đấm thật chặt, chậm rãi cúi đầu, đang thất vọng, lại nghe Long Tiểu Chi dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc nói cảm ơn Mặc Thanh Hàn, sau đó cự tuyệt đề nghị của Mặc Thanh Hàn, Hoa Vũ Lâu ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu nhìn Long Tiểu Chi đoán chính đứng bên mép bàn đá.

Mặc Thanh Hàn thấy hơi ngoài ý muốn, lại thờ dài quả thế, hiếm khi thấy tiểu yêu thuận mắt như thế, vẫn là nhà người ta.

So với Mặc Thanh Hàn, hai người Dư Thiên Tẩy Dư Thiên Trần lại là vạn phần không hiểu, một bên là linh sủng của kiếm môn bình thường, một bên là đệ tử môn chủ Mặc Đan Môn - đan môn đứng đầu, hai thân phận này khác nhau như trời cách vực, mà tiểu yêu này lại hình như không do dự, thần sắc bình tĩnh như lựa chọn hôm nay ăn thứ gì.

"Ta có thể hỏi nguyên nhân không?" Dư Thiên Tẩy rất hiếu kỳ trong lòng Long Tiểu Chi là nghĩ thế nào, linh thú không giống đệ tử tông môn, muốn rời khỏi tông môn có rất nhiều hạn chế và trừng phạt, mặc dù mấy người Nguyễn Thanh Tuyết vô cùng đề ý nàng, nhưng cũng kém thân phận chính thức.

"Nguyên nhân hả? Có rất nhiều!" Long Tiểu Chi đưa bàn tay nhỏ bé ra, dùng đầu ngón tay đếm "Tông chủ lớn lên rất đẹp mắt, giọng nói của tông chủ rất êm tai, linh mật của tông chủ ăn thật ngon."

Nói xong ngẩng đầu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết. "Hắn lớn lên rất đẹp mắt, giọng nói của hắn rất êm tai, cá nướng hắn làm ăn rất ngon."

Sau đó tiếp tục đưa mắt nhìn Hoa Vũ Lâu, ánh mắt Hoa Vũ Lâu sáng lên, khẽ đứng thẳng thân thể, sau đó nghe Long Tiểu Chi nói. "Mặc dù hắn lớn lên thật bình thường, giọng nói thật bình thường, nhưng rất dễ bắt nạt."

Hoa Vũ Lâu "...". Vì sao đến chỗ hắn thì phong cách đột nhiên liền thay đổi? Trái tim thật chua xót, ta chỉ chưa kịp nảy nở mà thôi.

Mấy người vốn tưởng rằng sẽ nghe thấy mấy lời tâm huyết nhất thời dờ khóc dờ cười, mặc dù nghe nói linh tu và yêu tu tôn trọng sự vật tốt đẹp, không nghĩ tới hôm nay cuối cùng nhìn thấy, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, có mấy lời Long Tiểu Chi cũng không nói ra miệng.

Mặc Thanh Hàn khẽ khom lưng, đưa một ngọc phù nhỏ hơn lòng bàn tay một chút cho Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi vội vàng đuổi cánh tay ôm lấy, không nghĩ tới ngọc phù rất nặng, lập tức lung lay.

Mặc Thanh Hàn thấy vậy trong mắt xẹt qua một tia cười, giọng nói lại lạnh như băng trước sau như một. "Nếu ngày nào đó bị người ta khi dễ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta, lời ta đã nói ra, vĩnh viễn giữ lời."

Thu ngọc phù vào linh phủ, Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn Mặc Thanh Hàn, nàng cảm thấy người nhìn qua lạnh như băng thật ra cũng là rất dịu dàng, Long Tiểu Chi lấy rất nhiều linh quả từ trong linh phủ ra chất chồng trên bàn đá, đủ loại kiểu dáng, không ít chủng loại, sắc mặt ngưng ngưng.

"Ta chỉ có trái cây, những thứ này đều cho ngươi!" Nói xong ngẩng cái đầu nhỏ lên, làm bộ ta rất hào phóng. Thứ Long Tiểu Chi có thể lấy ra được chỉ có bảo từ linh chi, lập tức hơi buồn rầu.

"Được." Mặc Thanh Hàn phát tay thu linh quả trên bàn đá vào nhẫn, cuối cùng lúc thu tay lại thuận tiện sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, sau đó xoay người đi mất.

Sau khi mấy người Mặc Đan Môn rời khỏi, Lạc Phong Tử và Phàm Tâm cũng rời khỏi rất nhanh, trong lúc nhất thời trong đình chỉ còn lại Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi.

Chỉ thấy Hoa Vũ Lâu thành thật đứng trước mặt Long Tiểu Chi, cúi đầu, dáng vẻ nàng dâu nhỏ đáng thương."Tiểu Chi đừng giận, ta sai rồi."

Long Tiểu Chi nghiêm mặt, dùng giọng nói non nớt lại nghiêm túc hỏi."Sai chỗ nào?"

"Ta không nên đánh ngươi."

"Còn có gì?"

"Còn nữa sao? À, không nên tức giận, không nên lớn lên thật bình thường..."

Nguyễn Thanh Tuyết đứng im lặng một bên cơ hồ phải kéo căng khuôn mặt luôn dịu dàng của mình, sợ mình nhìn không được bật cười.

Nhận sai xong, Long Tiểu Chi bay đến trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, ba người rời khỏi phương đình, đi tìm cái ly có nước hồ Kính Đàm.

Rừng anh đào vô cùng tươi tốt, trong lúc ba người tìm kiếm, Long Tiểu Chi nói cặn kẽ một lần tình huống mình thấy ở nhà gỗ, Nguyễn Thanh Tuyết trầm tư thật lâu, lắc lắc đầu."Họ 'Cổ' rất ít thấy, trận pháp trong nhà gỗ cũng đã thất truyền, qua hình thức bên ngoài nhìn không ra manh mối gì, có lẽ đi về hỏi sư phụ, có thể sẽ có đáp án."

Nhớ tới đủ loại suy đoán của Nguyễn Thanh Tuyết lúc trước, Long Tiểu Chi bay đến bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết, vỗ vỗ đầu hân."Ngươi thật là lợi hại."

"Đa tạ Tiểu Chi khen ngợi, Thanh Tuyết chịu không nổi mà hồ thẹn trong lòng." Nguyễn Thanh Tuyết cười nhẹ nhàng, rất phối hợp trả lời.

"Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy ~" Long Tiểu Chi lúc lắc đầu nhỏ, kéo dài giọng nói, vốn muốn bắt chước lão tiên bối, lại bởi vì giọng nói non nớt mà có vẻ mềm nhũn đáng yêu, Hoa Vũ Lâu lập tức cười ha ha.

Long Tiểu Chi trừng Hoa Vũ Lâu một cái, thờ dài một hơi, cố làm ra vẻ thâm trầm tiếp tục rung đùi đắc ý."Gỗ mục không thể khác ~"

Tiếng cười Hoa Vũ Lâu càng lớn, cả Nguyễn Thanh Tuyết cũng không chịu đựng nữa, liên tục cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Rời khỏi thành cổ

Ba người tìm kiếm trong hai phương đình mới tìm được một ly có nước, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu nhường cho Long Tiểu Chi, thuận tiện nghiên cứu phương pháp sử dụng nước hồ.

Nhưng ba người đều không nghĩ tới là, phương pháp sử dụng nước hồ đúng đơn giản hết mức, bởi vì Long Tiểu Chi chỉ nằm ở mép ly, đưa ngón tay chọc chọc nước trong ly, bóng dáng nàng và cả nửa ly nước hồ kia trong nháy mắt biến mất không thấy gì.

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu liếc nhau một cái, lập tức chia nhau đi tìm ly khác, nếu Long Tiểu Chi một mình bị truyền tống về Kính Đàm thì rất nguy hiểm, những người khác có lẽ còn có sức tự vệ, nhưng một con tử điệp ấu sinh kỳ quả thật rất yếu đuối.

Còn Long Tiểu Chi, không như Nguyễn Thanh Tuyết suy đoán bị truyền tống về Kính Đàm ngay, lúc này nàng đang bị bọt khí hình thành trong nước hồ Kính Đàm bao lại, bọt khí thông thả nổi lên, trôi nổi không mục đích.

Đang suy nghĩ, Long Tiểu Chi có thể thấy Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, lại phát hiện hai người hoàn toàn không nhìn thấy, cũng không nghe không cảm giác* được mình, Long Tiểu Chi cũng không hoảng hốt, đoán được đại khái này đây là phương thức rời khỏi.

*tu sĩ có 1 thứ gọi thần thức, đại khác giống giống ra-đa, cảm giác này chỉ sự 'nhìn thấy' bằng thần thức

Vách tường nước trong suốt tỏa ra sự mát mẻ, lại trong suốt, Long Tiểu Chi ngồi trong bọt khí bay qua rừng cây anh đào, bay về khoảng không vô ngần màu xanh đậm.

Trên đường đi, Long Tiểu Chi cũng không nhìn thấy những người khác, đoán có lẽ là bọn họ còn chưa tìm thấy nước hồ, có lẽ đường khác, hoặc có lẽ là bức tường nước hồ này là ẩn hình với nhau.

Long Tiểu Chi cho là mình sẽ liên tục ăn không ngồi rồi thế này, mãi cho đến lúc bay ra ngoài, lại chưa từng nghĩ, xuyên qua hư không, nàng trở lại thành Cổ Mạch lần nữa, lúc này đã là giờ dần, qua hai canh giờ cũng thì sẽ là tảng sáng.

Thành cổ càng lộ vẻ đồ nát hơn trước, dân chúng bốn ba trên đường phố chẳng biết đã ngừng lại từ lúc nào, có người quỳ xuống đất lớn tiếng khóc, có người cầm binh khí trong tay liều chết chống cự.

Máu tươi rơi xuống, tiếng khóc rung trời, không nhìn thấy bóng những kẻ xâm lăng, chỉ có thù hận thấu xương đã khắc sâu vào lòng.

Long Tiểu Chi thấy nữ thi không đầu kia còn chưa bị chém đầu, nàng đưa lưng về phía Long Tiểu Chi, phương thiên họa kích bén nhọn trong tay vẫn liên tục chém giết, đầu nàng đã không còn mang khôi giáp, tóc đen thật dài buộc lên cao cao, rũ đến đầu gối.

Xoay người một cái, một dung nhan diễm lệ đến tuyệt sắc chợt lóe lên, môi đỏ tươi, mày kiếm tung bay, đồng tử đỏ như lửa, đúng là nữ tử phượng bào trên tiên đảo. Trong mắt này không có khiếp đảm, cả người giống như chiến thần vĩnh viễn không ngã xuống.

Long Tiểu Chi còn thấy Y Vũ, trong một đám hư ảnh không có khuôn mặt trung, Y Vũ vô cùng bất mắt, Y Vũ trong thành xem ra chừng hai mươi tuổi, vẫn rất xinh đẹp dễ thương, cử động phong tình.

Y Vũ rất cẩn thận, lặng lẽ lên vào đàn tế, không lâu sau đó, trên trăm đứa trẻ bị cái gì xua đuổi ra từ trong mật đạo bị, tuổi của mấy đứa trẻ này không như nhau, nhỏ nhất còn trong tã lót, bị đứa lớn một chút ôm trong ngực.

Có đứa khóc thút thít, có đứa đang run rẩy, có đứa đang phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn bị giam cầm trên tế đài, hình như Y Vũ đang đang nói chuyện với người nào đó, không lâu sau đó, lửa phóng lên cao, kèm theo đó là tiếng kêu khóc thê lương thảm thiết vang dội cả thành trì, những bóng dáng nhỏ bé gãy gục trong ngọn lửa kia có vẻ vô cùng bất lực.

Long Tiểu Chi cơ hồ đại ra, trong đầu nàng mơ hồ vang lên câu nói trong hồ tế trước đây không lâu của Y Vũ. "Thành chủ thành này nhất định là một kẻ biến thái, trên tế đài kia tất cả đều là thi thể trẻ con bị đốt trụi, ít nhất cũng có trên trăm, con người đứng là sinh vật xấu xí."

Trong lòng Long Tiểu Chi không biết có tư vị gì, khó trách những thứ thi thể trẻ con kia theo Y Vũ không buông tha. Y Vũ nhìn như ngốc nghếch xúc động, kì thực rất có tâm kế, ký ức của nàng ta hẳn là khôi phục sau khi vào đám, nếu không sẽ không biết khắc phù triện, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, nàng ta dùng mình dụ tiêu thi, dùng đoàn người Nguyên Thanh Tuyết hấp dẫn nữ thi không đầu, một mình gánh chiến tình phách kỷ lân, nếu không phải bị Tây Tịch Nguyệt tính kế, cũng là một nhân vật khó giải quyết.

Tiếng kêu thảm thiết của trẻ con quấy nhiễu tâm thần nữ tướng, trên người nàng có thêm mấy vết thương, sau đó bị người ta từ đánh khỏi không trung, nữ tướng lấy một địch nhiều, hiện thời tự nhiên bị bắt.

Có lẽ là đối phương nói lời chiêu hàng gì đó, nữ tướng lập tức ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt mang hận, giọng nói quyết tuyệt. "Nhan Như Liệt ta thà chết trận, cũng không bao giờ khuyê gối! Nếu hồn phách ta không tiêu tan, ngày sau nhất định nhất nhất đòi lại, mối hận diệt tộc, thù tày sát hàng loạt dân trong thành, vĩnh viễn, đến chết không ngừng!"

Chiêu hàng không có kết quả, đối phương bị chọc giận, nữ tướng bị chém đầu, thi thể treo dưới cửa thành.

Máu màu đỏ, gió nước nở ghen ngào, đêm đen nhánh, cuối cùng chỉ còn lại những thi hài phồng thủ, thành cổ cúi đầu kêu khóc mà không người nhặt xác cho họ.

Một ánh sáng rất nhỏ đột nhiên chiếu xuống từ đỉnh đầu, Long Tiểu Chi ngẩng đầu, cát bạc khẽ phát ra sáng, trời, đã là tảng sáng!

Long Tiểu Chi sờ sờ mặt, chỉ thấy một mảnh ướt át. Dụi dụi mắt, cúi đầu nhìn qua, màu máu trong thành cổ đồ nát rục rở hắt lên dưới ánh sáng của cát trắng, dường như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Thành cổ hùng vĩ tráng lệ trầm tĩnh này không biết đã bao nhiêu tuổi, chỉ là lúc này nhìn lại, thành cổ như lắng đọng tất cả bi thương, mỗi ngày yên lặng ôn lại, từng đao từng đao mà ghi khắc, nhắc nhở lấy mình, cừu hận khắc vào xương tủy này.

Bọt khí càng bay càng cao, thoải mái xuyên qua lớp cát dưới Kính Đàm, Long Tiểu Chi lần nữa nhìn thấy ngân giao dưới đáy đầm, ngân giao nhắm hai mắt, yên lặng không giống vật còn sống.

Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy trong đầu có ánh sáng chợt lóe, trong nháy mắt nhớ tới bình phong ngọc trong đại điện kia, bức tranh khắc long phượng trình tường trên đó có cảm giác rất quen, còn có thi thể để hậu ôm nhau mà ngồi trong nhà gỗ nhỏ trên tiên đảo, rồi tới ngân giao từ đồng và Cửu Cảnh Kim Liên bây giờ.

Cửu Cảnh Kim Liên vì sao lại sinh ra uy áp với Từ Chi nàng? Chỉ sợ bản thể Cửu Cảnh Kim Liên đã từng là nữ tướng phượng bào, còn Cổ Mạch Chi Chủ thì là chân long từ đồng.

Chân long nhất định dùng thứ gì đó đánh đổi hồn phách nữ tướng, sau đó mượn Cửu Cảnh Kim Liên mà dưỡng hồn, cho nên ngân giao mới để ý Cửu Cảnh Kim Liên như vậy, để ý đến mức bọn họ nhìn một cái cũng chọc giận hấn, hơn nữa khi đó Y Vũ trên bè trúc phiệt phải nhận lấy công kích điên cuồng.

Trong ảo cảnh thành cổ cũng không có xuất hiện chân long, giải thích rõ lúc thành bị phá hấn không có trong thành, cho nên sau đó thi thể Y Vũ mới bị bắt quỳ trước người nữ tướng phượng bào.

Mà mọi người trong thành cổ trung trừ những võ tướng và tiêu thi bọn họ thấy lúc ban đầu là ảo giác, nữ thi không đầu đặc biệt được thành cổ cường hóa, cho nên không khác thật thể, vẫn tồn tại không chân thật, bởi vì đế vương tử đồng gia tuyệt đối sẽ không cho phép thi thể vương hậu bị treo dưới thành.

Long Tiểu Chi bay ngang qua chỗ của ngân giao, nhưng ngân giao lại chưa từng phát giác nàng, chắc là ny công lao của bọt khí, bọt khí vẫn đang thông thả nổi lên.

Không biết là xuất phát từ tâm lý thể nào, Long Tiểu Chi lặng lẽ đưa ra bàn tay mập mạp ra, cách bọt khí trán an sò sò lóp vảy trắng kiện trên thân thể khổng lồ của ngân giao.

Làm xong động tác này, Long Tiểu Chi giật nảy mình, rất sợ ngân giao phát giác, một ngụm nuốt nàng.

Trên thực tế hình như ngân giao cũng phát hiện, bởi vì hai mắt rồng đang nhắm mở ra một khe hở, lại thấy không có gì khác thường nên nhắm lại rất nhanh.

Long Tiểu Chi thờ phào nhẹ nhõm, thoáng trầm tư, dường như hạ quyết tâm, từ linh phủ lấy ra một đồng bảo tử nhỏ, thử vung về phía đáy đầm Kính Đàm, nếu nguồn gốc linh lực của ba trận pháp chông chắt này là Kính Đàm, vậy linh lực Uẩn Dưỡng linh hồn nhất định cũng từ Kính Đàm mà ra.

Bảo tử thật nhỏ giống như Long Tiểu Chi mong đợi mà xuyên qua bọt khí, rơi xuống đáy đầm, tuy Kính Đàm có sức nổi, hình như chỉ giới hạn trong những vảy có khai linh, nếu không trong đầm cũng sẽ không có tôm cá.

Lại không nghĩ tới, cử động này của Long Tiểu Chi khiến ngân giao hoàn toàn mở mắt, hơn nữa hai đồng tử màu tím lạnh như băng kia nhìn nàng xuyên qua bọt khí.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, áp vào vách bọt khí, lẽ nào bị phát hiện? Không thể nào, lấy năng lực khổng lồ của mình với bảo tử, sẽ không xảy ra hiện tượng linh lực không ổn định mới đúng.

Lúc mắt to trừng mắt nhỏ, Cửu Cảnh Kim Liên được ngân giao dùng thân thể bao quanh hình như có động tĩnh, sau đó, Long Tiểu Chi liền nhìn thấy trong đồng tử lạnh như băng của ngân giao lộ ra thần sắc bất đắc dĩ mà cung chiêu.

Sau đó, ngân giao vênh đuôi lên, vươn về phía bọt khí của Long Tiểu Chi, ngăn cản bọt khí lên cao. Long Tiểu Chi hoàn toàn ngây người, cảm giác đại khái có lẽ mình đã gây họa.

Đang gấp đến độ muốn cào tường thời khắc, đột nhiên một hạt sen phát ra ánh sáng màu vàng nhạt rực rỡ bay vào bọt khí của Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi vô thức đưa tay mập ra, hạt sen vững vàng rơi trong lòng bàn tay nàng.

"Người thấy ta?" Sau khi Long Tiểu Chi hỏi xong mới phát hiện mình lại hỏi một vấn đề ngốc, quả nhiên trông mắt ngân giao hơi híp, một giọng nói rõ ràng vang lên trong đầu.

"Trận pháp là cô* bố trí, có cái gì là cô không nhìn thấy." Nói xong đuôi vung lên, bọt khí của Long Tiểu Chi nhanh chóng lên cao, bóng dáng ngân giao càng ngày càng xa, trở nên mờ hồ rất nhanh.

*Cô: ta, cách tự xưng của người có địa vị cao, như trẫm, quả nhân,....

Bọt khí lên cao đến mặt ngoài Kính Đàm mới vỡ ra, Long Tiểu Chi giương cánh, khéo léo bay lên, Long Tiểu Chi cúi đầu nhìn nhìn Kính Đàm trong suốt, yên lặng bay tới bờ, Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và Phạm Tâm đã sớm chờ ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bái sư

"Sao Tiểu Chi chậm như thế? Có phải là do quá béo, bọt khí bay lên không nổi không?" Hoa Vũ Lâu đưa ngón tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi tâm trạng vốn có phần sa sút xù lông trong nháy mắt, hừ nhẹ một tiếng, phẩy phẩy cánh chuyển đến vai Nguyễn Thanh Tuyết. "Những người khác đâu?"

"Mặc Đan Môn và Lạc tiên bối biết không có nguy hiểm nên đi trước, Kim Châu cách nơi này xa xôi, tiểu tăng cũng phải cáo từ."

"Chờ một chút, cái này cho người." Long Tiểu Chi mở lòng bàn tay ra, kia viên hạt sen phát ra màu vàng nhạt ánh sáng rực rỡ đang nằm trong đó.

Đột nhiên nhìn thấy hạt sen Cửu Cảnh Kim Liên, ba người nhất thời đều hơi đại ra, Phàm Tâm phản ứng lại. "Phàm Tâm tạ ơn ý tốt của tiểu thí chủ, chỉ là vật này quá quý trọng, Phàm Tâm hồ thẹn, không dám nhận."

Long Tiểu Chi không thêm đề ý nói ra. "Chỗ của ta còn có, người cảm lấy là được."

Phàm Tâm nghe vậy thì cười một tiếng. "Chẳng lẽ tiểu thí chủ Tiểu Chi không biết Cửu Cảnh Kim Liên và hạt sen đều là vật bá đạo, cho nên mặc kệ diện tích Kính Đàm rộng lớn cỡ nào, cũng chỉ có thể có một gốc cây cửu phẩm, mặc kệ có bao nhiêu hạt sen, chỉ có thể một hạt cửu phẩm trời sinh."

Long Tiểu Chi thật không biết những chuyện này, tuy nàng có truyền thừa, nhưng truyền thừa không phải bách khoa toàn thư, chuyện gì cũng vô cùng cặn kẽ, huống chi những chuyện bí mật liên quan đến các chủng tộc, tựa như nàng biết nhân sâm có thể bổ nguyên thần, lại không biết tại sao như thế, lại càng không biết bổ theo nguyên lý nào.

"Quả thật ta có rất nhiều hạt sen mà, người quên rồi sao? Có rất nhiều hạt là người hái giúp ta." Long Tiểu Chi chỉ chỉ Kính Đàm nhắc nhở hần.

Phàm Tâm sững sờ, này mới nhớ tới lúc chưa vào đáy đầm, hần từng giúp Long Tiểu Chi hái hạt sen, hóa ra Long Tiểu Chi đã nói ta còn rất nhiều cũng không phải chỉ rất nhiều hạt sen cửu cảnh, mà là còn có rất nhiều hạt sen.

"Nếu như người không muốn, vậy thì thật tốt, hạt sen màu vàng kim này nhìn có vẻ ăn thật ngon." Long Tiểu Chi cúi đầu, làm bộ thêm thường nhìn chăm chăm hạt sen.

Nếu hạt sen có thể biểu đạt tâm trạng, lúc này nhất định đã đỏ mề hôi lạnh khắp người. Hạt sen không biết sống trong đáy đầm bao nhiêu năm, sớm đã có linh trí, câu này của Long Tiểu Chi lập tức để lại bóng ma cho hần, việc này cũng làm cho hần sau khi biến hóa mỗi lần nhìn thấy từ điệp thì sẽ phản xạ có điều kiện trốn ra sau lưng Phàm Tâm, Phàm Tâm còn rất nghi hoặc vì điều này, nhưng những chuyện này đều là nói sau.

Im lặng một lát, đột nhiên Phàm Tâm cười to, nhận lấy quả của Long Tiểu Chi thì cũng đáp lễ lại. "Nếu tiểu thí chủ không chê, Phàm Tâm sẽ thấp một luồng hương thơm ở Vô Vọng Sơn kim châu cho tiểu thí chủ nhé?"

Mặc dù Long Tiểu Chi không hiểu vì sao phải thấp hương, nhưng vẫn gật cái đầu nhỏ. "Người có thể trực tiếp gọi ta là Tiểu Chi, không cần lúc nào cũng tiểu thí chủ tiểu thí chủ, hơn nữa ta tặng hạt sen cho người, cũng là bởi vì chỉ có đi theo người, mới là cơ duyên và tạo hóa của hạt sen này."

Phật tu cần liên hoa đài, hoa sen làm sao lại không cần một Phật luyện để giúp đỡ lẫn nhau, từ xưa đến nay, hỗ trợ Phật tu chính là cách phi thăng đơn giản nhất mau lẹ nhất của hoa sen.

Hơn nữa hạt sen không biết yên lặng trong Kính Đàm bao lâu, chỉ cần Cửu Cảnh Kim Liên trong đầm không chết, nó vĩnh viễn không có cơ hội trưởng thành, giờ gặp Phàm Tâm, chính là tạo hóa của nó.

"Nếu vậy, trên đường tiểu tăng về vừa vặn đi qua Mặc Đan Môn, lấy Thường Thanh Đan ra, ba vị ở đây, có duyên gặp lại."

Mục đích chuyến đi này của Phàm Tâm là Cửu Cảnh Kim Liên, giờ được một hạt sen cửu phẩm cũng coi như đạt được ước muốn, từ biệt ba người xong, Phàm Tâm trực tiếp ngự không, đi về hướng nam.

Tu sĩ đều đã rời khỏi, mặt nước Kính Đàm bình tĩnh không gợn sóng, vẫn sạch sẽ như lúc mới tới, xinh đẹp mỹ lệ, phương đông dâng lên, cát trắng tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, Tiên Nhân Trắc Kính vẫn như mộng như ảo, lại có bao nhiêu người biết, phía dưới cảnh đẹp cực hạn này che giấu một chấp niệm nặng nề đến cỡ nào.

Trên đường về, bởi vì Hoa Vũ Lâu vừa mới trúc cơ, tốc độ ngự không cũng không nhanh, Long Tiểu Chi làm ỏ trên vai Nguyễn Thanh Tuyết ngủ say, bàn tay nhỏ bé mũm mĩm còn siết chặt một sợi tóc dài của Nguyễn Thanh Tuyết, hình như sợ mình xoay người sẽ té xuống.

Nguyễn Thanh Tuyết quan tâm tốc độ của Hoa Vũ Lâu, bay rất chậm rãi, ngẫu nhiên đưa ngón tay điều chỉnh tư thế và vị trí Long Tiểu Chi, đỡ cho nhóc con thật sự té xuống.

"Nhị sư huynh, hình như Tiểu Chi cũng có bí mật của mình, lúc đệ độ kiếp, Tiểu Chi cho đệ ăn cái gì đó, linh lực khô kiệt tràn đầy trong nháy mắt, hơn nữa cuốn cuộn không ngừng, cho đến lúc lời kiếp kết thúc, vẫn còn không ngừng dâng lên, hiệu quả như thế, dù là linh đan cực phẩm cũng không thể nào đạt tới."

"Hiện thời Tiểu Chi ít nhất cũng có tuổi thọ ba trăm tuổi, nàng có thể sinh tồn tự tại trong sơn mạch Hằng Đoạn lâu như thế, sao lại có thể không chỗ dựa dẫm, linh thú tự có linh phù, bình thường sẽ thu thập kỳ trân dị bảo, Vũ Lâu rất đề ý việc Tiểu Chi giấu giếm sao?"

Hoa Vũ Lâu lắc lắc đầu. "Đệ không thêm đề ý bí mật nhỏ của nàng, chẳng qua là cảm thấy dựa vào những thứ này, Tiểu Chi sẽ không ngừng mạo hiểm, tựa như lần này đi theo dõi Y Vũ, ta chỉ sợ nàng lâm vào tuyệt cảnh."

Nguyễn Thanh Tuyết nghe thế thì vừa cười vừa nói."Vũ Lâu đúng là đã trưởng thành, nhưng nếu bàn về Tiểu Chi và đệ, nếu như một mình trong hiểm cảnh, sư huynh lo lắng cho đệ hơn, Tiểu Chi làm việc có suy nghĩ rõ ràng, mặc dù tính tình ngẫu nhiên có phần bá đạo, lại biết sâu cạn tiến lùi, năng thông minh hơn xa người thường, hơn nữa lời vừa nãy cũng không giống như lời đệ sẽ nói."

"Đệ đâu có kém như vậy, chẳng lẽ như Tiểu Chi đã nói, đệ chỉ còn rất một ưu điểm dễ khi dễ sao?" Về mặt Hoa Vũ Lâu như đưa đám, nhớ tới đánh giá về mình lúc trước của Long Tiểu Chi."Nhưng sư huynh nói không sai, so với việc lo lắng những chuyện này, còn không bằng gia tăng bản thân mình, vậy nếu Tiểu Chi muốn mạo hiểm, đệ theo nàng là được."

"Vũ Lâu không cần lo lắng cho Tiểu Chi quá mức, Tiểu Chi phúc đức rất sâu, hay kết thiện duyên, tựa như Mặc Thanh Hàn và Phàm Tâm, Vũ Lâu có biết Phàm Tâm cầu thấp một luồng hương thơm cho Tiểu Chi là ý gì không?"

"Đại khái là lập trường sinh bài các loại đề cầu phúc." Phật tu không cầu danh lợi, rất ít khi tham dự tranh đấu lợi ích thế gian, bởi vì người đời không hiểu chỉ tiết bọn họ.

"Vô Vọng Sơn Kim Châu là thánh địa ban đầu của phật tu, chỗ đó có rất nhiều đại năng phật tu tụ tập, công đức phật môn tập trung, có một luồng hương ở chỗ đó, tức là sẽ được chia công đức ra hộ thể, sau này dù là đệ hay là mạo hiểm, đều được phật môn che chở, thấp một luồng hương ở Vô Vọng Sơn, là chuyện mà mỗi môn chủ tông môn tha thiết hy vọng, nhưng nhìn đáng về Tiểu Chi, hình như cũng không rõ."

"Đúng là như thế, Nhị sư huynh hiểu biết thật nhiều." Hoa Vũ Lâu biết rõ Nguyễn Thanh Tuyết rất giống sư phụ, thích nghiên cứu sách, đọc nhiều sách cổ thế gian, chỉ là mình lại không có thiên phú ở phương diện này.

Nguyễn Thanh Tuyết cười khê."Nếu không thì sao Phàm Tâm lại hợp ý ta như thế ?"

"Vậy sư huynh cơ trí, huynh nói Tiểu Chi có khả năng thành sư muội chúng ta không?"

Nguyễn Thanh Tuyết nghe vậy bật cười."Ta nói sao Vũ Lâu lại đột nhiên khen ta, mục đích bại lộ thật nhanh."

"Sư huynh có cách nào không? Mau nói đi." Thấy thái độ Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu lập tức hiểu chỉ sợ sư huynh đã có tính toán.

Một tay Nguyễn Thanh Tuyết chấp lại trước ngực, học dáng vẻ Phàm Tâm thì thầm."Phật dạy, không thể nói, không thể nói."

Hoa Vũ Lâu mờ to mắt, sao cảm thấy vào mờ nhảm của, sư huynh khiếm tốn nhún nhường có lẽ đã biến thành người không đứng đắn rồi?

Hoàng hôn bốn ngày sau, ba người Nguyễn Thanh Tuyết cuối cùng đã trở lại sơn cốc kia, sơn cốc yên tĩnh vắng lặng, đám sương nhàn nhạt được nhuộm thành màu vàng ấm áp trong trời chiều, nhìn lại từ xa xa trong lòng dâng lên cảm giác bình tĩnh thoải mái.

Hình như sơn cốc vừa mới đổ mưa, trong không khí mang ẩm ướt nhàn nhạt và cảm giác trong sạch, cánh bác sơn cốc, một tiểu viện đứng lặng im giữa nhiều loại hoa, mùi thơm nhàn nhạt của hoa lê bay đi rất xa theo gió.

Trời chiều hơi lạnh, cây lê khổng lồ trong nội viện chặn lại hơn phân nửa, Hiên Khâu Thiên Giác mặc áo trắng, đang ngồi cạnh bàn đá dưới tàng cây uống trà, trên không lơ lửng, hai thanh phi kiếm đã càng ngày càng thấp.

Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu, biết là ba người Nguyễn Thanh Tuyết trở về, hơn nữa nhìn đáng về Hoa Vũ Lâu cũng thành công trúc cơ, đang muốn cúi đầu, một bóng dáng nhỏ bé đã không đợi phi kiếm rơi xuống, mà tự động quạt cánh dừng mảnh lao xuống.

Chỉ thấy Long Tiểu Chi không gặp mấy ngày phòng mặt bánh bao, nhanh chóng lao xuống, đầu đâm vào trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác, hai bàn tay mồm mím nín lấy tay áo hần không buông tay, tựa hồ chịu áp lực rất nhiều.

Theo sát phía sau, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu cũng về tới trong sân, Hiên Khâu Thiên Giác nghi ngờ không thôi, đang muốn hỏi, Long Tiểu Chi trong lòng đột nhiên nâng cái đầu nhỏ lên, đôi mắt to ngập nước ẩm ướt nhìn hần, mềm nhũn hỏi."Người có thiếu đồ đệ không?"

Hiên Khâu Thiên Giác "..."

Hiên Khâu Thiên Giác còn chưa mở miệng, Hoa Vũ Lâu đứng ở một bên đã bật thốt."Thiếu! Thiếu! Thiếu!" Vừa nói còn vừa gật đầu.

Nguyễn Thanh Tuyết "... Tên gốc này tuyệt đối không phải là sư đệ hần.

Khỏe môi Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cong, vui vẻ nhẹ nhàng, đưa ngón tay thon dài như ngọc ra dịu dàng xoa cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi."Tiểu Chi sao vậy?"

Long Tiểu Chi đưa móng vuốt bụi bám ra bắt lấy bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác."Người thu ta làm đồ đệ được không, ta sẽ rất ngoan."

Hiếm khi thấy Long Tiểu Chi làm nũng, Hiên Khâu Thiên Giác chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, dường như bị Long Tiểu Chi duỗi móng vuốt cào một cái, vui vẻ trong mắt sâu hơn, lại cố làm ra vẻ khó xử thờ dãi.

Quả nhiên, Long Tiểu Chi thấy vậy, lập tức sốt ruột, đôi mắt bò câu tràn đầy ẩm ướt, giọng nói đã mang tiếng khóc."Ta không muốn làm linh sủng, không muốn bị bắt nạt, chớ có bán ta, ta không ăn linh mật nữa."

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì hiểu rõ, ngẩng đầu nhìn hai tên đồ đệ thần sắc có vẻ lúng túng, ôm lấy tiểu tử điệp nữu tà áo mình không buông tay xuống. Giọng nói có chút tiếc nuối. "Thật sao? Vậy thì thật là đáng tiếc, mấy ngày nay vì sư thu thập rất nhiều linh mật cực phẩm, xem ra chỉ có thể cho hai vị sư huynh của con."

"Không cho!" Long Tiểu Chi lập tức phản nộ trùng mắt, sau đó mới phản ứng được xưng hô thay đổi, trong nháy mắt mắt to cong thành trăng lưỡi liềm.

"Sư phụ!" Giọng nói mềm mại nũng nịu, Long Tiểu Chi thật hưng phấn quạt cánh bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, hôn lên mặt Hiên Khâu Thiên Giác một cái, bay một vòng quanh Hiên Khâu Thiên Giác còn tung tăng như chim sẻ, ôm gò má Hiên Khâu Thiên Giác cọ lại cọ, sức lực lớn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thay đổi.

Hiên Khâu Thiên Giác bất đắc dĩ, chỉ bằng dáng vẻ dựa dẫm yêu kiều này của Long Tiểu Chi, ai có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ. "Lễ bái sư giản lược trước, ngày khác về tông môn sẽ bổ sung."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì rất vui, thu cánh rơi xuống bàn đá.

"Đồ nhi châm trà cho sư phụ." Nói xong nện bước chân ngắn vui vẻ hứng thú chạy đến trước ấm trà, sau đó nhìn ấm trà cao hơn nàng không chỉ một lần mà ngày người trong nháy mắt.

"Ha ha ha..." Hoa Vũ Lâu đứng bên cạnh nhìn từ đầu tới đuôi nhìn không được nữa cười ha ha, chắc chắn Tiểu Chi thông minh lanh lợi chưa từng nghĩ tới, mình sẽ bị một cái ấm trà làm khó.

hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chân trần

Hai người còn lại cũng có nén vui vẻ, Nguyễn Thanh Tuyết khéo hiểu lòng người tiến lên. "Tiểu Chi có cần ta giúp một tay không?"

Long Tiểu Chi nghiêng đầu. "Không cần!"

Sau đó thì thấy Long Tiểu Chi tính toán vị trí ấm trà và chén trà, lung la lung lay ôm một cái cốc đặt dưới ấm trà, lại vui vẻ chạy đến vị trí tay cầm ấm trà, hai tay dùng sức nghiêng ấm trà.

Ấm trà chậm rãi nâng lên một góc độ, Long Tiểu Chi thờ hồng học, nàng sớm đã phát hiện những thứ Hiên Khâu Thiên Giác dùng đều có sức nặng không tầm thường, nếu không lấy tu vi gần năm trăm năm của nàng sao có thể nâng không nổi một ấm trà.

Chờ Long Tiểu Chi đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, tiếng nước chảy rõ ràng vang lên, Long Tiểu Chi nghe tiếng nước chảy, đoán trà đã đầy hơn phân nửa ly nhỏ, thì chậm rãi bỏ ấm trà xuống, ai ngờ hết sức, tay không vững, ấm trà mãnh liệt rơi xuống, Long Tiểu Chi vô thức lui về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước, bàn chân trần nhỏ xíu của Long Tiểu Chi thành công bị ấm trà nện trúng.

Nước mắt Long Tiểu Chi vọt lên hốc mắt trong nháy mắt, ba người còn lại sợ hết hồn, Hiên Khâu Thiên Giác vội vàng lấy ấm trà ra.

Thường ngày Long Tiểu Chi không có thói quen mang giày, chỉ dùng linh lực bao hai chân lại cho sạch sẽ, này lúc đột nhiên bị nện vào, năm ngón chân tinh xảo nhỏ bé lập tức sưng đỏ lên.

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay bóp cổ chân Long Tiểu Chi kiểm tra một chút, phát hiện thương thế không nặng, thở phào nhẹ nhõm, đang muốn cầm phù triệu trị liệu cho Long Tiểu Chi một cái.

Đã thấy Long Tiểu Chi đi cà thọt đến bên cạnh nửa chén trà, hai tay nâng chén trà từng bước lách lư đi đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, dùng giọng nói nghiêm túc non nớt nói. "Sư phụ, uống trà."

Trong đôi mắt bò câu kia ngập dựa dẫm và mong đợi.

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay nhận chén trà, uống trà trong chén, chỉ cảm thấy vị trà thoảng đáng thường ngày trở nên khác lạ.

Trời chiều đã tàn, màn đêm nhanh chóng phủ xuống, Hiên Khâu Thiên Giác chữa khỏi chân Long Tiểu Chi, sau đó đặt trên bàn thấp Long Tiểu Chi từng đặt lọ linh mật.

Chỗ đó đã đặt một chậu gốm sứ, bên trong là nước ấm thoải mái có pha thêm cam lộ, trên đó còn có một tầng cánh hoa màu đỏ trôi bồng bềnh, Long Tiểu Chi không thể chờ đợi bịch một cái nhảy vào, không lâu sau đó thì truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Trong hành trình Kính Đàm này Long Tiểu Chi đúng là mệt chết, vốn là trên đường về có thể nghỉ ngơi một phen, lại không nghỉ, chỉ có ngày đầu tiên được ngủ yên.

Còn như vì sao Long Tiểu Chi ngủ không yên, tự nhiên là vì Hoa Vũ Lâu quán quít lấy Nguyễn Thanh Tuyết đòi cách, Nguyễn Thanh Tuyết không làm gì được hắn, đành phải nói."Chuyện này cũng không khó, sư phụ cũng rất thích Tiểu Chi, chỉ là Tiểu Chi không mở miệng muốn bá sư, tự nhiên sư phụ cũng không thu đồ đệ, chỉ cần Tiểu Chi thành tâm muốn bá sư, sao sư phụ nhân tâm cự tuyệt chứ?"

Hoa Vũ Lâu cảm thấy rất có đạo lý, trình độ sùng Tiểu Chi của sư phụ thường ngày không thua hắn và sư huynh. Vì vậy ngày thứ hai, Hoa Vũ Lâu đã nói với Long Tiểu Chi đủ loại chỗ tốt khi bá sư.

Long Tiểu Chi lại cảm thấy không cần thiết, năng cái gì cũng không thiếu, thiếu chỉ là thời gian, chỉ cần thời gian đầy đủ, phi thăng là chuyện sớm muộn.

Hoa Vũ Lâu thấy vậy thì đổi sách lược, bắt đầu liệt kê rất nhiều khuyết điểm của linh sùng, thậm chí càng nói càng nguy hiểm, ngay từ đầu Long Tiểu Chi không để ý, nhưng Hoa Vũ Lâu lại nhạy cảm bắt lấy một điểm.

Lúc ở thành Cổ Mạch Hoa Vũ Lâu phát hiện, Long Tiểu Chi trong một số phương diện lá gan vẫn rất nhỏ, tỷ như quý quái, tử thi các loại, nếu không thì lúc vào thành cũng không vô thức sát sao nín lấy tóc mình.

Vì vậy Long Tiểu Chi bắt đầu cuộc sống nước sôi lửa bỏng, Long Tiểu Chi thân là linh thực vì sao lại sợ quỷ, nếu như lúc người chưa biến hóa, bên cạnh có một con Long Huyết Kiệt rất thích nói chuyện quỷ, hơn nữa nói giống như thật, người liền biết, sức tưởng tượng quá tốt thật ra cũng là một loại tai nạn.

Dưới sự dẫn dắt của Hoa Vũ Lâu và náo loạn của Long Tiểu Chi, tự nhiên Long Tiểu Chi muốn tìm kiếm cảm giác an toàn, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết lại giả vờ không nhìn thấy, ba ngày về, cho dù Long Tiểu Chi thật vất vả ngủ được, Hoa Vũ Lâu sẽ đột nhiên u ám nói bên tai nàng."Nếu Tiểu Chi như bị bán, hắc hắc hắc..."

Long Tiểu Chi bị hù dọa lập tức bò dậy, cào Hoa Vũ Lâu hai móng vuốt, nhưng việc này cũng không thể ngăn cản nửa đêm bên tai mình đột nhiên vang lên các loại tiếng động quỷ dị, khiến Long Tiểu Chi sắp điên.

Như thế, vừa về tới lễ viện, Long Tiểu Chi thích ngủ lại vài ngày không được an giấc nhìn thấy Hiên Khâu Thiên Giác lập tức ám ức không thôi, còn kếm chỉ vào mũi Hoa Vũ Lâu cáo trạng, sau khi bá sư xong, lập tức ngủ được mùa mì trời đất.

Hiên Khâu Thiên Giác về phòng, phát hiện Long Tiểu Chi đã ngủ trong chậu sứ, chỉ có thể vớt Long Tiểu Chi ra, dùng linh lực hong khô thân thể, thả Long Tiểu Chi lại trong chén ngọc, tỉ mỉ đắp kín chắn nhỏ.

Long Tiểu Chi còn không biết mình bị thấy hết, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác quả thực không có tà niệm gì, dù sao đối với một người tí hon còn không lớn bằng bàn tay mình, có thể có tâm tư gì chứ.

"Sư phụ, Thanh Tuyết có chuyện không rõ." Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Nguyễn Thanh Tuyết, tự nhiên Hiên Khâu Thiên Giác đã sớm cảm giác được, nhẹ nhàng nói vào đi, đồng thời bấm một pháp quyết trên chén ngọc, đỡ cho Long Tiểu Chi đang ngủ bình tĩnh.

Nguyễn Thanh Tuyết vào phòng, Hiên Khâu Thiên Giác ngồi bên bàn thấp, trong chén ngọc trên bàn, Long Tiểu Chi ngửa mặt ngủ, cái miệng nhỏ nhắn hồng phấn khẽ mở ra, mặt bánh bao ngủ đến ửng đỏ, bàn tay nhỏ bé còn đang nắm góc chắn nhỏ, ngủ rất ngọt ngào, hiển nhiên vài ngày này bị Hoa Vũ Lâu lấn qua lấn lại hồng mắt.

"Lần này gặp biến cố gì ở Kính Đàm?" Hiên Khâu Thiên Giác hiểu rõ đồ đệ của mình, chỉ có gặp chuyện khó hiểu mới có thể đến đây tìm hắn, xem ra trong Kính Đàm có kỳ ngộ khác.

Nguyễn Thanh Tuyết thuận theo dấu tay Hiên Khâu Thiên Giác ngồi bên cạnh bàn, chậm rãi nói chuyện ba người bọn họ trải qua trong Kính Đàm.

Hiên Khâu Thiên Giác không ngắt lời Nguyễn Thanh Tuyết, đến lúc tự thuật kết thúc, Hiên Khâu Thiên Giác vẫn im lặng không nói.

"Sư phụ, vương thành như Cổ Mạch vì sao không được ghi lại trong lịch sử? Linh Hiên lại là niên hiệu khi nào? Thanh Tuyết lật sách cổ, vì sao không có bất kỳ dấu vết gì?"

Việc này là việc khiến Nguyễn Thanh Tuyết để ý nhất, mọi thứ chỉ cần tồn tại, nhất định lưu lại dấu vết, dù không phải chuyên môn ghi chép, cũng sẽ đề cập, sạch sẽ như thế ngược lại khiến người ta chú ý.

Thần sắc Hiên Khâu Thiên Giác thế dần dần nặng nề, trầm giọng mở miệng."Thanh Tuyết có biết vì sao vì sao không cho phép người giao thiệp với chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn?"

Nguyễn Thanh Tuyết nhũn mày, trước kia hắn chỉ nghĩ là chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn quá mức nguy hiểm, không phải lúc này có thể giao thiệp, nhưng là bây giờ đột nhiên bị sư phụ nhắc tới, chỉ có thể nói rõ giữa hai việc này có liên quan gì đó."Chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn có gì?"

"Vài ngàn năm trước, mặc dù Sơn mạch Hằng Đoạn nguy hiểm, cũng không phải không thể đi qua, trao đổi giữa hai phương nam bắc cũng không lạnh nhạt như hiện thời, nhưng sau một lần địa chấn, khu vực ngay chính giữa Hằng Đoạn đột nhiên rạn nứt, hình thành một chỗ sơn cốc, mà từ đáy cốc có một chủng tộc vô cùng mạnh mẽ leo ra, bọn họ lập nước ở nơi đó, chiếm hết địa thế thuận lợi, tự xưng Cổ Mạch."

"Ở thời đại kia, đúng lúc anh hùng xuất hiện lớp lớp, vô số nhân vật thiên tài ào ào hiện lên, bắc có Hiên Khâu cổ quốc thống lĩnh bắc cảnh, nam có tộc người Linh Tịch phụ trách quản lý các con sông lớn, ngoài ra còn có tộc người Phượng Trì cổ xưa, Thương Lan kiểm tông lấy kiếm làm chủ, Thanh Đan Môn thuật luyện đan đạt tới đỉnh cao và rất nhiều thế lực mạnh mẽ tồn tại, Cổ Mạch vừa xuất hiện đã nắm chắc nơi hiểm yếu của Hằng Đoạn, muốn chiếm một chỗ ngồi vị trong đại lục, tự nhiên là không dễ dàng."

Lúc này Nguyễn Thanh Tuyết đã không chỉ kinh ngạc, mà mà rung động. "Phượng Trì, Thương Lan và Thanh Đan Môn Thanh Tuyết còn biết, Hiên Khâu là nước nào? Vậy sư phụ là..."

Hiên Khâu Thiên Giác cười nhạt một tiếng. "Vi sư cũng không phải người Hiên Khâu, chỉ nhận được truyền thừa của Hiên Khâu cổ quốc, Hiên Khâu cổ quốc diệt vong đã lâu, vi sư cũng là lúc nhận truyền thừa mới biết về đoạn lịch sử xa xôi này."

"Linh Tịch, Hiên Khâu hai thế lực mạnh mẽ nhất khi đó, cho nên niên hiệu mới là Linh Hiên. Cổ Mạch xuất hiện khiến cục diện ổn định xuất hiện rung chuyển, nhưng khiến người ta không nghĩ tới là, Cổ Mạch chỉ chủ cũng không phải người phạm, hơn nữa phẩm tính hào sảng, chẳng những đứng vững gót chân, còn giao hảo với Hiên Khâu Linh Tịch, sau này kết thân với Linh Tịch."

Chỉ là, sự bình tĩnh này chỉ duy trì không đến mười năm, trên đại lục chợt xuất hiện một người tu ma, người này không ngừng gây án, thủ đoạn tàn nhẫn, tử thương vô số, sau đó Thương Lan kiểm tông cầm đầu, tụ tập các thế lực còn lại tra xét, cuối cùng nhắm mục tiêu vào sơn cốc nơi tộc người Cổ Mạch sinh sống.

Nhưng muốn động Cổ Mạch không dễ dàng, bởi vì bọn họ chẳng những bản thân mạnh mẽ khác thường, sau lưng có hai thế lực lớn Hiên Khâu Linh Tịch, đại lục lại là rung chuyển bất an mấy năm, cuối cùng liên luy tranh đấu trên cả đại lục, liên luy tất cả thế lực hàng đầu khi đó.

Cơ hồ chín phần tu sĩ trên đại lục tụ tập mà đến, Linh Tịch khổ chiến mấy tháng, cuối cùng diệt tộc, bộ tộc Linh Tịch căn cơ thâm hậu, vì đề ngừa kia sau này bị trả thù, các tu sĩ thậm chí khởi động cấm trận, trấn áp hỗn phách bộ tộc Linh Tịch, không được luân hồi.

Linh Tịch gặp nạn, Hiên Khâu và Cổ Mạch tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, ào ào đi cứu viện, lại bị phản bội, nửa đường bị phục kích, cơ hồ toàn quân bị diệt.

Sau đó phần đông tu sĩ một đường đi về bắc, Cổ Mạch, Hiên Khâu gặp tai hoạ ngập đầu. Hai thế lực lớn mạnh mẽ nhất trong lịch sử từ đây rơi xuống, nhưng những mờ ám trong đó, người chết quá nhiều, đoạn lịch sử này bị phủ đầy bụi, bị xóa hết dấu vết trong sách sử. Mà Sơn mạch Hằng Đoạn đã hiện lên những điều khác thường lúc Cổ Mạch diệt quốc, nguy cơ trùng trùng, người thường rất khó lại giao thiệp với chỗ sâu trong sơn mạch.

"Vì sao bị diệt tộc trước lại là Linh Tịch? Chuyện này lấy ý của Thanh Tuyết, Linh Tịch và Hiên Khâu không đến trình độ bị diệt tộc, hơn nữa đến cuối cùng, đến tận cùng có tìm được người tu ma hay không?" Nguyễn Thanh Tuyết cảm giác những điều nghe thấy hôm nay lật đổ hiểu biết của hắn.

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn bình thản cười cười như cũ, giọng nói hơi cảm khái. "Nếu như cuối cùng tìm được người tu ma, đoạn lịch sử này có lẽ chẳng những không bị phủ đầy bụi, còn sẽ ghi rõ ràng rành mạch vào sử sách, được người đời ca ngợi. Về phần tại sao diệt Linh Tịch trước..."

Đột nhiên Hiên Khâu Thiên Giác ngưng lại, mới tiếp tục nói. "Bởi vì đó là Linh Tịch! Đoàn kết mạnh mẽ đến mức người ta giận sôi, hơn nữa tinh thông đường thủy, nếu như không diệt Linh Tịch trước, mà đi tấn công Cổ Mạch hoặc là Hiên Khâu, Linh Tịch nhất định sẽ thuận theo trăm sông lớn thông suốt bốn phương mà cứu viện cực nhanh."

hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Quần áo mới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: rinnina

Nguyễn Thanh Tuyết im lặng, cả Hiên Khâu Thiên Giác cũng có ý cảm khái kính nể, bộ tộc Linh Tịch này đến tận cùng mạnh mẽ cỡ nào.

"Thanh Tuyết không cần quá mức rối rắm vì chuyện này, nếu tán tu tên Tây Tịch Nguyệt kia có quan hệ với Cổ Mạch và Linh Tịch, như vậy thì không cần phải đi tìm kiếm, rung chuyển sẽ tới bất ngờ. Mặt khác, chuyện này tạm thời không cần nói với Vũ Lâu và Tiểu Chi."

"Thanh Tuyết biết rõ." Mặc dù nghi hoặc được giải quyết, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không cảm thấy thoải mái, luôn có cảm giác náo động đến bất an. Lui ra khỏi phòng, bóng D0Đ0L0QĐ đêm hơi lạnh, ngẩng đầu nhìn lại, sao đây bầu trời đêm đang rơi là tả như quân cờ, chỉ là không biết, ván cờ này là thắng hay bại.

Long Tiểu Chi không biết ngày đêm ngủ hai ngày, mới dụi dụi con mắt, ngáp nhảy xuống chén ngọc, cái đầu nhỏ còn dần dần hoàn toàn không nghĩ tới

sao mình là đi vào trong chén được.

Ánh nắng ngoài cửa sổ tươi sáng, là thời tiết tốt hiếm có, Long Tiểu Chi nâng cao cánh tay nhỏ nhỏ, duỗi D0Đ0L0QĐ lưng, cả người cong thành hình cung, trong phòng không có ai, trên bàn thấp có thêm một lọ linh mật.

Long Tiểu Chi sờ sờ bụng, không chút khách khí nằm sấp lên, một phút đồng hồ sau, vừa lòng thỏa mãn liếm liếm miệng, lúc này mới vỗ cánh, bay về phía bên trái sân nhỏ, cũng chính là chỗ trong luyện kiếm thường ngày.

Trong sân có trận pháp đặc biệt, có thể bảo đảm vườn không bị kiếm khí phá hoại, tên vườn cũng tùy ý, là Tước Viên, nghe nói là bởi vì từng có một đôi chim tước sống trong này.

Bay qua tường viện, quả nhiên thấy Hoa Vũ Lâu đang vung kiếm như cầu vồng, kiếm phong bén nhọn khiến người ta hoa cả mắt, kiếm quyết Vân Khuyết trọng ý không trọng thức, giống như người sáng tạo nó - Hiến Khâu Thiên Giác vậy, vô cùng tùy tâm, động tác vô cùng lưu loát, trong nước chảy mây trôi có giấu sắc sảo.

Long Tiểu Chi hạ cánh trên đầu tường nghiêm túc nhìn, mỗi khi múa kiếm, Hoa Vũ Lâu giống như biến thành một người, nhuệ khí bức người, trong chiêu thức có khí thế bá đạo, có một loại tự tin như chỉ dựa vào kiếm trong tay, có thể quán hết chuyện thiên hạ, có thể phá ngàn vạn kiếp.

Một đoạn kiếm quyết kết thúc, Hoa Vũ Lâu thu linh kiếm về, nhẹ nhàng thở ra một hơi, đi đến trước mặt D0Đ0L0QĐ Hiến Khâu Thiên Giác thì lễ một cái."Sư phụ, đệ tử đã có thể thông hiểu đạo lý, linh hoạt nắm giữ ba chiêu đầu của kiếm quyết, lúc nào có thể bắt đầu học tập chiêu thứ tư?"

"Đã thế, con có thể bắt đầu chậm rãi tu tập chiêu thứ tư, nhưng không thể chỉ nhìn trước mắt, chỗ không hiểu nên hỏi sư huynh của con, hoặc đến tìm vi sư."

"Dạ!" Ánh mắt Hoa Vũ Lâu sáng lên, hẳn đã sớm thuộc lòng Cửu Trọng kiếm quyết của Vân Khuyết kiếm, chỉ là sư phụ chưa cho phép, không thể tự mình tu luyện, Hoa Vũ Lâu sẽ nghe lời như thế, tự nhiên là bởi vì lúc nhỏ lên lên tập luyện, khiến kinh mạch bị kiếm khí làm tổn thương, may mắn đại sư huynh phát hiện đúng lúc, cứu hắn một mạng.

Sau đó Hoa Vũ Lâu mới biết, khi đó đại sư huynh đang đứng trước Kết Anh kì, bởi vì cứu hắn, tu vi chẳng D0Đ0L0QĐ những không tiến lên, thậm chí lùi lại một cảnh giới, từ đó về sau, Hoa Vũ Lâu không dám không nghe sư phụ khuyên bảo nữa.

Thế kiếm Hoa Vũ Lâu vừa thu lại, Long Tiểu Chi lập tức quạt cánh bay vào sân, nhẹ nhàng rơi trên bàn đá, có lẽ vừa nãy ăn hơi nhiều linh mật, lập tức cảm chén nhỏ của mình chạy đến bên cạnh ẩm trà.

Hiên Khâu Thiên Giác cười nhẹ một tiếng, duỗi tay nâng bình, châm trà xanh vào chén trà nhỏ của Long Tiểu Chi.

Chén trà nhỏ Long Tiểu Chi còn chưa lớn bằng một ngón tay người trưởng thành, Hiên Khâu Thiên Giác chỉ hơi nghiêng bình một chút, nước trà vừa đầy cái ly bé xíu.

Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi ngồi trên bàn đá uống trà."Vừa lúc vi sư mấy thứ cho con, con thử một chút."

Nói xong thì lấy một hộp gỗ hình chữ nhật lớn bằng bàn tay từ trong nhẫn trữ vật ra, mở ra rồi đặt trước mặt Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi hiếu kỳ nhìn lại, phát hiện hộp gỗ chia làm ba tầng, tầng đầu tiên là hai ngọc giản* màu trắng, tầng thứ hai đặt một bộ y phục và đồ trang sức tinh xảo, màu sắc D0Đ0L0QĐ và kiểu dáng giống y như của Nguyên Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, tầng thứ ba là một thanh kiếm gỗ, mấy thứ đồ này đều vô cùng khéo léo, rõ ràng đặc biệt làm theo kích cỡ của nàng.

*ngọc giản là tấm thẻ bằng ngọc, tuy nó nhỏ nhưng khắc được rất rất rất nhiều chữ, tương tự là thẻ nhớ phiên bản thế giới huyền huyền nha.

"Tu vi hiện thời của Tiểu Chi mặc dù không thể luyện kiếm quyết, nhưng đã có thể bắt đầu tu tâm pháp, tâm pháp Vân Khuyết cực ít hạn chế, cũng không hạn chế chủng tộc, Tiểu Chi bắt đầu tu tập từ hôm nay đi." Hiên Khâu Thiên Giác chỉ chỉ ngọc giản bên trái tầng thứ nhất, rồi chỉ chỉ y phục phía dưới.

"Tiểu Chi thử xem có vừa người không, y phục có thuộc tính tránh bụi và phòng ngự cơ bản, còn như kiếm gỗ này có thuộc tính dẫn dắt linh lực, mấy thứ đồ này đều có D0Đ0L0QĐ thuộc tính như ý, có thể theo sự thay đổi của thân hình Tiểu Chi mà thành lớn, Tiểu Chi có thể chậm rãi nắm giữ."

Giọng nói của Hiên Khâu Thiên Giác vẫn như cũ dịu dàng nhẹ nhàng như gió mát, trong mắt có ý cười ấm áp.

Long Tiểu Chi khom lưng, ôm quần áo thuần trắng vào trong lòng, mắt đã không tự chủ cong thành trăng lưỡi liềm, miệng lại thận trọng nói."Vây cũng được, con đi thử một chút."

Tiếng nói còn chưa hết, người đã bay ra thật xa, trực tiếp bay cửa sổ vào phòng bên cạnh khu vườn, ba người đứng trong sân mỉm cười, không thể tưởng được trừ thức ăn ngon, Tiểu Chi còn thích quần áo mới.

Chờ giây lát, lại thủy chung không thấy Long Tiểu Chi đâu, đang suy tư có phải không biết mặc hay không, trên cửa sổ có một cái đầu nhỏ lén lút thò ra, mắt đen nhánh nhìn ba người bọn họ một cái, mới quạt cánh bay ra.

Y phục Vân Khuyết tông giản dị mà không đơn giản, lụa trắng như tuyết, có hoa văn thêu màu tối, ống tay áo tung bay, nhất là nữ trang, lúc nữ tay xuống,

ống tay áo thật dài gần như rủ đến dưới gối, mỗi khi múa kiếm sẽ cho người ta cảm giác nhanh nhẹn như sắp bay.

Long Tiểu Chi này vừa bay lên, ống tay áo lập tức bay sau lưng, không hiểu sao có thêm vài phân tiên ý, lại nhìn thất lưng nhỏ xinh, nhỏ nhắn xinh xắn, cộng thêm khuôn D0Đ0L0QĐ mặt bánh bao tinh xảo đáng yêu, nhìn thế nào cũng thấy khả quan, khiến người ta có xúc động nâng nằng trong lòng bàn tay mà xoa nắn.

"Không hổ là do sư phụ làm, Tiểu Chi, y phục này của muội độc nhất vô nhị nhé*." Hoa Vũ Lâu điểm Long Tiểu Chi đầu thì thầm

*do Tiểu Chi đã thành tiểu sư muội của Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết nên mình đổi xưng hô thành huynh/muội, phù hợp với bối phận mà cũng thân thiết nữa, dù sao cũng trải qua gần bốn cùng sống cùng chết rồi.

Sau khi bọn họ bãi sư thì nhận được ngọc giản và kiếm gỗ, y phục sao, đương nhiên lĩnh trong tông môn, chẳng qua hiện nay đang bế quan, về sư môn chế tác quá tốn thời gian, hơn nữa thân hình của Long Tiểu Chi, cũng không để ra tay.

Long Tiểu Chi nghe vậy ngẩng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác."Những thứ này đều là sư phụ làm sao?"

Hiên Khâu Thiên Giác cười gật gật đầu."Tiểu Chi thích không?"

"Thích! Con sẽ quý trọng chúng!" Long Tiểu Chi dùng sức gật gật đầu nhỏ, còn thiếu vỗ bộ ngực nhỏ bảo đảm.

Hiên Khâu Thiên Giác tinh thông luyện khí, mấy món vật phẩm này mặc dù tinh xảo, thuộc tính cũng chỉ là thuộc tính nền tảng thường gặp, tài liệu cần thiết cũng chỉ có linh D0Đ0L0QĐ ngọc như ý khó tìm một chút, làm cũng không khó khăn, lúc này thấy vẻ mặt Long Tiểu Chi như thu được chí bảo, trong lòng ba người ào ào quyết định, về sau có cơ hội, nhất định tìm trang phục trân quý hoa mỹ hơn cho Long Tiểu Chi.

Thật ra Long Tiểu Chi đây là lần đầu tiên nhận được quần áo mới, khó tránh khỏi tung tăng như chim sẻ, không biết mình bị xem thành nhà quê nhỏ, đuôi tay lấy kiếm gỗ ở tầng thứ ba ra.

Kiểm gỗ không biết làm bằng gỗ gì, hơi nặng, nhưng sờ rất nhẵn, trên chuôi kiếm gỗ có một lấy một dây kết màu tím nhỏ, ở cuối chuôi kiếm còn khắc một chữ 'Chi' viết bằng thể chữ Khải. Long Tiểu Chi yêu thích không buông tay, dùng tay mập sờ soạng lại mò mẫm.

Đang muốn ngẫu hứng khua hai cái, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác đuôi tay nâng lên thả tới gần mép bàn đá, hơn nữa còn là đưa lưng về phía Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi không hiểu nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện đồ trang sức tầng thứ hai được Hiên Khâu Thiên Giác cầm ở trên tay, Long Tiểu Chi tự mình mặc quần áo thì không thành vấn đề, thế nhưng đồ trang sức thì bất lực.

"Cúi đầu." Hiên Khâu Thiên Giác bắt đắc dĩ đuôi ngón tay ra, kéo thẳng Long cái đầu nhỏ của Tiểu Chi, sau đó nâng tóc dài mềm mại của nàng, ngón tay khéo léo xuyên qua, động tác ưu nhã không giống như chải tóc, mà giống như đang vẽ một bức tranh thủy mặc.

Long Tiểu Chi cảm thấy trên đầu ngẫu nhiên truyền tới nhiệt độ của ngón tay, cảm giác này rất mới lạ, lập tức hường thụ neho mắt. Rất nhanh, Hiên Khâu Thiên Giác đã sơ đầu tóc xoắn tung của Long Tiểu Chi thành hai búi tóc nhỏ hai bên*, Long Tiểu Chi nâng cánh tay nhỏ lên, sờ sờ hai bánh bao, hiểu kỳ không thôi, nghiêng đầu nhìn bốn phía tìm gương.

*song nha kè, ảnh sẽ gửi kèm

Nhưng ba người đàn ông thì không có thói quen mang theo gương bên người, cuối cùng Hoa Vũ Lâu tìm được một chiếc kính chiếu yêu lớn chừng bàn tay trong nhẫn của mình, thả tới trước mặt Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, sau đó phản ứng lại, phẩm chất kính chiếu yêu này không cao, hơn nữa không có linh lực, ở trạng thái chưa khởi động, dứt khoát nhảy qua, xoay một vòng, còn nằm sấp trên gương nhìn kỹ kiểu tóc mới của mình.

Chỉ thấy những sợi tóc mềm mại xoắn tung trước kia, nay biến thành hai búi tóc cẩn thận tỉ mỉ nhỏ xíu, còn treo lấy hai dây kết ngắn ngủi nhỏ vụn màu tím, bên búi tóc còn có một chuỗi hoa màu tím, cánh hoa sờ lên giống y như hoa thật, thậm chí có một chút cảm giác ướt át của sương sớm.

Hoa Vũ Lâu nhìn lại nhìn vẫn là không nhìn được, đưa ngón tay chọc chọc bánh bao nhỏ trên đầu Long Tiểu Chi, Tiểu Chi thật đáng yêu, may mà đã thành sư muội mình, nếu không sợ là sẽ bị người ta bắt cóc.

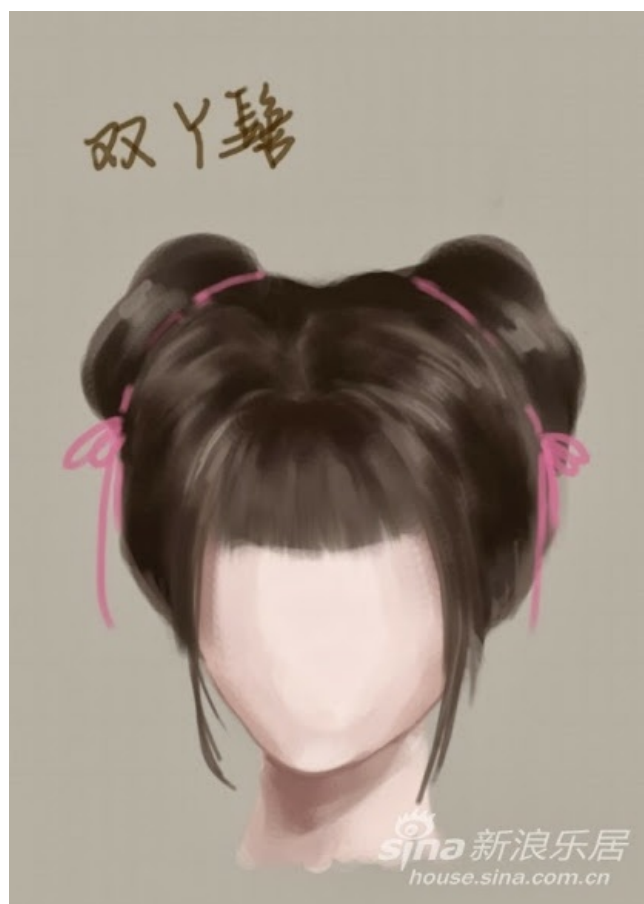
Long Tiểu Chi đập vào tay Hoa Vũ Lâu, nhảy tới trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, ôm lấy tay Hiên Khâu Thiên Giác, bí bí nói."Sư phụ, sau này Tiểu Chi lớn lên, cũng chải tóc cho sư phụ."

Hiên Khâu Thiên Giác ngậm tía cười mặc cho Long Tiểu Chi ôm tay mình: "Được, vì sư chờ Tiểu Chi lớn lên."

này là ngọc giản

tóc mới của bé linh chi

mấy bạn tưởng tượng dây cột tóc là màu tím, bên búi tóc (hướng qua trán) có một dải hoa màu tím kết thành chuỗi...

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Học luyện đan

Trở lại son cốc sau đó sống những ngày bình tĩnh, cuộc phiêu lưu kì lạ trước kia dường như cũng dần dần trở nên xa xôi, Long Tiểu Chi lần nữa bắt đầu cuộc sống trạch yêu, không, thật ra vẫn có thay đổi.

Tỷ như những ngày ngủ nướng của Long Tiểu Chi không còn, lúc Long Tiểu Chi đang ngủ say bị nắm áo choàng kéo ra khỏi chén ngọc, Long Tiểu Chi quyết định thu hồi nhận định Hiên Khâu Thiên Giác không phải người thầy nghiêm khắc.

Sở dĩ Hiên Khâu Thiên Giác không quản Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết, là vì hai người vô cùng tự giác, không lấy lệ trong chuyện tu hành.

Nhưng Long Tiểu Chi cũng vô cùng thông minh, cho dù sáng sớm buồn ngủ ngập dài, sẽ rời giường theo Hiên Khâu Thiên Giác, sau đó cầm lên kiếm gỗ nhỏ xíu của mình đi đến Tước viên, luyện một đoạn kiếm pháp nền tảng, hoặc là tu luyện tâm pháp Vân Khuyết.

Vì vậy, sáng sớm mỗi ngày trong Lê viện, bốn thầy trò sẽ ăn ý đi đến Tước viên, cho dù chỉ là tu luyện đơn thuần cũng không không ai vắng mặt, mà Hiên Khâu Thiên Giác bàn đá thường ngày dùng để uống trà thành chỗ luyện võ của Long Tiểu Chi, một cục nhỏ xíu đứng đứng tư thế, có hình có dáng múa kiếm gỗ, nhảy nhót trên bàn đá, cho dù lúc múa kiếm kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, tình cảnh cũng vô cùng vui vẻ tràn đầy.

Thời gian như thế lưu đã qua hai năm, trong thời gian đó Nguyễn Thanh Tuyết đã từng một mình ra ngoài rèn luyện, sau khi trở về đã đột phá Kim Đan trung kỳ, đi vào Kim Đan hậu kỳ.

Mà Hoa Vũ Lâu bởi vì mới Trúc Cơ, an tâm ở Lê viện tu hành, củng cố tu vi.

Còn như Long Tiểu Chi, năng đã cao hơn một chút, Long Tiểu Chi đã có thể tự hào thông báo, năng đã cao bằng chén trà! Mặc dù trong mắt ba người còn lại, không có khác biệt gì.

Nhưng Long Tiểu Chi đã bắt đầu học tập Vân Khuyết kiếm quyết, không biết có phải ảo giác của Long Tiểu Chi hay không, tâm pháp Vân Khuyết này hình như rất thích hợp cho linh tu tu luyện, hơn nữa phẩm chất càng cao, tu luyện càng thuận lợi, chỗ tốt nhận được cũng càng lớn.

Long Tiểu Chi còn sợ mình tu luyện quá nhanh sẽ bị hoài nghi, nhưng lúc năng dùng hai năm tu luyện tới tầng ba, Hoa Vũ Lâu an ủi sở sớ đầu năng. "Không sao đâu Tiểu Chi, ngươi đã rất nhanh."

Long Tiểu Chi yên lặng nghiêng đầu, đưa lưng về phía hán, cảm thấy mình đã nghĩ nhiều. (thật ra là trong cái ổ này thiên tài quá nhiều!)

Hiên Khâu Thiên Giác thấy tâm pháp của Long Tiểu Chi đã đến tầng ba, thì cho phép năng bắt đầu tu luyện kiếm quyết Vân Khuyết, tâm pháp Vân Khuyết và kiếm quyết Vân Khuyết hỗ trợ lẫn nhau, hợp tác cùng nhau.

Chỗ thần kỳ của kiếm quyết Vân Khuyết là, những người khác nhau cùng tu luyện thì có hiệu quả khác nhau, tỷ như kiếm pháp Hoa Vũ Lâu bén nhọn hàm chứa sự ngang ngược, Nguyễn Thanh Tuyết nho nhã tiêu sái, ngang dọc vừa đúng, không thật lãng phí một chút sức lực nào.

Hiên Khâu Thiên Giác nói Long Tiểu Chi không cần cố gắng tăng tốc độ luyện kiếm quyết, tìm được cách tu luyện thích hợp trước, kiếm quyết Vân Khuyết dễ thay đổi, kiếm ý muốn thế nào cũng được.

Mấy ngày liên tục, Long Tiểu Chi ôm kiếm gỗ nhỏ của mình ngồi trên bờ tường, đáng vẻ suy tư nặng nề, ba người hoàn toàn không ngờ, Long Tiểu Chi thật sự tìm ra đường vòng lối tắt, khai sáng một con đường kiếm tu mà trước kia chưa có ai, sau này cũng không còn ai đi lên.

Long Tiểu Chi còn đang sở soạn kiếm ý của mình, đại lục đã dần dần nổi sóng lớn, mặc dù lúc này chưa hiện gọn sóng, nhưng rung chuyển lại giống như biển rộng, một khi đã nhấc lên, muốn trầm xuống thì khó như lên trời.

"Sư phụ, con muốn học luyện đan." Tu luyện buổi sớm hôm nay vừa kết thúc, Long Tiểu Chi nói một câu khiến ba người kinh ngạc vô cùng, xét thấy trước kia có tiền lệ Giải Mật Nhi, Hoa Vũ Lâu rất là nhạy cảm với ba chữ học luyện đan này.

"Tiểu Chi có thể nói cho vì sư, vì sao con muốn học luyện đan?" Chung đụng gần ba năm thời gian, ba người biết Long Tiểu Chi sẽ không rời bỏ tông môn như Giải Mật Nhi, chỉ thấy lạ vì sao năng đột nhiên có ý nghĩ này.

Long Tiểu Chi cúi đầu nắm nắm bàn tay nhỏ bé. "Con nhìn thấy sách luyện đan trong thư phòng của sư phụ, còn có thật nhiều phương thuốc dân gian, nên con muốn học."

"Được, vì sư dạy con." Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng nói.

Ngược lại Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu hết sức kinh ngạc, sư phụ thế nhưng còn biết luyện đan! Ở trong mắt bọn họ Hiên Khâu Thiên Giác là thần bí mạnh mẽ mà dịu dàng, luyện khí, phù triệu, trận pháp không gì không giỏi, hiện thời còn biết luyện đan, quả nhiên là không gì làm không được.

Sau khi rời khỏi Tước viên, Hoa Vũ Lâu đi theo bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết. "Nhị sư huynh, huynh nói nếu sư phụ đã biết luyện đan, lúc Giải Mật Nhi

rời đi vì sao sư phụ không nói?"

Nguyễn Thanh Tuyết biết rõ Hoa Vũ Lâu không có ý trách, chỉ là đơn thuần không hiểu, mặc dù Hoa Vũ Lâu để ý Giải Mật Nhi, nhưng so với sư phụ, cái gì nhẹ cái gì nặng căn bản không cần nghĩ, nhìn như thế, xem ra bản chất bọn họ cũng có chút vô tình.

"Bởi vì Giải Mật Nhi không nói thẳng giống như Tiểu Chi, thậm chí lúc nàng ta rời khỏi lúc chúng ta mới biết quyết định của nàng ta, hơn nữa Vũ Lâu thật sự cho rằng Giải Mật Nhi rời khỏi tông môn, hoàn toàn là chỉ vì muốn học luyện đan sao? Nàng thật sự muốn học thuật luyện đan hay chỉ muốn gia nhập Thanh Đan Môn? Giải Mật Nhi ở trong tông môn ba năm, hiện thời Tiểu Chi còn không tròn ba năm, Vũ Lâu cảm thấy so Tiểu Chi và Giải Mật Nhi, để đề ý ai hơn?"

Đột nhiên Hoa Vũ Lâu rơi vào trầm tư, đúng vậy, lúc Giải Mật Nhi đi mặc dù nhìn như lưu luyến không rời, lại không nghĩ rằng, kỳ thật Vân Khuyết tông cũng là có Đan Sơn, mặc dù thuật luyện đan không kịp Thanh Đan Môn, nhưng dư dả dạy nàng nhập môn, hẳn không thể nói cách làm của Giải Mật Nhi sai lầm, dù sao có lựa chọn tốt hơn, chọn lực cũng biến thành gian nan.

"Mặc dù không biết rõ vì sao, nhưng để ưa thích chung đụng với Tiểu Chi hơn." Cho dù Long Tiểu Chi có phần kiêu ngạo, không ngoan ngoãn như Giải Mật Nhi, có đôi khi hẳn còn bị Tiểu Chi ghét bỏ, nhưng hẳn vẫn biết rõ, tiểu tử điệp mệnh miệng kia để ý bọn họ đến cỡ nào.

"Vũ Lâu, để phải nhớ kỹ, sư phụ nhìn người rất chuẩn." Nguyễn Thanh Tuyết vỗ vỗ vai Hoa Vũ Lâu, cũng may Hoa Vũ Lâu đã chậm rãi thông suốt, chỉ cần thời gian và trải nghiệm.

Mặc kệ hai vị sư huynh nghĩ thế nào, Long Tiểu Chi bắt đầu kiếp sống học tập chính thức, buổi sáng luyện kiếm, sau đó đọc sách, trồng dược liệu, ngẫu nhiên còn đi xung quanh sơn cốc, hái một chút thảo dược.

Vì sao Long Tiểu Chi đột nhiên muốn học luyện đan? Đương nhiên là vì vừa có thể phát huy năng lực chữa khỏi của mình, có thể che giấu tai mắt người ta, hơn nữa nàng có ưu thế là bản thể Tử Chi, còn gì thích hợp hơn luyện đan chứ?

Kỹ thuật luyện đan có lịch sử đã lâu, có yêu cầu cực cao với thiên phú, muốn học tập đương nhiên không phải chỉ cần một sớm một chiều.

Trong ba năm tiếp theo Long Tiểu Chi không được chạm vào lò luyện đan, mỗi ngày tiêu hao thời gian hơn nửa ngày ở phía sau Lê viện và Linh Thảo viên, cuối cùng dưới sự dạy bảo của Hiên Khâu Thiên Giác gặm sạch sách vở.

Từ phân biệt các loại linh thảo, công hiệu, hoàn cảnh sống, bộ phận dùng làm thuốc, đến được tính của thuốc, học thuộc hết kinh mạch, cảm ký khi chế thuốc, phối hợp với kiến thức truyền thừa trời sinh của Long Tiểu Chi, nền tảng có thể nói là vô cùng vững chắc.

Thời gian ba năm đối với tu sĩ thì nói không bằng cả trong nháy mắt, trong ba năm mặc dù Long Tiểu Chi học rất nhiều, nhưng cũng làm mình mệt mỏi, dù sao làm một tiên thảo linh chi, Long Tiểu Chi chỉ cần sống sót, đó là tài sản và may mắn lớn nhất của nàng.

Cho nên lúc đệ tử Vân Khuyết tông đến đây đưa lệnh Triệu Tập, nhìn thấy nhà mình trên đầu tông chủ có một con cục nhỏ đang phơi nắng, mềm nhũn dường như lập tức sẽ bị phơi nắng tan chảy, gò má thịt thịt đè trên đầu tông chủ, dáng vẻ như đang ngủ rất sâu, rất thoải mái, khiến trong lòng người khác không hiểu sao hơi lo lắng, nếu như cái cục kia ngủ đến chảy nước miếng làm sao bây giờ?

"Nghĩa Khanh đến đây có chuyện gì?" Thấy Đan Nghĩa Khanh hành lễ xong thì đứng tại chỗ ngây người, Hiên Khâu Thiên Giác lên tiếng hỏi thăm.

Đan Nghĩa Khanh tựa như mới lấy lại tinh thần, tiến lên thả một mảnh ngọc phù khắc có hoa văn màu đỏ trên bàn đá. "Đây là lệnh Triệu Tập mà một tháng trước Thương Lan kiếm tông phát tới, đệ tử nghe nói phần lớn tông môn ở nam cảnh đều nhận được lệnh Triệu Tập."

Vì sao Long Tiểu Chi lại ở trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác, mới đầu tự nhiên là bởi vì đọc sách, Hiên Khâu Thiên Giác thấy nàng lật sách quá vất vả, nên nhận công việc giúp nàng lật sách, dù sao hẳn cũng sách hẳn thích xem.

Long Tiểu Chi đổi góc độ mấy lần, cuối cùng vẫn cảm thấy trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác là thích hợp nhất, hơn nữa nhìn buồn ngủ lúc có thể trực tiếp ngủ mất, dần dần, mỗi khi Long Tiểu Chi muốn xem sách, sẽ ôm lấy một góc quyển sách, quạt cánh bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, sau đó nằm sấp trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác, ngẫu nhiên còn đưa tay mập ra vỗ một cái, ý bảo mình còn chưa xem hết.

Giờ ngo dưới cây hoa lê, ánh nến ban đêm, trong cửa gỗ mưa phùn, bóng dáng hai thầy trò xuất hiện ngày càng nhiều, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu cũng từ kinh hãi lúc ban đầu biến thành thói quen.

Long Tiểu Chi đang ngủ say sưa, mơ mơ màng màng đột nhiên nghe thấy giọng nói của người lạ, còn cho là mình đang nằm mơ, cho đến lúc giọng nói này càng ngày càng rõ ràng, mới khẽ hé mở mắt.

Ánh mắt Đan Nghĩa Khanh không khỏi dời đi qua, nhưng nhìn chăm chăm đỉnh đầu tông chủ thì rất vô lễ, nên dè dặt rất nhanh, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng cũng thấy cục trên trên đầu tông chủ là gì.

Mặt bánh bao trắng trắng mềm mềm, chài lấy song hoàn kế, lông mi cong cong mở ra, đôi mắt tràn đầy buồn ngủ nghỉ hoặc nhìn hẳn, trong nháy mắt Đan Nghĩa Khanh thật muốn lên chọc chọc.

"Tiểu Chi tỉnh rồi, đây là Đan sư huynh ngụ tại Nam Trúc Sơn của con." Nghe Hiên Khâu Thiên Giác giới thiệu như thế, Đan Nghĩa Khanh đã hiểu, hóa ra là đồ đệ mới của tông chủ.

Chương 32: Hội nghị lệnh

Cùng một tông môn, lấy tu vi làm điều kiện tiên quyết, đệ tử khác nhau thì dù sư phụ đứng hàng bình thường cũng là dựa theo thời gian nhập môn trước sau mà xưng hô, chỉ là họ cộng thêm bối phận, còn xưng hô như đại sư huynh, nhị sư huynh chỉ dùng cho học trò cùng một sư phụ, hoặc là đệ tử của tông chủ môn chủ.

Nhìn thấy Đan Nghĩa Khanh, phản ứng đầu tiên của Long Tiểu Chi là người này là đại sư huynh chưa bao giờ thấy mặt sao? Sau đó thì lời nói của Hiên Khâu Thiên Giác gạt bỏ suy đoán của Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên bàn đá, chấp bàn tay nhỏ bé, khom lưng hành lễ. "Đan sư huynh "

Đan Nghĩa Khanh gấp rút đáp lễ. "Tiểu Chi sư muội." Hoàn lễ với người tí hon trên bàn đá xong, mới phát giác sự tế nhị.

Nữ tu của Vân Khuyết tông có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ yển yển có kia vài người cũng là nữ trung hào kiệt, làm việc như nam tử, tựa như hiện thời, nếu là nữ tu khác của tông môn, chỉ sợ sẽ đi lên vỗ bả vai hân hào sáng chào hỏi.

Trước kia có một Giải Mật Nhi ngoan ngoãn, nhưng mấy năm trước Nguyễn Thanh Tuyết cũng đã đưa tin nàng ta rời khỏi tông môn thông qua Truyền Tin phù về tông môn, trong tông môn mặc dù ồ lên, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết không nói nguyên nhân, cũng chầm chậm bình tĩnh lại.

Hiện thời bỗng nhiên nhìn thấy một bé con mềm mại đáng yêu, Đan Nghĩa Khanh cảm thấy, chờ tông chủ trở về tông môn, Vân Khuyết tông hẳn là sẽ náo nhiệt một trận.

Long Tiểu Chi chào Đan Nghĩa Khanh một lát, xem Hiên Khâu Thiên Giác đã lệnh triệu tập một lần, lệnh Triệu Tập này không có cấm chế đặc biệt, chỉ cần dùng thần thức quét qua, có thể thấy nội dung trong đó, xem ra tông môn đã tra xét qua, cảm thấy không thể làm chủ, lệnh Triệu Tập lại không giống với Truyền Tin phù, chỉ có thể cho Đan Nghĩa Khanh tự mình chạy một chuyến.

"Tông chủ, lần này tông môn chúng ta có cần đi không? Có rất nhiều tông môn được mời, chắc hẳn bí cảnh Thương Lan kia là thật." Trong nam cảnh, cách mỗi mười năm sẽ có tổ chức tỷ thí tông môn một lần, những chuyện này, trước kia bọn họ cũng không ham thích, trong tông môn có người muốn đến thì đến, không muốn đi thì không tham gia, nhưng là lần này, chẳng những thời gian tỷ thí sớm, hơn nữa ban thưởng cho ra cũng vô cùng hấp dẫn.

Thương Lan kiếm tông làm kiếm tông đứng đầu nam cảnh, uy tín chắc hẳn không có vấn đề, một tháng trước, Thương Lan kiếm tông đột nhiên ban bố lệnh Triệu Tập, thông báo với bên ngoài là phát hiện một bí cảnh vạn năm mở ra một lần nằm ở hướng tây nam, sau khi kiểm tra, xác định thời gian mở ra của bí cảnh là một năm sau.

Bởi vậy triệu tập tông môn tỷ thí sớm nửa năm, cũng lấy kết quả tỷ thí quyết định số người đi vào bí cảnh. Nếu như những tông môn nhận lệnh Triệu Tập , có hơn phân nửa đồng ý hành động lần này, thì thông báo này của Thương Lan kiếm tông xem như thành công.

"Tây Nam?" Hiên Khâu Thiên Giác cúi đầu ní non một câu, rồi nói. "Đã như vậy, đi một lần cũng không sao, Nghĩa Khanh trở về chuẩn bị đi."

"Dạ." Đan Nghĩa Khanh cũng muốn thử xem, bí cảnh vạn năm mở ra một lần, cho dù bên trong không có di tích vạn năm gì, chỉ riêng là linh thú và linh thực trong đó cũng đủ khiến người ta thích thú.

Sau khi nhận được câu trả lời, Đan Nghĩa Khanh cũng không dừng lại lâu, lên đường về rất nhanh, chủ yếu là thời cơ hân đến không khéo, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu đều ra cửa đến Mặc Đan Môn.

"Tiểu Chi có muốn về Kính Đàm xem một chút không?" Hai ngày sau, Long Tiểu Chi đang ngồi trên bàn đá dùng miếng nhỏ ăn dưa hấu trong mâm, bởi vì bàn quá bằng phẳng, Long Tiểu Chi cố gắng nửa ngày cũng không có miếng được một miếng nào, cũng không giận, chỉ nhướn mày lên cố gắng tiếp tục động tác trên tay, nghe thấy giọng của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn.

Hiên Khâu Thiên Giác đang cầm một miếng dưa hấu, thấy động tác của Long Tiểu Chi, nên dùng chiếc đũa cắn một cái thay nàng. Long Tiểu Chi thành công bắt được dưa hấu, thì nghe Hiên Khâu Thiên Giác dùng giọng nói nhẹ nhàng như gió xuân của hắn nói.

"Nếu Tiểu Chi muốn luyện đan, bản thân không có lửa là không được, mặc dù có thể mượn linh mộc hỏa thuộc tính để luyện đan, nhưng đan được luyện ra phẩm tính sẽ rất tệ."

"Lẽ nào trong Kính Đàm bên có mỗi lửa sao?" Tự nhiên Long Tiểu Chi biết rõ tầm quan trọng của lửa với luyện đan sư, muốn khống chế linh hoạt ngọn lửa của lò luyện đan, chỉ có thể có hai loại tính huống, một là trời sinh có hỏa linh căn, như Giải Mật Nhi vậy, linh căn thì thiên cấp là tốt, địa cấp trung bình, nhân cấp là kém nhất.

Còn có một loại là như Mặc Thanh Hàn, bản thân không có linh căn hỏa thuộc tính, nên đi dung hợp mỗi lửa, căn cứ cấp bậc của mỗi lửa dung hợp, sự khống chế hỏa thuộc tính của mình cũng giống như trời sinh.

Thuộc tính trời sinh của Long Tiểu Chi là Mộc linh căn, còn như cấp bậc sớm đã không trong ba loại thiên địa nhân, đương nhiên, từ điệp nguy trang là đơn thuộc tính Mộc linh căn địa cấp.

Kỳ thật đối với yêu tu và linh tu, tầm quan trọng chủng tộc và phẩm chất bản thân cao hơn linh căn rất nhiều, tựa như Y Vũ, phẩm chất là hạ phẩm, nhưng bởi vì ưu thế chủng tộc, vẫn có thể áp chế phần lớn linh thực, nhưng gặp linh thực thượng phẩm chất hoặc cực phẩm, loại ưu thế này sẽ biến mất.

Long Tiểu Chi từng nghĩ mình sẽ dựa vào linh mộc hóa thuộc tính phụ trợ luyện đan, mặc dù không có mối lửa, dựa vào lực tương tác và lực khống chế của năng với linh thực, cũng không thành vấn đề.

"Có chín phần khả năng." Hiên Khâu Thiên Giác cắt đưa hẩu thành khối nhỏ, thả vào đĩa nhỏ trước mặt Long Tiểu Chi.

"Vậy không đợi sư huynh về sao?"

Hiên Khâu Thiên Giác không nghĩ tới Long Tiểu Chi còn quan tâm vấn đề này, lúc nào nhớ kỹ hai vị sư huynh của mình. "Không đợi, vì sư sẽ dễ ngọc giận lại."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì cắn thìa nhỏ suy tư một lát hỏi "Vậy sư phụ có biết nướng cá không?"

Hiên Khâu Thiên Giác: "..."

Hai thầy trò quyết định mục đích, ngày đó sẽ lên đường rời khỏi Lê viện. Tốc độ của Hiên Khâu Thiên Giác tự nhiên nhanh hơn Nguyễn Thanh Tuyết nhiều, chỉ dùng bốn canh giờ, hai người đã đến bên bờ Kính Đàm.

Xa cách năm năm, Kính Đàm như không thay đổi chút nào, vẫn là yên tĩnh an bình như cũ, giống như tiên cảnh, tôm cá màu bạc lặn nơi đáy đầm, Long Tiểu Chi không nhìn thấy ngân giao kia, nhưng có trực giác, nhất định hấn vẫn còn ở đây bảo vệ Cửu Cảnh Kim Liên, bảo vệ thành Cổ Mạch.

"Tốt lắm, Tiểu Chi ở chỗ này chờ vì sư, khay ngọc có thuộc tính giữ ấm, ăn sò trước đi, vì sư sẽ về trước khi cá chép nướng chín." Bên bờ Kính Đàm, mùi thơm bốn phía, trên đồng lửa có một con cá chép, bên cạnh là bàn thấp, khay ngọc trên bàn có sò đã nướng chín óng ánh trong suốt.

Long Tiểu Chi ngồi bên cạnh khay ngọc, không yên tâm nghiêng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác. "Sư phụ phải trở về nhanh một chút."

"Được, vì sư nhớ rồi." Hiên Khâu Thiên Giác sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, xoay người đi vào Kính Đàm.

Long Tiểu Chi đập đập chạy xuống bàn thấp, đứng trên bờ hướng nhìn đáy đầm, mặc dù trong lòng nàng biết rõ nếu Hiên Khâu Thiên Giác đã dám mang nàng tới nơi này, tự nhiên là có nắm chắc, Kính Đàm đã từng vô cùng mạo hiểm với bọn họ, ở trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác có lẽ không coi là nguy hiểm, nhưng vẫn là không thể không lo lắng.

Long Tiểu Chi nhìn một hồi, quả nhiên hai con mắt màu tím dưới đáy đầm kia mở ra lúc Hiên Khâu Thiên Giác lặn xuống, mà đáy đầm cũng không xuất hiện tình huống một lời không hợp lập tức đầu vỡ, rõ ràng Hiên Khâu Thiên Giác đang bàn bạc với ngân giao.

Cảm thấy thật sự không cần lo lắng, Long Tiểu Chi chạy về trên bàn thấp, lấy đĩa ra, lần nữa không thể tự kiềm chế mà sa vào món ăn ngon ơi là ngon, thịt sò vừa vào miệng, Long Tiểu Chi đã hiểu, tay nghề nguồn gốc Nguyễn Thanh Tuyết là từ đâu, tươi vị tuyệt đỉnh và thượng cấp khiến Long Tiểu Chi thiếu chút nữa nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng quả thật làm như lời hấn, không đến một phút đồng hồ đã lên bờ, Long Tiểu Chi lập tức quạt cánh bay lên, bỏ nhào vào trên người Hiên Khâu Thiên Giác, treo trên đó không xuống. Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu đi vồ vồ nàng, cuối cùng vẫn mang nàng ngồi bên đồng lửa, kiểm tra tình huống cá chép.

"Sao mới một hồi không gặp, đã dính người như vậy rồi?" Hiên Khâu Thiên Giác vừa cười khê, vừa gỡ cá chép xuống, gỡ bụng cá nhiều thịt ít xương, đặt vào khay ngọc, sau đó đi lựa xương ở đuôi cá. "Chỗ ngon miệng nhất của cá chép là đuôi cá, lát nữa Tiểu Chi nếm thử, xem có thích không."

Cá nướng mình mong chờ này giờ vừa đến trong mâm, Long Tiểu Chi lập tức buông tà áo Hiên Khâu Thiên Giác ra, roi xuống bàn thấp, cầm đĩa kẹp một khối to, Hiên Khâu Thiên Giác đang muốn bảo nàng ăn từ từ, một khối to như thế thì cái miệng nhỏ nhắn của nàng không chứa nổi, đã thấy Long Tiểu Chi nâng cánh tay, cẩn thận quạt cánh vững vàng bay lên.

"Sư phụ ăn." Long Tiểu Chi bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, đưa thịt cá đến bên miệng hấn. Hiên Khâu Thiên Giác sững sờ, sau đó há mồm ăn hết thịt cá.

"Sư phụ nói gì với ngân giao vậy?" Hai người vừa ăn cá nướng, Long Tiểu Chi vừa tò mò hỏi.

"Chỉ làm giao dịch nhỏ thôi, Tiểu Chi không cần để ý, thịt cá ăn ngon không?"

"Dạ, ăn ngon, nói đến cá chép, ta nhớ tới nhất chuyện, năm đó dưới đáy đầm, Nhị sư huynh nói cách mỗi chín năm, linh lực trong Kính Đàm sẽ ngưng tụ thông qua tâm trận chuyển dời vào tiên đảo, chắc hẳn là vì vậy, trong Kính Đàm này mới không có linh vật sống sót, nhưng Mặc Lương chẳng những mở linh trí, hơn nữa còn biến hóa, rõ ràng không hợp với lẽ thường."

Khi đó tất cả mọi người nóng lòng thoát khỏi, đều bị phương pháp rời khỏi hấp dẫn sự chú ý, bởi vì không có ai chú ý tới điểm này, bây giờ nghĩ lại, bản

thân Mặc Lương rất đáng nghi.

"Nhị sư huynh của con sợ lúc đoán ra trận pháp ba vòng cũng đã đoán được thân phận Mặc Lương, chỉ là tình huống lúc đó không thích hợp để nói rõ, nội tâm Tiểu Chi hẳn cũng có suy đoán."

"Con cũng có chút không xác định, dù sao đan dược có thể mở linh trí, còn có thể biến hóa quả thực hiếm thấy, năm đó Mặc Vấn Thủy luyện chế ra thần cấp đan dược, rồi bế quan, có lẽ trừ tránh né huyền não, còn bởi vì phát giác thân đan khác thường. Nhưng sư phụ không có đích thân nhìn thấy, chỉ bằng tự thuật của sư huynh thì đoán được, con lại đến giờ mới phát hiện." Long Tiểu Chi lập tức xấu hổ, cái đầu nhỏ tự nhận là thông minh mà so với sư phụ thì còn kém xa lắm.

"Tiểu Chi chỉ thiếu trải nghiệm mà thôi." Hiên Khâu Thiên Giác cười trấn an.

Hai Thầy trò người lần nữa trở lại Lê viện thì đã là ba ngày sau đó, cũng không phải trì hoãn thời gian trên đường, mà là hai người lưu ở Kính Đàm, ăn hết mỹ vị, nếu không phải sinh vật trong Kính Đàm rời khỏi Kính Đàm quá lâu sẽ dần dần tử vong, Long Tiểu Chi còn muốn tóm vài con cá chép về nuôi.

Trở lại Lê viện, Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu tay dung hợp mỗi lửa cho Long Tiểu Chi, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trở về từ Mặc Đan Môn, cũng nhận thù lao ủy thác lấy trước.

Mặc Đan Môn có lịch sử lâu đời, trọng bảo trong Trân Bảo các tự nhiên rất nhiều, cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết lựa chọn một sách thuốc cổ.

Lúc hán rời khỏi Lê viện đặc biệt xem hết sách về luyện đan trong Lê viện, phát hiện mặc dù giải thích cặn kẽ về thuật luyện đan và linh thực, nhưng phương thuốc thì phần nhiều áp dụng cho cấp đại sư, mặc dù có rất nhiều phương thuốc thất truyền, lại cũng không thích hợp cho Long Tiểu Chi mới nhập môn.

Mặc Đan Môn làm đan môn đứng đầu nam cảnh, thứ nhiều nhất trong Trân Bảo các tự nhiên vẫn là phương diện đan dược, lựa chọn của Nguyễn Thanh Tuyết về phương thuốc cũng đã trải qua suy tính, phương thuốc này đối với Mặc Đan Môn mà nói không tính là cực phẩm, bởi vì cũng không liên quan đến đan dược nghịch thiên gì, số lượng phương thuốc cũng không nhiều.

Nhưng luyện đan thì phải tiến hành theo chất lượng, có thể cho Long Tiểu Chi tự tìm tòi, ổn định vượt qua luyện đan sơ kỳ, thậm chí nếu thiên phú cao, đến trung kỳ cũng có thể dùng.

Còn Hoa Vũ Lâu đi từ lâu một đến lâu chín của Trân Bảo, lại từ lâu chín quay về lâu một, nhiều lần như thế, đệ tử Mặc Đan Môn trong coi cũng rút gân, lúc này mới hỏi."Trong Trân Bảo các có cái gì ăn ngon không?"

Đệ tử Mặc Đan Môn: "... " Có phải người đi lộn chỗ không?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thành Tư Thủy

Trong Trân Bảo các đương nhiên không có thức ăn ngon, thứ có thể ăn cơ bản đều là kỳ trân dị quả và đan dược, nhưng thích hợp cho tử đệ ấu sinh kỳ cũng không nhiều. Tay trái Hoa Vũ Lâu cầm cực phẩm trư nhan đan, tay phải cầm cam linh quả, Tiểu Chi rất thích đẹp cũng rất thích ăn, đến cùng chọn cái nào thì tốt hơn đây.

Cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không được, cứ theo tốc độ này, lúc nào bọn họ mới có thể trở về Lê viện, vì vậy chọn một hộp ngọc nhỏ, mặc dù hộp nhỏ, bên trong lại có không gian khác, có chức năng bảo tồn linh vật, bên trong có đặt mầm linh quả mà Mặc Đan Môn đã tìm kiếm được, có không ít chủng loại.

Còn như thù lao của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác đã sớm sớm dặn dò, trực tiếp cầm Dung Linh đan, chuẩn bị cho Long Tiểu Chi dung hợp mỗi lửa.

Dung Linh đan là linh đan riêng của Mặc Đan Môn, mỗi đầu tự nhiên phục vụ cho việc bồi dưỡng luyện đan sư, chuyên dùng cho luyện đan sư dung hợp mỗi lửa, sau khi cải tiến, thì có thể phụ trợ dung hợp những linh vật khác, khiến trình độ dung hợp đạt tới mức tốt nhất.

Ngày dung hợp mỗi lửa, Hiên Khâu Thiên Giác khởi động tất cả trận pháp gần Lê viện, vì thế Long Tiểu Chi mới phát hiện, vì lần dung hợp này, Hiên Khâu Thiên Giác phí nhiều tâm tư cỡ nào, lập tức thấy tò mò, Hiên Khâu Thiên Giác đã lấy được mỗi lửa gì ở Kính Đàm, mà lại cẩn thận đến thế.

Hiếu kỳ như vậy còn có Hoa Vũ Lâu, Nguyễn Thanh Tuyết cũng hiếm khi thấy có vẻ mong đợi, mặc dù hai người biết mỗi lửa Hiên Khâu Thiên Giác chuẩn bị vì Long Tiểu Chi tuyệt đối không phải vật phẩm, chỉ là đã quá lâu không nhìn thấy cẩn thận sư phụ như vậy.

"Tiểu Chi đừng sợ, vì sư ở ngay bên cạnh con." Hiên Khâu Thiên Giác sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, trấn an.

"Đạ, Tiểu Chi không sợ." Long Tiểu Chi dùng đầu mình cọ cọ vào lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác, dung hợp mỗi lửa có nguy hiểm, mà loại nguy hiểm này sẽ tăng cao theo cấp bậc mỗi lửa, nếu dung hợp không thành công, thì sẽ bị lửa *, nghiêm trọng nhất là tan thành mây khói, không được luân hồi.

Long Tiểu Chi chuẩn bị tâm lý rất đầy đủ, thật ra nói theo ngũ hành, mộc sinh hỏa, mộc là hỏa mẫu, tỷ lệ thành công của người mang thuộc tính Mộc dung hợp mỗi lửa rất cao, nhưng mà lúc lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác nổi lên ngọn lửa, Long Tiểu Chi cơ hồ vô thức lui về sau một bước.

Ngọn lửa kia cũng không lớn, chỉ toát ra trên ngón trỏ Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng lúc nó vừa xuất hiện, tất cả ánh sáng trong phòng ảm đạm trong nháy mắt, chỉ còn lại ánh sáng bùng cháy của nó.

Ngọn lửa màu đỏ thắm ẩn chứa nhiệt lượng khổng lồ, nếu như không phải ngọn lửa đang nhảy lên, cơ hồ khiến người ta cho rằng đây là một khối tinh thạch óng ánh trong suốt đỏ như lửa.

"Trên đại lục này, tông môn cổ xưa có rất nhiều, tộc Phụng Trĩ là đặc biệt nhất trong đó, bởi vì họ có huyết mạch Hỏa Phụng thượng cổ, là độc nhất vô nhị trên thế gian, nhưng mấy ngàn năm trước, tộc Phụng Trĩ có một con ngoại tộc sinh ra, tuy là kim phụng, nhưng không có cách nào dung hợp của phụng hoàng, cũng có ý nghĩa là không thể niết bàn trùng sinh, con phụng hoàng tuổi còn nhỏ này bị trục xuất ra khỏi Phụng Trĩ, lang thang trên đại lục Nam Cảnh, sau này được Linh Tịch Chi Chủ thu dưỡng, đặt tên là Nhan Như Liệt." Hiên Khâu Thiên Giác dùng giọng nói đặc biệt chậm rãi tự thuật.

Long Tiểu Chi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, nghiêm túc lắng nghe.

Thật không ngờ, con phụng hoàng nhỏ ngay cả lửa cũng không thể dung hợp kia lại được bộ tộc Linh Tịch che chở lớn lên, rồi trở thành thiên tài kinh diễm thế nhân, dùng phương thiên họa kích xuất thần nhập hóa, cho dù không có lửa phụng, cũng trở thành một tồn tại đứng đầu Nam Cảnh.

Chi là con phụng hoàng này chết theo thành Cổ Mạch bị tiêu diệt, nhưng ai cũng không biết, thật ra con phụng hoàng này đã mơ hồ có dấu hiệu lột xác, lông phụng màu vàng kim dần dần biến thành màu đỏ thắm, diễm lệ như lửa, đây là loại phụng hoàng vài ngàn vạn năm cũng khó khăn mà gặp được. (về phần phụng hoàng và chu tước mong các thiên sứ lấy tiêu chuẩn như lão Hiên đặt ra ~) *phần trong (...) là lời của tác giả*

"Đây là Chu Tước Chi Hóa, Chu Tước là một trong bốn thần thú thượng cổ, phụng hoàng tuy là vua của muôn loài chim chóc, Chu Tước là thiên linh thú, độ tinh khiết huyết mạch hơn xa phụng hoàng. Có được là cơ duyên cũng là phúc trạch, Tiểu Chi sẽ đối xử với nó thật tử tế chứ?"

Long Tiểu Chi mơ hồ nhớ tới cô gái tuyệt sắc đầm máu mà chiến kia, còn có lời thề đến chết không ngừng của nàng, không tự chủ được mà gật gật đầu.

Nửa năm sau, trong sơn cốc Hằng Đoạn, cây Cổ Vân lâu năm vẫn đứng thẳng như trước, trên cành cây cao cao, trong ổ nhỏ Long Tiểu Chi đã từng cư trú vẫn gọn gàng sạch sẽ như cũ, dưới sự nỗ lực của bốn thầy trò đã sớm thay đổi thành một dáng vẻ khác.

Một chén ngọc trái vài bông mềm mại, áo ngủ bằng gấm nhỏ xíu gấp chỉnh tề, nguyên một bộ bàn gỗ, trà cụ tinh xảo, mà ngay cả cửa hộc cây cũng có hai cửa gỗ hình nửa vòng tròn chạm khắc xinh đẹp, hai bên cửa gỗ còn có hai mảnh cửa gỗ nhỏ rất tinh xảo, thiết kế như thế, nếu như không phải là quá mức nhỏ bé, nhất định sẽ khiến người ta cho rằng đây là chỗ trú ngụ của văn nhân nhã sĩ.

Dọn dẹp xong hết, Long Tiểu Chi nhìn chung quanh ổ nhỏ đã từng che chở và mang lại sự ấm áp cho nàng một lần nữa, rồi đẩy cửa gỗ ra rồi khỏi, mà một lần này, cũng không biết đến lúc nào mới có thể quay về.

Tỷ thí tông môn Nam Cảnh sắp tới, vô số tu sĩ các tông môn đi về phía thành Tư Thủy, từ một tháng trước, thành Tư Thủy đã náo nhiệt ồn ào chưa từng dừng lại, bến tàu thành bắc, truyền tống trận thành đông là chỗ huyền náo nhất.

Thành Tư Thủy ở phía đông trung bộ Nam Cảnh, diện tích lớn thứ hai Nam Cảnh, chỉ sau thủ đô Thương Lăng quốc, lại được trời ưu ái về vị trí địa lý, gần với con sông lớn nhất Hoàn Thần: Tư Thủy. Tên Thành Tư Thủy cũng từ đó mà ra.

Lịch sử đại lục Hoàn Thần xa xôi không kể hết, thứ duy nhất không thay đổi chỉ có sông Tư Thủy này, trải qua ngàn vạn năm, đường sông chưa từng thay đổi nhiều, Tư Thủy chẳng những nuôi dưỡng vô số sinh mệnh, cũng tạo thành tuyến giao thông nhanh và tiện nhất, vì nắm giữ vị trí quan trọng trên con đường giao thông này, thành Tư Thủy mới có thể trở thành thành trì giàu có bậc nhất Nam Cảnh.

Lúc này đã đến lúc mặt trời lặn, thành Tư Thủy lại không có xu thế yên lặng, thậm chí có vẻ càng ồn ào náo nhiệt hơn, phía thành bắc bởi vì có bến tàu, từ trước đến nay là chỗ thương gia tụ tập, có thể có một cửa hàng ở thành bắc, trên cơ bản là nhà giàu của thành Tư Thủy.

Mặt trời lặn về tây, màn đêm càng ngày càng nặng nề, cửa hàng phía đông ào ào đốt đèn Lưu Ly nhỏ, cho dù sắc trời dần dần tối tăm, từng cửa hàng vô cùng sáng ngời.

"Lão Ngụy, tiền hôm nay không tệ chứ." Một cửa hàng nhỏ, một nam tử trung niên sai bước vượt qua ngưỡng cửa, thuận thực chào hỏi chương quỹ đang đứng tính sổ sách ngay quầy hàng.

Ngụy chương quỹ nhìn thấy người đến, cười hơ hớ đáp."Cũng tốt, dù sao mười năm mới có một lần như thế, sắc trời muộn rồi, Nguyên Hồ còn chưa về sao?"

Nguyên Hồ nhận trà lạnh Ngụy chương quỹ đưa qua rầm rầm uống sạch sẽ rồi trả lời."Không phải là sắp có một chuyến thuyền Tư Thủy tới sao, ở lại thử vận may."

Thuyền Tư Thủy là bảo khí cực phẩm riêng của Thương Lan kiếm tông, tông cộng có ba chiếc thuyền, nghe nói đã tạo ra từ vài ngàn năm trước, tốc độ cực nhanh, hơn nữa mặc dù nói là thuyền, nhưng dung lượng vô cùng lớn, một chiếc thuyền Tư Thủy giống như một thành trấn nhỏ, thậm chí có người đã sinh sống lâu dài trên đó, kiếm sống thông qua hành khách lên thuyền mà.

Trên đại lục này, đẳng cấp linh khí từ thấp đến cao theo thứ tự là linh khí, bảo khí, thánh khí, thần khí. Mỗi một cấp bậc linh khí lại chia thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm. Thương Lan kiếm tông có được ba chiếc thuyền cực phẩm bảo khí quý mô như thế, có thể thấy thực lực và tư sản hùng hậu cỡ nào.

Nguyên Hồ đang nói chuyện với Ngụy chương quý, thì thấy thuyền Tư Thủy vào cảng, Nguyên Hồ không dám trễ nãi, lập tức trở về bến tàu. Nguyên Hồ không có cửa hàng cố định giống Ngụy chương quý, ngày thường dựa vào săn bắt linh thú, thu thập linh thực rồi đổi linh thạch nuôi gia đình sống qua ngày, cuộc sống trôi qua coi như không tệ.

Trở lại hàng via hè của mình, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên có thật nhiều tu sĩ ào ào xuống thuyền, hình thức quần áo có khác nhau, cũng có rất nhiều tu sĩ mặc trang phục tông môn thống nhất lục tặc xuống thuyền.

Thành Tư Thủy trong có cấm chế bay trên không, tu sĩ tự nhiên không thể ngự không mà đi, đi ngang qua gian hàng đông đúc hai bên, có tu sĩ trẻ tuổi mới vào thành lần đầu bị gian hàng hấp dẫn ánh mắt rất nhanh, cũng có người mắt nhìn thẳng, đi thẳng đến trung tâm thành.

Nguyên Hồ vận khí không tệ, có lời mấy khối linh thạch hạ phẩm, lúc này đã đến gần đêm khuya, đây cũng chuyến thuyền cuối cùng vào cảng của hôm nay, sau khi đám người ít dần, Nguyên Hồ cũng chuẩn bị dọn quán về nhà.

"Vị đạo hữu này, quyền sách này bán thế nào?" Đang muốn thu mọi thứ vào túi đựng đồ, một giọng nói truyền đến từ trên đầu, tuy là giọng nam, lại vô cùng đặc biệt, Nguyên Hồ hình dung không ra cảm giác này, tóm lại khiến người ta vừa nghe thì thấy vô cùng tự nhiên thoải mái, ngẩng đầu nhìn lại, có thất thần trong nháy mắt.

Có rất ít tu sĩ xấu xí, nhất là theo tu vi tăng lên, khí chất bản thân cũng sẽ thay đổi theo, nhưng đây là lần đầu tiên Nguyên Hồ nhìn thấy một nam nhân còn đẹp hơn nữ nhân nữa, hơn nữa không hề có cảm giác không thích hợp, không có vẻ âm nhu, ngược lại lạnh nhạt mờ mịt như tiên, khiến người ta không dám khinh nhờn.

"Hai khối linh thạch hạ phẩm." Bình tĩnh, Nguyên Hồ mới phát hiện bên cạnh nam tử này còn có hai người đang đứng, dung mạo đều phi phàm, lại nhìn quyền sách nam tử chỉ vào, là một bản Sơn Thủy Tư Thủy, ghi lại đặc sản và phong thổ nơi này.

Nam tử giao linh thạch, tiện tay mở sách ra, đúng lúc này, Nguyên Hồ lại phát hiện tá áo trước ngực nam tử có động tĩnh, dường như có đồ vật gì ở bên trong, còn chưa kịp phỏng đoán, thì thấy một cái đầu nhỏ thò ra, dụi dụi mắt nhìn xung quanh một chút.

"Sur phụ, chúng ta đến rồi." Bì bô nói xong rồi lại ngáp một cái.

Nam tử thu sách vào không gian, sau đó nhẹ nhàng vỗ người tí hon nằm sắp trên vạt áo mình, dịu dàng mờ miệng "Ừ, đến rồi, Tiểu Chi cứ ngủ tiếp đi."

Người tí hon nghe lời đáp một tiếng, lại rụt về.

Nguyên Hồ nhìn thấy thì sững sờ, đoàn người này mặc kệ lớn nhỏ đều dung mạo hiếm thấy, người tí hon vừa nãy khiến hắn nhớ tới con gái ngoan ngoãn ở nhà của mình, lập tức cười hỏi "Các vị tới Tư Thủy lần đầu sao?"

"Đúng vậy, đạo hữu có thể biết Vân Trung Lâu ở nơi nào không?" Nguyễn Thanh Tuyết lễ phép trả lời, mấy người bọn họ xuất phát hơi trễ, chưa kịp về Vân Khuyết tông, đành phải tới thành Tư Thủy sau những người còn lại trong tông môn.

"Nửa tháng trước Vân Trung Lâu đã đầy chỗ, ta đang muốn về thành, nếu các vị không chê thì để ta dẫn đường tìm khách sạn khác được không?" Nghe thấy mấy chữ Vân Trung Lâu thì Nguyên Hồ vô thức nhíu nhíu mày, động tác trên tay cũng không ngừng, lưu loát thu vật phẩm trên gian hàng vào trong túi đựng đồ.

"Vậy thì làm phiền đạo hữu, nhưng chúng ta có bằng hữu đặt giúp phòng ở Vân Trung Lâu, đạo hữu có thuận đường chăng?"

"Cũng thuận đường." Tính tình Nguyên Hồ hết sức tốt sáng khoái, thêm Nguyễn Thanh Tuyết khéo ăn nói, đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, bầu không khí cũng không lúng túng, chờ đi đến trước cửa Vân Trung Lâu, đã là nửa canh giờ sau.

"Đến rồi, vậy ta xin cáo từ." Nguyên Hồ chỉ chỉ chín tầng lầu các đèn đuốc sáng trưng, sau đó chấp tay cáo từ. Đúng lúc này từ đường phố bên kia có một đoàn người, quần áo thống nhất, nam nữ cũng có đi qua.

Đoàn người này đều mặc quần áo màu xanh, trên vạt áo thêu một đồ án lò luyên đan cũng màu xanh, đồ án này thì người của Nam Cảnh không ai không biết, là ký hiệu đặc biệt của Thanh Đan Môn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thương Lan kiếm tông

"Ồ, là người đó hả! Hôm nay lại bán linh thực gì?" Nguyên Hồ đang muốn rời khỏi, lại bị một người trong bọn họ cản đường đi, người cản đường tuổi có vẻ không lớn lắm, tiếng nói tràn trề ý đùa cợt của hắn vừa dứt, đoàn người sau lưng lập tức vang lên một trận cười ầm, tựa như nhớ ra chuyện buồn cười gì đó.

Trên mặt Nguyên Hồ hơi giận, nhưng cái gì cũng không nói, tránh khỏi người cản trở, đổi một hướng chuẩn bị rời khỏi. Mấy ngày trước lúc hắn bán linh thực đụng phải đoàn người Thanh Đan Môn này, hắn nhìn lầm một gốc thảo dược bình thường thành linh thực.

Kết quả có thể nghĩ, bị đoàn người Thanh Đan Môn đứng trước gian hàng thay nhau chỉ trích, cũng là người trước mặt này, chậm rãi nói, bắt bẻ đủ mọi khuyết điểm của linh thực trên gian hàng của hắn, không phải là không đủ tuổi, phẩm chất không tốt, thì là phương thức thu thập không đúng.

Nguyên Hồ biết rõ không thể chọc vào Thanh Đan Môn, nếu như hắn vẫn là người một thân một mình, thì cũng không cần cố kỵ, đánh nhau một trận cũng không sao, nhưng hắn có vợ và con gái, nên hắn không thể tùy hứng.

"Sốt ruột như thế, có phải lại lấy giả làm thật, bán hàng nhái, nên chột dạ hay không." Phía sau nam tử, một nữ tử tu vi không tệ hơi ngửa đầu, ánh mắt khinh miệt nói.

"Chư vị đạo hữu, ta không phải người tinh thông luyện đan, chỉ thu thập linh thực miếng com ăn, nhìn nhầm phạm thảo thành linh thực là sai lầm của ta, còn mong các vị giơ cao đánh khẽ, đừng so đo với ta." Nguyên Hồ nắm chặt quả đấm, cuối cùng vẫn cúi đầu nhận lỗi.

"Đạo hữu? Người quá coi trọng mình rồi, chỉ là Luyện khí kỳ. Nếu đã không tinh thông, vậy thì đổi cách khác mà kiếm com đi, không phải lần trước ta đã từng nói, không muốn nhìn thấy người trong thành Tư Thủy sao?" Đệ tử Thanh Đan Môn lại không muốn bỏ qua, bởi vì bọn họ đang đứng trước cửa Vân Trung Lâu, mấy ngày nay thành Tư Thủy lại vô cùng náo nhiệt, đã hấp dẫn một số người chú ý rất nhanh.

Hoa Vũ Lâu đứng bên cạnh nhủ nhủ mày, đây chính là Thanh Đan Môn mà Giải Mật Nhi ruồng bỏ tông môn muốn gia nhập? Ánh mắt không khỏi tìm kiếm trong đoàn người này, kết quả thế thật sự phát hiện Giải Mật Nhi trong đó.

Mắt Giải Mật Nhi nhìn thẳng, nhìn nữ tử cao ngạo đứng trước, tựa như không có phát hiện ba người Hiên Khâu Thiên Giác.

Chân mày Hoa Vũ Lâu nhíu chặt hơn, hơn năm năm không gặp, cảm giác Giải Mật Nhi cho hắn lại trở nên khác biệt, bề ngoài càng thêm diễm lệ, thân hình phát triển, yếu điệu thực lệ, nhưng là hắn lại có cảm giác không thoải mái.

"Luật lệ mua bán, người bán tự do bán ra, người mua tự do mua vào, các vị cũng bước chân tới chỗ không am hiểu, sao không để lại một đường sống?" Trước kia Nguyễn Thanh Tuyết đã từng thấy vật phẩm trên gian hàng của Nguyên Hồ, các xử lý linh thực mặc dù không phải là tinh thông, cũng tuyệt đối đạt đến mức thượng thừa, thấy rõ Nguyên Hồ đã bỏ ra công sức và thời gian, đây cũng là kinh nghiệm tích lũy mà đến.

Nhưng đối với mấy người Thanh Đan Môn này, chỉ sợ thường ngày linh thực cầm đến tay đều là đã xử lý tốt, Thanh Đan Môn không thiếu đệ tử, linh thực đưa tới tay đệ tử nội môn đương nhiên là tốt nhất.

"Người nói như thế, bán hàng giả là tự do, mua hàng giả thì nên tự nhận xiêu xẻo sao?" Nữ tử hừ lạnh một tiếng, lơ đãng nói.

"Thế giới rộng lớn, không thiếu thứ gì lạ, thực hư vốn khó có thể phân biệt, nếu vận dụng phạm thảo thỏa đáng, cũng có thể đưa đến hiệu quả khởi tử hồi sinh, đây hình như này là đạo lý nhập môn của luyện đan sư."

Mặc dù Nguyễn Thanh Tuyết không học luyện đan, nhưng thường xuyên nghe Long Tiểu Chi nói vậy. Hơn nữa thực hư trong chuyện tu hành quả thực khó có thể phân biệt, cái gọi là cơ duyên và trần báo có lúc hết lần này tới lần khác bình thần không có gì lạ, nên mới có luật lệ tự do bán, tự do mua.

Ánh mắt của người Thanh Đan Môn không khỏi rơi vào trên người ba người, phát hiện hình thức quần áo rất lạ, nhìn không ra là tông môn nào, nhưng ba người đều mang theo linh kiếm, hẳn là kiếm tu.

"Tam sư tỷ, chúng ta nhanh về đi, ngày mai Thương Lan kiếm tông sẽ mở cửa, không phải sư phụ nói đêm nay có chuyện dặn dò sao?" Giải Mật Nhi hơi sợ hãi tiến lên, đi đến bên cạnh nữ tử nói ra.

Nữ tử đang bị Nguyễn Thanh Tuyết làm tức giận, nghe thấy Giải Mật Nhi nói vậy thì lập tức hung hăng lườm nàng ta một cái, Giải Mật Nhi không biết làm sao cúi đầu xuống, cuối cùng nàng ta hừ lạnh một tiếng xoay người vào Vân Trung Lâu.

Giải Mật Nhi đi phía sau đội ngũ, trước khi vào cửa quay đầu lại nhìn Hiên Khâu Thiên Giác một cái, trong mắt ngậm âm ức, lòng lạnh lẽ.

"Nhị sư huynh, ta có cảm giác mình bị người ta coi thành thân thích nghèo, là ảo giác của ta sao?" Hoa Vũ Lâu không còn gì để nói nghiêng đầu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết.

Không phải là không có nghĩ cảnh gặp lại Giải Mật Nhi, lại chưa từng nghĩ, Giải Mật Nhi vậy mà dừng khí chào hỏi người xưa cũng không có, có lẽ lúc trước Giải Mật Nhi là lấy thân phận tán tu gia nhập Thanh Đan Môn, dù sao dù nói thế nào, người rời bỏ tông môn luôn bị người ta coi thường.

"Có lẽ ý tứ của nàng là sống ở Thanh Đan Môn cũng không như ý, cho nên không thể tiến lên chào hỏi". Nguyễn Thanh Tuyết không thêm đề ý cười cười.

Có việc nhỏ này xen giữa, Nguyên Hồ nói cảm ơn Nguyễn Thanh Tuyết mới rời đi, ba người Hiên Khâu Thiên Giác cũng vào Vân Trung Lâu.

Vân Trung Lâu tổng cộng có chín tầng, từ trên không nhìn xuống thì có hình bát quái, xây dựng theo bố cục trận pháp, từ tầng trệt càng đi lên trên thì linh lực càng đầy đủ, đương nhiên giá cả cũng càng đắt đỏ.

Hiên Khâu Thiên Giác vào trong, linh lực tầng chín xác thực vô cùng nồng đậm, cơ hồ không kém cực phẩm linh tuyền, đưa tay nâng Long Tiểu Chi ngủ say sưa ra, suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy ở ngoài không an toàn, vì vậy đặt Long Tiểu Chi bên gối.

Người tu chân đến cảnh giới thì không cần ngủ, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác lại có thói quen ngủ tới, hơn nữa hẳn cũng không cần tu luyện hết sức, cho dù ngủ, cũng sẽ tự động hấp thu linh lực trong trời đất.

Chờ hẳn cởi áo ngoài, mặc áo trong màu trắng đi đến trước giường, phát hiện Long Tiểu Chi sớm đã không còn ở vị trí vừa rồi, trong chăn bằng phẳng lúc này thì có một cục nhỏ nhô lên, nhẹ nhàng vén lên, quả nhiên là Long Tiểu Chi ngủ đến tối tăm trời đất.

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng xê dịch bé con vào trong, chính mình cũng lên giường, lúc trước hẳn đã phát hiện thói quen nhỏ kỳ lạ này của Long Tiểu Chi, ngủ nhất định phải đắp chăn, nếu như đắp chăn ngủ thì sẽ đặc biệt ngoan, nhưng nếu không có chăn mềm thì sẽ lăn lộn lung tung.

Đưa tay tháo tóc Long Tiểu Chi xuống, cho bé con ngủ thoải mái hơn, tiện tay tắt đèn Lưu Ly, gian phòng rơi vào một mảnh tối đen.

Một đêm không mộng, ngày thứ hai trời vừa hừng sáng, thành Tư Thủy đã vô cùng náo nhiệt, lần này địa điểm tỷ thí của nam cảnh là Thương Lan kiếm tông, hôm nay là ngày Thương Lan kiếm tông mở cửa vào núi.

Thương Lan kiếm tông ở hướng chính tây của thành Tư Thủy, làm kiếm tông đứng đầu, tư sản tự nhiên phi phàm, đệ tử tông môn có mấy vạn người, tông trong có năm ngọn núi cao nhất, phong chủ* ít nhất phải có cảnh giới xuất khiếu kỳ, thực lực tông chủ Tần Tông Ngụy lại càng khó lường, nghe nói hẳn đã sống hơn mấy vạn năm, thọ nguyên như thế thì cảnh giới tu vi thật khiến người ta không dám suy đoán.

*một ngọn núi là một phong, người đứng đầu ngọn núi là phong chủ

Thời gian vừa đến, mỗi đại tông môn và tu sĩ đã chờ nhiều ngày ào ào đi về Thương Lan kiếm tông, tự nhiên Vân Khuyết tông cũng ở trong đó.

Long Tiểu Chi ngồi trên bờ vai Hiên Khâu Thiên Giác, tư thế vô cùng đoan trang, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, thực ra hiện thời chỉ cần ai đi chọc một cái thì nhất định nàng sẽ lập tức xù lông, Long Tiểu Chi không nghĩ tới người của Vân Khuyết tông lại nhiệt tình như vậy, vô thức tay sờ sờ khuôn mặt mập mạp của mình, may là chưa sưng lên.

Phân chia trong Vân Khuyết tông cũng không phức tạp, trừ Vân Khuyết sơn của Hiên Khâu Thiên Giác là chỗ cao nhất, chỉ còn lại Nam Trúc Sơn lấy luyện đan và trồng trọt linh thực là chính, và Đan Phong Sơn chỗ của Đan Nghĩa Khanh.

Từ lúc trên đường Long Tiểu Chi đã nghe thấy mỹ thực Vân Trung Lâu là món kinh điển không thể bỏ qua, nên hiếm khi dậy sớm hơn Hiên Khâu Thiên Giác, tự động quạt cánh nhỏ bay đến trong đại sảnh tầng một chọn món ăn.

Nhưng không nghĩ tới tiểu nhị kia thể nhưng dùng vẻ mặt hoài nghi nhìn mình, giống như đang suy tư vật nhỏ này có phải vụng trộm bay tới từ bên ngoài hay không, có thể ăn nổi sao?

Long Tiểu Chi kiêu ngạo hừ nhẹ, pằng một tiếng vung ra một khối thượng phẩm linh thạch."Thượng ngươì."

Tiểu nhị ca sững sờ, cũng không biết là lần đầu được thưởng thượng phẩm linh thạch, hay là lần đầu bị một con tiểu linh thú thưởng. Không chỉ là tiểu nhị, những người khác trong đại sảnh cũng hơi ngầy người, tiểu yêu giàu nứt đổ đổ vách này đến tốt cùng là nhà ai nuôi? Một khối thượng phẩm linh thạch nói ném thì ném, còn chưa làm chủ nhân tức chết?

Long Tiểu Chi có chút khái niệm với tiền lưu thông trên đại lục, nhưng chỉ là có khái niệm, biết rõ các đôi cơ bản mà thôi, dù sao nàng đã từng sống trên một mỏ linh mạch, hơn nữa nhà có ba thầy trò hạn không thể sùng nằng lên trời, trông thể hy vọng nàng hiểu linh thạch hiếm thấy cỡ nào.

Chờ thức ăn bùng lên đầy cả bàn, Long Tiểu Chi cảm bộ đồ ăn nhỏ của mình ra đang ăn lại bị hai bàn tay nâng lên, Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là Đan Nghĩa Khanh trước kia gặp một lần ở Lê viện.

"Tiểu Chi sư muội còn nhớ ta không." Một tay Đan Nghĩa Khanh nâng Long Tiểu Chi, một tay chọc chọc khuôn mặt bầu bĩnh của Long Tiểu Chi, có chút vừa lòng thỏa mãn cười.

Long Tiểu Chi nhú nhú mày lông mày, vẫn nho nhã lễ độ đứng trên tay Đan Nghĩa Khanh hành lễ."Đan sư huynh."

Lại chưa từng nghĩ, việc này bắt đầu hành trình nhận người thân của Long Tiểu Chi, được Đan Nghĩa Khanh giới thiệu, lần này đi theo Đan Nghĩa Khanh có chừng ba mươi mấy người, trong đó chỉ có một nữ tử, còn lại toàn bộ là nam tu, bởi vậy thấy rõ sự chênh lệch nam nữ của Vân Khuyết tông.

"Ngu sư tỷ." Long Tiểu Chi hành lễ một nửa thì đã bị Ngu Hoài Tô nâng qua, sau đó gò má bị xoa nắn một trận.

"Tiểu Chi sư muội thật là mềm mại, về sau có chuyện gì, cứ việc đến tìm sư tỷ, những tên sư huynh này của muội đều là nhìn được không dùng được, nhớ kỹ chưa?"

Long Tiểu Chi cố gắng lắc lắc cái đầu nhỏ."..."

Các sư huynh nhìn được mà không dùng được."..."

Cuối cùng vẫn là Hiên Khâu Thiên Giác đến giải cứu Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi bị dọa com cũng không ăn, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn trên đầu vai Hiên Khâu Thiên Giác.

Trên đường đi Thương Lan kiếm tông, nội tâm Long Tiểu Chi lặng yên tính toán những món ăn sư phụ vừa mới thu vào không gian, đến cùng lúc nào mới nên hỏi sư phụ lấy thức ăn đây? Bây giờ được không? Nhưng đang trên đường, nếu như mình ăn thức gì, có phải sẽ có người khác lại muốn đến bóp mặt mình hay không...

"Tiểu Chi sợ hãi rồi hả?" Hiên Khâu Thiên Giác cảm thấy người tí hon trên bờ vai dường như đã biến thành tượng đá, dịu dàng hỏi.

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu nhỏ, lặng lẽ dựa vào gáy lỗ tai Hiên Khâu Thiên Giác."Sư phụ, lúc nào con mới có thể ăn thức ăn?"

Hiên Khâu Thiên Giác không tự chủ được cười khẽ một tiếng, đưa tới một mảnh ánh mắt kinh diễm xung quanh, áo trắng hơn tuyết, khí chất lồi lạc, không cười lúc cũng mang ba phần dịu dàng, hiện thời bỗng nhiên cười một tiếng, giống như gió xuân tháng ba, rất dễ gây chú ý.

hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vào sơn môn*

*sơn môn: kiếm tông đặt trên núi, chỗ chân núi có một cái cổng, sau cổng là cầu thang dẫn lên núi, cái cổng đó gọi là sơn môn.

Ngon núi cỏ xura, sương mù lượn lờ, trên vách đá là bốn chữ to vàng thẫm: Thương Lan kiếm tông*, cảm giác sắc bén ngưng trên bốn chữ này, rõ ràng bốn chữ này đã có tuổi tác, đã nhiễm cảm giác tang thương cỏ xura không thể phai nhòa.

*Thương Lan kiếm tông: hoặc Thương Lan tông cũng là nó, tùy theo cách viết của tác giả, mình sẽ không sửa nhiều.

Đi qua sơn môn, rồi qua thêm đá thật dài, cuối cùng đoàn người đến ngọn núi cao nhất của Thương Lan kiếm tông. Trên quảng trường rộng lớn bằng phẳng lát đá xám trắng, mấy vạn tu sĩ tề tụ, tình cảnh này có thể nói là hiếm thấy, Thương Lan kiếm tông đã sớm chuẩn bị xong xuôi, đệ tử trong tông dẫn dắt các vị tu sĩ, cũng không lộ vẻ hỗn loạn.

Chỉ chốc lát sau, mọi người vào chỗ, ông lão râu bạc trắng ngồi chỗ chủ vị quảng trường tiến lên, người này cũng không phải là tông chủ Thương Lan tông, mà là người quản lý mọi chuyện của tông môn, phong chủ của Lạc Trần Phong, tên là Tần Nham, thọ hệ thiên linh căn, hiện thời đã hơn ba ngàn tuổi, là tu sĩ Hóa Thần kỳ.

"Chư vị đến Thương Lan tông chính là vinh hạnh của tông ta, lần tỷ thí Nam Cảnh này sở dĩ diễn ra sớm chắc hẳn chư vị đều hiểu rõ, nhưng có lẽ chư vị chưa rõ rằng, diện tích bí cảnh này, trước đó chưa từng có, tính toán sơ lược thì bí cảnh này đã rộng tương đương bốn thành lớn nhất của Nam Cảnh cộng lại!"

Lời nói của Tần Nham lập tức đưa tới một mảnh xôn xao, cái gì gọi là tương đương bốn thành lớn nhất của Nam Cảnh cộng lại? Bốn thành lớn nhất của Nam Cảnh là: Tư Thủy, Lăng Lam, Kim Thành, Lương Châu. Bốn thành này là mạch máu kinh tế của Nam Cảnh, diện tích cộng lại bằng hai phần mười Nam Cảnh.

Đừng xem nhẹ hai phần mười này, những chỗ thích hợp cư trú trong Nam Cảnh cơ hồ tập trung trong bốn tòa thành này, phía nam của Nam Cảnh, hạn hán thiếu mưa, còn phía Sa châu Cực Nam thì có bão cát tàn sát bừa bãi, người cư trú chủ yếu là người của vương quốc Thương Lăng thế tu là chính.

Đi về phía bắc từ Sa châu, là thảo nguyên bát ngát, là chỗ cư ngụ của các bộ lạc, sau nữa là khu vực trung bộ Nam Cảnh, cũng là nơi có số người cư trú nhiều nhất. Phía đông khu vực này là tứ đại chủ thành*, phía tây thì là vùng đầm lầy hàng năm khối độc bao phủ, bí cảnh Thương Lan kiếm tông phát hiện ở ngay trong đầm lầy.

*tứ đại chủ thành: bốn thành quan trọng nhất, cũng đồng thời là bốn thành lớn nhất kể trên.

Về phần hướng bắc, là khu vực giáp ranh sơn mạch Hằng Đoạn, địa thế vô cùng gấp ghe, rất ít khi nhìn thấy thổ địa bằng phẳng rộng rãi, nhân khẩu cũng ít, đa số là tông môn tu chân.

"Thời gian bí cảnh mở ra chỉ có một ngày, truyền tống trận đi vào có thể khởi động mười lần, mỗi lần truyền tống một trăm người, sau khi vào bí cảnh, chỉ có một tháng hành động tự do, một tháng sau sẽ bị bí cảnh truyền tống ra. Tuy bí cảnh là Thương Lan tông phát hiện, nhưng tông môn ta không dùng

việc này để làm mưu lợi cho mình, cho nên danh sách tiến vào bí cảnh sẽ dùng kết quả lần tỷ thí này quyết định." Tần Nham vừa nói xong, mọi nơi vang lên một trận tán thưởng, trong ánh mắt của mọi người không khỏi có thêm mấy phần kính nể.

"Quy tắc tỷ thí cụ thể và các công việc liên quan sẽ có đệ tử trong môn đưa đến nơi ở của tông tông môn, thời gian tỷ thí là ba ngày sau, trong lúc này các vị đạo hữu có thể có một thời gian thích nghi, cũng có thể điều chỉnh người tỷ thí." Hiện nhiên Tần Nham rất biết cách xử lý những chuyện trong tông môn, một đoạn văn chẳng những tạo hình tượng tốt đẹp cho tông môn mình, còn được tán thành và tán dương.

Sau khi Tần Nham nói xong, ý bảo đệ tử trong môn mang tông tông môn đi chỗ nghỉ ngơi, đang muốn xoay người rời khỏi, trong sân đột nhiên truyền ra một tiếng cười khê cuồng vọng.

"Thương Lan kiểm tông quả nhiên là vô cùng rộng lượng, chỉ là không biết này vì sao bí cảnh được gọi là bí cảnh Thương Lan, một mặt hiển ngang lăm lệt vô tư dăng hiển, một mặt lại bỏ bí cảnh vào trong túi, còn nhận được vô số lời khen và danh dự, Thương Lan tông không then là đệ nhất kiểm tông." Không biết là có ý hay là vô ý, chữ 'kiểm' cuối cùng nam tử nói rất nặng nề.

Giọng điệu huênh hoang như thế thật khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời, Tần Nham cơ hồ cho rằng mình nghe lầm, chỉ sợ ở trong ký ức của hắn, chưa có ai dám nói chuyện trước mặt hắn như thế, hơn nữa còn ngay trên địa bàn Thương Lan tông.

Ánh mắt của mọi người tụ tập đi qua, lập tức bị màu quần áo đỏ như máu làm tổn thương tầm mắt, nam tử áo đỏ tóc đen, mày kiếm tung bay, hai mắt sắc bén bức người, dáng người thon dài tùy ý khoác áo màu đỏ, áo bào ngẫu nhiên bay theo gió, mọi người vô thức hít vào một hơi, một nam tử thế nhưng có thể mặc màu đỏ bá đạo như thế, rung động lòng người như thế.

"Thất Linh Tông đúng là cuồng ngạo, trước kia ta từng nghe nói trong Nam Cảnh có một tông môn do yêu tu tạo thành, khoe khoang tùy ý, bá đạo khác thường, không thể tưởng được cũng sẽ có hứng thú với bí cảnh này, bí cảnh này do tông môn ta phát hiện, đặt tên là bí cảnh Thương Lan là điều không thể tranh cãi, huống chi bí cảnh này vạn năm mới mở ra một lần, khoảng cách thời gian thức sự dài đằng đẳng, Thương Lan tông ta còn có thể cầu mong điều gì?"

Chi liếc mắt một cái, Tần Nham đã nhận ra người này, tông chủ Thất Linh Tông: Thủy Kinh Hồn. Khí chất người này quá mức đặc biệt, lại hết sức khoe khoang bá đạo, bản thể thì chưa có người thấy, dựa theo suy đoán hắn là huyết mạch thần thú, chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, đã nhanh chóng phát triển Thất Linh Tông lớn mạnh, thu phục phần đông yêu tu cho mình, thủ đoạn và thực lực vô cùng hiếm thấy.

"Người cầu mong gì, trời biết đất biết người biết..." Thủy Kinh Hồn còn chưa nói hết, đột nhiên khóe mắt bắt được bóng dáng một nhúm gì đó tung bay tới, theo dáng vẻ kia thì có xu thế bỏ nhào lên mặt hắn.

Thủy Kinh Hồn lập tức duỗi tay ra ngăn cản, ai ngờ người tí hon kia thế nhưng cũng không bắt bẻ, trực tiếp ôm lấy bàn tay hắn, hai mắt to dùng sức nhìn vào mặt hắn xem, tựa hồ sắp nhìn ra một đóa hoa.

Chúng thuộc hạ Thất Linh Tông yên lặng không còn gì để nói, tông chủ nghiêm túc mắt to trừng mắt nhỏ với một con tử điệp nhỏ xíu, có phải ngài đã quên ngang ngược bất tuân vừa nãy hay không?

Khóe môi Thủy Kinh Hồn lộ ra cười, lộ ra nụ cười hết sức quyến rũ. "Sao nào? Muốn cùng bản tôn? Mặc dù tư chất tiểu yêu ngươi không tốt, nhưng khó được là lớn lên cũng hợp mắt bản tôn, bản tôn..."

"Ái đồ ngu dốt, còn mong Thủy tông chủ đừng so đo." Một giọng nói nhẹ nhàng cắt đứt Thủy Kinh Hồn, Hiên Khâu Thiên Giác mặc một bộ áo trắng, chậm rãi tiến lên, tay ngọc nhẹ nâng, bắt Long Tiểu Chi trở về.

Hoàn cảnh lập tức trở nên tuyệt vời, hai người dù là khí chất, vẻ ngoài hay là thân hình đều có thể nói tuyệt sắc, mặc dù từ tuyệt sắc này dùng trên người nam nhân chẳng hề thích hợp, nhưng bọn họ không tìm được từ ngữ nào để miêu tả.

Một người bạch y tung bay, phảng phất trích tiên, như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, khó có thể địch nổi. Một người nồng nhiệt như lửa, nhiệt tình không bị cản trở, tựa hồ khẽ đến gần thì sẽ bị tổn thương.

Long Tiểu Chi thấy Thủy Kinh Hồn hoàn toàn không nhận ra mình, mới phát giác, hình như mình nhận lầm người, người này cho nàng cảm giác rất giống Long Phong Triệt, nhưng lại không có hơi thở quen thuộc, Long Tiểu Chi rất nghi ngờ.

"Đã là như thế, tông chủ vẫn nên trông coi đồ đệ mình cho tốt." Thủy Kinh Hồn vẫn cười, dáng tươi cười có vẻ nặng nề, cả người cũng trở nên nguy hiểm.

"Đây là điều đương nhiên." Vui vẻ trên mặt Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, lại xoay tay bỏ Long Tiểu Chi vào trong vạt áo, dùng ngón tay trở ấn cái đầu nhỏ lộn xộn đi vào.

Trải qua sự việc xen giữa này, Thủy Kinh Hồn cũng không khó xử Thương Lan kiểm tông nữa, đệ tử của Thương Lan kiểm tông ào ào dẫn dắt từng tông môn đến chỗ ở.

"Sự phụ, sự phụ tức giận sao?" Trong phòng của Hội Khách Phong* Thương Lan tông, Long Tiểu Chi leo ra khỏi tà áo, roi lên mặt bàn, cẩn thận hỏi.

*Hội Khách Phong: ngọn núi chuyên dùng để đón khách.

Đột nhiên nhìn thấy Thủy Kinh Hồn, Long Tiểu Chi không chút suy nghĩ lập tức nhào tới, dù sao người kia đã bảo vệ nàng gần năm trăm năm, nhưng

hình như nàng nhận lầm người, người kia không phải linh tu, hơi thở lại giống như yêu tu.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy lấy ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, dịu dàng nói: "Vi sư không tức giận, vì sư chỉ lo lắng Tiểu Chi sẽ bị thương, Tiểu Chi có thể đồng ý với vi sư, sau này làm việc phải nghĩ kỹ rồi mới làm không?"

Long Tiểu Chi ngoan ngoãn đứng trên bàn, nghiêm túc ngừng đầu. Dịu dàng và ấm áp trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác cơ hồ khiến người ta chết đuối, lúc nói chuyện trong mắt còn toát ra bi thương, Long Tiểu Chi lập tức cảm thấy áy náy không thôi, cọ xát bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác. "Tiểu Chi biết rồi, sư phụ đừng đau lòng."

"Vi sư không khó chịu, Tiểu Chi muốn ăn gì không?" Hiên Khâu Thiên Giác cười vung tay lên, trên bàn bày đầy mâm, đúng là mỹ thực Vân Trung Lâu mà Long Tiểu Chi nhớ mong ngày đêm mà chưa ăn được.

"Nếu sư phụ muốn ăn, vậy cũng được, con cũng đi theo giúp sư phụ dùng cơm." Long Tiểu Chi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bày bộ đồ ăn nhỏ của mình ra.

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng, thấy đôi mắt Long Tiểu Chi đã trông mong cái đầu nhìn chăm chăm thức ăn ngon. "Tiểu Chi đừng khó xử, vì sư ăn một mình cũng không sao."

Long Tiểu Chi đã cầm đũa lên mở to hai mắt, dùng vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Hiên Khâu Thiên Giác.

Trong gian phòng lập tức truyền ra tiếng cười lay động lòng người của Hiên Khâu Thiên Giác, còn có tiếng hừ nhẹ của Long Tiểu Chi.

Cùng lúc đó, chỗ nơi ở Thanh Đan Môn, môn chủ Thanh Đan Môn Thanh Tuế Nguyên đang kiểm tra quy tắc tỷ thí lần này với những đệ tử cùng đi.

"Sư phụ, quy tắc lần này thay đổi hơi nhiều, chỉ sợ tại chúng ta sẽ gặp bất lợi." Thanh Dung Anh, cũng chính là người đã từng gặp mặt ba người Hiên Khâu Thiên Giác, cô gái được Giải Mật Nhi gọi là Tam sư tỷ.

Lần so tài này có hạn chế tuổi, Thanh Đan Môn đã từng vô cùng nổi danh trên giới tu chân, nhưng chẳng biết tại sao, môn chủ khai sơn* lại để lại lời răn dạy rằng, Thanh Đan Môn phải rời khỏi trần thế, sau khi môn chủ qua đời, chủ lực thời đó ào ào bế quan lui về sau, thực lực Thanh Đan Môn suy giảm, cho tới hôm nay, mới có dấu hiệu quật khởi.

Thanh Tuế Nguyên vô cùng coi trọng lần so tài này, không chỉ vì bí cảnh, cũng bởi vì nếu lần này có thể phát huy thỏa đáng, Thanh Đan Môn có thể vượt qua Mặc Đan Môn, một lần nữa trở thành đan môn đứng đầu Nam Cảnh.

Lúc hân tiếp nhận Thanh Đan Môn, Thanh Đan Môn đang lúc suy tàn, phát triển cho tới bây giờ, hao phí vô số tâm huyết, sao có thể cam tâm đành phải đứng dưới Mặc Đan Môn, còn lời răn của khai sơn thủy tổ, Thanh Tuế Nguyên hoàn toàn không thể hiểu, tự nhiên cũng không làm theo.

*môn chủ khai sơn, khai sơn thủy tổ: người sáng lập tông môn.

hết chương 35

rin: người xưa nói thì ít có sai, ông Thanh Tuế Nguyên này cãi lời răn của người xưa, thế nào cũng ăn hành cho coi ~ tui đoán vậy thôi mà ~~~

thấy xuất hiện anh môn chủ cái tông môn của bà Y Vũ ~ xem ra sóng gió đang dâng lên ~ mấy bọn đã sẵn sàng bơi chưa nào ~~~

đừng hỏi tại sao tui gọi một người là anh một người là ông nhóc ~~~ trai đẹp thì được ưu tiên mờ hi hi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tiểu Chi ngoan, mở cửa ra

Lần so tài này cũng không thay đổi hạng mục nhiều, phân biệt là luyện đan, luyện khí, thuần thú, võ đấu và tông môn thí luyện. Nhưng khác với ngày xưa là, hạn chế tuổi nâng thêm năm tuổi so với trước kia, Thương Lan tông giải thích rằng, bí cảnh lần này nguy cơ bốn phía, cần người thực sự có thực lực, mà không phải là người có thiên phú mà chưa lớn lên.

Hiện thời Thanh Đan Môn cũng được cho là nhân tài mới xuất hiện, nhân vật thiên tài trẻ tuổi không ít, nhưng người thật sự có thực lực nghiền ép lại không nhiều.

"Mật nhi, luyện đan tỷ thí sơ cấp giao cho con, lấy thiên phú và thực lực của con bây giờ đoạt giải nhất không thành vấn đề, con đừng làm vi sư thất vọng." Trong lòng Thanh Tuế Nguyên cân nhắc người được chọn, Thanh Đan Môn mạnh nhất ở luyện đan, chỉ có thể đặt mục tiêu ở hạng mục này.

"Tiểu sư muội? Muội có nghe không?" Chờ giây lát cũng không đợi được Giải Mật Nhi trả lời, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện Giải Mật Nhi rõ ràng đang

thất thần. Thanh Dung Anh lập tức thấy há hê, Giải Mật Nhi này mới đến tông môn vài năm ngắn ngủi, đã được sư phụ tán thành, còn được đồng đạo đồng môn yêu thích.

Giận nhất là, thiên phú Giải Mật Nhi vô cùng tốt, bây giờ đã thuần thục nắm giữ cách luyện chế sơ cấp đan dược, phẩm chất đan dược luyện chế ra đều là thượng cấp, cũng không lãng phí một hòa thiên linh căn của nàng ta.

Giải Mật Nhi mới hoàn hồn, thấy thần sắc Thanh Tuế Nguyên có phần không hài lòng lập tức cúi đầu nhận sai. "Sư phụ thứ tội, đồ nhi vừa nãy đang suy tư trừu phương diện luyện đan, chúng ta liệu có thể tỷ thí hạng mục nào nữa không."

Thanh Tuế Nguyên nhướn mày, cảm thấy hứng thú cười nói. "Mật nhi có ý gì?"

"Luyện khí, thuần thú và võ đấu chúng ta yếu thế, nhưng địa điểm tông môn thí luyện ở đại trận Cửu Trọng thí luyện, nghe nói đại trận Cửu Trọng thí luyện là trận pháp thất truyền còn sót lại từ thời kỳ thượng cổ, nghe nói là trận pháp độc lập đặc biệt, thậm chí có danh xưng là Cửu Trọng tiêu thế giới..."

"Tiểu sư muội từ lúc nào đã dong dài như thế? Những việc này còn cần người nói cho sư phụ nghe sao?" Nghe nửa ngày cũng không nghe ra trọng điểm, Thanh Dung Anh không kiên nhẫn cắt đứt Giải Mật Nhi.

Giải Mật Nhi bị cắt đứt, ngẩng đầu ngoan ngoãng cười một tiếng. "Là Mật nhi sai rồi, khiến sư phụ hao tâm tổn sức."

"Không sao, vì sư biết con thông minh lại thận trọng, nói như thế nhất định có đạo lý của con, Dung Anh, con lớn hơn Mật nhi mấy tuổi, lại không có đáng về sư tỷ chút nào, sau này phải tu tâm nhiều." Thanh Tuế Nguyên khoát khoát tay, ý bảo Giải Mật Nhi tiếp tục.

"Dung Anh xin nghe khuyên bảo." Thanh Dung Anh không dám ngỗ nghịch Thanh Tuế Nguyên, chỉ có thể cúi đầu nghe lời.

Giải Mật Nhi mới tiếp tục nói. "Đại trận Cửu Trọng thí luyện diện tích rộng lớn, tiểu đội tông môn tiến vào trong đại trận cơ bản mất đi liên lạc với bên ngoài, những kiếm tu thực lực cường đại kia mặc dù dễ sinh tồn, lại không có linh lực ổn định cung ứng, nếu như chúng ta liên thủ với một kiếm môn mạnh mẽ, đến cuối cùng cho dù không thể đoạt giải nhất, cũng có thể có thứ bậc rất tốt."

"Mật nhi biết phương pháp này cũng không đáng tin, kỳ trân dị bảo trong đại trận rất nhiều, hơn nữa liên quan đến thứ tự tông môn Nam Cảnh, hai bên hợp tác cũng không thể tín nhiệm lẫn nhau, thậm chí có thể vì cơ duyên mà trở mặt thành thù, nhưng lần này thì khác, chỉ cần chúng ta bảo vệ bản tâm, lấy được thứ bậc, vậy lẽ nào trân bảo trong bí cảnh Thương Lan lại ít hơn đại trận Cửu Trọng thí luyện mỗi mười năm mở ra một lần sao?"

Thanh Tuế Nguyên trầm tư một lát, như lo lắng hỏi thăm. "Mật nhi có biết, mặc dù làm như vậy không bị cảm đoán rõ ràng, nhưng cũng sẽ bị khinh thường?"

"Mật nhi chỉ biết là, vì Thanh Đan Môn, làm gì cũng chính xác."

"Ha ha ha! Không hổ là trò ngoan của ta, tông môn thí luyện vốn cũng không công, giờ lại giảm tuổi hạn chế, rõ ràng là bắt nạt chúng ta không người, đã như vậy, động tác một chút cũng không sao." Thanh Tuế Nguyên cười ra tiếng, tán thưởng liên tục, hiển nhiên hết sức bất mãn với quy tắc tỷ thí.

Nghe thấy tiếng cười của Thanh Tuế Nguyên, Giải Mật Nhi mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, rời khỏi Vân Khuyết tông, nàng ta mới biết không phải tất cả sư phụ đều bao dung ôn hòa như Hiên Khâu Thiên Giác, cũng không phải là tất cả sư huynh sư tỷ giống như người Vân Khuyết tông nâng nàng ta trong lòng bàn tay.

"Trong lòng Mật nhi có lựa chọn chưa? Không có cũng không sao, vì sư tự mình xử lý." Thanh Tuế Nguyên nói tiếp.

"Bẩm sư phụ, Mật nhi ngược lại có một lựa chọn tuyệt hảo, là Vân Khuyết tông. Thực lực tông môn này tuyệt đối ở mười hạng đầu, quan trọng nhất là, danh tiếng không hiện, cũng ít có người chú ý, hơn nữa không có nhân tài phương diện luyện đan."

Lúc Giải Mật Nhi chưa ra đời, cũng không rõ ràng thực lực Vân Khuyết tông, giờ nhìn thấy nhiều, tự nhiên có so sánh, không nói Hiên Khâu Thiên Giác chưa bao giờ bày ra thực lực, chỉ Nguyễn Thanh Tuyết đã không đơn giản, còn có một đại sư huynh thần bí khó lường, ngay cả Hoa Vũ Lâu, một khi cảm linh kiếm cũng như biến thành một người khác.

"Sao Mật nhi quen thuộc Vân Khuyết tông như thế?" Thanh Tuế Nguyên nhấp một ngụm trà, tựa như lo lắng hỏi một câu.

"Nói rất dài dòng, nghĩa huynh Mật nhi ở Vân Khuyết tông, sau khi Mật nhi gặp rủi ro từng sinh sống ba năm ở Vân Khuyết tông, nghĩa huynh đã từng khuyên Mật nhi vào Vân Khuyết tông, nhưng Mật nhi chỉ muốn học luyện đan, về sau gặp mấy người sư huynh, mới có may mắn xếp thành học trò sư phụ."

Trên mặt Giải Mật Nhi không hiện bối rối, theo ý nàng ta, các sư huynh Vân Khuyết từng xem mình như bảo bối trong lòng bàn tay, nhận thức một vị nghĩa huynh thì có gì khó.

"Vậy chuyện này cứ giao cho Mật nhi đi làm, đương nhiên, nếu đối phương không muốn cũng không nên cưỡng cầu." Mặc dù Thanh Tuế Nguyên nói vậy, lại hết sức lo lắng, một kiếm tông chẳng lẽ còn cự tuyệt cơ hội làm quen Thanh Đan Môn chủ động ném ra sao? Trong Nam Cảnh này có tông môn nào không muốn kết thiện duyên với Thanh Đan Môn chứ?

"Đạ, Mật nhi linh mệnh!" Mặc dù Giải Mật Nhi muốn nói tốt hơn chút nữa, nhưng cuối cùng cũng không biết lòng Hiên Khâu Thiên Giác thế nào.

Nghĩ tới đây, Giải Mật Nhi lại vô thức nhớ tới hai bóng dáng một đỏ một trắng trên quảng trường trước đây không lâu, sự phụ vắn dẫu dàng như vậy, ôn nhu như nước, người kia vẫn khỏe khoắn như cũ, nhiệt tình như lửa.

Lần đầu tiên Giải Mật Nhi gặp Thủy Kinh Hồn là ở bên ngoài sơn mạch Hằng Đoạn, cũng vì lần đó, làm cho nàng ta quyết định rời khỏi Vân Khuyết tông, bởi vì nàng ta muốn đứng trên chỗ cao, muốn người kia nhìn thấy mình.

Khi đó nàng ta lần đầu gặp tiểu đội rèn luyện của Thanh Đan Môn, bị một con Thiên Túc trùng* to lớn công kích, Thiên Túc trùng có vô số chân rậm rạp khiến nó hành động linh hoạt vô cùng, hơn nữa một khi bị bắt hoặc là bị cắn thì nhất định trúng độc, mất đi năng lực hành động.

*côn trùng ngàn chân

Bên ngoài Sơn mạch Hằng Đoạn có rất ít linh thú nguy hiểm như thế, đoàn người bọn họ tu vi không cao, cơ hồ bị đẩy vào tuyệt cảnh, lúc mất hết niềm tin, cho rằng phải bỏ mình thời khắc, một bóng dáng như lửa chậm rãi mà đến từ chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn.

Có lẽ là bởi vì có rừng rậm tĩnh mịch làm bối cảnh, bóng dáng đỏ như lửa kia vô cùng khiến người chú ý, cho dù là đi trong sơn mạch Hằng Đoạn nguy cơ không ngừng, cũng như bước chậm dạo chơi trong hoa viên, không đếm xỉa tới.

Lần đầu tiên Giải Mật Nhi nhìn thấy nam nhân thế này, dường như thiên địa vạn vật đều dưới chân hắn, loại cao quý và ngông cuồng đó khiến người gặp qua không thể quên.

Thiên Túc trùng trước đó cơ hồ là đang đùa bỡn bọn họ, thế nhưng trong lúc hắn từng bước ép sát phải khiếp đảm, nó phát run, phủ phục trên mặt đất, như một con bò sát không có chút sức phản kháng nào.

Nam tử áo đỏ nhìn nhìn Thiên Túc trùng, tựa hồ rất hài lòng vì chân nó, nhẹ nhàng chém rơi đầu nó, rồi mang Thiên Túc trùng mấy ngàn cân đi, chỉ là khi đó nàng lại không biết tên hắn.

Thanh Tuế Nguyên sắp xếp những người khác, cho mọi người lui, ra khỏi phòng Thanh Tuế Nguyên, Giải Mật Nhi lập tức yếu thế, xin lỗi Thanh Dung Anh. "Tam sư tỷ, vừa nãy Mật nhi không hiểu chuyện, còn mong sư tỷ đừng so đo Mật nhi."

Sắc mặt Thanh Dung Anh hết sức khó coi, hừ lạnh một tiếng, làm bộ như không nghe thấy trực tiếp rời khỏi. Những người khác thấy thế, tự nhiên tiến lên an ủi Giải Mật Nhi mặt lộ vẻ ảm ức và bất an.

Kỳ thật Nguyễn Thanh Tuyết nhìn người rất chuẩn, bản tính Giải Mật Nhi không thể nói là xấu xa, chỉ là tâm tư nàng ta phức tạp, là người trời sinh mưu quyền, dạng người này phần lớn là không cam lòng với hiện tại nhân nhĩ.

Tranh đoạt ích lợi và trình độ phức tạp Thanh Đan Môn ghê gớm hơn Vân Khuyết tông nhiều, Giải Mật Nhi muốn đứng vững gót chân, chỉ có thể thay đổi, còn sau này nàng ta sẽ ra sao, không thể xác định.

Linh sư mệnh, Giải Mật Nhi cũng không sót ruột, cho đến ngày thứ hai, mới hỏi nơi ở Vân Khuyết tông, một mình đi, gần đến trước sân, Giải Mật Nhi có vài phân thấp thòm, nhớ tới lời Hiên Khâu Thiên Giác nói lúc mình rời khỏi.

Đang lúc do dự, trong sân đột nhiên bay ra một trận hừ hừ trẻ con, tựa hồ là có người đang ca hát, nhưng rõ ràng nhất có chút ít lệch tuyến. Nhưng người hát lại không phát hiện, có chút vẻ thoải mái vui vẻ.

Trong lòng Giải Mật Nhi không hiểu sao đau xót, nghĩ đến nguyên nhân hai người kia giằng co trên quảng trường hôm qua, là tiểu yêu tử điệp kia sao? Tiểu yêu kia có thân phận gì? Chẳng lẽ là đồ đệ mới của Hiên Khâu Thiên Giác ?

Không do dự nữa, đưa tay gõ cửa gỗ, tiếng gõ cửa mới vang lên, tiếng ngâm nga trong sân im bật, nhưng lại cũng không có người tới mở cửa.

Cùng lúc đó trên nóc nhà nội viện, người nào đó nghe có chút say mê như mộng mị, cuối cùng bóng đỏ chợt lóe, biến mất.

Giải Mật Nhi gõ cửa lần nữa, yên lặng chờ một hồi, trong nội viện vẫn không có tiếng vang, Giải Mật Nhi không khỏi nhăn mày lại. "Có người không? Có thể mở cửa không?"

Cách một hồi lâu, trong sân mới truyền đến giọng nói mềm mại trả lời. "Không được."

Giọng nói nghe hết sức nghiêm túc, Giải Mật Nhi lại thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục dẫu dàng nói. "Vì sao? Ta không có ác ý, chỉ là đến thăm Hiên Khâu tông chủ."

Giải Mật Nhi không có da mặt dày gọi sư phụ, huống chi hiện thời lắm thầy nhiều ma, việc nhỏ cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, miễn cho bị người ta bắt được nhược điểm.

Giọng nói trong viện vang lên rất nhanh. "Sư phụ không ở đây, không cho mở cửa, người qua một lát hãy đến."

Sau đó không tiếng gì nữa, làm sao Giải Mật Nhi có thể trở về như thế, nhưng mặc kệ nàng nói thế nào, trong viện cũng không có động tĩnh.

Thời gian tới gần giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, mặc dù thành Tư Thủy nhiều mưa, nhưng cũng không chịu nổi nóng bức, ánh mặt trời giữa trưa vô tình làm bốc hơi tất cả hơi nước, vạn vật đều có chút phờ phạc.

Đột nhiên Giải Mật Nhi cười cười, đứng ở trước cửa chờ, thậm chí ngay cả linh lực cũng không cần, rất nhanh, mồ hôi chảy ra trên trán.

Dưới ánh mặt trời chói chang, ngoài cửa lớn đóng chặt, một bóng dáng xinh đẹp yếu đuối có vẻ vô cùng đáng thương, mồ hôi cơ hồ ướt nhẹp quần áo, khiến người ta hoài nghi nàng có phải sẽ lập tức ngã xuống hay không.

hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bé ngoan không có đùa giỡn sư phụ

Ước chừng qua một canh giờ, Giải Mật Nhi đã có phần không nhận được, trước mắt choáng váng, mới nhìn thấy ba bóng dáng dần dần đến gần, Giải Mật Nhi lập tức đỡ cửa mà đứng, ổn định thân hình.

Đội ba người đến gần, thì cung kính thi lễ một cái, còn chưa mở miệng, Nguyễn Thanh Tuyết đã lễ phép hỏi: "Giải đạo hữu thật hăng hái, thế nhưng ở trước cửa viện của chúng ta phơi nắng?"

Giải Mật Nhi đang muốn mở ra miệng thì nghẹn lại, một là vì mấy chữ Giải đạo hữu kia, hai là vì lý do tại sao bị phơi nắng mình chuẩn bị tốt bị chặn trở về.

"Mật nhi đến đây là có chuyện thương lượng, tiếc rằng không đúng lúc, tông chủ không có mặt, cho nên chờ một lát, lại nhớ khi còn bé làm việc không suy tính, lại chưa từng chịu khiển trách, nên mới... Còn mong hai vị sư huynh và tông chủ đừng cười Mật Nhi."

Giải Mật Nhi hơi xấu hổ cúi đầu xuống, vụng về hấp tấp lại hơi ngây thơ, tựa như nàng ta vẫn là tiểu sư muội ngày xưa chưa từng thay đổi.

Giải Mật Nhi làm như thế không khác gì muốn hồ tiểu yêu từ điệp nhất mình ngoài cửa kia một cái, nhưng mục đích cuối cùng của nàng ta vẫn muốn Hiên Khâu Thiên Giác mềm lòng, dù sao làm thầy trò ba năm, nàng ta có ấn tượng sâu sắc với sự dịu dàng của Hiên Khâu Thiên Giác.

Ở Thanh Đan Môn ngũ niên, tính kế sớm đã hòa vào mỗi phút giây nàng ta sinh sống, nếu là người khác, đột nhiên rời Vân Khuyết tông đơn giản đi đến Thanh Đan Môn lòng người phức tạp có khả năng không thích ứng được, nhưng có vài người trời sinh lại thích hợp đạo này.

Giải Mật Nhi không nghĩ, mình làm như vậy có thể ảnh hưởng Long Tiểu Chi bao nhiêu, nàng ta chỉ biết nếu muốn dùng một hòn đá hạ hai con chim, tại sao phải buông tha cho, vì lợi dụng từng chút một, đã biến thành bản năng.

"Đã có chuyện vậy thì vào đi." Hiên Khâu Thiên Giác đẩy cửa vào, trên mặt vẫn là vẻ dịu dàng như cũ, Hoa Vũ Lâu theo sát phía sau, một chân mới vừa nhay vào cửa, đã không thể chờ đợi mà thét lên: "Tiểu Chi à, sư huynh mang linh quả ướp lạnh về nè, muội có muốn ném thử hay không?"

Nguyễn Thanh Tuyết cười cười: "Khiến Giải đạo hữu bị chê cười." Vừa nói vừa đuổi tay, ý bảo Giải Mật Nhi đi vào sân nhỏ.

Trong lòng Giải Mật Nhi chưa xót không thôi, Nguyễn Thanh Tuyết khách khí với nàng ta như thế, Hoa Vũ Lâu lại làm như không thấy nàng ta. Tình huống này chênh lệch với tưởng tượng quá lớn, khiến người ta trở tay không kịp.

Thuận theo tay Nguyễn Thanh Tuyết nhìn vào trong nội viện, chỉ thấy vị trí gần cửa sổ trong sân có một cái bàn thấp, một người tí hon mặc quần áo màu trắng đang khiêng một gốc dược thảo đứng trên đó, lại nhìn kỹ, phát hiện trong sân có rất nhiều chỗ bày linh thực, tiểu yêu này rõ ràng đang phơi dược thảo.

Linh thực dùng luyện đan mặc dù đa số là dùng tươi, nhưng có nhưng thứ cần gia công, những việc này lúc nàng ta vừa tới Thanh Đan Môn cũng đã làm.

Trong lòng Giải Mật Nhi trầm xuống, lẽ nào trong những năm nàng ta rời khỏi, Vân Khuyết tông xuất hiện thiên tài luyện đan? Trong lúc suy tư, không dấu vết quan sát linh thực đang phơi trong nội viện.

Chủng loại rất nhiều, phẩm chất từ bình thường đến thượng đẳng đều có, có linh quả, mầm cây, rễ cây, phiến lá, nụ hoa, xử lý vô cùng tinh tế, thậm chí gần như hoàn mỹ, hiển nhiên là thủ pháp của đạo sĩ.

Đệ tử bình thường không thể nào dám phơi linh thực trong viện tông chủ, vậy chỉ có thể là đồ đệ của Hiên Khâu Thiên Giác, Hoa Vũ Lâu là kim linh căn, Nguyễn Thanh Tuyết là thủy linh căn, hai người khó có khả năng luyện đan.

Cho tới bây giờ đến nàng ta cũng không rõ linh căn Hiên Khâu Thiên Giác và vị đại sư huynh kia, nhưng khả năng hai người này biết luyện đan cũng không cao, nếu không năm đó lúc nàng ta rời khỏi vì sao không nói.

Những suy đoán này chỉ thoáng qua trong đầu Giải Mật Nhi, mà ngay cả việc quan sát cũng chỉ là nhẹ nhàng thoáng nhìn, trong một cái chớp mắt ngắn

ngồi, Giải Mật Nhi đưa mắt nhìn Long Tiểu Chi đứng trên bàn.”Lúc này Mật nhi có nhiều quấy rầy, mong tiểu đạo hữu đừng trách.”

Long Tiểu Chi đưa linh thực khiêng trên vai cho Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác thuận thực duỗi tay nhận, đặt vào đúng vị trí.

“Quấy rầy thì không nói nữa, nhưng ta hy vọng không có lần sau, dù sao ta cần phải ngủ trưa, người liên tục gõ cửa ta sẽ không ngủ được.” Long Tiểu Chi khoanh tay đứng trên bàn thấp, nghiêm trang nói, sau khi nói xong còn ngáp một cái, tựa như cảm thấy có người ngoài ở đây, còn dùng tay mập che miệng mình lại.

Giải Mật Nhi bị ghen, không nghĩ tới mình khách khí như vậy mà lại nhận được câu trả lời thật tình như thế.

Hoa Vũ Lâu thấy thế lập tức bật cười, duỗi tay chọc chọc gò má mềm mại của Long Tiểu Chi.”Tiểu Chi à, gần đây có phải muội lại ăn vụng hay không, mặt của muội béo ra rồi nè.”

Long Tiểu Chi hừ nhẹ một tiếng xoay đầu nhỏ đi.”Sur phụ nói, muội đang lớn lên.”

“Vậy tại sao lại không cao?” Hoa Vũ Lâu lại chọc khuôn mặt bên kia của nàng.

Long Tiểu Chi không chịu nổi việc hấn làm nhiều, pằng một cái đánh lên móng vuốt sói của Hoa Vũ Lâu, vỗ cánh, bay đến trên vai Hiên Khâu Thiên Giác.”Sur phụ, sur huynh bắt nạt con!”

Hoa Vũ Lâu lập tức vui vẻ tiến lên, ngồi xồm gần bên bàn, nghiêng đầu.”Tiểu Chi có thể bắt nạt lại, sur huynh không để ý.”

Long Tiểu Chi ghét bỏ nói.”Ai thêm chứ, vừa cứng lại vừa dày, mỗi lần chọc đau hết cả tay.”

Hoa Vũ Lâu lập tức bị đá kích mạnh, sờ sờ mặt mình, phát hiện đúng là khác nhau một trời một vực với Tiểu Chi. Nguyễn Thanh Tuyết ở một bên nhìn cười, Hiên Khâu Thiên Giác cũng vui vẻ nhẹ nhàng.

Giải Mật Nhi hơi lúng túng đứng ở một bên, vì sao nàng ta có cảm giác không thể nào nhúng tay, loại cảm giác này đã quá lâu không xuất hiện.

“Không biết được thảo trong nội viện này là ai chuẩn bị, xử lý cơ hồ hoàn mỹ, Mật nhi cũng vào đan môn lâu ngày, lại không thể đạt tới như thế, không biết có thể có may mắn bái kiến một lần hay không.” Giải Mật Nhi bị vắng vẻ, thì lập tức cố gắng gây chú ý, hơn nữa hôm nay nàng ta nói chuyện này là thành lập trên việc Vân Khuyết tông không có luyện đan sư tư chất tuyệt hảo.

Long Tiểu Chi nghe vậy thì có chút kiêu ngạo ưỡn ngực, những thứ khác không nói, trên phương diện linh thực nàng có ưu thế tuyệt đối, hơn nữa có móng vuốt của Tâm Dược Thử giúp đỡ và sự chăm chỉ tới luyện của nàng, chỉ cần thời gian cho phép, nàng tuyệt đối sẽ có thành tựu trên con đường luyện đan.

Long Tiểu Chi còn chưa mở miệng, Hiên Khâu Thiên Giác nhàn nhạt hỏi.”Hôm nay đến vì chuyện gì?”

Lúc Giải Mật Nhi nói ra, thì đã âm thầm quan sát phản ứng mấy người, mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác cắt đứt, dòi dề tài đi, nhưng nàng ta vẫn nhận ra sự kiêu ngạo của tiểu tử điệp kia.

Giải Mật Nhi cảm thấy kinh ngạc, lẽ nào những thứ này đều là con tử điệp kia làm, điều này sao có thể chứ? Từ xưa đến nay, luyện đan sư đa số là tu sĩ nhân loại.

Việc này không phải nói yêu tu và linh tu không thể luyện đan, chỉ là yêu tu và linh tu có rất nhiều chủng tộc có thể trực tiếp thôn tính linh vật, hơn nữa thiên tính bọn họ tự do không kiềm chế được, bắt bọn họ bình tâm tĩnh khí nghiên cứu kỹ thuật luyện đan buồn tẻ vô vị, cơ hồ khó như lên trời.

Không rõ hiện thời lúc này, Giải Mật Nhi tiếp tục cân nhắc một lát, quyết định thử một lần.

“Hôm nay Mật nhi đến đây xác thực là có chuyện muốn nhờ, tỷ thí Nam Cảnh sắp tới, mà kết quả tỷ thí có liên quan nhân số tiến vào bí cảnh và thứ tự trước sau, thực lực Vân Khuyết tông phi phạm, lẽ nào thật sự cam tâm yên lặng vô danh, phải xếp phía sau?”

Hiên Khâu Thiên Giác chỉ cười không nói, ý bảo Giải Mật Nhi tiếp tục.

Giải Mật Nhi lập tức có thêm vài phần tin tưởng.”Nếu đan dược Thanh Đan Môn cộng thêm kiếm quyết Vân Khuyết tông, tông chủ cảm thấy, trong Nam Cảnh này, liệu có còn đối thủ địch nổi, chắc chắn sẽ bắn ra tia sáng kỳ dị, danh dương đại lục cũng là việc dễ như trở bàn tay.”

“Người đã từng ở tông môn ba năm, chẳng lẽ thấy thường ngày tông môn thiếu đan dược sao? Hay là cảm thấy đồ đệ bản tôn tự mình dạy nên, sẽ thua trong tay Thanh Đan Môn, dù là Thanh Đan Môn, thì ăn to nói lớn không biết ngược như thế thật khiến bản tôn ngoài ý muốn.” Chờ Giải Mật Nhi lưu loát nói xong, Hiên Khâu Thiên Giác mới bình tĩnh nói, dịu dàng vui vẻ trong mắt không giảm. Lúc trước hấn chẳng muốn bại lộ Tiểu Chi, nhưng vừa quan sát, thì thấy rõ ràng Giải Mật Nhi đã phát giác được, dứt khoát thẳng thắn thừa nhận.

Giải Mật Nhi ngạc nhiên, lời này có ý gì? Hiên Khâu Thiên Giác biết luyện đan? Nhớ năm đó trong Vân Khuyết tông quả thực không thiếu đan dược, thậm chí những loại tương đối xa xỉ, thì rất nhiều sư huynh sư tỷ cũng dám tặng, hơn nữa vì sao Hiên Khâu Thiên Giác không nề mặt như thế!

“Vậy năm đó vì sao sư phụ...” Từ đáy lòng mà nói, so sánh giữa Thanh Đan Môn và Vân Khuyết tông, Giải Mật Nhi sống ở Vân Khuyết tông vô cùng thư thái, nhưng thứ nàng ta muốn, Vân Khuyết tông không thể cho nàng ta, cho nên nàng ta mới phải nhảy vào Thanh Đan Môn.

“Người đang chỉ trích bản tôn? Bản tôn cho rằng, để lại một mạng cho người đã là ân điển lớn nhất.” Hiên Khâu Thiên Giác vẫn không đếm xỉa như cũ, thậm chí về nhẹ nhàng trên mặt cũng không giảm bớt chút nào.

Giải Mật Nhi khó có thể tin ngẩng đầu nhìn, Hiên Khâu Thiên Giác vẫn cười đến dịu dàng, áo trắng hơn tuyết, tựa như ánh mặt trời ấm áp rực rỡ nhất, nhưng lời nói ra lại giống như kiếm sắc lạnh lẽo, hung hăng đâm nát tự tin buồn cười của nàng ta.

Nhìn lại con tử điệp kia, đã ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác, tay nâng một quả nho ướp lạnh, tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới nàng, cúi đầu nghiêm túc lột vỏ nho, lại bởi vì tay quá nhỏ, không cẩn thận, nho lăn xuống, một tay bạch ngọc lập tức nâng lên, kẹp nho lại, bóc vỏ xong thì đưa cho con tử điệp đã chờ lâu kia.

“Mật nhi đã hiểu! Hôm nay đã quấy rầy nhiều, xin cáo từ!” Giải Mật Nhi chậm rãi cúi đầu xuống, đôi mắt thật sâu, tâm trạng không rõ ràng, chỉ biết chuyện hôm nay đã không còn khả năng, không đợi bọn họ hạ lệnh đuổi khách, đã tự động rời khỏi.

Long Tiểu Chi găm nho nhìn Giải Mật Nhi, đợi nàng biến mất không thấy gì nữa này mới xoay người lại ôm mặt Hiên Khâu Thiên Giác cợt xát. “Thật ra sư phụ không cần nói như thế, Tiểu Chi không sợ.”

Hiên Khâu Thiên Giác hơi kinh ngạc, thấp giọng cười, tùy ý nàng dùng gò má mềm mại cọt vào mình, không nghĩ tới Long Tiểu Chi có thể hiểu hành động của mình, hấp dẫn hết bất mãn và oán hận của Giải Mật Nhi lên người mình, chỉ là tâm tư Giải Mật Nhi này quá sâu, lần này không đạt thành mục đích, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cảm nhận được sau sự mềm mại trên mặt còn có cảm giác hơi mát lạnh, Hiên Khâu Thiên Giác dùng chuyện này dời đi sự chú ý. “Tiểu Chi cọt hết nước nho lên mặt vì sư rồi, phải làm sao bây giờ?”

Long Tiểu Chi nghe vậy thì nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện trên khuôn mặt trắng nõn của Hiên Khâu Thiên Giác có một chỗ màu tím rõ ràng, Long Tiểu Chi mở to hai mắt, nghiêng người qua hôn lên, sau đó còn chếp miệng. “Mùi vị không tệ.”

“Phốc! Khụ khụ...” Nguyễn Thanh Tuyết phun một ngụm trà ra ngoài, vì sao có cảm giác sư phụ bị Tiểu Chi đùa giỡn?

Hiên Khâu Thiên Giác hiếm khi nhíu mày, hiển nhiên cũng nhận ra điểm này.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, chúng tu sĩ sớm đã nhao nhao muốn thử, ba ngày vừa qua, ý chí chiến đấu nồng nặc không cần phủ kín đôi mắt.

Sau khi tỷ thí bắt đầu, năm ngày đầu tiên là cuộc thi vòng loại, sẽ loại bỏ chín phần mười người, nhưng trận đấu này thật ra chẳng hề có gì hay, bởi vì người có thực lực thật sự sẽ lựa chọn bảo tồn thực lực.

Nhưng chỗ lôi đài tỷ thí luyện lại chật kín cả người, hơn nữa đa số là nữ tu, việc này lập tức hấp dẫn một nhóm nam tu lớn, người ngoài lôi đài rất nhiều, khiến cho rất nhiều người đến sau không rõ cũng chạy đến xem náo nhiệt.

Luyện đan sư bắt đầu lên đài, người vây xem nhất nhất nhìn sang, muốn xem xem đến tột cùng là dạng tài tuấn gì hấp dẫn nhiều nữ tu chú ý như thế, nhưng theo từng người từng người lên đài, cũng không có phát người nào đặc biệt.

Nhưng rất nhanh, trong đám người truyền đến tiếng thờ nhẹ, mọi người ngẩng đầu nhìn lại lập tức thiếu chút nữa rút con mắt ra ngoài, chỉ thấy trên lôi đài theo một đám luyện đan sư đi vào, bên trong thế nhưng có một người tí hon đi theo.

Người tí hon rất nghiêm trang, nghiêm mặt, lộp độp đi theo đằng sau một tu sĩ, nếu như không phải giữa hai tu sĩ trước sau nàng có trống vị trí, cơ hồ khiến người ta xem nhẹ.

“Đây là cái gì? Thương Lan kiếm tông có chọn linh sủng cát tường sao?”

“Vì sao lại có một con linh sủng chạy đến trên lôi đài?”

“Thật đáng yêu, xem ra rất mềm...”

Các loại thanh âm dưới lôi đài ào ào vang lên, bên cạnh lập tức có người giải đáp. “Đó là một tiểu yêu tử điệp, là đệ tử Vân Khuyết tông, tham gia tỷ thí luyện đan, đã qua bốn trận, hôm nay này trận cuối cùng rồi, ngày mai sẽ vào vòng hai.”

“Nói đùa gì vậy, đó rõ ràng là linh sủng mà.”

“Vân Khuyết tông là tông môn gì?”

“Nhỏ xíu như vậy, lỡ rơi vào trong lò đan có thể bỏ đi ra sao?”

“Đúng vậy, sẽ không tự luyện mình thành đan dược chứ...”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Nhan Như Liệt (ngoại truyện)

Ta sinh ra một nơi đẹp như tiên cảnh, chỗ đó ngô đồng vờn quanh, suối ngọt làm đẹp, sương mù lượn lờ không tan, như thơ như họa.

Ta không có tên, không có cha mẹ, đây là điều mà ta không giống các bạn phượng hoàng nhỏ khác, mới đầu ta cho rằng chỉ có hai điểm khác này thôi, cho năm thứ ba ta sau khi phá vỏ trứng.

Ta không biết dùng lửa, một con phượng hoàng, nhưng không thể điều khiển Lửa Phượng Hoàng, khi đó ta cũng không biết chuyện này có nghĩa là gì.

Ta không có nhà, mỗi ngày phải đậu trên cây ngô đồng, ta ghét trời mưa, bởi vì mỗi khi mưa, cho dù ta rúc đầu vào trong cánh vẫn thấy rất lạnh rất lạnh.

"Thấy không, đây chính là kết cục làm trái với quy tắc của bộ tộc, nhớ năm đó Phượng Ly Tranh nở mày nở mặt cỡ nào, cuối cùng chẳng những mất mạng, con của nàng ta ngay cả Lửa Phượng Hoàng cũng không thể thi triển."

"Thấy không, nếu con còn không nghe lời, mẹ sẽ không cần con, con sẽ phải giống như nàng."

"Thấy không..."

Ta không biết từ lúc nào mình thành người ngoài trong mắt người khác, có lẽ vẫn luôn là vậy, chỉ có ta từ khi sinh ra chỉ có một thân một mình, chỉ có ta trời tối phải dùng chân nơi đầu cành...

Ta cho là ta sẽ mãi như vậy, cho đến lúc những bạn phượng hoàng nhỏ khác dần dần lớn lên, lần đầu tiên ta bị vây công, thật ra ta cũng không hiểu đó là công kích, bởi vì từ trước tới nay không có người nào đến gần ta, cho nên ngay cả nguyên nhân bọn họ đến gần ta cũng không biết, chỉ biết nghiêng đầu tò mò nhìn bọn họ.

Ngày đó, ta bay một vòng lại một vòng trên không của vùng tiên cảnh đó, lần đầu tiên phát ra tiếng kêu khóc non nớt, không sai, lần đầu tiên, tiếng hét đầu tiên trong sinh mệnh của ta lại là kêu khóc.

Móng vuốt bén nhọn và mỏ chim để lại vết thương trên người ta, màn đêm buông xuống, những phượng hoàng nhỏ cuối cùng từng người từng người bay về nhà của bọn họ.

Ta đáp xuống cây ngô đồng, chải lại lông vũ của mình, từng mảnh từng mảnh, ta rất biết cách chăm sóc lông vũ của mình, nhưng lần này, nhìn một mảng lớn trơ trọi trên đôi cánh của mình, ta bất lực.

Ông trời không tốt với ta, đêm đó trời mưa, lần này ta không cần tựa đầu vào trong cánh, bởi vì cho dù tựa vào, cũng không có lông vũ che mưa cho ta nữa.

Đêm đen nhánh, không có giới hạn. Bỗng nhiên tia chớp nổ ra bao phủ cả đất trời, mưa lớn tầm tã mà đến, cây ngô đồng lung lay sắp đổ, một tia chớp chém thẳng xuống, may mắn khi đó ta trốn đi rất nhanh, nếu không ta có thể sẽ giống như cây ngô đồng ta đã sinh sống ba năm, cháy đen hết.

Ta ngâm một cành cây ngô đồng nhỏ xíu bị mưa lớn quật xuống, dùng móng vuốt đào một cái hố nhỏ trồng cành ngô đồng vào, ta hy vọng ngày mai, nó sẽ lớn lên, sau đó để cho ta đậu trên đó.

Nhưng cuối cùng ta cũng không thể đợi đến nó lớn lên lần nữa, bởi vì nó bị những con phượng hoàng nhỏ vây công ta nhỏ lên, lần này không cần bọn họ đuổi theo, ta mạnh mẽ xông tới chỗ bọn họ.

Hình thể và số tuổi của ta là nhỏ nhất, nhưng dù như thế, ta cũng mỏ bị thương mắt của con cường tráng nhất, bọn họ sợ đến ngẩn người, con phượng hoàng bị thương thể lượng kêu to, ta dùng cái chân không có bị thương của mình nhảy đến bên cạnh cành ngô đồng, dựng nó lên, vùi vào trong đất một lần nữa, ta cho rằng ta đã thắng.

Nhưng rất nhanh, một con phượng hoàng trưởng thành đã hóa thành hình người nghe tiếng chạy đến.

Ta bị bẻ gãy cánh ném xuống đất, ta nhìn thấy con phượng hoàng kia được phượng hoàng hình người ôm vào trong lòng, cẩn thận ôm đi.

Ta rất không hiểu, ta cho rằng phượng hoàng trưởng thành sẽ không tham dự vào, dù sao, ta đã từng kêu to thể lượng như vậy, cũng không xuất hiện đôi tay nào đến ôm ta một cái.

Mặc dù ta không thể dùng Lửa Phượng Hoàng, nhưng huyết mạch vẫn tồn tại, cánh của ta lành lại, mặc dù nó bị lệch, cũng may còn có thể bay, nhưng bay không còn khéo léo như trước.

Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, vết thương trên người ta càng ngày càng nhiều, nhưng ta chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi, bởi vì khi đó ngay cả rời khỏi là cái gì ta cũng không biết.

Cho đến một ngày nọ, ta bị đuổi đến một chỗ hoang vu, đất đai trong đó cháy đen, ngô đồng bên trong cũng khô héo suy tàn, phóng mắt mà nhìn, không có màu sắc quen thuộc, ở trước mặt ta, xuất hiện hai khung xương phượng hoàng khổng lồ.

Ta như được ai dẫn dắt, chậm rãi đáp xuống trước hai khung xương, những con phượng hoàng nhỏ sau lưng không đuổi theo nữa, mà dừng lại phía xa.

Ta vốn cảm thấy thân thiết, dần dần đến gần chúng, hai khung xương phượng hoàng này giao gáy mà chết, sít sao kề bên, ta không rõ vì sao ta lại tiến lên dùng đầu một lần lại một lần cọ lên hai khung xương này, một lần lại một lần thê lương kêu to.

Trong mắt ta có thứ gì như nước dâng lên, không lâu sau đó, rất nhiều phượng hoàng chạy đến, bọn họ đang sợ.

Cuối cùng, bởi vì tự tiện xông vào cấm địa, ta bị ném ra khỏi chốn tiên cảnh ta đã sống bốn năm.

Ta bắt đầu sống lang thang, dần dần, trong đầu ta có thêm nhiều thứ, sau đó ta biết đó là truyền thừa, lần đầu tiên ta biến hóa là ở một thành trấn người phàm.

Ta núp trong góc đường, bóng dáng vô cùng bần thiêu cơ hồ nhìn không ra hình dáng ban đầu, trong lâu, tiên sinh kể chuyện trầm bổng du dương nói "Thế gian có thần diệu, không phải ngô đồng không đáp, không phải hạt thực không ăn, không phải sương mai không uống, kỳ danh phượng hoàng..."

Ta nghĩ, tiên sinh kể chuyện nói không đúng, bởi vì có ta đang sống lang thang.

Lúc rời khỏi, ta đụng vào một người, sau khi ta biến hóa thì thành dáng vẻ của trẻ con hai ba tuổi, còn chưa cao tới đầu gối người kia.

Sau vụ va chạm, ta có nhà, hần nói cho ta biết, sau này hần sẽ là phụ thân của ta, mà nhà của ta gọi là Linh Tịch, ở Tây bộ Nam Cảnh, hồ nước đầm nước nhiều như sao trên trời, cũng là một tiên cảnh tựa như ảo mộng.

Ta có tên, ta tên là Nhan Như Liệt, có phụ thân, hần gọi Nhan Uyên, có nhà, nơi đó gọi Linh Tịch, sau đó còn có thêm một đệ đệ thích khóc nhè, hần tên là Long Phong Triệt.

"Các ngươi là con của Nhan Uyên ta, thì nên tùy ý mà sống, đội trời đạp đất, trai gái Linh Tịch, thà gãy không cong, vàng bạc dễ dàng có được, nghèo thì khó cầu..."

Lời nói của phụ thân khiến ta nâng Phụng Thiên Họa Kích lên, từ đây không bao giờ bỏ xuống. Đệ đệ thích khóc hít hít nước mũi, nín lấy vạt áo phụ thân, nhếch miệng lộ ra nụ cười thiếu hai cái răng cửa, thái dương phụ thân nhú lại, cuối cùng vẫn là khăn tay ra, ngồi xổm xuống lau mũi cho bé mít ướt.

Mọi người trong bộ tộc Linh Tịch đều có dung mạo hơn người, tính thông thủy tính, bọn họ có thể lặn trong nước mấy ngày, trong nước khéo léo như cá, hơn nữa tiếng hát như âm thanh tự nhiên, cái gọi là dư âm còn vang vọng bên tai, ba ngày không dứt, dạng tiếng hát này ở thành Linh Tịch có thể thường xuyên nghe thấy.

Đệ đệ rất thích ca hát, nhưng hần ca hát không hay, thường xuyên vừa mở miệng, là mọi người chung quanh lập tức chạy tứ tán, đối với tộc Linh Tịch tôn trọng âm luật mà nói thì giọng hát kia không khác mà âm là bao.

Phụ thân cũng chịu đủ phiền não, có một ngày kia, cuối cùng không chịu nổi xách mít ướt về trong điện dạy bảo, ngày hôm sau, phụ thân mặt than lại xách mít ướt đi ra.

Ta nghe nói tiếng hát phụ thân có khả năng khiến chúng sinh khuynh đảo, có thể trở thành người đứng đầu Linh Tịch, tiếng hát phụ thân làm sao kém được, chỉ là ta chưa từng nghe qua, bởi vậy hiếm khi hiếu kỳ đi hỏi bé mít ướt.

Bé mít ướt lại kiêu ngạo vỗ ngực nhỏ thông báo: Hần dạy phụ thân hát, mặc dù phụ thân rất ngốc, nhưng cuối cùng cũng học được.

Ta nghe vậy thì đột nhiên hơi đồng tình phụ thân, không biết sau này hần còn cũng khi ca hát hay không.

Ta và đệ đệ đều là phụ thân nhặt về từ bên ngoài, phụ thân rất ít khi đi ra ngoài, mỗi ngày hần đều tới cửa thành đứng, nếu như không có chuyện gì, thì sẽ đứng cả ngày!

Ta hỏi phụ thân đứng ở chỗ này làm cái gì, phụ thân nói hần đang chờ người, ta hỏi hần đang đợi ai? Phụ thân vuốt vuốt đầu ta nói chuyện này trẻ con không nên hỏi, nhưng cho đến lúc ta lớn lên, phụ thân cũng không nói đáp án cho ta biết.

Sau này lúc ta gặp người kia, cho dù phụ thân không nói, ta cũng đã hiểu, hần đang đợi ai, hần đang đợi người hần yêu.

Trong sinh mệnh của ta lại có thêm một người, hần thay thế phụ thân, sẽ làm bạn với ta cho đến điểm cuối của sinh mệnh, đây là lời mà hần từng hứa với ta. Hần tên là Cổ Trục Thủy.

Ngày ta xuất giá, người khóc thảm nhất không ngoài ý muốn là đệ đệ ta, hần tặng cho ta con kỳ lân nhỏ mà hần thích nhất, nói muốn để ta thuận lợi vui vẻ xuất giá, trở thành tân nương từ đầu tiên ngồi trên kỳ lân xuất giá.

Lần đầu tiên ta cảm thấy, đệ đệ đã trưởng thành, cho dù này kỳ lân này cũng có tiếng mít ướt trong thành Linh Tịch, cho dù kỳ lân này cứ cất giọng hát là có người chạy trốn, ta vẫn vui mừng không thôi.

Nhưng đêm đại hôn, uống hết rượu hợp cần, ta và phu quân đang muốn nghỉ ngơi, con kỳ lân nhỏ kia lại mạnh mẽ chui ra từ dưới giường.

Sau đó nhảy đến trên giường, bỏ nhào vào trước mặt phu quân, hôn phu quân một ngụm, sau đó hừ hừ hừ nhỏ nước miếng "Ta nếm qua, thôi lắm, cho nên công chúa ngàn vạn đừng bị lừa, chúng ta nhanh về Linh Tịch thôi!" Nói xong ngậm vạt áo ta kéo ta ra ngoài.

Phu quân đen mặt vút kỳ lân nhỏ ra ngoài, không cần nghĩ, biện pháp ngu xuẩn như thế trừ đệ đệ mít ướt kia, tuyệt đối không có người thứ hai có thể nghĩ ra được, chỉ sợ cũng chỉ có hần có thể nuôi một con thần thú kỳ lân thành ra như vậy.

Kỳ lân nhỏ rất cổ nhất, sau khi kết hôn vẫn tận sức hãm hại phu quân, cho dù chưa thành công, còn thường xuyên bị đùa giỡn xoay quanh, cũng làm không biết mệt. Có lúc ta động lòng trắc ẩn, lặng lẽ trợ giúp bé con ngu ngốc này một cái, nhưng mỗi lần đều bị phu quân phát hiện, sau đó buổi tối...

Bộ tộc Cổ Mạch trong mắt ta thần bí mà mạnh mẽ, dân tộc này có sinh mệnh giống như cỏ dại, bọn họ tràn trề nhiệt tình với cuộc sống, ở Cổ Mạch mấy năm, ta chưa bao giờ thấy qua một người oán trời trách đất, không ốm mà rên nào, tinh thần của bọn họ phần chấn bông bột cơ hồ khiến ta sợ hãi than.

Mỗi ngày phu quân dậy rất sớm, ta cho rằng đây là thói quen của hần, về sau phát hiện toàn bộ bộ tộc Cổ Mạch đều có thói quen này, ngay cả trẻ con ba tuổi cũng không ngoại lệ, ta hỏi phu quân, tại sao vậy? Phu quân cười trả lời, bởi vì bọn họ quý trọng, không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

Ta từng hiểu kỳ phu quân đến từ nơi nào, đã từng đi qua Hằng Đoạn Liệt cốc lại không thu hoạch được gì, phu quân thờ dài ôm ta, muốn ta không cần ở chấp nhất điểm này, nếu không sẽ có họa diệt tộc.

Vì vậy ta không tìm kiếm nữa, nhưng lại chưa từng nghĩ, tai nạn vẫn bất ngờ tới.

Mười năm sau, kiếp diệt tộc của Linh Tịch đột nhiên đến, phu quân dẫn quân đi cứu viện trước, tiểu kỳ lân cũng cùng đi, mà ta thì phòng thủ thành Cổ Mạch, phòng thủ nhà của chúng ta.

Mấy tháng sau, ta không đợi được bọn họ trở về, lại chờ được đại quân ép sát và hai tin dữ, Linh Tịch diệt tộc, không ai sống sót, quân cứu viện trúng mai phục, toàn quân bị diệt!

Ta coi hoa phục, mặc chiến giáp lên, cầm Phurong Thiên Họa Kích đứng trên đầu thành, ta phải phòng thủ nơi này, cho đến lúc hần trở về.

Dù là Linh Tịch hay là Cổ Mạch thì cũng là dân tộc đoàn kết, dân chúng có khả năng đánh một trận trong thành ào ào cầm lấy vũ khí lên tường thành.

Nhượng ta không nghĩ tới, thế nhưng lại có người làm phản, lúc nữ nhân kia mang tu sĩ và linh thú tiến vào đàn tế lúc, ta ý thức được không ổn, đây là đang muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta mà!

Ta biết nữ nhân kia, một nữ nhân xinh đẹp mỹ hoặc đến cực điểm, cũng đến từ Hằng Đoạn Liệt cốc giống như phu quân, ta không nghĩ rằng một người xinh đẹp như thế lòng dạ có thể ác độc đến vậy.

Lửa cháy lâu thật lâu, bên tai ta là tiếng rên rỉ thê lương và tiếng kêu thảm thiết, tâm thần ta đại loạn.

Lấy một địch nhiều, linh lực hao hết, ta lau hết máu tươi tràn ra nơi khóe môi, nghe bọn họ đường hoàng lên tiếng chiêu hàng, thật sự là buồn cười, ánh lửa sau lưng còn đang cháy ngùn ngụt, tiếng rên rỉ thê lương còn vang vọng, máu tươi ẩm áp còn đang rơi, làm sao ta có thể cúi đầu! Thân đã ở nơi địa ngục, thì sao chết được, huống chi chỗ đó, còn có người chờ ta.

Cổ Mạch vương thành, trải qua tháng ba khổ chiến, thành phá!

Chờ lần nữa có ý thức, thân ta đã ở dưới đáy đầm Kính Đàm, mà hần cũng thực hiện đúng như lời hần từng nói vậy: Làm bạn bên nhau, đến suốt cuộc đời.

hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Sư tử bạo lực

Mắt Long Tiểu Chi nhìn thẳng, đã thành thói quen với sự hỗn loạn ào ào dưới đài, chỉ là không hiểu vì sao mỗi lần mình lên tỷ thí, dưới đài luôn có một đám nữ tu mắt sáng lên nhìn mình chằm chằm.

Thương Lan kiểm tông cung cấp lò luyện đan, nhưng đan luyện đan sư có lò luyện của mình cũng có thể dùng đồ của mình, cái gì? Việc này không công bằng. Thẹn thùng, thu thập lò luyện đan và linh thực cũng là kỹ năng luyện đan sư cần có.

Vòng loại cuộc thi luyện đan tổng cộng bốn tổ, Long Tiểu Chi và Giải Mật Nhi cũng không phân đến cùng một tổ, nhưng ngày mai trận đấu loại trực tiếp

thì chỉ có một tờ, gấp nhau là tất nhiên.

Sau một tiếng chuông thanh thúy, luyện đan bắt đầu. Long Tiểu Chi từ lấy lò luyện đan trong linh phủ ra, đặt trước mặt. Cũng cần đặt linh thực ra.

Đương nhiên, trong mắt những người khác là, bé con tí hon này tiện tay lấy ra lò luyện đan màu vàng kim lớn hơn nàng một chút, sau đó thì chạy đông chạy tây bận chuẩn bị linh thực.

Dưới lời đài lập tức truyền ra một trận cười ầm. "Đây là Vân Khuyết tông xem thường Thanh Đan Môn chúng ta? Bọn họ bị điên sao? Đó là lò luyện đan sao? Âm trà còn lớn hơn!"

"Đúng vậy! Lại còn dám làm khó Mật Nhi sư muội, đúng là buồn cười."

Nhiệm vụ Giải Mật Nhi thất bại, trở lại Thanh Đan Môn tự nhiên không thể nào trần thuật chi tiết, một câu nghĩa huynh không chịu thức nằng, cũng trách nằng năm đó không chịu gia nhập Vân Khuyết tông mà gia nhập Thanh Đan Môn đã giải thích xong mọi chuyện.

Thậm chí vì che giấu chuyện trước khi mình rời khỏi Vân Khuyết tông, vào Thanh Đan Môn, chỉ nếu không có người tìm hiểu kỹ, chuyện nằng ta ruộng bỏ tông môn sẽ không bị phát hiện, nói cho cùng, Giải Mật Nhi cũng sợ, sợ mấy người Hiên Khâu Thiên Giác nói ra chuyện nằng ta ruộng bỏ tông môn.

Giải Mật Nhi thất hồn lạc phách, hỏi cái gì cũng không nói, ngược lại khiến người ta tự động nào bỏ nằng ta đã chịu hết ảm ức.

Đệ tử Thanh Đan Môn cao ngạo cỡ nào, sau khi tỷ thí chấm dứt, nghe nói đệ tử Vân Khuyết tông luyện đan trên lời đài này, lập tức đến tra xét, lại chưa từng nghĩ, người thì không thấy, tử đệ thì có một con, hơn nữa còn là một con muốn luyện đan.

"Ta cho là chó nhà ai dăng sủa, hóa ra không chỉ có một con không biết xấu hổ, còn mang tới một đám!" Ngu Hoài Tô ôm linh kiếm, khinh thường quát.

Thật ra nằng cũng không biết vì sao năm đó Giải Mật Nhi rời khỏi tông môn, dù sao Nguyễn Thanh Tuyết cũng không giải thích nhiều, nhưng là hiện thời nhìn thấy Giải Mật Nhi trong Thanh Đan Môn thì còn có cái gì không hiểu.

Mấy ngày trước nằng đứng lúc đụng phải Giải Mật Nhi rời khỏi, cũng không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ người của Thanh Đan Môn đột nhiên tìm đến ngược, hơn nữa bọn họ nói vậy, khiến Ngu Hoài Tô không vui, người đi thì đi, khi nào Vân Khuyết tông chúng ta làm khó người, hiện thời lại giẫm Vân Khuyết tông một cước là có ý gì?

"Người là người phương nào! Thế nhưng dám vũ nhục Thanh Đan Môn chúng ta." Thanh Việt Thiên lập tức giận dữ không thôi, nữ tử trước mặt thân mặc bạch y, thân hình có lỗi có lỗm, dung mạo bảy phần ngạo nghễ ba phần dịu dàng, cũng là một vu vật, nhưng Thanh Việt Thiên lại không có lòng thương thức.

"Vũ nhục các người? Không có mà!" Ngu Hoài Tô vô tội buông tay, khẽ cười nói. "Ta chỉ cảm thấy đã hơi hạ thấp giá trị của chó rồi!"

Sau lưng Ngu Hoài Tô, đệ tử Vân Khuyết tông ào ào lau mồ hôi, sư muội quá hung hãn, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Trong mắt Thanh Việt Thiên hiện lên một tia tàn nhẫn, hẳn biết rõ xung quanh các lời đài Thương Lan kiếm tông sai phái tu sĩ tu vì không thấp trông chừng, vì xử lý tình huống đột ngột.

Hắn cũng biết rõ lấy kiếm pháp bọn họ tuyệt đối đánh không lại kiếm tông, nhưng là nữ nhân trước mặt quá kiêu ngạo, hơn nữa tu vì chỉ mới luyện khí kỳ, sao hắn có thể chịu được.

Kiểm quang chợt lóe, người đã đâm tới mặt Ngu Hoài Tô, hẳn nghĩ rất hay, đánh không lại một đám, đánh một người vẫn là thành vấn đề, huống chi hắn đánh bắt ngờ như thế, chờ những người sau lưng nữ tử kia phản ứng lại muốn trả thù, người của Thương Lan kiếm tông cũng sẽ phản ứng lại, đúng lúc ngăn cản.

Trong lúc Thanh Việt Thiên xông lên, đám người đã nổ tung, sự cao ngạo của Thanh Đan Môn bọn họ đã sớm lĩnh giáo, bắt quá ai bảo người ta là đan môn chứ, hơn nữa còn là Đan môn có hi vọng đứng đầu, nhưng hành vi gần như đánh lén này quả thực quá trơ trẽn, trong đám người đã có không ít người dự định âm thầm ngăn cản một cái.

Đã thấy Thanh Việt Thiên nhanh chóng xông lên bị nữ tử kia nhắc chân đạp bay về, tu sĩ phản ứng nhanh chóng cỡ nào, lập tức ào ào né tránh, Thanh Việt Thiên lập tức ngã sòng xoài trên đất.

Những người còn lại Thanh Đan Môn của thấy thế, làm sao nhịn được, ào ào rút kiếm muốn xông lên, đệ tử Vân Khuyết tông thấy vậy vui mừng, muốn so kiếm pháp há, ta đường đường là kiếm tông còn sợ một đan môn người sao, nói thế nào cũng không thể mất mặt trước mặt ở hai vị sư muội.

Chiến đấu hết sức căng thẳng, mà tu sĩ Thương Lan kiếm tông canh giữ gần đó cũng như Thanh Việt Thiên đoán được mà chạy tới, ngăn cản một hồi phân tranh.

"Đây chính là Thanh Đan Môn nổi tiếng nam cảnh? Thật đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt, trúc cơ hậu kỳ bị luyện khí kỳ là đạp bay, ta mà là người, trực dùng kiếm tự sát tính, khỏi đi ra cho mất mặt." Về mặt Ngu Hoài Tô thoải mái, dường như người vừa mới đá bay một tu sĩ Trúc cơ kỳ không phải là mình, ngoài miệng tiếp tục trêu chọc, chuyên chọc miệng vết thương người ta.

Thanh Việt Thiên giận đến nôn ra máu, nhưng dù sao cách một cảnh giới lớn, hẳn không bị thương, nhưng lúc này châm chọc như vậy giống như rất nhiều

bàn tay tát lên mặt hắn, còn khiến hắn khó xử hơn cả bị thương.

Người trông coi của Thương Lan kiếm tông là một trưởng lão Nguyên Anh kỳ, thấy vậy nhủ nhủ mảy. "Tiểu hữu vẫn nên chừa chút khẩu đức vì hạo, một đệ tử kiếm tu động võ với đệ tử đan môn, thắng cũng không vinh, nếu thật muốn phân cao thấp, trên phương diện luyện đan, tông môn tiểu hữu sợ là phải dùng kiếm tự sát hết."

Ngu Hoài Tô thiếu chút nữa tức đến cười, động võ trước đến tột cùng là ai, nếu như không phải là trên người nàng có rất nhiều linh khí, sợ rằng lúc này nàng sớm đã không thể hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở nơi này, không nghĩ tới Thương Lan kiếm tông này cũng là kẻ mềm nắn rắn buông, chỉ là Văn Khuyết tông, cũng không phải kiếm tông bình thường mặc hắn chèn ép.

Không đợi Ngu Hoài Tô mở miệng, trên lôi đài đột nhiên bộc phát ra một trận Đan Hương, Đan Hương nồng nặc tung bay mà đến, khiến người ta không tự chủ được say mê trong đó, Đan Hương khiến người ta mê say này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, sau đó quay về lôi đài, mọi người ào ào nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trung tâm chỗ Đan Hương lượn lờ lại là con tử điệp nho nhỏ kia!

Người tí hon đứng nghiêm, tay mũm mĩu khéo léo bấm pháp quyết, nguyên một đám trận pháp gia tri trên lò luyện đan tinh xảo khéo léo, chỉ chớp lát sau, luyện đan đã chuẩn bị kết thúc, người tí hon bấm bí quyết thu đan.

Trong lò đan màu vàng kim nhỏ bé lập tức bộc phát ra một trận ánh sáng vàng kim chói mắt, khiến người ta phải nheo mắt lại.

Ánh sáng vàng kim lộng lẫy vừa ra, dù là trên lôi đài hay là dưới lôi đài lập tức sa vào một mảnh tĩnh mịch.

Đan Hương tràn ra ngoài, cực phẩm đã thành. Hoa vàng hiện ra, thánh phẩm xuất thế. Ánh tím phủ đỉnh, bảo đan trong lò. Lôi vân hội tụ, thần đan ra mắt. Phía trên cực phẩm, đều là siêu phẩm, cực phẩm còn có thể thành câu, siêu phẩm là cơ duyên.

"Là... Là thánh đan! Là thánh đan! Thánh đan ra mắt!" Luyện đan sư trên lôi đài vốn là được mời đến đây quyết định trong nháy mắt nhảy dựng lên từ trên ghế!

Tĩnh cảnh lập tức sôi trào lên, đừng nói là đan được thánh phẩm, cho dù đan được cực phẩm cũng là thế gian hiếm thấy, trên đại lục này, lần luyện ra đan được siêu phẩm trước vẫn là vị kia của Mặc Đan Môn.

Ngu Hoài Tô phản ứng lại thì cười ha ha, thần nhiên thì lễ với trưởng lão Thương Lan tông sắc mặt thoát xanh thoát trắng, giọng nói thành khẩn. "Tiền bối vừa mới nói gì đó? Hoài Tô nghe không rõ đâu, chẳng biết có thể lặp lại lần nữa không, Hoài Tô nhất định rửa tai lắng nghe, nhớ kỹ lời dạy bảo của tiền bối!"

Mặt trưởng lão Thương Lan tông trong nháy mắt vừa đỏ vừa đen, da thịt trên mặt run rẩy vài cái, vung ống tay áo, xoay người đi mất.

Cái gì gọi là tự tìm mất mặt, đây chính là làm mất mặt, vừa này không phải là chậm rãi dạy dỗ nàng sao, kết quả nói ra chưa được nửa phút đã bị hung hăng đánh ngược về, Ngu Hoài Tô chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, thậm chí còn sướng hơn việc đập bay đệ tử Thanh Đan Môn vừa rồi, nếu không phải còn có kỳ hình tượng Văn Khuyết tông, Ngu Hoài Tô thậm chí muốn nói tục một câu, thật mẹ nó thống khoái.

"Chỉ là may mắn mà thôi, có cái gì mà lớn lối, luyện chế đan được siêu phẩm dựa vào cơ duyên, còn chưa tới loại trực tiếp, ai cười đến cuối cùng còn chưa nhất định đâu!"

Trưởng lão Nguyên anh rời khỏi, trong lòng đệ tử Thanh Đan Môn cũng hoang mang, người của Văn Khuyết tông nguyên một đám hai mắt tỏa sáng, hận không thể nhào lên đánh một hồi, một nữ tu cũng bạo lực như thế, một cước đá bay Thiên sư huynh, địch nhiều ta ít, đích xác không thích hợp đấu võ, không cam lòng lưu lại lời hung ác, rồi vội vã rời khỏi.

Dưới đài phân tranh xong, tiếng chuông trên lôi đài cũng đúng lúc vang lên, mọi người nhìn lại, mới phát hiện tỷ thí đã kết thúc. Ánh mắt không khỏi nhìn về phía người tí hon kia.

Rõ ràng người tí hon đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là đan được trên hai bàn tay mũm mĩm của bé con nhỏ đến đáng thương, ước chừng chỉ bằng một phần mười của đan được bình thường, khiến nguyên một đám dưới lôi đài trông mong ngóng chờ, muốn thấy đan được thánh phẩm cơ hồ trừng đến mù mắt.

Là do đan được thánh phẩm vốn chỉ có như thế, hay là người tí hon này luyện đan được thánh phẩm thành thế này? Nhưng bất kể thế nào, cuộc tỷ thí này, người thắng không thể nghi ngờ, chính là bé con này đang cung kính hành lễ này.

Kết thúc tỷ thí, luyện đan sư theo thứ tự rời khỏi lôi đài, người tí hon kia cũng như lúc đến vậy, nghiêm túc đi theo sau lưng một tu sĩ, lộp độp đi tới, khiến mọi người dưới lôi đài vây xem thật là lo lắng, rất sợ người đằng sau đi quá nhanh, một bước không chú ý dẫm lên nàng.

Người tí hon quý báu này nhưng là người duy nhất luyện chế ra siêu phẩm đan được, qua nhiều năm như vậy sau Mặc Văn Thủy.

Mặc dù nói luyện chế đan được siêu phẩm chỉ dựa vào cơ duyên, nhưng một người có thể luyện chế ra đan được siêu phẩm, trên tâm cảnh đã bước ra một cảnh giới lớn, rất nhiều luyện đan sư thiên tài đời cũng không cách nào vượt qua, nói cho cùng, cũng là bởi vì không có vượt qua tâm cảnh kia.

Long Tiểu Chi đi xuống lôi đài, trực tiếp quạt cánh bay đến bên cạnh Ngu Hoài Tô, không đợi rơi đến trên bờ vai, đã bị Ngu Hoài Tô ôm lấy, tiến đến bên mặt, vừa cọ vừa bóp, cuối cùng hôn hai cái trên mặt béo tròn của Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi sư muội đứng là quá hiểu tỷ!"

Long Tiểu Chi giãy giụa nửa ngày về mặt nghi hoặc, mở to mắt to vô tội, xảy ra chuyện gì sao?

Nữ tu xung quanh còn lại lập tức phát ra một trận than nhẹ, nếu như không phải biểu hiện của Ngu Hoài Tô quá bạo lực, sợ là đã sớm vấy lên.

hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tiểu Chi đừng khóc

"Ngu sư tỷ, tỷ thí của sư huynh còn chưa kết thúc, chúng ta đi xem một chút được không?" Long Tiểu Chi giải cứu cánh tay béo của mình, nghiêm túc hỏi, trong lòng vô cùng nhớ nhung Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu.

Ngu Hoài Tô tiếc nuối chà xát ngón cái và ngón trỏ vừa mới bóp cánh tay mềm mại của Long Tiểu Chi, đáng vẻ thèm thuồng vẫn chưa thỏa mãn, các sư huynh phía sau nhìn thấy không tự chủ được lùi một bước, đột nhiên sư muội thật là đáng sợ!

Trong Vân Khuyết tông, sợ là không ai có thể cự tuyệt yêu cầu của Long Tiểu Chi, mặc dù Ngu Hoài Tô không thích lắm, nhưng vẫn mang Long Tiểu Chi đi thẳng đến lôi đài đấu võ.

Lôi đài đấu võ cũng chia làm mấy tổ, dù sao cảnh giới khác nhau, nhưng thả lỏng hạn chế tuổi, tu sĩ có kinh nghiệm có hiển nhiên có ưu thế hơn.

Lúc mấy người Ngu Hoài Tô đến dưới lôi đài Kim đan kỳ, Nguyễn Thanh Tuyết đang ưu nhã thu thế, đối diện với hắn, một khoảng nam tử trung niên cung kính thi lễ một cái, hiển nhiên thua tâm phục khẩu phục.

"Thanh Tuyết sư huynh, huynh đánh xong nhanh quá!" Ngu Hoài Tô kinh ngạc không thôi, trước kia nàng cố ý nghe ngóng, người Nguyễn Thanh Tuyết sẽ giao đấu hôm nay là một tu sĩ kim đan hậu kỳ hơn bốn trăm tuổi, còn tưởng rằng sẽ là một cuộc ác chiến, bây giờ nhìn Nguyễn Thanh Tuyết bạch y tung bay, lông tóc không tổn hao gì, Ngu Hoài Tô nhìn không thấu thực lực thật của Nguyễn Thanh Tuyết.

"Bởi vì đoán được các người sẽ đến đây." Nguyễn Thanh Tuyết cười xuống lôi đài, quả nhiên vừa mới đứng vững, Long Tiểu Chi đã không thể chờ đợi được vỗ cánh bay về phía hắn.

Long Tiểu Chi bị ánh mắt Ngu Hoài Tô sau lưng đá kích mạnh, ánh mắt và tâm trạng nàng có vẻ thương tâm không thôi, cảm thấy mình có phải hơi quá đáng hay không, cánh cang võ cang chậm, cuối cùng bóng dáng nhỏ bé dừng ở giữa Nguyễn Thanh Tuyết và Ngu Hoài Tô.

Rất nhanh, Long Tiểu Chi quay người lại, lấy một trái ô mai mà mình cất trong linh phủ thật lâu cũng tiếc không nỡ ăn, màu đỏ tươi đẹp của ô mai ngưng đầy ánh nước, nước nhiều đến mức sắp nhỏ ra ngoài, trái ô mai cũng rất lớn, ít nhất cần Long Tiểu Chi dùng hai tay ôm.

"Sư tỷ thích ăn ô mai sao?" Long Tiểu Chi bay trở về trước mặt Ngu Hoài Tô, mở to mắt, chăm chú hỏi.

Ngu Hoài Tô nhìn bé con xinh xắn mặc bạch y trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của trẻ con được ô mai đỏ tươi chiếu sáng, trong mắt to đen nhánh là sự nghiêm túc, trong nháy mắt gào một tiếng, ôm lấy nàng, dùng sức cọ cọ, "Tiểu Chi sư muội sao có thể tri kỷ như thế, sau này đi theo sư tỷ có được không!"

Long Tiểu Chi cực lực nâng cánh tay nhỏ lên, để ngực ô mai bị đè bẹp, chờ đến lúc nàng tránh ra, dùng ô mai thay cho mình nhét vào trong tay Ngu Hoài Tô, vỗ cánh, lấy tốc độ nhanh nhất của mình xông vào trong lòng Nguyễn Thanh Tuyết, một lúc sau mới bò lên vai Nguyễn Thanh Tuyết, ưu nhã ngồi vào chỗ của mình.

Ngu Hoài Tô đau lòng nhìn Long Tiểu Chi một hồi, hình như chưa từ bỏ ý định, cuối cùng chỉ có thể cầm ô mai đi theo sau lưng Nguyễn Thanh Tuyết, đi đến lôi đài Trúc cơ kỳ.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm, Nguyễn Thanh Tuyết nghe thấy tiếng thở dài bên tai thì cười khẽ một tiếng, Long Tiểu Chi lập tức nói làm nhảm với lỗ tai của hắn. "Vừa nãy sao Nhị sư huynh không giúp muội!"

Giọng nói Nguyễn Thanh Tuyết không nhanh không chậm, hơi lạnh nhạt nhỏ giọng đáp. "Bởi vì Tiểu Chi cũng rất thích Ngu sư muội mà."

Long Tiểu Chi nghiêng đầu hừ nhẹ. "Mới không có!" Một lát sau mới tiếp tục nói. "Chỉ có một chút! Chỉ có một chút xíu!"

Vừa nói chuyện, mấy người đã đến gần lôi đài Trúc cơ kỳ, đột nhiên lại nghe nói một tiếng phịch khổng lồ vang lên từ trên lôi đài, hình như có thứ gì nện trên lôi đài.

Nụ cười trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết biến mất, tu sĩ xung quanh lôi đài Trúc cơ kỳ này quá nhiều, vậy lôi đài chật như nêm cối, bầu không khí cũng không thích hợp.

Nguyễn Thanh Tuyết không khỏi bước nhanh hơn, xuyên qua phần đồng tu sĩ, cuối cùng đến trước lối đài, ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử bỗng nhiên co lại.

Trên lối đài có hai người, một nam tử mặc quần áo màu tối, áo khoác ngoài có thêu hoa văn màu vàng kim, cầm linh kiếm trong tay đứng thẳng, một người mặc bạch y, bạch y nhuộm máu, đang ngã xuống trên mặt đất, dấu vết tím xanh trên mặt có thể thấy rõ ràng, không phải là Hoa Vũ Lâu thì là ai.

Rõ ràng Hoa Vũ Lâu bị thương rất nặng, nhưng linh kiếm vẫn nắm thật chặt trong tay, khóe mắt trông thấy màu trắng quen thuộc, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện là Nguyễn Thanh Tuyết, còn có bé con xinh xắn hình như đã bị dọa sợ trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười, giọng nói hơi khàn khàn, hai tay chống muốn đứng lên. "Nhị sư huynh... đưa Tiểu Chi về trước đi..., nếu không... Vị sư huynh là đệ sẽ mất hết mặt mũi..."

Lời Hoa Vũ Lâu còn chưa dứt, nam tử liên tục đứng ở một bên lại tiến lên vài bước, đá vào ngực Hoa Vũ Lâu, mặc dù Hoa Vũ Lâu đã dùng cánh tay ngăn cản, nhưng vẫn bay ra ngoài. "Đã có sức lực nói chuyện, vậy thì cũng có sức lực nhận thua."

Long Tiểu Chi mạnh mẽ bay khỏi vai Nguyễn Thanh Tuyết, cấp tốc bay về phía lối đài. Nguyễn Thanh Tuyết phản ứng nhanh chóng, lập tức duỗi tay ngăn cản, nhưng cho dù ngăn cản thân thể Long Tiểu Chi, đôi cánh kia còn đang liều mạng vỗ, muốn tránh khỏi giam cầm.

"Tiểu Chi, không có việc gì." Nguyễn Thanh Tuyết lập tức dùng ngón tay trấn an sờ đầu Long Tiểu Chi, cánh của bé con cuối cùng chậm rãi ngừng lại, hai cánh tay mập mạp sít sao ôm bàn tay hắn.

Trên lối đài, nam tử quần áo màu xanh tối tăm cũng chú ý tới Long Tiểu Chi dưới đài, nói đến cũng lạ, rõ ràng là nhỏ như vậy, nhưng khí thế đột nhiên bộc phát lại khiến cho người ta nhận ra trong nháy mắt.

"Cái gì Vân Khuyết tông, không gì hơn cái này, đom đóm mà dám tranh đua với mặt trời! Trong Nam Cảnh này, có Thương Lan ta ở đây, thì vĩnh viễn không ngày nổi danh của ngươi, thiên tài kiếm tu? Ngươi tự phong sao?" Nam tử đùa cợt nói, vài bước vượt đến bên cạnh Hoa Vũ Lâu, đá vào người Hoa Vũ Lâu lần nữa.

Mấy người Ngu Hoài Tô cũng chen đến trước lối đài rất nhanh, thấy tình cảnh trên lối đài thì bùng nổ trong nháy mắt. Ngu Hoài Tô lập tức muốn chửi ầm lên, lại bị những người còn lại tay lạnh mắt lẹ bịt miệng, nếu như lúc này chọc giận nam tử kia, bị thương chỉ là Hoa Vũ Lâu.

Mắt Long Tiểu Chi nháy cũng không nháy nhìn lên lối đài, cho dù không quan sát từ lúc mới bắt đầu, cũng có thể đoán được đại khái, hôm nay Hoa Vũ Lâu giao đấu với đệ tử Thương Lan tông nhưng không địch lại, người Thương Lan tông nhân vũ nhục Vân Khuyết tông, lấy cá tính Hoa Vũ Lâu dù đánh chết cũng không chịu nhận thua, chỉ là tại sao Thương Lan tông lại nhằm vào Vân Khuyết tông?

Chẳng lẽ là do trường lão lúc này đắc tội ở lối đài luyện đan? Không đúng, thời gian quá ngắn, khi đó giao đấu giữa Hoa Vũ Lâu và Thương Lan tông đã bắt đầu.

Đột nhiên Long Tiểu Chi nghĩ đến mục đích Giải Mật Nhi đến Vân Khuyết tông mấy ngày trước, nếu như Thanh Đan Môn không có được sự đồng ý cả Vân Khuyết tông, cộng thêm Giải Mật Nhi cố gắng xuyên tạc, kết thù oán là điều tất nhiên, lấy sự cao ngạo của Thanh Đan Môn, chỉ sợ hẳn sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên tuyển mục tiêu khác khác, cũng chính là Thương Lan tông.

Thương Lan tông phát hiện bí cảnh, sao lại cam tâm chấp tay dâng bí cảnh cho người khác, Thanh Đan Môn đến cầu viện, tự nhiên cầu còn không được. Như thế cũng giải thích rõ ràng, Thanh Đan Môn và Thương Lan tông liên thủ, kết quả tỷ thí Nam Cảnh cơ hồ thành kết cục đã định, Long Tiểu Chi nắm chặt quả đấm nhỏ. "Tam sư huynh, nhận thua!"

Hoa Vũ Lâu trên lối đài mạnh mẽ nhìn về phía Long Tiểu Chi. Long Tiểu Chi nghiêm túc lặp lại một lần nữa, nàng không thể trị liệu cho Hoa Vũ Lâu trước mắt bao người, hiện thời Hoa Vũ Lâu đã không còn phần thắng, giằng co nữa sẽ chỉ làm Thương Lan tông và Thanh Đan Môn vừa lòng đẹp ý.

Đệ tử Thương Lan tông Lam Thanh Hàm nhếch nhếch môi cười, nửa ngồi bên cạnh Hoa Vũ Lâu, khẽ cười nói. "Nghe không, tiểu sư muội đáng yêu của người đang bảo người nhận thua kia, thừa nhận đi, Vân Khuyết tông chỉ là bùn đất dưới chân Thương Lan ta, dính trên giày cũng ngại bẩn!"

Hoa Vũ Lâu nắm chặt linh kiếm trong nháy mắt, trong mắt tràn đầy lửa giận. Sau đó lúc Lam Thanh Hàm cho rằng mục đích đạt thành, Hoa Vũ Lâu phun ra ba chữ rõ ràng. "Ta nhận thua!"

Chuyển biến quá mức nhanh chóng, Lam Thanh Hàm khó nén kinh ngạc, trước đó hẳn dùng hết tận thủ đoạn nhục nhã, người này tựa như đầu gối, thà chết trên lối đài cũng không nhận thua, vì sao tiểu yêu kia chỉ nhẹ nhàng nói một câu, đã khiến hắn nhận thua rồi?

Lam Thanh Hàm không hiểu, Nguyễn Thanh Tuyết lại thờ phào nhẹ nhõm, tính cách Hoa Vũ Lâu xúc động, dễ bị chọc giận mất lý trí, nhưng hắn cực yêu thương Tiểu Chi, chỉ cần chuyện liên quan Tiểu Chi, sẽ vô ý thức suy tư nhiều hơn một chút. Đương nhiên cũng không thiếu năm năm ảnh hưởng của Long Tiểu Chi với Hoa Vũ Lâu.

"Đúng là đáng tiếc, nhưng không vội, sau này còn có thí luyện tông môn, trong đại trận thí luyện Cửu Trọng, không ai có thể nghe thấy người nói nhận thua." Về mặt Lam Thanh Hàm thoải mái sửa sang quần áo.

Đệ tử Vân Khuyết tông lập tức tiến lên, nâng Hoa Vũ Lâu xuống, Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu dùng linh lực tra xét thương thế của Hoa Vũ Lâu, lòng mày càng nhíu chặt, cuối cùng trên khuôn mặt nho nhã thế nhưng xuất hiện sát khí, quay đầu nhìn về phía Lam Thanh Hàm nhân nhã đứng bên kia lối đài.

Lam Thanh Hàm hình như hồn nhiên chưa phát hiện ra sát khí của Nguyễn Thanh Tuyết. "Đạo kiếm không có mắt, bị thương là điều không thể tránh được, nhưng ta thấy sư đệ ngươi trên con đường kiếm tu cũng sẽ không có thành tựu gì, dứt khoát giúp hắn nhận rõ thực tế."

Thần chí Hoa Vũ Lâu đã hơi mơ hồ, tay cầm linh kiếm cũng không tự giác run lên nhẹ nhẹ, còn ưỡ ỏi nói: "Tiểu Chi à... Sư huynh có phải khiến muội mất mặt không..."

Long Tiểu Chi bay một vòng quanh Hoa Vũ Lâu, không dám hạ xuống, sợ đè lên vết thương của Hoa Vũ Lâu, cuối cùng dừng trước mặt Hoa Vũ Lâu, đưa tay ra nhẹ nhàng sờ sờ gò má Hoa Vũ Lâu, lại tiến lên cọ cọ.

Không nghe Long Tiểu Chi trả lời, Hoa Vũ Lâu cố sức mở mắt ra, lại phát hiện bé con trước mặt đã bắt đầu rơi nước mắt, trong đôi mắt to hơi nước mịt mờ tràn đầy đau lòng. Hoa Vũ Lâu sững sờ, hẳn đã sắp quên lần trước Long Tiểu Chi khóc là lúc nào, đồng tử vốn hơi tan rã chậm rãi tập trung, có thứ gì đó rất kiên định tuôn ra từ trong đáy lòng: "Tiểu Chi ngoan... đừng khóc..."

Lúc Long Tiểu Chi đụng vào Hoa Vũ Lâu đã kiểm tra thương thế của hắn, phát hiện vết thương trên người Hoa Vũ Lâu vô cùng nghiêm trọng, đệ tử Thương Lan tông kia chuyên chọn kinh mạch mà ra tay.

Giờ Hoa Vũ Lâu còn có thể hành động, nhưng chín phần kinh mạch đã bị rạn nứt, nếu như không có lượng lớn linh lực tắm bổ và tu bổ, không quá hai canh giờ, gân mạch sẽ vỡ, mà cho dù có đại lượng linh lực tắm bổ, không chế linh lực cũng là điều mấu chốt, nếu không chẳng những cứu không được Hoa Vũ Lâu, còn làm cho gân mạch hắn lập tức bị nghiền nát.

Người tu chân tuyệt đối không thể để bị thương ba thứ: Gân mạch, thần thức, và linh căn. Gân mạch là lối đi của linh lực, thần thức liên quan đến linh hồn, linh căn quyết định tư chất. Ba thứ này một khi bị tổn thương, chữa trị khó như lên trời, không phải trên bảo thể gian hiểm thấy thì không thể chữa.

Long Tiểu Chi lấy một mảnh đan dược màu vàng kim từ trong linh phủ ra nhét vào trong miệng Hoa Vũ Lâu. Hoa Vũ Lâu cũng không hỏi là cái gì, hắn chỉ biết Tiểu Chi tuyệt đối sẽ không hại hắn, đan dược vừa vào miệng, linh lực mãnh liệt bắt đầu sinh sôi.

Linh lực giống như nước suối, dịu dàng chậm chạp lại liên tục không ngừng, chảy qua kinh mạch bị tổn thương, nhẹ nhàng chữa thương.

Sau khi Long Tiểu Chi nhét đan dược vào trong miệng Hoa Vũ Lâu, gân lõi đài đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, vẻ mặt tu sĩ kia hết sức kỳ quái, ngu ngơ một hồi, thấy những người còn lại không giải nhìn mình, mới mở miệng nói: "Vừa nãy ta ở lõi đài luyện đan."

Những người còn lại nghe vậy thì ào ào quay lại đầu, người này có bị bệnh không, ai thêm để ý vừa nãy người ở đâu?

Người kia tiếp tục nói: "Vừa nãy con tử điệp kia luyện ra một mảnh đan dược thành phẩm"

Tầm mắt của mọi người xoát xoát xoát lại quay về, ngay cả Lam Thanh Hàm liên tục thành thoi nhàn hạ cũng nhìn sang.

Tu sĩ kia nuốt một ngụm nước bọt chỉ vào Hoa Vũ Lâu nói: "Thánh đan giống như bị ăn."

Động tác của mọi người giống hệt nhau, ào ào nhìn về phía Hoa Vũ Lâu.

"Trời! Đó là cái gì?" Sau chút thời gian yên tĩnh, có người chỉ bầu trời trên đầu Hoa Vũ Lâu la lên.

Chỉ thấy bầu trời xanh vạm vỡ không mây đột nhiên bắt đầu hình thành mây mù màu trắng, hình thành lốc xoáy rất lớn, lấy Hoa Vũ Lâu làm trung tâm càng tụ càng rộng.

hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Lên cấp tập thể

Áp lực nồng nặc bắt đầu hội tụ, ngoại trừ mấy người Văn Khuyết tông, những người còn lại không tự chủ được bị buộc lui về phía sau, đây là cái gì? Không phải là lôi vân, hơn nữa trúc cơ đến Kim đan kỳ không có lôi kiếp, vì sao bầu trời lại xuất hiện dị tượng!

Lúc này Hoa Vũ Lâu đã không còn cảm nhận được thế giới bên ngoài, nhưng bản năng khiến hắn thân cận mấy người Long Tiểu Chi, bởi vậy mấy người này không bị đẩy ra ngoài.

Dị tượng trời đất không thể che lấp, đầu võ trên các lõi đài gần đó ào ào ngừng lại, mà trên ngọn núi cao nhất của Thương Lan tông, các tông chủ môn chủ hội tụ thương thảo việc tỷ thí lập tức nhận ra linh lực trong trời đất rung chuyển, vài người phản ứng lại trong nháy mắt, bay thẳng đến lõi đài.

Lúc sắp đuổi tới, vòng xoáy khổng lồ bầu trời đã thành hình, trong dòng xoáy có mây mù màu trắng thông thả xoay tròn, trung tâm dòng xoáy, vài tu sĩ bạch y đang ở trong đó.

Thấy rõ người trong trung tâm dòng xoáy, mắt phải Hiền Khâu Thiên Giác xẹt qua một tia sáng xanh bí ẩn, bước chân lập tức mờ ảo, pháp phông vài cái đã vượt qua Tần Nham uca3 Thương Lan tông đi ở trước nhất.

Tần Nham chỉ cảm thấy bên cạnh xẹt qua một con gió, bóng người màu trắng kia đã đem ném hẳn sau lưng xa xa, làm sao có thể! Minh đã là tu sĩ hóa thân kỳ!

Đang lúc ngạc nhiên nghĩ ngợi, một bóng dáng màu lửa đỏ khác cũng cực nhanh xẹt qua hẳn, Tần Nham cơ hồ lao đảo một cái, chỉ cảm thấy hôm nay có gì đó không thích hợp, âm thầm nâng tốc độ lên mức tận cùng, nhanh chóng đuổi theo họ.

"Đây là! Minh ngộ?" Chờ Tần Nham đuổi tới thời khắc, đã không thể tới gần, uy áp nặng nề của thiên đạo* đang cảnh cáo mọi người, giọng nói Tần Nham mang theo vài phần không xác định.

*thiên đạo là luật trời (đại khái là vậy, vì đạo là đường, thiên là trời, ý trong truyện hẳn là chỉ con đường tu hành đúng đắn nhất)

Minh ngộ tức là tu sĩ hiểu được thiên đạo, tu sĩ có thể có cơ duyên này vạn người chưa chắc có được một, hơn nữa minh ngộ này cũng có khác nhau!

Căn cứ trình độ minh ngộ khác nhau, chỗ tốt nhận được cũng không giống nhau, nhưng cho dù trình độ thấp nhất, cũng đủ cho người ta được lợi cả đời.

Ánh sáng lạnh trong mắt Tần Nham lóe lên, đời này hẳn đã có hơn năm nghìn năm tuổi thọ, dù tính như thế, cũng chưa bao giờ minh ngộ, hơn nữa động tĩnh minh ngộ này cũng quá lớn, xem ra được lợi không chỉ có một người.

Nếu để cho này mấy người trưởng thành, hậu quả không thể tưởng tượng nổi! Nhưng tông chủ Vân Khuyết tông thực lực không rõ đang canh giữ một bên, muốn không biến sắc mà giờ trò cũng chỉ là lực bất tòng tâm.

Lúc Tần Nham do dự, một bóng dáng màu xanh tối nhanh chóng đến gần từ bên kia, tốc độ cực nhanh khiến người ta không thấy rõ.

Thần sắc Hiền Khâu Thiên Giác không thay đổi, dưới chân giẫm bộ pháp huyền diệu trong chớp mắt đã cản trước bóng dáng màu xanh, bóng người màu xanh cũng không thể không ngừng lại.

Bóng người dừng động tác, Tần Nham mới nhìn rõ người đến, người đến mặc trang phục màu xanh đậm cứng cáp, trên áo khoác ngoài có hoa văn màu vàng kim theo trận pháp, khiến người kia có thêm vài phần tôn quý.

"Tông chủ!" Tần Nham chỉ nhìn một cái, lập tức cúi đầu, không nghĩ tới động tĩnh lần này thế nhưng kinh động Tần Tông Ngụy.

Tuổi Tần Tông Ngụy hiện giờ không ai biết, những cũng biết rõ hẳn có ít nhất hơn vạn tuổi, thường ngày ít lộ diện, mọi người thấy Tần Nham hành lễ mới biết người đến là ai.

"Ha ha! Đùng là hậu sinh khả úy a! Không thể tưởng sau mấy ngàn năm, lão phu còn có thể thấy trình độ minh ngộ như vậy, xem đến nhất mạch kiếm tu này có người nổi nghiệp rồi." Tần Tông Ngụy cao giọng cười to, rồi nói trước với Hiền Khâu Thiên Giác.

"Đệ tử của tông chủ, thật là khiến người ta cảm thấy không bằng!" Tần Tông Ngụy không biết Hiền Khâu Thiên Giác, càng không biết Vân Khuyết tông, nhưng lại đoán được một hai từ quần áo mấy người.

Dáng vẻ coi mờ của Tần Tông Ngụy khiến chúng tu sĩ xung quanh cảm thấy ngoài ý muốn, còn tưởng rằng tông chủ Thương Lan tông này là người di thế độc lập cao không thể chạm, không nghĩ tới chẳng những khuôn mặt anh tuấn, hơn nữa tính cách cũng bình dị gần gũi như thế.

Khóe môi Hiền Khâu Thiên Giác cười nhẹ, giọng nói bình tĩnh, giống như gió xuân thảng ba. "Tần Tông chủ quá khen, chỉ là ngoan đồ may mắn mà thôi."

"Người tu hành, may mắn chính là chỗ dựa lớn nhất." Tần Tông Ngụy hơi cảm khái nói, mặc dù Tần Tông Ngụy đã có mấy vạn tuổi, nhưng bề ngoài không hiện rõ, giải thích rõ thiên phú bản thân cực cao.

Dung mạo tu sĩ sẽ ít thay đổi sau Kim đan kỳ, sau kết anh thì gần như không đổi, nhìn Tần Tông Ngụy hiện thời chỉ chừng hai ba mươi tuổi, nếu như không phải là dùng đan dược trú nhan, chỉ có thể nói lúc còn trẻ cũng là kỳ tài ngút trời.

Dòng nước xoáy trên bầu trời bao phủ cả ngọn núi diễn ra đấu võ, trong vòng trăm dặm xung quanh, đã không nhìn thấy màu sắc xanh thẫm của bầu trời, dòng xoáy mây mù thuần trắng bắt đầu lan tràn xuống dưới.

Tu sĩ vây xem cuối cùng có người phản ứng lại đây, cơ hồ là hoảng sợ hỏi. "Sương trắng không phải đều là linh lực chứ!"

Không có ai trả lời, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều có đáp án, nhưng vẫn có ảo giác không xác định, linh lực hư vô mờ mịt, bản thân vô hình vô vị, chưa có ai thấy qua linh lực nồng nặc đến vậy, chẳng những ngưng tụ thành thực chất, hơn nữa còn dồi dào cuộn cuộn.

Dưới dòng xoáy, mấy người Hoa Vũ Lâu đã ngồi xuống tĩnh tọa, chuyện cho tới nước này, có một số việc cho dù không có ai dẫn dắt, trong u mê cũng tự có dự cảm.

Ánh mắt hâm mộ của mọi người xung quanh đảo qua qua mấy người này, chỉ cần không có đại kiếp, sau này trong Nam Cảnh, nhất định sẽ có một vị trí của bọn họ.

Cảm khái vẫn chưa xong, ánh mắt dừng lại trên người một người tí hon màu trắng bên trong, thần sắc lập tức thay đổi có hơi dờ khóc dờ cười, trong một đám người thân hình thon dài, bé con này phá lệ khiến người khác chú ý, không vì hình thể và chủng tộc của nàng, cũng chỉ vì dáng vẻ nàng ôm chân ngồi trên mặt đất khiến người ta nghiêm túc không nổi.

Linh lực mệnh môn cuộn cuộn ngưng tụ thành một con rồng bằng mây mù mạnh mẽ mà dịu dàng, đổ xuống từ trung tâm dòng xoáy, bao phủ mấy người trên mặt đất trong đó. Linh lực dư thừa liên tục không ngừng hội tụ trong cơ thể mấy người.

Khung cảnh rung động đến cực điểm này duy trì liên tục hai ngày, trong lúc không một ai rời khỏi, mặc dù linh lực gần như hội tụ hết trong sương mù, nhưng nồng độ linh lực gần dòng xoáy cũng vô cùng hiếm thấy, chúng tu sĩ có phản ứng nhanh chóng, từ lúc rồng mây xuất hiện đã bắt đầu tĩnh tọa tại chỗ.

Đệ tử khác của Vân Khuyết tông đã sớm ào ào chạy đến, ở dưới ý của Hiên Khâu Thiên Giác đi vào trung tâm lãnh thổ mây mù, mức độ ban ơn của sự minh ngộ của Hoa Vũ Lâu sợ là thế gian hiếm có.

Tầng sáng ngày thứ ba, mây mù màu trắng hai ngày không tan giữa không trung mới biến mất hầu như không còn, dưới dòng xoáy, hơn ba mươi người ngồi trên mặt đất lục tục mở mắt ra, mỗi người đều có có thay đổi rõ ràng, không chỉ là tu vi, sự cảm nhận trời đất có ảnh hưởng rất lớn đến tâm cảnh.

Ba mươi lăm người đi theo Đan Nghĩ Khanh đến đây lần này, đều là người trẻ tuổi tinh nhuệ, trong đó mười hai người kim đan, mười trúc cơ, còn lại là đệ tử Luyện khí kỳ, nhưng trải qua lần minh ngộ này, thực lực tăng lên một mảng lớn.

Lúc sương trắng dần tan, đệ tử của Vân Khuyết tông đã có mười mấy người phân tán chạy đi, cấp tốc ngự không về phía chỗ trống.

Những tu sĩ liên tục ở gần ngay từ đầu còn không hiểu, tông môn này có tật xấu gì? Bọn họ cũng sẽ không đi lên đoạt lấy linh lực bọn họ hấp thu, vội vàng vàng chạy như vậy làm gì!

Nhưng rất nhanh, bọn họ hiểu vì sao vì mười mấy người kia phân tán chạy đi.

"Ta dựa vào, đó là lời vân sao?" Trong mọi người, không biết là ai đột nhiên nói một câu thô tục, chỉ thấy theo bóng mười mấy người rời khỏi, lời vân đen nhánh đang đuổi mười mấy đạo người kia, vừa ngưng tụ, vừa đi xa.

Lời vân ngưng tụ rất nhanh, chỉ vì minh ngộ nên chưa hạ xuống, nên minh ngộ vừa kết thúc, lời kiếp chẳng mấy chốc đã đến. Cũng may không ít người trước khi bước vào mây mù, được Hiên Khâu Thiên Giác dẫn dắt, cho nên vừa minh ngộ vừa xong, nhanh chóng phân tán ra, để tránh độ kiếp biến thành song lời kiếp, thậm chí đa lời kiếp, chỉ sợ đệ tử Vân Khuyết tông sẽ bị lời kiếp tập thể đánh thành cận bã.

Vì vậy sáng sớm hôm nay, nắng sớm còn chưa chiếu rọi bao lâu, trên không Thương Lan kiếm tông đã bị lời kiếp đen nhánh bao phủ, đệ tử Vân Khuyết tông, Luyện khí kỳ toàn bộ vượt qua ranh giới trời đất, ào ào trúc cơ.

Mà đệ tử Trúc cơ kỳ cũng có hơn phân nửa đến trúc cơ đỉnh phong, chỉ đợi sau này cơ duyên, kết đan thành công, là có thể trở thành tu sĩ Kim đan kỳ, cũng có đệ tử trúc cơ hậu kỳ dựa vào linh lực hùng hậu, trực tiếp kết đan thành công. Bất quá, trong phần đông lời kiếp, làm người khác chú ý nhất chính là lời kiếp kết anh của Đan Nghĩ Khanh.

Trải qua chuyện này, những tông môn tới tham gia tỷ thí Nam Cảnh mới chú ý tới, Vân Khuyết tông danh tiếng không hiện này đến tột cùng có bao nhiêu nhân tài xuất hiện. Mà những nhân tài này lại là dựa vào lần minh ngộ này, nhảy lên vượt xa bọn họ như thế nào.

Tiếng sét âm âm không dứt bên tai vòn quanh phía trên Thương Lan kiếm tông, không biết có phải trùng hợp hay không, đệ tử Vân Khuyết tông chạy tương đối phân tán, cũng có nghĩa là diện tích lời kiếp vô cùng rộng.

Chỉ đây là từ náo nhiệt nhất từ lúc Thương Lan tông mới thành lập, chưa từng có như thế, có thể tưởng tượng, chờ độ hết lời kiếp, ngọn núi cao nhất của Thương Lan tông này có không chỗ sẽ hóa thành đất khô cằn. Nhưng, không chỉ có Thương Lan tông, cảnh tượng rung động như thế, ở trong thế gian lại có bao nhiêu người may mắn nhìn thấy, dựa vào một người minh ngộ, mà tông môn lên cấp tập thể!

Hoa Vũ Lâu đã sớm mở mắt, dung mạo trẻ trung trong nháy mắt này rút đi, sắc sảo nội liễm, hai mắt ẩn chứa ánh sáng, cả thân hình cũng cao lên trong lần minh ngộ này, minh ngộ và bảo đan phụ trợ khiến hắn tẩy kinh phạt tùy một lần nữa, kinh mạch rạn nứt được linh lực tắm bổ thể nhưng mở rộng không chỉ một lần.

Lần này Hoa Vũ Lâu cũng không kết đan, nếu như kinh mạch còn như người thường, lần này kết đan sẽ là tất nhiên, nhưng mở rộng kinh mạch khiến cho nền tảng linh lực dung nạp của hắn cũng gia tăng theo, như thế mặc dù kết đan càng thêm khó khăn, thực lực lại có vượt rào về bản chất, cộng thêm tài năng kiếm tu hiếm thấy của hắn, sau này nhất định sẽ lập nên lịch sử chưa từng có.

Lần này Nguyễn Thanh Tuyết cũng không có kết anh, trước đây không lâu hắn vừa mới đi vào kim đan hậu kỳ, bình phong Nguyên Anh không dễ vượt qua như vậy, đẳng cấp càng cao, lên cấp càng khó, Đan Nghĩ Khanh dừng bước ở kim đan hậu kỳ đã hơn một trăm năm, lần này có thể đánh thắng vào nguyên anh là trong dự liệu của Nguyễn Thanh Tuyết.

"Tiểu Chi đừng đau lòng nhé, sau này sư huynh bao bọc ngươi." Hoa Vũ Lâu chọc chọc gò má của Long Tiểu Chi, cho rằng nàng đau lòng vì bản thân không lên cấp, chọc xong, đuổi tay nàng nâng lên."Đi, chúng ta về thôi!"

Những người còn lại cũng hơi tiếc nuối vì Long Tiểu Chi không lên cấp, nhưng yêu tu và nhân loại khác nhau, bọn họ nhân tố quyết định sự trưởng thành của bọn họ là phẩm chất và chủng tộc, hơn nữa còn có hạn chế thời gian, chủng tộc từ diệt hết sức bình thường, tư chất cũng không tốt, linh lực nồng

nặc như thế chỉ sợ cũng không hấp thu được bao nhiêu, nên mới không lên cấp.

Long Tiểu Chi ôm ngực ngồi trong lòng bàn tay Hoa Vũ Lâu hừ nhẹ một tiếng, bày tỏ miễn cưỡng hài lòng với sự phục vụ của Hoa Vũ Lâu. Thật ra Long Tiểu Chi đã mơ hồ cảm thấy, mình có xu thế lên cấp, tốc độ như thế khiến bản thân nàng thấy ngoài ý muốn.

hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Người là ai

Thời gian lên cấp của Linh tu và Yêu tu rất dài, tựa như trước khi Long Tiểu Chi chưa biến hóa, cho dù sống ngay trên mạch linh khí, cũng phải dùng gần năm trăm năm mới biến hóa. Nhưng lần này, nàng đã cảm thấy mình chạm đến tầm màn ngăn cách giữa ấu sinh kỳ sơ kỳ và trung kỳ.

Hoa Vũ Lâu mang Long Tiểu Chi rời khỏi, lúc đi qua Lam Thanh Hàm, nhẹ nhàng liếc hán một cái, sau đó rời đi.

Ánh mắt tu sĩ xung quanh nhìn về phía Lam Thanh Hàm có vài phần lúng túng, một người mới một khắc trước còn thảm bại ở trên tay mình, một khắc sau đã dẫn động thiên địa mình ngộ, hơn nữa sư muội người ta còn giàu nứt đổ đổ vách cho hán ăn một viên đan dược thánh phẩm, chuyển biến này cũng quá nhanh quá đột ngột.

"Sư phụ ~" Long Tiểu Chi khoan khoái quạt cánh bay nhỏ đến bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, giọng nói trẻ con ngây thơ kéo dài âm cuối, hiển nhiên tâm trạng nàng rất tốt, trực tiếp bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, ôm lấy mặt Hiên Khâu Thiên Giác cọ xát.

Long Tiểu Chi đang cọ vui vẻ, đột nhiên cánh bị người ta nắm lấy, quay đầu nhìn lại, phát hiện dĩ nhiên tông chủ Thất Linh Tông kia, tên cái gì nhỉ? Long Tiểu Chi nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hán, trên mặt mang câu hỏi rõ ràng: vì sao người bóp ta của cánh? Còn có vẻ rất tức giận?

Tay Thủy Khinh Hồn khẽ run lên, thiếu chút nữa xúc động giấu người tí hon vào lòng trực tiếp mang đi. Dư quang trông thấy bóng dáng Tàn Tông Ngụy còn chưa đi, đôi mắt u ám lóe lóe.

Duỗi ngón tay ra sờ sờ gò má Long Tiểu Chi, lại dùng tay vỗ vỗ đầu nàng. "Xem ra Vân Khuyết tông chủ cũng có lúc nhìn nhầm, tư chất con tử đệ này có phải quá kém hay không, chỉ bằng nhường cho ta làm linh sủng đi."

Long Tiểu Chi cũng sờ sờ đưa ra hai bàn tay mập sờ sờ đầu mình, đang nghi ngờ sao cảm giác này quen thuộc như vậy, thì nghe thấy lời nói khinh bạc tùy ý của Thủy Khinh Hồn, lập tức phịch lên, xoay người lại giải cứu cánh của mình ra, sau đó bóng dáng vèo một cái, ngồi lên vai Hiên Khâu Thiên Giác.

Nụ cười của Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi là đệ tử của tông môn ta, chỉ cần ta còn một ngày, thì sẽ bảo vệ nàng một ngày, nàng không phải là linh sủng, là bảo bối."

Thủy Khinh Hồn âm thầm nghĩ, sao lại có cảm giác bị lừa gạt thế này? Ý của hán muốn nói rõ ràng không phải thế này, bé con sẽ không càng chán ghét mình chứ?

Sau khi lời kiếp chám dứt, nguyên một đám người Vân Khuyết tông mặt mũi toả sáng rời khỏi, các tu sĩ thấy chuyện đã xong, cũng ào ào rời khỏi, nhưng mà xem ra, sân đấu võ càn độc hết sức lực tu sửa.

Bởi vì lần minh ngộ này, trận chiến bị ngừng lại một ngày, vừa vặn cho mọi người một thời gian tu chỉnh.

Từng phong chủ của Thương Lan kiếm tông nhận được tin tức Tàn Tông Ngụy xuất quan, chạy đến Thương Lan Sơn bái kiến, trừ ra còn có mấy tông chủ môn chủ tương đối hiểu biết cũng tới bái phỏng, thẳng đến xế chiều, Thương Lan Sơn mới dần dần yên tĩnh.

Trong đại điện Thương Lan Sơn, tiền các tu sĩ đến bái phỏng, trong điện chỉ còn lại đệ tử Thương Lan tông.

Về mặt Tàn Tông Ngụy không có gì thay đổi, ngồi ngay ngắn trên chủ vị, hai bên trái phải có các phong chủ và trưởng lão, còn có mấy đệ tử tinh nhuệ, mà Lam Thanh Hàm giao đầu cùng Hoa Vũ Lâu đứng nay bên cạnh Tàn Tông Ngụy, hiển nhiên thân phận không tầm thường.

"Tông chủ, đã điều tra rõ rồi, Vân Khuyết tông kia, thực lực không rõ, trước kia rất ít tham dự chuyện đời, thành lập trong chỗ rừng núi trùng điệp của Tây Bắc bộ Nam Cảnh, trừ đệ tử trong môn, hình như không có người giao thiệp, tông chủ tên là Hiên Khâu Thiên Giác, thực lực không rõ, đệ tử thân truyền..."

Trong điện, một đệ tử bẩm báo còn chưa hết, thì bị Tàn Tông Ngụy cắt đứt. "Tông chủ tên gì?" Những người còn lại kinh ngạc không thôi, đây là lần đầu tiên họ thấy tông chủ thay đổi sắc mặt.

"Tên Hiên Khâu Thiên Giác." Đệ tử đó cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn, cung kính trả lời.

Tần Tông Ngụy im lặng không nói, trên mặt lại không còn vẻ thân thiện như trước, mà là mặt không chút thay đổi, không biết đang nghĩ gì. Trong đại điện lập tức một mảnh im ắng, không ai dám lên tiếng, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Thật lâu sau đó, Tần Tông Ngụy phát phát tay. "Phong chủ và Thanh Hàm ở lại, những người khác lui ra đi."

Chúng đệ tử nhận lệnh, theo thứ tự lui khỏi đại điện, chờ đệ tử đều sau khi rời khỏi, Tần Tông Ngụy mới hỏi. "Ngày hôm trước Thanh Hàm đánh với tên đệ tử Vân Khuyết tông kia, có cảm giác thế nào?"

Lam Thanh Hàm suy nghĩ một chút mới trả lời. "Đối thủ hiểm thấy."

"Thanh Hàm đánh giá hán như thế cao?" Tần Tông Ngụy nhíu mày, hình như thấy có phần ngoài ý muốn.

"Hán duy trì chiến ý với đồ nhi từ đầu đến cuối, chỉ là cuối cùng dứt khoát nhận thua khiến đồ nhi khó hiểu." Lam Thanh Hàm vẫn còn chưa hiểu vấn đề này, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Tần Nham ngồi bên cạnh thiếu chút nữa té xuống, vẫn luôn biết rõ đồ đệ mà tông chủ nhận tính tình kì lạ, hơn nữa tương đối chấp nhất, chỉ là không nghĩ tới lâu như thế, hán lại còn đang suy tư vấn đề này.

"Như thế xem ra, tông môn này thật không đơn giản." Tần Tông Ngụy dùng một tay chống trán, im lặng một hồi tiếp tục nói. "Ba vạn năm trước, trên đại lục nam cảnh từng xảy ra thiên địa minh ngộ như vậy, mà người minh ngộ chính là bách thảo vương Nhân Sâm tinh, hơn nữa phẩm chất có một không hai, thế gian hiếm thấy."

Sự chú ý của mọi người trong đại điện đều bị hấp dẫn, lần đầu tiên bọn họ nghe Tần Tông Ngụy nhắc tới chuyện vạn năm trước, mặc dù Thương Lan kiểm tông là kiểm tông đứng đầu Nam Cảnh, nhưng thực lực lại có một khoảng đứt gãy, ngoại trừ tông chủ, không có trưởng lão trên vạn tuổi, hơn nữa nguyên nhân cũng không rõ.

"Ba vạn năm trước, gốc nhân sâm tinh kia chạm đến bình phong ấu sinh kỳ và trưởng thành, hơn nữa còn tự mang thiên hỏa vạn người chưa chắc có được một, nhưng dù như thế, trình độ minh ngộ cũng không bằng trước đệ tử Trúc cơ kỳ mấy ngày trước."

"Ý của sư phụ là đệ tử Trúc cơ kỳ kia có vấn đề?" Lam Thanh Hàm hỏi.

Tần Tông Ngụy lắc đầu. "Vi sư cũng không cách nào xác định, dù sao minh ngộ thật sự rất hiếm thấy, lại không có ghi chép xác thực, những thứ có thể dùng để tham khảo không nhiều, bất quá trừ lần đó ra, còn có một khả năng khác, trong những đệ tử kia, có ít nhất hai người có mạng trần bảo thiên địa hoặc là người có cơ duyên lớn, dưới tác dụng của nhiều thứ chồng chất, mới dẫn tới là minh ngộ quy mô như thế."

"Tông chủ, có cần lại đi điều tra một chút hay không." Mọi người nghe vậy thì khó tránh khỏi động tâm, nếu như suy đoán của Tần Tông Ngụy là chính xác, Vân Khuyết tông này quả thực khiến người ta thêm ngưỡng mộ.

"Chuyện này tạm thời buông xuống, hôm nay bản tôn muốn nói chuyện tiến vào bí cảnh sau tỷ thí." Tần Tông Ngụy vô thức nghĩ đến nam tử bạch y mờ mịt kia, Hiên Khâu sao? Dòng họ này khiến hán không thể không vạn phần đề ý.

"Sư phụ, đồ nhi còn có một chuyện không rõ." Đột nhiên Lam Thanh Hàm mở miệng hỏi.

"Chuyện gì?" Tần Tông Ngụy hiểu rõ đồ đệ mình này, nếu như hán nghĩ không ra chuyện gì, hết sức dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt, mặc dù loại tính cách này khiến hán như được trời giúp trên mặt nghiên cứu kiếm thuật, nhưng trong thường ngày thì vô cùng khó giải quyết.

"Gốc nhân sâm kia về sau thế nào?"

Mọi người còn lại. "...". Điểm chú ý của vị này vĩnh viễn đều không giống người thường như thế sao?

Tần Tông Ngụy hơi ghen, im lặng một lát sau rồi lộ vẻ tiếc nuối. "Vi sư đến chậm một bước, gốc nhân sâm kia bị các thế lực lớn khi đó chia cắt."

Lam Thanh Hàm gật đầu. "Vậy thì thật đáng tiếc, nếu đến sớm một bước, lấy thực lực Thương Lan ta ít nhất có thể được đến trên năm phần." Mọi người nghe vậy thì cũng ít nhiều có vài phần tiếc nuối.

Mà trên Hội Khách Phong, bốn người Hiên Khâu Thiên Giác cũng tụ trong phòng, Hoa Vũ Lâu vừa mới tự thuật hết quá trình đánh nhau với Lam Thanh Hàm. "Người này có kiếm pháp cực cao, nhưng chỗ khó giải quyết là, thực lực hán hoàn toàn không giống Trúc cơ kỳ, tốc độ và linh lực cơ hồ có thể so với Kim đan kỳ."

Lúc đó Nguyễn Thanh Tuyết cũng đoán được đệ tử Thương Lan tông kia không đơn giản, nếu không lấy thực lực Hoa Vũ Lâu không thể nào thua thảm như vậy.

Trừ việc đó ra, hán còn đề ý hình như người này không thấy điều gì không phải xem, sau khi đánh rách tả tơi gân mạch Hoa Vũ Lâu, ánh mắt đối mặt hán lúc cũng không chút áy náy, không chỉ không áy náy, phải nói là không có tâm trạng gì. Mà ngay cả những từ ngữ hết sức nhục nhã kia, nói cũng như đang hoàn thành nhiệm vụ.

"Thương Lan kiểm tông khai sơn đã mấy vạn năm, tự nhiên không thể nào để cho chúng ta nhìn thấu một cách đơn giản, Vũ Lâu liên tục vượt qua hai

cảnh giới nhỏ, không tham gia võ đấu vừa vặn cùng cố làm quen thực lực của mình, ngày mai Thanh Tuyết cũng có thể có thể đối chiến Thương Lan tông, nếu gặp được tình huống tương tự, lấy tự vệ làm chủ, còn như Tiểu Chi, hết sức là được."

Hiên Khâu Thiên Giác nhìn Long Tiểu Chi rõ ràng có chút thất thần nói, bé con sau khi trở về thì ngoan ngoãn ngồi trên bàn, trong lòng ôm một viên ô mai gặm gần một nửa, ngẫu nhiên cúi đầu cắn một cái, ánh mắt lại không có thần thái gì.

Chẳng lẽ là vì không lên cấp mà sa sút? Nhưng mà sau khi mình ngộ vừa kết thúc, bé con còn thật vui vẻ đi lên cọ mặt, là vì Thủy Kinh Hồn kia sao?

Đêm khuya, trăng đã lên cao, ánh trăng dịu dàng trong như nước, chậm rãi trấn an mặt đất nóng bỏng cả ngày, phòng khách của Hội Khách Phong, ánh trăng xuyên qua cửa gỗ mở ra chiếu vào trong phòng, trên gần bàn gỗ bố trí gần cửa gỗ.

Trên bàn gỗ bày một bộ trà cụ, một cái chén bạch ngọc phủ kín vải bông, trong chén ngọc, một người tí hon lặn qua lộn lại lặn, thật lâu sau, người tí hon bò dậy từ trong chén, ôm chân mềm nhỏ xíu của mình nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ ngẩn người.

"Tiểu Chi không ngủ được sao?" Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên truyền đến giọng nói ôn hòa của Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ cũng không ngủ được sao?" Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn lại, mặc dù ánh sáng mờ ảo, lại vẫn có thể thấy bóng dáng của Hiên Khâu Thiên Giác, thân thể thon dài tùy ý nghiêng dựa vào trên giường, tóc dài đen nhánh rơi xuống, giống như tơ lụa thượng hạng.

Hiên Khâu Thiên Giác cười nhẹ một tiếng. "Đúng vậy, vì sư phụ cũng không ngủ được, Tiểu Chi muốn đi ra ngoài đi dạo không? Thương Lan tông trừ uy danh kiếm tông đứng đầu, điệp cốc và thang cốc cũng kỳ cảnh trong Nam Cảnh ta."

Long Tiểu Chi đang thấy phiền vì cảm giác quen thuộc tông chủ áo đỏ kia mang đến cho mình ban ngày, nàng cơ hồ có thể nhận định, người kia chính là Long Phong Triệt, nhưng là vì sao khí tức không giống? Hơn nữa vì sao không nhận nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Suốt đêm Thương Lan

Long Tiểu Chi không biết là Long Phong Triệt là không muốn nhận mình, là do có điều cô ky, nghĩ đến việc ở thành Cổ Mạch lần trước, những lời Long Phong Triệt đã từng nói, lịch sử mà Hiên Khâu Thiên Giác từng nói sơ qua với mình, nàng cảm thấy có một sợi dây mơ hồ xâu chuỗi mọi chuyện, nhưng sợi dây này sẽ dẫn bọn họ đi đâu?

Hiên Khâu Thiên Giác không hỏi nguyên nhân Long Tiểu Chi mất ngủ, bởi vì hắn biết rõ cho dù hỏi cũng không nhận được đáp án, mặc dù Tiểu Chi ngẫu nhiên u mê, tâm tư lại tinh xảo đặc sắc, hơn nữa tự có chuẩn tắc làm việc.

Tựa như hiện tại nàng không nói gì, không phải là bởi vì không tin tưởng, mà là vì cảm thấy nói ra có thể sẽ uy hiếp ai đó, hơn nữa người này, có khả năng rất lớn là người Tiểu Chi ý lại.

Long Tiểu Chi còn đang ngẩn người, Hiên Khâu Thiên Giác đã đứng dậy đến bên cạnh bàn, bởi vì đêm đã khuya, Hiên Khâu Thiên Giác mặc rất tùy ý, quần áo phân tán, tóc dài cũng chỉ buộc đơn giản, cả người to ra lười biếng mà nhẹ nhàng.

Dưới tay nâng người tí hon quấn chặt trong lòng bàn tay, chọc vào cái đầu nhỏ đang nghiêng đầu nhìn hắn. "Tiểu Chi cùng vi sư ra ngoài giải sầu được không?"

"Dạ." Long Tiểu Chi ngoan ngoãn gật đầu, đang muốn đứng dậy lại bị Hiên Khâu Thiên Giác ngăn cản.

"Ban đêm lạnh, Tiểu Chi thế này là được, vi sư mang con đi." Nói xong, đưa ngón tay thon dài ra lại bao bé con vào trong chăn thật kỹ càng, rồi mới đi ra ngoài cửa.

Hiên Khâu Thiên Giác để Long Tiểu Chi ở trong tà áo trước ngực, Long Tiểu Chi nằm trong tà áo, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, có chút tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn xem Thương Lan kiếm tông ban ngày và ban đêm có gì khác nhau.

Cảm nhận được hành động của người trong ngực, Hiên Khâu Thiên Giác thả chậm tốc độ, hai thầy trò giống như thần tiên lạc vào nhân gian, bóng dáng mờ ảo, không dính bụi bặm.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không ngủ không mà đi, mà là dùng những bước chân kì diệu, mũi chân vừa điểm, người đã ở giữa không trung. Thương Lan kiếm tông ở trên núi nên ban đêm rất lạnh, chỉ có điều nhiệt độ trong sơn cốc không thay đổi nhiều, chốc lát sau, Hiên Khâu Thiên Giác đã đến mục đích: Điệp Cốc.

Có thể được gọi là kỳ cảnh Nam Cảnh, Điệp Cốc của Thương Lan tông tự nhiên không bình thường, Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi rơi từ giữa không trung rơi xuống sơn cốc.

Chỉ thấy son cốc còn u ám mông lung yên tĩnh trong nháy mắt Hiên Khâu Thiên Giác rơi xuống thì phát sáng lên, ánh sáng màu tím nhân nháy lỏng lẻo bắt đầu hiện ra, cho đến lúc bao phủ cả son cốc, bên trong son cốc lập tức giống như một biển màu tím.

"Đó là tử điệp? Vì sao cánh bọn họ lại phát sáng?" Long Tiểu Chi đưa ra bàn tay mồm mồm ra nắm lấy tà áo của Hiên Khâu Thiên Giác, chú ý tới hành động của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác nhếch môi cười.

Ánh sao màu tím đầy trời nhanh nhẹn nhảy múa, đó là từng con từng con bướm bướm màu tím cùng cỡ với Long Tiểu Chi, cánh tử điệp đang tán phát ra ánh sáng màu tím dịu dàng mà rực rỡ tươi đẹp lỏng lẻo, hơn nữa những con tử điệp này đều đã hóa hình người!

Mặc dù nói tử điệp trên đại lục cũng không phải linh thú được yêu thích, thậm chí bình thường sẽ không có người chọn tử điệp làm linh sủng, nhưng biến hóa này cũng quá nhiều rồi!

"Trên đại lục này những chỗ kì lạ nhiều đếm không xuể, Điệp Cốc là một trong số đó, tử điệp bên trong vừa phá kén tức thì đã có hình người, hơn nữa sau lưng mọc một đôi cánh phát sáng, chỉ sống trong Thương Lan điệp cốc, sau khi mặt trời lặn, nếu có người lạc nhầm vào son cốc, tử điệp sẽ thấp sáng cánh dẫn đường cho người đi lạc."

Trong lúc Hiên Khâu Thiên Giác nói chuyện, một con cái đầu tiểu tử điệp nhi xú đã hiếu kỳ bay đến trước người Hiên Khâu Thiên Giác, dừng ở trước mặt Long Tiểu Chi, nghiêng đầu nhìn Long Tiểu Chi, hình như đang nghi ngờ: Sao con này không bay ra?

Long Tiểu Chi ngừng thở, mở to mắt không nháy mắt nhìn con tử điệp này, hình như thời gian phá kén của tiểu tử điệp này hơi ngắn, bay còn hơi lảo đảo, nhưng rất chấp nhất dựa vào gần Long Tiểu Chi, cuối cùng cuối cùng đã được như nguyện, đưa móng vuốt béo mập ra nắm lấy quần áo Hiên Khâu Thiên Giác, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ dán sát vào Long Tiểu Chi, đôi cánh phát sáng sau lưng vẫn còn tỏa ánh sáng tím nhân nháy.

Trong nháy mắt Long Tiểu Chi cảm giác mình bị manh*, không tự chủ được duỗi ngón tay ra chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, xúc cảm thật tốt!

*manh: dễ thương đáng yêu, ý là bé bướm bướm thấy cưng quá nên Tiểu Chi bị sự cute của bé làm lạc lối

Tiểu tử điệp bị chọc cũng không sợ hãi, vỗ cánh vui vẻ, sau đó thò đầu hôn lên mặt Long Tiểu Chi một cái. Long Tiểu Chi ngây người, chờ phản ứng lại đây, tiểu tử điệp trước mặt đã bay mất. "Sư phụ, con tử điệp vừa nảy đâu?"

Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng hỏi. "Nhiều tử điệp như thế Tiểu Chi nói con nào vậy?"

Long Tiểu Chi sờ sờ mặt mình. "Chính là bé vừa mới hôn con đó."

Hiên Khâu Thiên Giác lặng im một lát mới tiếp tục nói. "Bay đi rồi, có cần vì sư giúp con tìm về không?"

"Bay đi? Vậy cũng không cần, ta vốn muốn cảm tạ bé một cái." Đối mặt với một con tiểu tử điệp còn nhỏ hơn mình, Long Tiểu Chi hoàn toàn không nghĩ ra đây là vô lễ, mà là cảm thấy giống như được đứa bé hôn một cái.

Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng cười, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Muốn đi thang cốc xem một chút không?"

"Đi nhanh vậy sao?" Long Tiểu Chi kinh ngạc hỏi, nàng còn muốn đi ra bay hai vòng nữa.

"Trong Thang Cốc chẳng những có suối nước nóng có thể tắm rửa, gần đó còn có nhiều hoa quả sống gần suối nước nóng, chỉ ban đêm mới có, hơn nữa giờ khác nhau, thì hương vị cũng không giống, một khi mặt trời lên, quả suối nước nóng sẽ tự động rơi xuống hòa vào mặt đất."

"Đi!" Long Tiểu Chi lập tức bị trái cây thần kỳ này hấp dẫn, hương vị thế nhưng thay đổi theo canh giờ, rất muốn ném thử.

Mũi chân Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ điểm, bóng dáng mờ ảo đi ra ngoài cốc. Trong son cốc, một con tiểu tử điệp bay đến choáng váng trong trận pháp cuối cùng lách cách một tiếng rơi xuống đất khỏi trận pháp, trong nháy mắt rơi xuống đất thì mở cánh bay ra ngoài cốc, tốc độ cực nhanh kia và bóng dáng khéo léo kia đâu còn nửa phần lảo đảo.

Đuổi tới bên cạnh son cốc, bóng tiểu tử điệp mới dừng lại, cuối cùng bắt đầu dần nhận rõ thực tế, giai nhân đã đi xa, đuổi theo không kịp, lập tức đau lòng ngồi dưới đất oa oa khóc lớn.

Long Tiểu Chi còn không biết sư phụ về mặt chính trực vô tư, ôn tồn tao nhã nhà mình đã cắt đứt một đoá "hoa đào" của nàng, bây giờ nàng đang ngịch ngợm trong suối nước nóng.

Dáng người bé nhỏ linh hoạt như một con cá nhỏ, làm mặt nước bình lặng lan ra từng vòng gợn sóng, trên mặt suối nước nóng còn nổi một tấm bèo xanh đậm làm mầm đống trái cây, trên đó bày biện một đồng linh quả nhỏ.

"Sư phụ, có thể ăn chưa?" Ngịch đủ, Long Tiểu Chi nâng cằm nhỏ nằm trên tấm bèo hỏi.

Chỉ nghe suối nước nóng gần đó truyền đến giọng nói của Hiên Khâu Thiên Giác. "Cách canh giờ sau còn có một phút đồng hồ, Tiểu Chi thích ăn thì cứ ăn đi, ăn hết, vì sư lại đi hái."

"Không cần, Tiểu Chi ăn nhiều đây là được rồi." Long Tiểu Chi cự tuyệt không chút suy nghĩ, nếu như không phải là trên đường hiếu kỳ, chạy tới xem một cái, nàng còn không biết trái cây này mọc trong bụi gai, hơn nữa lúc hái không được dùng linh lực hộ thể, nếu không trái cây vừa đụng đến linh lực sẽ hòa tan.

Long Tiểu Chi nghĩ, nếu như mình không có vụng trộm đi theo, nhất định Hiên Khâu Thiên Giác sẽ dùng phù triện chữa khỏi vết thương trên tay, sau đó trước sau như một cái gì cũng không nói.

Cuối cùng Long Tiểu Chi cũng không thể ăn xong quả suối nước nóng, cuối cùng nằm trên bèo tấm mà ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi đứng dậy, thân thể thon dài gần như hoàn mỹ, trên ngực rộng lớn chảy xuống từng vệt nước, tóc dài hơi ẩm dính trên người, che một phần ánh mắt, rất nhanh, bức tranh mỹ nam tắm rửa này bị bạch y bao phủ, Hiên Khâu Thiên Giác đi đến suối nước nóng kế bên, nhặt đồ đệ nhỏ ngủ đến mức thiếu chút nữa lặn vào suối nước nóng, thân nhiên trở về.

hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.